

ДЖОШУА СПЕНОУГЪЛ ИЗОЛАТОР

Част 1 от „Натаниъл Маккормик“

Превод от английски: Никола Костов, 2007

chitanka.info

1. БАЛТИМОР

Началото. Поне за мен, всичко започна с едно телефонно позвъняване в 6:30 сутринта. Обади ми се здравен чиновник от районната служба, който се опитваше да овладее ситуацията, докато се бореше с недоспиването и с нарастващия страх, че се е случило най-лошото.

Седмица и половина по-рано, 4:15 след обяд: Тридесет и една годишна бяла жена е приета в спешното отделение с възпалено гърло, болки в мускулите на краката и гърба и суха кашлица. Имала лека настинка, дежурният лекар предположил, че има грип, препоръчал ѝ някакъв сироп за кашлица и тилебол и я изпратил у дома.

Три дена по-късно жената се върнала в болницата. Болките в гърлото се усилили; възпалението обхванало сливиците ѝ, които били подути и огненочервени, обсипани с гнойни петна. Температурата ѝ скочила с няколко градуса, достигайки 104 по Фаренхайт^[1]. Лекарите открили множество тревожни симптоми — болки в коремната област, диария, кървящи венци и кръвоизливи от носа. Ректалните проби констатирани наличие на яркочервена кръв, индикация за кръвоизливи в долната част на стомашно-чревния тракт. Изпитвала мъчителни болки в мускулите на гърба и врата. Лекарите в спешното отделение направили анализи на кръвта ѝ, пункция на гръбначния ѝ мозък и я включили на венозни системи. Решили, че състоянието на болната е твърде сериозно, за да бъде лекувана само в спешното и я приели в болницата.

Колегите им на по-горните етажи взели кръвни проби и секрети от гърлото ѝ, направили бактериални посеви и ги прекарвали през системата за търсене на вирусни антигени. Без резултат. Продължили да я помпат с течности и да поддържат електролитния баланс, прилагайки онова, което наричаме „поддържаща терапия“. Иначе казано, онова, което правим, когато не можем да направим нищо друго.

Ден по-късно друга млада жена с подобни на грип симптоми — суха кашлица, треска, мускулни болки — потърсила помощ в същото

спешно отделение. Препоръчали същото — тилебол и сиропи за кашлица и я изпратили на топло вкъщи. На следващия ден жената се появила отново, този път с болки в коремната област и мускулите, силна треска, пристъпи на повръщане и възпалено гърло. Забелязвало се леко кървене на венците. Приели жената в болницата и сигнализирали на местния департамент по здравеопазване. Червените лампички все още не били светнали.

До следващия ден, когато кожата на първата жена започнала да се разпада. Появили се множество малки подкожни кръвоизливи — мрежа от кървящи нишки, подсказваща, че тънките капилляри се пукат и изтичат. Много скоро нишките се разраснали и образували все по-големи морави петна, които започнали да се разпукват и да се превръщат в големи кървящи язви.

В ранното утро на следващия ден, малко след полунощ, в спешното отделение дошла трета млада жена. Тя също имала подобни на грип симптоми. Била уплашена, защото се оказало, че живеела заедно с първата пациентка, която лежала на горния етаж със загниваща кожа. Този път не я отпрачат да се лекува у дома, а незабавно я приемат в болницата. Приемането е регистрирано в 2:41 през нощта, а четири часа по-късно всичко това ми беше разказано от д-р Хърбърт Верлах.

Верлах беше сериозно разтревожен, а всяко нещо, което може да притесни него, бившия военнополови лекар, притеснява и мен. Почти чувах трескавата работа на мислите му, търсещи правилната диагноза на заболяването, докато ми разказваше за случилото се: *треска ласса*, *ебола*, *марбург*^[2] или някоя друга от хилядите гадости, от които се опитваме да предпазим обществото. Обикновено се счита, че вероятността да се появи нещо наистина опасно или, още по-зле — умишлено да бъде разпространено нещо опасно, е много малка. Но аз съм един от хората, на които им плащат именно за да дебнат тази скапана, малка вероятност. И да я преодолеят, ако могат.

Почудих се дали Верлах е могъл да спи тази нощ.

Аз така или иначе спях ужасно зле и бях буден поне два часа преди да ми позвъни. Затова бях стигнал до колата си още докато разговарях с него по мобилния телефон и бързо се гмурнах в забързания утринен балтиморски трафик. Стомахът ми се сви от предчувствие, че съм изправен пред сериозни неприятности.

[1] 40 градуса по Целзий. — Бел.прев. ↑

[2] Силно заразни и трудно лечими вирусни заболявания с много висок процент на смъртност. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 1

„Св. Рафаел“ е стара, католическа болница, бореца се да запази независимостта си в съревнование с откритата, макар и приятелска конкуренция на комплекса „Джон Хопкинс“^[1] и на Университетската болница на щата Мериленд. Разположена е в постепенно западащия югоизточен район на града. На север и запад граничи с непривлекателни жилищни райони, а на юг и изток — със смесица от стари фабрики и изоставени редици еднотипни къщи. Първоначално болницата е обслужвала хората от околността, но постепенно е привлякла пациенти и от работническите квартали на близките предградия Пигтаун и Локъст Пойнт. Бях чул, че напоследък „Св. Рафаел“ има остра нужда от средства и ръководството ѝ е инициирало нов кръг преговори с Хопкинс и университетската болница. Носеха се слухове, че всички, имащи отношение към проблема авторитети — болничната администрация, католическата епископия на Балтимор, общината, Хопкинс и университетската болница — са стигнали до почти единодушното решение да хлопнат кепенците на „старата дама“. При вида на камарата мръсни тухли, прорязани с ивици чернилка, през която тук-там прозираха запуснатите барелефи на „Св. Рафаел“, която се откри пред очите ми, помислих, че милосърдното убийство едва ли е най-лошото решение за болницата.

Въпреки това изпитвах една сантиментална привързаност към това място. Бях прекарал последните две седмици в „Св. Рафаел“ в разработване на програма за идентифициране на нещата, които можеха да се случат: огнища на зараза, биотерористични атаки и други гадости. С една дума, *Св. Раф* имаше нужда от мен. Не като *Хопкинс*, където обикновено поучаваха работодателите ми — Службата за епидемиологични изследвания към ЦКПЗ, как да си вършат работата. Ако по някаква случайност всички служители на ЦКПЗ внезапно измрат или, още по-лошо, преминат на работа в частния сектор, *Хопкинс* най-вероятно ще бъде в състояние да изгради изцяло наново Центъра. А „Св. Рафаел“ беше просто една третокласна болница в град, където доминираха няколко от най-добрите болнични заведения в

света. А моята работа беше да се опитам да вдигна на крака старото момиче.

Като стана дума за работата ми — аз съм офицер от Службата за епидемиологични изследвания (СЕИ), която е подразделение на Центровете за контрол и превенция на заболяванията (ЦКПЗ). Спецификата на задълженията ми — да извършвам надзор и да изследвам причините за избухването на огнище на една или друга зараза — оправдава наименованието „офицер“ и въобще използването на полицейска терминология. Наименованието „медицински детективи“, по-рано често използвано за описание на работещите в СЕИ, както от вътрешни, така и от външни хора, напоследък изпада от употреба, може би защото звучи доста банално, а пък някои го възприемат като форма на самовъзвеличаване. Но това е същността на работата ни, да дебнем и преследваме болестите.

Както става с много неща в живота, да кажем — модата или диетите — и в развитието на СЕИ се наблюдава известна цикличност. Създадена по време на корейската война с първоначална цел да служи като система за ранно предупреждение в случай на биологична атака, в следващите десетилетия Службата е променяла нееднократно функциите си в постоянно търсене на оправдание за съществуването си. И доста добре се е справила с тази задача. Свършила е добра работа по възстановяване на общественото доверие след паниката, предизвикана от ваксина за полиомиелит през петдесетте години на миналия век. Помогнала е да се изтрие дребната шарка от лицето на земята. В края на миналия и началото на нашия век е проследила появяването и разпространението на вируса Западен Нил. А напоследък цялата страна е луднала на тема биотероризъм и ето, аз съм в Балтимор, помагам да се запуши една дупка в националната мрежа за надзор над заболяванията. Старите болници рядко са обект на такова внимание, но близостта на „Св. Рафаел“ със столицата плаши някои от боговете в сферата на общественото здравеопазване, които очевидно искат да се подсигурят, че всяко огнище на зараза в областта ще бъде идентифицирано бързо и ефективно. И ме изпратиха тук, за да създам програма за наблюдение.

Няколко думи за мен. Аз съм член на екипа на Отдела за специални патогени, който е в структурата на Дирекцията за вирусни и паразитни болести. Тя, от своя страна, е част от националния Център

за инфекциозни болести, един от Центровете за контрол и превенция на заболяванията. Организационната ми компетентност стига дотук. Нямам проблем да ви обясня молекулярната биология на вируса, причиняващ треската *ласса*, но не съм в състояние да начертая правилно организационната схема на ЦКПЗ. Оставям тази непосилна за мен задача на брилянтните бюрократи и технократи в Джорджия и Вашингтон. Ако давах Нобелова награда за институционална заплетеност, те със сигурно биха я печелили година след година.

Паркирах колата на забранено място до входа на спешното отделение и поставих на предното стъкло удостоверението си от здравния департамент на Балтимор. Разрових жабката и измъкнах оттам старото си удостоверение от ЦКПЗ, което също поставих отпред. Независимо от проблема с очертаващото се ново огнище, никак не ми се искаше да откроя, че някой е вдигнал колата ми.

Вмъкнах се през автоматичните врати на спешното отделение, окачвайки на врата си служебното удостоверение от болницата. Отделението беше необичайно спокойно. Може би защото бе рано, делнично, юлско утро. Това беше добре. Явно, въпреки притеснението на Верлах, слуховете за новопоявилото се заболяване не бяха успели да стигнат до другите отделения на болницата или, пази боже, до пресата. Проблемите около антракса и ТОРС през последните няколко години бяха показали на хората от общественото здравеопазване на какво са способни жадните за последни новости, денонощно дебнещи медии.

Забелязах бежов телефонен апарат, окачен на стената до помещението за медицинските сестри. Вдигнах слушалката и набрах номера на пейджъра на болничния епидемиолог. Телефонът звънна само след две минути. Вдигнах веднага, още преди края на първия звън.

— Д-р Мадисън, тук е Натаниъл Маккормик. Намирам се в спешното.

Отговори ми глух, изтощен глас.

— Аз пък съм горе, на М-2. Какво, по дяволите, търсите там долу?

[1] Болничен комплекс в Балтимор, създаден по волята и с парите на видния филантроп Дж. Хопкинс през 1889 г. Заема първо

място в класацията на болничните заведения в САЩ през последните 16 години. — Бел.прев. [↑](#)

ГЛАВА 2

М-2 представлява единичен коридор, обграден от стаи за по двама болни. Белият линолеум на пода бе отдавна изтъркан до сиво, а бежовите стени бяха белязани с дълбоки драскотини, които не можеха да се махнат въпреки усилията на чистачките. Отделението е огледален образ на М-1, над което се намира. Разликата е само в двойните метални врати, ограничаващи достъпа до него.

На вратата видях предупреждение, отпечатано на лазерен принтер:

КАРАНТИННА ЗОНА

ЗАДЪЛЖИТЕЛНИ ПРЕДПАЗНИ СРЕДСТВА

ДОСТЪП САМО ЗА УПЪЛНОМОЩЕНИ ЛИЦА

*ВЪПРОСИТЕ ЗАДАВАЙТЕ НА ГРУПАТА ПО ПРЕВЕНЦИЯ НА БИОТЕРОРИСТИЧНИ АТАКИ И
ОГНИЩА НА НОВИ БОЛЕСТИ НА ВЪТРЕШЕН 2134. БЛАГОДАРИМ!*

Хм, никой не би ме упрекнал, че съм склонен да подценявам опасностите, но ми се струва, че използването на дума с такъв силен ефект като „биотероризъм“ е малко преувеличена и звучи леко паникьорски.

Карантинното отделение бе разделено на две части. Намирах се в първата — малък вестибюл с два умивалника, голям червен кош за биологично опасни отпадъци и кошове с ръкавици, маски, манти и калцуни. На оставена до стената количка имаше три отворени кутии с респиратори за понижено налягане. Филтрите на тези респиратори спират всички частици с диаметър над пет микрона, което е приблизително размерът на хантавирус^[1]. Бях доволен да видя, че са сериозно загрижени.

Този тип организация на изолятора — малко помещение, отделено от другите части на болницата — ни е останал в наследство от времената, когато са се борили с туберкулозата. В много от по-новите болници нямаше такива помещения и там създаваха изолатори като просто настаняваха болните в няколко отделени стаи. Тук, обаче, имахме на разположение неголям коридор, напълно отделен от останалата част на сградата, от двете страни на който се помещаваха по две стаи. Една добра, малка карантинна зона, предназначена да запази разпространението на инфекцията.

След като се премених в предпазен костюм и си подбрах респиратор по мярка, се упътих към двойните врати в другия край на помещението. В мига, в който чух щракването на бравата, усетих натиска на въздушния поток, издуващ стерилната ми престилка. Действаше системата за отрицателно налягане, поддържаща вътре пониско налягане, отколкото отвън. По този начин рязко се намалява вероятността при отваряне на вратите отвътре да се измъкнат микроскопични частици, които биха могли да разнесат заразата извън карантинното помещение. Вентилацията на вътрешните помещения бе оборудвана с филтри, задържащи всички опасни организми.

Проверих дали маската на респиратора приляга плътно към лицето ми, след което отворих вратата и влязох вътре.

В средата на вътрешния коридор забелязах три фигури, подобни на извънземни в предпазните си облекла. Освен тях в помещението имаше само няколко стола, голям кош за биологично опасни отпадъци и маса с факс машина, листове хартия, писалки и моливи. Факсът бе директно свързан към подобна машина в сестринската стая, разположена извън заразната зона. Всички бележки, резултати, разпореждания и т.н. щяха да се изпращат навън чрез този факс апарат. Така се ограничаваше възможността за разпространение на заразата чрез разносяне на всякакъв род медицинска документация из помещението на болницата.

Въпреки маските им, можах да разпозная в жената д-р Мадисън и чернокожия д-р Верлах. Не успях да разбера кой е третият, възрастен бял мъж. Приближих се до групата, която се раздвижи подобно на амеба, за да ме приобщи.

— Антитела? — попита Верлах. Маската придаваше на гласа му стържещ, тенекиен тембър.

— Още нямаме нищо конкретно — отвърна д-р Мадисън. — Нямам идея какво е това...

Като че ли най-после тримата ме забелязаха. Верлах ме представи:

— Д-р Маккормик, познавате Джин Мадисън. А това е Гари Хамил. — Верлах посочи мъжа, когото не познавах. — Той е шеф на отделението за инфекциозни болести на „Св. Рафаел“.

О, това ли бил новият шеф на инфекциозното? В „Св. Рафаел“ търсеха от месеци човек за този пост, така че явно го бяха назначили съвсем наскоро. Дори не си бяха направили труда да ме уведомят.

— Май ще се наложи да скачате направо с главата напред? — подхвърлих с усмивка на Хамил.

— Да, при това в празен басейн — отговори той, насилвайки се да се засмее.

— Д-р Маккормик е командирован при нас от ЦКПЗ — обясни Верлах.

— Добре, благодаря, че ни представихте — прекъсна ни явно притеснена Джин Мадисън, след което се обърна към мен. — Изпратили сме за изследвания всичко — кръв, секрети, тъканни проби.

— В тукашната лаборатория ли? — попитах.

— Не. В балтиморската градска лаборатория.

— Така ще получим по-бързо резултатите — обясни Верлах, усетил недоумението ми. — Изпратили сме проби и в щатската лаборатория.

— С какво разполага градската лаборатория? — попита Хамил.

— С тестове за обичайните вируси — отвърна Верлах, свел поглед към пода. — Но в щатската са доста добре оборудвани. Имат тестове за филовируси, *марбург* и *ебола*. Предполагам, че имаш също и за *ласса*, *Рифт Вели*, *кю-треска*^[2] и други. Може би нямат всичко, но поне по-голямата част.

— Лабораториите на ЦКПЗ са на ваше разположение, ако имате нужда — казах.

ЦКПЗ наистина разполага с много големи ресурси — аналитични методи, генетични библиотеки на патогените и т.н., които значително превъзхождат възможностите както на градската

лаборатория на Балтимор, така и на мерилендската щатска лаборатория. На практика нашите центрове, особено този в Атланта, разполагат с най-богатия набор тестове в света. Имаме и най-пълната колекция от болестотворни микроорганизми и вируси. Крайно неподходящо място за малки деца, които имат навика да пъхат всичко в устата си.

— Благодарим ви, но мисля, че ще можем да се справим със собствени сили — бързо реагира Мадисън.

— Джин... — Хамил се опита да се намеси.

— Имаме достъп до щатските лаборатории — прекъсна го тя. — Няма нужда да търсим помощ от федералното правителство.

Тук е мястото да поясня нещо за отношенията на ЦКПЗ с останалата медицинска общност и общественото здравеопазване. Нашата юрисдикция е навсякъде и същевременно — никъде. Не преувеличавам. Ние се намесваме само по искане на отделните щати и окръзи. Ако не ни извикат, ЦКПЗ не се намесва и гледа от страни. Има един куп причини, поради които някой би поискал помощ от Атланта, но има и още толкова, поради които би се въздържал да го направи, повечето от които са свързани с контрола.

По време на обучението ми в Атланта ни набиваха в главите колко важно е умението да се комуникира с местните здравни органи и институции. Обикновено се стараем да преговаряме много меко и учтиво, но аз явно не съм от най-добрите в това отношение. В оценката на дейността ми за изминалата година, в графата „професионални контакти“ се мъдри едно многозначително „нужда от усъвършенстване“.

— Благодарим за предложението, д-р Маккормик — каза Хамил, обърнал поглед към мен.

Кимнах с глава. Кимам винаги, когато не съм сигурен какво точно трябва да кажа.

— Е, мисля, че изяснихме ситуацията с лабораторните анализи, поне засега — въздъхна Мадисън. — Ще използваме щатските ресурси. А кой ще ръководи изследването на огнището? Балтиморската градска ли? — обърна се тя към Верлах.

— Да. Вече разговарях с комисаря. Ако имаме нужда от допълнителна помощ, ще можем да се обърнем към щатската лаборатория. Искам да помоля д-р Маккормик, който и без това е тук и

вече се е запознал с обстановката в града, да остане докато приключим разследването на случая.

Тишина.

— С удоволствие — казах най-накрая аз.

— Мисля, че се разбрахме да се ограничим в рамките на щата — студено реагира Мадисън.

— За лабораториите, Джин, не за самото разследване. Д-р Маккормик е много по-наясно с подобни ситуации, отколкото...

— Намесата на ЦКПЗ ще привлече вниманието на пресата...

— Той така или иначе е тук, така че ще можем да омаловажим заявката. Да не го привлечем на борда, някому може да се стори като недоглеждане.

— Искам да подчертая — намесих се и аз, — че присъствието ми тук и помощта, която оказвам като представител на ЦКПЗ, е в резултат на ваше искане. Участието ни може да бъде по-голямо или по-малко, в зависимост от вашите желания. Вече го демонстрирахме при изготвянето на програмата за наблюдение. Разследването и контролът над нововъзникналото огнище ще бъдат управлявани на местно ниво, както и контактите с медиите. Готови сме също така да ви предложим помощ и в областта на клиничната експертиза.

Настъпи дълго мълчание и разбрах, че съм нагазил в непознати, дълбоки води. Най-накрая Джин Мадисън, явно дълбоко оскърбена, изригна:

— Значи, в областта на клиничната експертиза?

— Искам само — запелтечих — да ви предложи съдействие, в случай че бихте имали нужда...

— Ако бихме имали нужда от клинична експертиза. Разбрах. Да благодарим на Бога, че сте тук с нас.

Сведох поглед към сините пластмасови калъфи, надянати върху обувките ми и въздъгнах. Джин Мадисън се изсмя остро и продължи:

— С какво си мислите, че се занимаваме тук, д-р Маккормик?

— Вижте, аз...

— Разполагаме с едни от най-опитните лекари в града, за да...

— Джин... — Д-р Хамил се опита да я прекъсне.

— ... се погрижим възможно най-добре за тези три жени.

— Не съм искал да коментирам опита на лекарите тук...

— Но го правите! Изглежда мислите, че се намирате в някаква болница, затънтена вдън гори тилилейски. Ще трябва да ви разочаровам — имали сме работа с достатъчно много болни пациенти, които — забележете! — са оздравели.

— Искам просто да знаете, че има ресурси, които биха могли да бъдат на ваше разположение.

— Благодаря за информацията, докторе. Ще я имам предвид.

С тези думи тя ми обърна гръб и се упъти към вратата. Преди да я отвори обърна глава назад и добави:

— Господа, свиквам съвещание на екипа след десет минути. Д-р Маккормик, надявам се, че след като очевидно разполагате с информация, която не е достъпна на местните специалисти, ще можете да ни представите вашия анализ на заболяването на тези жени.

— Но аз дори не съм ги видял!

Късно. Тя вече беше излязла.

— На колко години сте, д-р Маккормик? — попита Хамил, след като шумът от захлопнатата врата утихна.

— Моля? На тридесет и три.

— Да, това обяснява нещата — поклати глава той. — Време е да пораснете. — После хвърли поглед към Верлах, обърна се и последва Джин Мадисън във вестибюла.

[1] Вирус от групата на негативните РНК вируси, които се мултиплицират чрез РНК, а не чрез ДНК. От този тип са вирусите на ТОРС, инфлуенцата, хепатит С и др. — Бел.прев. ↑

[2] Редки, опасни вирусни заболявания. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 3

Двамата с Верлах останахме сами в коридора.

— Мисля, че тя ме харесва, Хърб.

Не ми отговори. Дори и в най-добрите ни мигове заедно, невинаги знаеше как да се държи с мен.

— Виждам, че схващаш — продължих. — Мисля, че ме харесва *по онзи начин*. Избива я на чиста проба леденостудена омраза.

— Ами, нещата тук са малко напрегнати напоследък.

— Амии? Не може да бъде.

— Не знам за Гари Хамил — продължи Верлах, поглеждайки ме през лицевата маска на респиратора. — Но познавам Джин Мадисън от години. Тя е добър лекар, изключително добър специалист по заразни болести, отличен епидемиолог...

— Но още не може да превъзмogne разочарованието си, че програмата ѝ за наблюдение беше отхвърлена от отдела за обществено здравеопазване. И се дразни от факта, че ме повикаха тук да свърша тази работа.

— Това би могло да е вярно.

— То е вярно. А този, новият тип, Гари Хамил, си позволява да ми каже да съм бил пораснел! Исусе! Та аз съм един емоционален Метусалем^[1] в сравнение с нея!

— Добре, добре! Може и да си прав, но защо не се опиташ да се поставиш на нейно място? Тя работи тук, в тази болница, повече от двадесет години. Преживяла е сума ти покушения срещу репутацията ѝ, финансите, медицинския персонал. Но е оцеляла. И сега е в състояние на перманентен стрес, подобно на повечето хора тук, които виждат как всички наоколо ги дебнат и чакат само да направят една грешна стъпка.

— Но да се третира тази ситуация, като че ли става въпрос просто за някаква хремичка, е именно грешна стъпка. Не съм ли прав? Диференциалната диагноза не показва ли хеморагична треска^[2]?

— Не знаем.

— Хайде бе! Имаме пурпурни обриви и кръвоизливи. От какво са причинени? Още не съм видял тези жени, но мисля, че...

— Все още не знаем.

— Но можем поне да предположим. И какво правим за тях? — махнах с ръка към затворената врата. — Пълни глупости.

— Недей да се престараваш.

— Аз се престарavam, може би, но *те* трябва поне да се постараят. Това е лудост, Хърб. Трябваше поне да затворят цялото крило. И би трябвало да ми целуват задника — и твоя задник, молейки за помощ. Как мислиш, кога за последен път са видели тук треска *ласса*?

— Не мисля...

— Ами *мачупо*? Или *джунин*? Или пък *Рифт Вели*?

— Спокойно, Нат. Разбирам какво имаш предвид.

— Познавам поне половин дузина лекари, които са се сблъскали с тези вируси през последната година. — Постепенно възвърнах контрола над нервите си. — Трябваше поне да затворят етажа. Дори и с този изолатор, не мога да повярвам, че държат пациенти тук. Че още не са осъзнали какво става. Трябвало е ти да затвориш етажа, щом те не са го направили.

— Изминали са само пет часа, откакто решихме, че случаите може би имат връзка. С оглед на обстоятелствата, мисля, че екипът на болницата си върши работата напълно адекватно.

— Адекватно? Мислиш ли, че това е достатъчно?

— Ти какво, учиш ме как да си върша работата ли, д-р Маккормик? — Верлах впери поглед в мен и го задържа, докато не отместих очи. — Това не е случай от учебник. И не всичко става точно така и точно толкова бързо, колкото би ми се искало. — Дори и през закрилата лицето му маска можех да видя колко е уморен. Уморен и притеснен. — Но имаш право. Опасенията и упреците ти са основателни. — Въздъхна. — От седем години се занимавам с обществено здравеопазване и съм участвал в овладяването на повече от сто огнища. Имах дори един случай на уволнен сервитьор, който бе заразил умишлено със салмонела салатния бар в ресторанта, откъдето го бяха изхвърлили. Но с такова нещо се сблъсквам за пръв път. Ще се опитам да убедя Джин, че трябва да направи всички официални

действия и да потърси помощ, макар че мога със сигурност да предположа, че тя няма да се обърне към теб.

— Хайде бе! Да не би от мен да се очаква да се появя с букет цветя и кутия шоколадови бонбони, вързани с панделка?

— Нат...

— Виж какво, Хърб, не ми пука дали ще ме помоли, или не. Пука ми дали тези три момичета ще оживеят. Пука ми никой друг да не прихване същата гадост.

— Разбирам те. Но се опитай да се успокоиш малко. — Той помълча известно време и продължи: — Погледни от хубавата страна на нещата — ако ще се разболяваш, Балтимор е най-подходящото място в света. — Това е една широко разпространена легенда и всички в града, а и не само в него, вярват в нея. Чудя се, какво ли биха казали по въпроса жителите на Бостън. — Нейсе — продължи Верлах, — отивам да им предложа да затворят М-2.

— Да им предложиш?

— Опитай се да усетиш нюансите, д-р Маккормик. М-2 ще бъде затворено.

Верлах излезе във вестибюла и аз останах сам, опитвайки се да проумея какво точно се случва. Без да се хваля мога да кажа, че съм интелигентно копеле. Разбирам начина, по който функционира човешкото тяло, мога да обясня в детайли как го атакуват микробите, дори започвам да схващам начините, по които една зараза се разпространява сред населението. Но не мога да разбере хората, мотивите, които ги движат и скритите им цели. Днешните събития и тези от следващите дни щяха да ми покажат пределно ясно колко сериозен е този мой недостатък.

Излязох във вестибюла, където Верлах се освобождаваше от защитните си одежди.

— Ако ще разследваме този случай — казах, — мисля, че трябва да започнем с преглед на болните жени. Да говорим с тях. Все още не съм ги видял.

— Сложи си го в списъка на спешните задачи, но не забравяй, че имаш презентация, насрочена за след десет минути.

Не исках да докосвам външната дръжка на вратата с ръкавиците, с които бях вътре в карантинната зона, затова ги смъкнах от ръцете си и си сложих нов чифт.

— Какво правиш? — попита Верлах.

— Отивам да погледна пациентките. Да разбера, какво, по дяволите, ще презентирам.

— Но, д-р Маккормик, съвещанието...

— Ще почака малко. — Обърнах се и отворих вратата. — Кажим, че ще дойда, когато успея.

[1] Библейски патриарх, живял 969 години. Символ на дълголетие. — Бел.прев. ↑

[2] Треска, съпроводена с кръвоизливи. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 4

Когато бях малък, мечтаех да стана професионален боксьор — як тип, съкрушаващ противниците си. Това поставя словесния ми двубой с Джин Мадисън в една малко нелепа светлина, ако се замисли човек. Или пък го прави много смислен. Във всеки случай, амбициите, които имах на дванадесет години, бяха до голяма степен зачеркнати от закъснелия пубертет и от тупаника, който отнесох в седми клас от един многообещаващ социопат на име Чад Пършинг. Лицевите опори и набиранията на лоста за простирание не ми помогнаха да надвия Чад, този каприз на хормоните, започнал да се бръсне на десет години. Без да навлизам в повече подробности, стигнах до логичния извод, че съдбата на Натаниъл Маккормик няма да следва стъпките на Джо Фрейзър^[1], а по-скоро тези на Алберт Швайцер^[2]. Ако не за друго, поне заради твърдата ми вяра, че нито един член на Академията на науките няма да е в състояние да ме нарича по задника толкова обстоятелствено, колкото Чад.

След няколко неособено вълнуващи, но общо взето, продуктивни години, прекарани в гимназията, постъпих в Пенсилванския щатски университет. Там защитих степен по биохимия и се завъртях около неколцина наистина големи имена в науката, занимаващи се с някои доста отегчителни изследвания, така че, когато приключих зубренето в щатския колеж, имах възможност да избирам измежду цял куп медицински училища. Идеален начин да вървя по стъпките на Алберт Швайцер. Озовах се в Калифорния, в един университет, носещ името „Фермата“^[3], разположен в сърцето на Силиконовата долина, южно от Сан Франциско. След седем години щях да бъда дипломиран лекар и доктор на медицинските науки — бях избрал да правя докторат по микробиология.

Но не можах да получа нито едното, нито другото, защото някъде по средата на пътя ме изритаха навън. Приземих се в Университета на Мериленд, където довърших специализацията си и получих лекарската си диплома. Може би точно затова от ЦКПЗ ме изпратиха в Балтимор,

в „Св. Рафаел“. Кое то пък е причината сега да стоя в неприветлива кабинка в болничната стая, където лежи изнемощялата Хелън Джоунс.

Когато влязох в стаята, жената се обърна за миг към мен, изсумтя нещо неразбираемо и отново впери поглед в тавана.

— Здравейте, г-це Джоунс, аз съм д-р Маккормик.

Болната не ми отговори. Приблжих се до леглото и опитах отново.

— Здравсти! — Тя пак не реагира. Премига няколко пъти и отглитите на очите ѝ се стекоха бавно няколко сълзи.

Едно от първите неща, които научавах, когато започвах да се сблъсквах с болни пациенти, е да определиш дали наистина страдат. Може да ви прозвучи неочаквано, но това не е никак лесна работа. Дали човекът, довякъл се току-що в спешното отделение има сърдечна криза или само кофти пристъп на газове? Различията могат да се окажат изненадващо неуловими. Но след няколко години болнична практика постепенно стигах до състояние, в което можеш безпогрешно да определиш кой от случайните ти спътници в метрото се бори с пристъп на стенокардия, емфизем или нещо подобно.

Не бе никак трудно да се определи състоянието на Хелън Джоунс и нямах нужда от специални медицински познания, за да видя, че страда много. Че изпитва силни болки. Може да ви се стори банално, но болестта е ужасно нещо. Наистина. Тя не е никаква шибана абстракция — майната им на ония, които философстват за „колелото на живота и смъртта“. Избрал съм професията си именно за да бъда прът в това колело.

Сложих ръка на рамото на Хелън и казах:

— Всичко ще се оправи. — Надявах се, че не я лъжа.

Стаята бе малка, около десет на десет фута^[4] и препълнена със стойки за венозни системи, монитори и друга апаратура. Верлах ми бе казал, че предния ден са включвали Хелън на изкуствено дишане и лекарският екип бе оставил респиратора в стаята ѝ, в случай че се наложи да го използват отново. Задържах ръката си на рамото ѝ, после леко го стиснах, преди да отида към долната табла на леглото, за да видя болничния ѝ картон.

— Г-це Джоунс, аз съм сътрудник на Центъра за контрол на заболяванията. Опитваме се да разберем какво се е случило с вас. Ще положим всички усилия да се почувствате по-добре. — Изчаках да ми

отговори, но тя продължи да се взира в бежовия таван. — Сега ще ви прегледам. Няма да отнеме много време.

Въпреки че оценяваха състоянието ѝ като подобряващо се, Хелън Джоунс имаше вид на човек, който може да си отиде всеки миг. Лимфните възли на врата ѝ бяха толкова възпалени, че дори не беше необходимо да ги палпирам. Бяха страшно подути, изглеждаше като че някой е наврял кестени под кожата ѝ. Дали в резултат на уврежданията, нанесени от болестта на черния ѝ дроб или просто от масивните кръвоизливи, беше развила жълтеница: кожата ѝ имаше лош жълт цвят, а бялото на очите ѝ бе придобило цвят на урина.

Взех фенерчето, което висеше окачено до болничния картон и я помолих да отвори устата си. Не го направи. Тогава внимателно прихванах с ръка долната ѝ челюст, дръпнах я и осветих устната кухина.

Лигавицата на устата ѝ бе покрита с различни по големина кафяви петна, като че ли напръскани със спрей. Венците бяха почти съвсем обезцветени. Макар че изглеждаше ужасно, картината потвърждаваше, че жената оздравява. Ако болестта се развиваше, петната щяха да бъдат яркочервени. Кафявото показваше, че кръвта се бе съсирила и че организъмът е започнал да я абсорбира обратно.

— Трябва да ви погледна и ще сваля малко нощницата ви, нали може? — Сълзите продължаваха да текат, но Хелън Джоунс кимна едва забележимо, а аз допълних: — Състоянието ви е много по-добро, Хелън.

Свалих болничната ѝ нощница надолу, почти до средата на корема. Цялата беше накинчена с марлени превръзки — на гърдите, под мишниците, по корема. Повдигнах крайчето на един от бандажите близо до рамото. Тъканта под нея представляваше плътна гноясала рана, започнала постепенно да се покрива с коричка. Кожата просто бе изчезнала, оставяйки незащитена плът. Пораженията бяха засегнали доста сериозни области от тялото на жената, като, за щастие, бяха пощадили по-голямата част от лицето ѝ. Раните, покрити сега с тънки кафяви корички съсирена кръв, очертаваха ясно огневата линия на болестта, срещу която трябваше да се преборя.

Покрих отново наранената плът. Хелън въздъхна, причинявайки си с това пристъп на спазматична кашлица с тежък, клокочещ звук.

Нещо изпълни устата ѝ и тя направи немощен опит да стигне до салфетките, лежащи на шкафчето до леглото.

— Заповядайте — казах, взех една хартиена салфетка и я поднесох до устата ѝ.

Тя изхвърли в нея обилно количество храчки с цвят и консистенция на желе от касис. Явно имаше кръвоизлив на белите дробове. Сега, след като жизнените сили на организма ѝ бяха започнали да надвигват инфекцията, кръвта се съсирваше и тя можеше да я отхрачва.

Отново ѝ казах, че отива на добре. Хвърлих салфетката в коша за отпадъци и видях, че подът на помещението бе осеян с използвани салфетки, подобни на цветя с ярките червени петна в средата на снежнобялата тъкан.

[1] Роден през 1944 г., чернокож боксьор, шампион в тежка категория през 60-те и 70-те години на 20-и век. Победил легендата Мохамед Али (Касиус Клей). — Бел.прев. ↑

[2] Алберт Швайцер (1875–1965) е виден немски лекар, теолог и органист, прекарал по-голямата част от живота си като мисионер, лекар в днешен Габон. — Бел.прев. ↑

[3] Университетът Станфорд, едно от най-престижните висши учебни заведения в САЩ. — Бел.прев. ↑

[4] Един фут е равен на 30,5 см. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 5

Тръгнах бързо към заседателната зала на М-2, лавирайки между носилките, някои празни, други — не, които задръстваха коридорите на болницата. Предположих, че Верлах вече е разговарял с Мадисон и Хамил за прекратяването на достъпа до етаж и се надявах разговорът да е протекъл гладко и без затруднения. И, също така, да е приключил бързо.

Във всеки случай бях доволен, че пациентите не са подложени на никакъв риск да влязат в контакт с нашата малка, гадна зараза.

Петнайсетина глави се обърнаха и ме изгледаха, когато отворих вратата на заседателната зала. Освен тази на Верлах. Той седеше наведен над купчина досиета, почесващ отнесено плешивото си теме. Джин Мадисън демонстративно ме изгледа, след което погледна часовника си. Усмихнах й се и огледах стаята, за да видя кой е тук. Присъстваха всички специализанти, повечето външни консултант-специалисти, две медицински сестри и двама непознати, излъчващи официозния стил на администратори.

Съвещанието се водеше от главната специализантка по вътрешни болести, изправена пред бяла дъска, отрупана с медицински схеми и графики. Тя замълча, докато се настанявах на свободния стол до Верлах.

Джин Мадисън, чиято къса прошарена коса бе придобила якостта на кевлар от количеството гел, с което бе покрита, махна с ръка към мен и ме представи на аудиторията:

— За тези, които не го познават, това е д-р Маккормик от ЦКПЗ.

Обикновено, когато ме представят някъде, давам сбита справка за себе си, съпроводена с най-очарователната ми усмивка. С оглед на обстоятелствата, сега се ограничих само с едно кратко „здравейте“.

— Очевидно в Атланта не обучават персонала да се съобразява с часовника...

— Джин... — Гари Хамил я прекъсна, докосвайки лакътя й.

— Моля, продължете, д-р Сингх — с язвителна интонация произнесе Мадисън.

Главната специализантка продължи изложението си, описващо случая на Хелън Джоунс. Медицинската история на заболяването бе много подобна на това, което вече бях чул от Верлах по-рано сутринта — грипоподобният продром^[1] и кръвоизливите на следващия ден. Биографията на пациентката, обаче, беше доста изненадваща. Оказва се, че Хелън Джоунс не е пътувала никъде и не е напускала Балтимор през всичките тридесет и една години на живота си. Това беше неочаквано усложнение. Дватама с Верлах щяхме да бъдем много щастливи да научим, че г-ца Джоунс наскоро се е завърнала от пътешествие до Конго или Колумбия. Това би ни позволило чувствително да стесним кръга на потенциалните гадости.

Но както вече казах, Хелън Джоунс никога не се бе отдалечавала от това, което някога е било наречено, кой знае защо, „четящият град“^[2]. И, както се оказа, Хелън Джоунс не е била една от онези, допринесли за това име.

— Тя живее в общежитие — приют за умствено изостанали граждани, наречено „Оупън Армс“^[3] — каза д-р Сингх.

Значи Хелън Джоунс е бавноразвиваща се, помислих. Интересно.

Д-р Сингх продължи с описание на привичките на Хелън Джоунс, която не е била пристрастена към алкохол, цигари и наркотици. Разказът на д-р Сингх напредваше и се обогатяваше с детайли, позволяващи ни да сглобим история, достойна за перото на Конан Дойл, но въпреки своята изчерпателност, тя не ми вършеше никаква работа, поне за момента.

— Извинете, че ви прекъсвам — намесих се аз, — но къде е живяла Дебора Филмор?

— Подготвила съм презентация на случая Дебора Филмор, която планирам да изложа, след като приключа с този случай — премигна специализантката.

Усетих насочените към мен погледи. Представянето на пациента следва едни доста стриктно спазвани правила, които бях престъпил, пренасяйки темата от Хелън Джоунс към Дебора Филмор. Но беше много по-важно да се разбере къде са живели двете жени, отколкото цялата аудитория да загуби двацет минути в изслушване на презентацията.

— Д-р Сингх — настоях, — можете ли да ни кажете къде са живели Дебора Филмор и Бетъни Реджиналд?

Верлах нервно подръпваше мустаците си.

— Д-р Маккормик — обърна се към мен Джин Мадисън, — д-р Сингх ще приключи представянето на своя случай...

— С цялото ми уважение, д-р Мадисън, но ние тук се опитваме да съберем късчета информация за източника на заразата. Средата, в която са живели трите жени...

— ... може да почака, д-р Маккормик.

— Не, не може. — Обърнах се към д-р Сингх, която на свой ред погледна д-р Мадисън, после мен. Помълча малко и накрая каза:

— Бетъни Реджиналд е живяла в една стая с Хелън Джоунс в „Оупън Армс“. Дебора Филмор е живяла в друг подобен приют, наречен „Балтимор Хевън“^[4].

— Много ви благодаря.

Беше важно да продължа в тази насока и да определя по-детайлно местоположението на източника на заразата, но не можех да рискувам да бъда линчуван от група възмутени доктори. Затова започнах да си драскам в малкия бележник, който винаги нося със себе си. Д-р Сингх приключи представянето на случая на Хелън Джоунс и към нея бяха отправени въпроси за кръвни тестове, посевки и други подобни. Правилни въпроси, които отнемаха много време и ме влудяваха.

Обърнах се към Верлах:

— Знаеш ли дали и къде са пътували другите две жени?

— Не са пътували — отговори ми той, без да отмества насочения си право напред поглед.

— Ходи ли в общежитията?

— Не съм, Нат. — Усещах, че и той започва да се дразни от бавния ход на нещата.

— Трябва да задвижим нещата. Да поговорим с останалите момичета в тези общежития и да огледаме обстановката там.

— Д-р Маккормик — разнесе се нечий остър глас. Обърнах се към залата и видях втренчения поглед на Гари Хамил. Кога ли бях успял да вляза и в неговия черен списък? — Дали сте в състояние да ни представите вашата диференциална диагноза на г-ца Джоунс?

— Разбира се.

— Чудесно. Заповядайте, просветете ни с мъдростта си.

Хвърлих поглед към Верлах, който изглеждаше невероятно напрегнат. Не знам кое го притесняваше повече — моето поведение или целият този мач по докторско надпикаване, който се разиграваше пред очите му.

— Д-р Хамил, убеден съм, че оползотворявам времето си по-ефикасно от всеки друг наоколо, като се опитвам да предотвратя по-нататъшното разпространение на заболяването. Имаме много добра изходна точка, географското положение на трите пациентки и бихме могли да започнем оттам разследването...

— Д-р Маккормик...

— Вашият екип тук е на достатъчно високо ниво и аз не бих могъл да направя нищо повече, в смисъл на грижа за тези жени.

— Д-р Маккормик. — Червенината, плъзнала от врата на Джин Мадисън заливаше лицето ѝ. — Вие сте тук по покана на тази болница. Поведението ви излага на сериозен риск добрите отношения между болницата и вашите работодатели в Атланта. Провокирате ни да поискаме оттеглянето ви...

— По-точно е да се каже, че д-р Маккормик е тук по покана на Департамента по обществено здравеопазване. Сега той има нова роля — спокойно се намеси Верлах. — Д-р Маккормик, защо не ни изложите своята диагноза за г-ца Джоунс? След като предполагаме, че трите случая са свързани, не виждам необходимост да се задълбаваме в диагнозите на другите две пациентки.

— В интерес на прецизността, Хърб, бих предпочела да третираме тези случаи поотделно — подсмръкна Джин Мадисън.

— Не можем да си позволим такава загуба на време — възрази Верлах. — Ти се безпокоиш за жените, но Департаментът по обществено здравеопазване се безпокои за здравето на цялото общество. Д-р Маккормик, заповядайте.

Станах и се упътих към дъската. Д-р Сингх седна на мястото си.

Диференциалната диагноза е висшият пилотаж на медицинската практика, така както хирургията е висшият пилотаж на медицината. Най-често това е списък с най-добрите догадки на лекаря. Ако, например, някой дойде в кабинета ви със стомашно-чревно разстройство, диагнозата е в много широки граници — от амебна инфекция до болестта на Крон. Предписвате някои изследвания и постепенно стеснявате диапазона. Накрая може и да стигнете до

точната диагноза. Предполага се, че това е начинът, по който най-често се стига до истината.

— И така — казах и взех в ръка червения маркер, — ще започна с най-лошото, защото от това, което съм успял да видя дотук, то е и най-вероятното. — С големи червени букви изписах „ВХТ“ и им го произнесох — „вирусна хеморагична треска“. Започнах бързо да пиша и в същото време да обяснявам. Опитвах се да вкарам в главите на насядалите пред мен хора, които познаваха *ебола* само от филми и книги, ужасяващото множество вируси, които причиняват кръвоизливи: *марбург*, *ебола*, *джунин*, *ласса*, *конгоанско-кримската хеморагична треска* и т.н. и т.н.

— Мразя това — каза Верлах.

Двамата с него вървахме бързо към изолатора. И двамата бяхме напуснали съвещанието, след като приключих изложението си.

— Мразя това политическо интригантство — продължи той.

— Благодаря за навременната намеса — казах аз.

Влязохме във вестибюла и започнахме да се обличаме в предпазните костюми.

— Никак не облекчаваш нещата с поведението си.

— Зная, Хърб. Но, да ти кажа истината — хич не ми пука.

Ръцете на Верлах, закопчаващи стерилната му престилка, замръзнаха и за миг помислих, че ще ме наругае. Вместо това той се засмя.

— Ама и ти си един чешит, д-р Маккормик. Много си чепат. Чудя се дали си толкова печен, или си просто безпросветно тъп.

— Печен съм — уверих го.

— Хубаво, скоро ще видим каква е работата, нали? — И той си сложи респираторната маска, продължавайки да се смее.

[1] Продром — симптом или симптоми, предшествващи заболяването. — Бел.прев. ↑

[2] Прякорът е популяризиран в рамките на пропагандна кампания на Кърт Шмоук, кмет на Балтимор от 1988 до 2000 година. Надписът е бил гравирани на всички пейки в парковете на града. — Бел.прев. ↑

[3] Отворени обятия. — Бел.прев. ↑

[4] Балтиморски небеса. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 6

Хелън Джоунс изглеждаше доста по-жизнена, отколкото преди час. Силите ѝ се бяха върнали, поне дотолкова, че да може да разговаря с мен.

Кожната епидемиология, с която се занимавах в този момент, е далеч от мозъчната хирургия и кардиологията. Тя е много по-близка до рутинната полицейска работа, защото в нея въпроси от рода на „Къде сте били в четвъртък вечер? Какво сте яли и пили? Кой беше с вас?“ са много по-вероятни от, например: „Какво показва ядрено-магнитният резонанс?“.

Такъв именно тип въпроси трябваше да задам на нашата индексна^[1] пациентка: Хелън Джоунс, тридесет и една години, от бялата раса, с леко наднормено тегло, в ясно съзнание, умствено изостанала. Бях приседнал на края на леглото ѝ, облечен в космонавтска премяна, загледан в нея. Беше много сладка, много уморена и, вече в пълно съзнание, много подозрително настроена към мен.

— Ти ме плашиш — каза тя.

— Никак не съм страшен.

— Страшен си.

— Добре, Хелън, дори и да мислиш, че съм страшен, аз съм тук, за да се опитам да ти помогна. И за да мога да го направя, ти също трябва да ми помогнеш.

— Изглеждаш като чудовище — възрази тя.

— Не съм чудовище. Аз съм доктор. — Това прозвуча доста двусмислено.

Продължихме в този дух през следващите четиридесет минути. Въпреки подозрителността на пациентката, нежеланието ѝ да споделя и ограничените ѝ умствени способности, успях да установя някои неща. Хелън обитаваше общежитие за умствено изостанали лица, намиращо се на границата на обитаемия район на Федерал Хил^[2], заедно с осем други жени. Всички те редовно закусвали и вечеряли заедно, като се молели заедно преди всяко ядене. Хелън имала навика

да обядва сама в кухнята на общежитието, а обядът ѝ неизменно се състоял от фъстъчено масло, конфитюр, моркови и чаша кока-кола. Както бе съобщила д-р Сингх, нейна съквартирантка била Бетъни Реджиналд, която в момента лежеше в съседната стая, разпитвана от Хърб Верлах.

На въпроса ми за животни Хелън отговори, че не им е било разрешено да приютяват никакви домашни любимци. Всяка сутрин хващала автобуса, който я закарвал на работа, заедно с другите обитателки на общежитието. Работела в пералнята на приют за възрастни, разположен извън очертанятията на града. Когато спомена това, усетих рязко свиване на стомаха. Последното нещо, пред което бихме искали да се изправим, е епидемия от хеморагична треска, разкъсваща крехката имунна система на старческия дом. Не можа да си спомни името на дома.

Попитах я дали случайно не е срещала никакви животни — мишки, кучета, котки или нещо друго било в общежитието или в старческия дом. Потрепери и отвърна, че веднъж видяла плъх в работата и няколко кучета и котки около дома си.

Боледувала ли е по-рано? Не можеше да си спомни. Попитах я дали е била друг път в болница, но се оказа, че не знае какво е това.

— Място като това, в което си сега — обясних аз и тя поклати отрицателно глава.

После се опитах да науча нещо за семейството ѝ и за това, как прекарва свободните си дни. Обсъдихме пощата и личната хигиена. Попитах я отново за храната и животните, опитвайки се да намеря пролука в упоритите отрицания. Часовникът на стената показваше десет часа. Налагаше се да побързам.

— Правиш ли секс?

Хелън бързо поклати глава. Изтълкувах това като неразбиране на въпроса и попитах отново:

— Някой друг, мъж или жена, докосвал ли е интимните ти части?

Тя пак поклати глава.

— А ти дали си се докосвала до нечии интимни части?

Изчерви се. Реших да опитам да възстановя доверието между нас и продължих:

— Това са доста странни въпроси, нали?

— Аха.

— Не искам да те притеснявам, Хелън, но трябва да те попитам. Понякога, за да ти помогнат, докторите трябва да задават чудновати въпроси. — Прочистих гърлото си и продължих. — Добре, Хелън, ето един наистина забавен въпрос: дали някой мъж е вкарвал своя пенис, своите интимни части, в твоето тяло?

Не се засмя. Заяви категорично:

— Господ не обича такива неща. — После придърпа чаршафа около врата си и затвори очи.

Неблагооразумно приех това за отрицателен отговор.

В коридора заварих Верлах, седнал на метален стол, да записва нещо в бележника си.

— Имаме още едно съвещание — каза той, без да ме погледне.

— Какво съвещание?

— Този път административно. Предполагам, че с това ще приключим в „Св. Рафаел“, поне за тази сутрин.

— Никой не ми е казал.

— Аз ти казвам. Току-що научих. Получих съобщение на пейджъра си.

Погледнах вратата, после отново Верлах, облечен в своя космически костюм. Слагането и смъкването на цялата тази екипировка беше само една идея по-малко мъчително от влизането и излизането от автомобил „Юго“^[3]. А може би не от „Юго“, а по-скоро от „Порше Бокстер“, паркирано на тясна отбивка на високопланински път нейде в Алпите по залез-слънце, от което се измъква Дженифър Гарнър^[4] докато отдалеч се носят гласовете на хор, пеещ йодлери^[5]. С една дума, схващате картината.

— Току-що се преоблякох — изсумтях.

— Това не ги интересува. — Той продължи да си води бележки.

Замислих се за малко и му предложих да отиде сам.

— Аз ще остана тук, Хърб, има доста работа за вършене, а болестта няма да ни чака. Освен това, не съм... Да кажем, че ще бъде по-удачно, ако аз не присъствам на съвещанието. Мисля, че тук не ме харесват.

— Въпреки това, трябва да си там.

— Макар че не ме харесват?

Можех да зърна през пластмасовата маска как в ъгълчетата на очите му се събира мрежа от ситни бръчки. Верлах се смееше.

— Значи на това ви обучават в Атланта? Да кръшкате от административни съвещания?

— Не, това е мой, чисто личен подход. Кръшкането от всякакви административни задължения е любимият ми номер.

Верлах се изправи и започна да вкарва листата с бележките си във факс машината.

— Не са ли ти пратили съобщение на пейджъра?

— Не.

— Тогава можеш да считаш, че си се отървал от това съвещание. Сигурен съм, обаче, че макар и да не са те изпуснали случайно, ще очакват да присъстваш и после ще си имаш куп ядове, че не си бил там.

— Бърникането в политическите боклуци не е измежду силните ми страни. По ме бива да си създавам неприятности с Джин Мадисън.

Факсът сигнализира, че всичко е изпратено. Верлах събра листата, сложи ги в папка с надпис *Филмор, Дебора*, и се изправи.

— Добре. Но те моля, Нат, да ми направиш услугата да се държиш по-внимателно. Няма да търпя никой да одрисква постоянно задния ми двор, нито ти, нито който и да било друг.

— Разбрано. Никакви изхвърляния повече.

Той се подсмихна и излезе от стаята.

[1] Първият пациент, у когото е констатирано заболяването. — Бел.прев. ↑

[2] Предградие на Балтимор, разположено непосредствено на юг от централната делова зона на града. — Бел.прев. ↑

[3] Марката „Застава Корал“, позната в щатите като „Юго“, е компактна, евтина кола без екстри. — Бел.ред. ↑

[4] Телевизионна актриса, известна с ролята си в сериала „Наричана още“ („alias“). — Бел.прев. ↑

[5] Специфични тиролски фолклорни песни. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 7

Мястото на Дебора Филмор не беше тук. Тя трябваше да лежи в интензивното отделение. Разбихах защо я държат тук, но от медицинска гледна точка да я държат в нормално болнично отделение, вместо там, където екип добри специалисти се грижеше за умиращите пациенти, не бе правилно решение.

Заварих в стаята сестра, която сменяше банката за венозно вливане. Представих се и попитах за състоянието на болната.

— Вие сте специалистът — отвърна тя.

Значи така ще я караме занапред, помислих. Клюките се разпространяват много бързо.

Г-ца Филмор, двадесет и седем годишна миловидна чернокожа жена, лежеше по гръб в леглото. Беше в безсъзнание. Две системи за венозно вливане, една на слабините и една на гърдите ѝ, се измъкнаха като две змийчета изпод завивките и се издигаха на стойки до леглото ѝ. Трябваше да отдам дължимото уважение на екипа на „Св. Рафаел“: да се поставят системи на пациент в тежко състояние като това на Дебора Филмор е много трудно и, в зависимост от спецификата на болестта, невинаги уместно. Кръвоносните съдове се свиват и разкъсват при всяко вмъкване на игла в тях, но явно някой от екипа беше много добър „снайперист“, майстор да поставя системи в такива трудни вени.

Бяха я интубирали и респираторът нагнетяваше въздух в дробовете ѝ, изпълвайки стаята със съскане и щракане. Премигването на три монитора отразяваше сърдечния ритъм, насищането на кръвта с кислород, кръвното налягане, честотата на вдишване и усвояването на кислорода, фолиев катетър отвеждаше урината до полузапълнена пластмасова банка до леглото на болната. Лекуващият екип е бил притеснен от възможността тя да изпадне в шок и бе включил всичките тези машинарии, поддържащи кръвното налягане на младата жена достатъчно високо, за да запази живота ѝ.

Наведох се над леглото и се вгледах в лицето и устните на Дебора. Дори и без да отмествам тръбата на респиратора от устата ѝ,

можех да видя петната на кръвоизливите. Докоснах челото ѝ, което направо пареше. Мониторите показваха температура 40,2 градуса по Целзий.

Освободих лентата, придържаща респираторната маска към лицето ѝ и отместих пластмасата настрани. Не можех да видя много. Попитах сестрата дали има фенерче.

— Не.

— Бихте ли потърсили, ако обичате.

Тя ме погледна намръщено.

— Сестра — произнесох думата по начин, който никак не ѝ се хареса, но бе необходим, за да подчертае и възстанови йерархията, — в отсрещната стая, където лежи болната Хелън Джоунс, има фенерче. Донесете ми го. Веднага.

Тя изхвърча от стаята. Много бързо разширявах списъка на враговете си. Но животът ме бе научил на едно просто правило — не е важно дали си създаваш врагове; важно е да не си създаваш неправилни врагове.

Освободих връзките на нощницата около шията на Дебора, като внимавах да не закача кабелите на апаратурата. Гърдите ѝ бяха покрити с големи тъмни пъпки, плъзнали надолу по целия гръден кош. По врата ѝ бяха избили бучките на възпалените лимфни възли, като че ли налепени от неумела детска ръка. Заразата, повалила тази жена, каквато и да беше, атакуваше почти всичко.

Сестрата се появи отново с фенерче, което пъкна в ръката ми.

— Благодаря. — Постарах се гласът ми да бъде съвсем формален.

Тя не реагира. С фенерчето в едната си ръка, отместих отново маската на респиратора и надзърнах в гърлото на Деби. Гледката ме накара да отскоча назад и за малко да изпусна фенерчето, като че ли ръцете ми бяха опарени, което не бе далеч от истината.

Устата, осеяна с множество малки кръвоизливи, изглеждаше като жива. Чудовищно възпалените сливици, подути до размера на топка за голф, бяха потънали в дебел слой сиво-жълта гной, като че ли измазани с хоросан. Имах чувството, че всеки миг могат да се пръснат.

Гледката на пораженията, които болестите причиняват на човешкото тяло, винаги ме притеснява и вбесява. Тази емоционална смес допълнително се утежняваше от съзнанието, че жертвите на

болестта пред мен бяха умствено непълноценни и трудно можеха да осъзнаят степента на сполетялото ги страдание. Опитайте се да се вмъкнете в обвитото с разпадаща се кожа тяло на Деби Филмор, да се чувствате зле като никога в живота си и същевременно да не можете да разберете какво се случва с вас. Да не разбирате много добре защо хората в бели престилки забиват иглите си в тялото ви, защо всички изглеждат като астронавти. Може би дори да не разбирате какво е това болест и защо кожата ви се бели на големи, грозни парчета.

Болката, усилена от невъзможността да разбереш какво става с теб, е ужасно нещо, дами и господа.

Яростта, която иначе едва ли е най-достойното за уважение качество на лекаря, бе причината, довела ме в тази стая, причината да избира медицината за своя професия. Ярост, че Хелън Джоунс и Деби Филмор мъчително кървят, ярост, че Слепият часовникар^[1] е позволил съществуването на тази отвратителна зараза. Ярост към собствената ми неспособност да помогна, въпреки годините, отдадени на борбата с патогените.

Сестрата се закашля, за да привлече вниманието ми. Осъзнах, че се потя като прасе в плътно затворения астронавтски костюм, стиснал безпомощно юмруци.

Успокой се, Маккормик, казах си.

Изругах през зъби, затворих устата на Дебора Филмор и прилепих отново лентата, придържаща респиратора. Погледнах сестрата и, помнейки предишното кръстосване на шпагите, ѝ предложих нещо като маслинено клонче:

— Какво мислите за случая, сестро?

— Откъде бих могла да зная? — отрязва ме тя. — Аз съм само една медицинска сестра.

Не беше избрала правилния момент да се заяжда с мен, но в мига, когато се колебаех дали да ѝ отвърна с гневен залп или да избира по-саркастичен отговор, усетих вибрацията на пейджъра си. Реших да се възползвам от предоставената ми възможност и излязох от стаята, оставил зад гърба си сестрата да се пържи в предпазното си облекло.

[1] Термин, въведен от Ричард Даукинс в едноименната му книга, издадена през 1986 г. като наименование на божественото начало в Сътворението. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 8

Свалих защитния костюм само колкото да успея да стигна до пейджъра. Повикването беше от Верлах. Обадих му се от телефонния апарат във вестибюла.

— Поздравления, Маккормик. Вече не си най-непопулярната личност в тази болница — бяха първите му думи.

— Супер. Явно моята PR агенция се е постарала.

— Затваряме достъпа.

— До крилото?

— До цялата болница.

— Уха! — Това беше изненада. Не че не беше правилно — беше много разумна предпазна мярка, но все пак... Трябва да отдам дължимото на Верлах. Човекът си свърши работата бързо и ефикасно. Казах му го.

— Тук не се церемоним много — отвърна той с пресилен смях. — Жалко, че не беше там да поемеш част от ударите. Аз все пак живея в този град.

— Може би не за дълго. Май са почнали да плетат въжетото, на което да те окачат, а?

— Има нещо такова. Шефът на болницата каза дословно: „Ще ти откъсна топките и ще ги спиртосам, ако не сме отворили след пет дена“. Спомена, че ще се погрижи и за твоите топки.

— Кажи му, че съм изпратил моите обратно в Атланта, да ги пазя на сигурно място. Хърб, нещата тук никак не са добре. Прегледах Деби Филмор и...

— Знам. Точно заради това затварям цялата болница.

— Това е добре, защото с оглед на развитието на нещата дотук, можем да очакваме още болни.

— Аха. Ще използваме болницата като карантинна зона.

— Много добре. — Замислих се за кратко. — Хърб, не мога да определя типа на бактерията. Имаме кръвоизливи на лигавиците, в белите дробове и торса. Нищо по лицето. Не прилича на нищо и

същевременно може да бъде един куп неща. Не мога да схвана какво точно ни е нападнало.

— Да, знам.

— Не напада лицето, но разранява устната кухина... — Замълчах в търсене на думите, с които да спомена онова, което не би трябвало да споменавам. И отсякох направо. — На съвещанието някой допусна ли възможност от биотероризъм?

— Не и този тип хора. Но аз вече информирах щатската служба. Трябва и ти да сигнализираш на твоите хора в Атланта.

— И без това щях да го направя, но исках първо да говоря с теб.

— Благодаря за загрижеността. — Помислих, че ще приключи разговора, но той добави: — Нат, трябва да смажем това нещо още в зародиша му. Може да стане много опасно.

Никой не знае колко си прав, Хърб.

ГЛАВА 9

Бях в началото на втората година от двугодишния ми договор със СЕИ, когато ме изпратиха в Балтимор, за да помогна на „Св. Рафаел“ и на някои други болници в Мериленд. Кое би трябвало да означава, че съм достатъчно опитен и улегнал в работата си. Само че в никакъв случай не бях.

Разбира се, аз самият не бях наясно с това, когато започнах да прозвънявам списъка на болниците в района, да разговарям със специалистите по заразни болести, да ги разпитвам дали имат случаи с подобна симптоматика, да ги информирам за случаите в „Св. Рафаел“ и да ги предупреждавам да държат очите си отворени на четири. За щастие, всички жертви бяха при нас. За щастие, докторите взеха нещата много сериозно. Бдителността е едно от най-важните неща, които трябва да си осигурите в началото на избухване на потенциална епидемия.

След като прекарах около два часа в занимания по телефония, отново облякох защитния костюм и влязох в изолираните помещения, за да интервюирам Бетъни Реджиналд. Трябваше да говоря с нея преди състоянието ѝ да се влоши дотолкова, че да не успее да измъкна нищо полезно. По-късно щях да сравня бележките си с тези на Верлах, който засега бе единственият лекар освен мен, занимаващ се със случаите. Според него, жената от щатската управа била обещала да получим подкрепа по-късно през деня или най-късно утре сутринта.

Вгледах се в притворените очи на неудобно лежащата на леглото леко пълна Бетъни Реджиналд. Макар че беше изтеглила лош генетичен късмет с допълнителната хромозома 21, причиняваща синдрома на Даун, нещата не бяха толкова зле, колкото биха могли да бъдат. Когато имаш Даун, розата не е роза не е роза^[1] и Бетъни бе относително щастлива. Можеше да разговаря смислено и бе избегнала често срещаните сърдечни проблеми и усложнения на стомашно-чревния тракт, съпровождащи синдрома. В този ден, независимо от вируса или бактерията, завладели тялото ѝ, тя изглеждаше в сравнително добро здраве. Затишие пред буря. Само една венозна

система, дело на снайпера на „Св. Рафаел“, бе здраво прикрепена с лейкопласт към ръката ѝ, за да не може да я извади.

Бях сериозно притеснен за нея, защото синдромът на Даун нанася тежки увреждания на имунната система. Двадесет и петте години на Бетъни бяха една доста голяма продължителност на живота за човек в нейното състояние.

Взех малката ѝ длан в своята и я поздравих. Тя отвърна с едно кратко „здраси“ и стисна облечената ми в предпазна ръкавица ръка, като я задържа малко по-дълго.

— Как се чувстваш, Бетъни?

— Чувствам се зле.

— По-зле ли ти е от вчера?

— Да. Чувствам се зле — повтори тя, след като помисли малко.

— Къде живееш, Бетъни?

— Харесваш ми — бе нейният отговор.

Така започнахме.

Минахме през същите въпроси, които се опитах да изясня с Хелън Джоунс. За късмет Бетъни беше в добро настроение и имаше желание да разговаря. За нещастие, не беше в състояние да си спомни повечето подробности за живота си.

— Бетъни, какво ти дадоха снощи за вечеря?

— Хм. Не знам.

— Можеш ли да си спомниш нещо, което си яла вчера?

— Много си готин.

Лъжеше, разбира се. С този мой костюм.

Опитах още няколко минути да науча нещо за храната, но без успех. Не беше много важно, защото щях да науча менюто от общежитието. Преминах на темата за животните, където имахме по-добри постижения. Бе виждала плъхове в дома, също така кучета и котки наоколо. Имало и някакви мъртви птици. Но не беше в състояние да ми каже кога ги е видяла. Смених темата от животните към нещо, което се оказа едно от най-любимите на Бетъни — сексът.

— Сексът — каза замечтано тя. — Обожавам да правя секс.

Разговорихме се на тази тема. Попитах я за партньорите ѝ. Каза, че не помни всички. Джери, Дъглас, Том и т.н. Не помнеше фамилиите

им. Попитах я дали е правила секс с жени и тя отговори утвърдително. Поинтересувах се за анален и орален секс и всякакви други действия, включващи размяна на телесни течности. Да си призная, описанието на аналния секс и всичко останало пред Бетъни Реджиналд бе много странно преживяване. Усетих, че се изчервявам и за пръв път бях благодарен, че лицето ми е закрито с маска. Оказа се, че девойката е придобила твърде богат сексуален опит за краткия си живот. Много по-богат от моя, ако мога да отбележа.

— Бетъни, правиш ли секс в стаята, в която живееш?

Внезапно очите ѝ се разтвориха. Вече не беше уморена, беше уплашена.

— Не, не, не, не... — думите се лееха от устата ѝ в непрекъснат поток.

— Къде си правила секс?

— ... не, не, не, не, не, не.

— Бетъни, това е много важно. Послушай ме, скъпа. — Взех отново ръката ѝ в своята. — Няма да кажа на никого. Обещавам.

Тя се опита да се свие на кълбо в леглото, като продължаваше да мънка своето *не-не-не*. Завъртя се настрана и опъна тръбичката на венозната система, с което наклони металическата стойка. Успях да я хвана, преди да падне, но движението допълнително уплаши Бетъни, която запищя, претърколи се към мен и яростно заразкъсва лепенките, придържащи системата, докато накрая я изтръгна от ръката си. От вената изригна кръв. При вида ѝ тя започна да разкъсва нощницата си, пръскайки кръв по тялото си, по престилката и маската ми.

Отстъпих назад и загледах търкалящата се напред-назад и виеща Бетъни. Това е една от кофти особеностите на подобни заболявания. Да се опитам да удържа Бетъни, за да не си нанесе по-тежки увреждания, би било проява на героизъм с възможен смъртоносен изход за мен. Грубо казано, това е една ситуация, когато трябва да помислиш за себе си. Нещо, което лекарите не правят лесно.

Натиснах бутона за аварийна помощ и изкрещях на сестрите да дойдат и да донесат нещо за усмиряване. Докато облекат предпазните костюми щяха да минат няколко минути преди да се появи някой.

В стаята нахлу Верлах, чул алармата от съседната стая, където бе разговарял с Хелън Джоунс.

— Какво става тук?

Не му отговорих, защото вече нямаше смисъл. Двамата с него, двама лекари, посветили живота си на изцелението на страдащите, стояхме и наблюдавахме безпомощни бликащата от разкъсаната вена на жената кръв. Не можеше да се съсири, защото изтичаше твърде бързо. Вирусът или каквото беше там, бе надделял.

* * *

Четиридесет минути по-късно, след като Бетъни бе успокоена, превързана, обездвижена с ленти, придържащи я към леглото и прикачена към нова венозна система, стоях в двора на „Св. Рафаел“, облеган на колата си. Пушех цигара, която бях изпросил от сестрата в приемната на първия етаж. Пазачът ми бе направил забележка, че около болницата пушенето е забранено и аз му предложих да ме гръмне, ако иска. Явно не искаше и ме остави на покойствие.

Ръката, която поднасяше цигарата към устата ми, трепереше. Една от неприятните страни на моята професия се състои в необходимостта да прекарвам голяма част от времето си в близост до микроскопични създания, които в течение на хилядолетия са усъвършенствали способността си да убиват. И преживяването, когато нещо подобно накрая те оплиска, е наистина много емоционално. Прилича на усещането след тежка автомобилна катастрофа — мислиш, че ти се е разминало, но не си сигурен; цяла седмица ти няма нищо, но изведнъж започваш да повръщаш червата си и получаваш последно причастие от свещеника.

Появи се Верлах, леко запотен от над тридесет градусовата жега. Погледна мен и цигарата ми и изсумтя, вероятно колебаещ се дали трябва да коментира единствения в страната пушач измежду лекарите, работещи за общественото здравеопазване. Добър човек е, премълча си.

— Някакъв контакт с кръвта, Натаниъл?

— Не.

— Сигурен ли си?

— Прекарах десет минути пред огледалото, Хърб. Сигурен съм. Не съм имал контакт. — Вдъхнах дълбоко от цигарата. — Тя наред ли е?

— Вече спи. Какво се случи?

За нещастие, цигарата ми догоря докрай. Смачках я в тока на обувката си и скрих фасата в шепа. Може и да замърсявам дробовете си, но поне не правя боклук.

— Попитах я дали е правила секс в стаята си.

— Само това?

— Само това.

— Ами-и... — Верлах отри потта от челото с опакото на дланта си. — Повечето хора са чувствителни, когато става дума за секс.

— Не и Бетъни. Нямахте нищо против разговора на тема секс. Изпадна в паника едва когато я попитах дали го прави в стаята си.

— Това пък какво би могло да означава? — По лицето му се изписа недоумение.

Свих рамене и отидох до близкото кошче за боклук да изхвърля фасата от цигарата.

— Готов ли си да хващаме пътя?

[1] Намек за известната фраза „роза е роза е роза“ от поемата „Света Емили“ на Гъртруд Стайн, американска писателка, една от основателките на модерната литература. Фразата се използва често в смисъл че „нещата са такива, каквито са“. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 10

Час по-късно изнасянето на пациенти от „Св. Рафаел“ беше в разгара си. Изглежда всички знаеха на кого дължат затварянето на болницата и двамата с Верлах бяхме обект на непрестанни укоризнени погледи и смотолевени коментари. Добре че не бях там през цялото време.

Бяхме готови да продължим разследването си сред градското население. Бяхме взели леката екипировка — тампони, лепенки, набори за вземане на кръв, бележници и няколко малки мрежи за лов на дребни бозайници. Имахме намерение да претърсим околността и за възможните преносители и приемници на заразата — животни, насекоми и хора, които са могли да бъдат посредници между тях и нашите пациентки. Искяхме да наловим насекоми и гризачи и да ги изпратим за изследване в лабораториите. Искяхме още да погледнем хората, да вземем проби от кръвта и слюнката им. Нормалните пътища на разпространение на инфекцията от рода на тази, с която се бяхме сблъскали, са от гризач към човек, от насекомо към човек и от човек към човек. Предаването на зараза от човек на човек обикновено става чрез обмен на телесни течности. От немарливост и липса на хигиенни навици.

Верлах отиде в общежитието „Балтимор Хевън“, където бе живяла Дебора Филмор. Аз потеглих към „Оупън Армс“, домът на Бетъни Реджиналд и Хелън Джоунс.

Карах бързо в следобедния зной. В този час на деня градът вече бе поел по-голямата част от горещината на жарките слънчеви лъчи и я излъчваше обратно към мен. Знамена и флагове висяха унило на пилоните си, а пушеците от коли и автобуси нямаха шанс да се разсеят бързо. Малцина се бяха решили да се изложат на уличната жега, далеч от защитата на климатика. Не беше просто гореща вълна, а продължаваща вече втора седмица постоянна тридесет и четири градусова адска пещ и неколцина злочести жители на града нямаше да доживеят края на проклятието. Бедността означава липса на климатик. А това може да убие, особено в по-напреднала възраст.

Паркирах колата до тротоара пред продълговата тухлена сграда, малко отличаваща се от всички други по протежение на улицата. Освен, може би, с по-богатата цветна леха. Изглеждаше и малко по-добре поддържана. Но това се забелязваше само, ако човек се вгледа по-внимателно. Общото впечатление бе на приятен, симпатичен квартал, в края на шикозното предградие Федерал Хил, място, където свършваше аристократизмът.

Вдясно от сиво-синята врата забелязах звънец и кутия на интерком. Звъннах. След миг дочух изкривен от системата глас да ме пита кой съм и какво искам. Отговорих и вратата пред мен се отвори.

Мери д'Анджело бе приятна жена на възраст между петдесет и шестдесет години, с тъмна, леко посребрена коса и доста излишни килограми на бедрата си. Тя ме посрещна с прегръдка като постави леко ръце на гърба ми. Сигурно тези два крайника са вдъхновили кръстника на общежитието, помислих.

— Д-р Маккормик, надявам се, че ще можем да ви помогнем.

Отвърнах ѝ, че съм убеден в това и благодарих за общественополезния жест, който прави, като ми оказва съдействие.

— Толкова се притесняваме за Хелън. Разбира се, и за Бетъни.

— Съчувствам ви. Правим всичко възможно да облекчим страданията им и да не допуснем да се разболеят други хора. Убеден съм, че вие искате това не по-малко от нас. — Винаги е добре да си осигуриш подкрепа още в началото. — Колко човека живеят постоянно тук?

— Общо осем души.

— Тук ли са в момента?

— О, не. Всички наши обитатели са в състояние да полагат общественополезен труд, д-р Маккормик. Сега са на работа. Обикновено затваряме общежитието през деня. Аз съм дошла специално, за да се срещна с вас.

— По кое време се връщат?

— Около шест часа всички трябва да са се прибрали.

Погледнах часовника си. Имаше доста време дотогава.

— Ясно. Ще се наложи аз или някой друг да дойдем пак по-късно, за да вземем кръвни проби и да поговорим с другите обитатели. А сега бих искал да взема проби от кухнята, от баните и тоалетните, както и от стаите на Хелън и Бетъни.

— Те живеят заедно, в една стая.

Бях забравил, че са съквартирантки. Дребна, аматьорска грешка, която накара събеседничката ми да си помисли, че разполагаме с по-малко информация. Добавих, малко преигравайки:

— Чудесно, това облекчава задачата ми.

— Радвам се да ви помогна. — Усетих как вътре в себе си Мери д'Анджело се напруга, как я обзема вълна на напрежение и пасивна съпротива. Това се случва доста често, това нежелание да бъдеш проверяван и анализиран. Да не говорим за катастрофалните последици за реномето на дома, ако се разчуе, че е бил източник на зараза с опасен патоген.

— Бих искал също така да поставя капани за гризачи и насекоми в кухнята, мазето...

— Д-р Маккормик, тук нямаме нито гризачи, нито насекоми.

— Е, тогава ще ми бъде много по-леко да си отнеса капаните обратно, когато дойда да ги прибера.

Мери д'Анджело скръсти ръце.

— Ще ме разведете ли из общежитието?

— С удоволствие, д-р Маккормик — отвърна безизразно тя.

Започнахме от трапезарията, която силно навяваше усещане за домашен уют. По-голямата част от помещението бе заето от кръгла маса, в средата на която се извисяваше една „мързелива Сюзан“^[1]. Стените бяха изпъстрени с образи на Исус, библейски цитати и акварелни пейзажи. Повечето от тях бяха доста неумели любителски творби.

Мери улови погледа ми и обясни:

— Мерилендският Институт за изящни изкуства провежда всяка събота занятия за любители и някои от нашите момичета ги посещават.

— Вижда се, че полагате много добри грижи за тях.

— Надяваме се да е така.

След това преминахме в кухнята. Не съм изследвал много кухни на общежития, но имам доста богат опит с ресторантски такива. Кухнята, в която ме въведоха, беше чиста като в най-добрите ресторанти. Грижливо измити, блестящи тенджери и тигани висяха окачени на куки над централния работен плот. Отверстието на канала блестеше от чистота. Плочките на пода нямаха нито едно петънце. Чиниите бяха грижливо подредени на полици над мивката. Колкото до

миризмите, в кухнята на „Оупън Армс“ нямаше и следа от специфичните мирисми на обществена кухня.

Мери д'Анджело ми показа кухнята, като разтвори широко необятните си ръце, без да каже нищо.

Минахме обратно през трапезарията в дневната с пианото, около което, според думите на Мери, обитателите се събирали да пеят преди вечеря. После се качихме на горния етаж да видим стаите.

Имаше общо четири спални и две бани. Въпреки че всички легла бяха оправени и бельото бе прибрано в големи плетени кошове, вторият етаж носеше някакви следи от безпорядък: незатворени чекмеджета на дрешник, опаковки от храна, оставени на масите. Мивките в баните имаха следи от сапунена пяна и паста за зъби. Някой бе забравил да пусне водата в тоалетната и Мери го направи.

— Стараем се — каза тя.

После ме поведе към стая в края на покрития с килим коридор.

— Тук живеят Хелън и Бетъни.

Стаята не се различаваше от другите, освен че беше малко по-светла, вероятно заради двата големи прозореца. Грубият шаячен килим бе стар, но чист. Едната стена на стаята бе украсена с рисунки и графики с религиозна тематика — някои от съботните упражнения по рисуване в мерилендския институт, други бяха изрязани от списания и календари. На другата стена също имаше религиозни картини, но повечето бяха снимки на природни пейзажи, животни и нещо, което можех да отгатна предварително — снимка на голия до кръста Брад Пит.

Мери отиде до снимката на филмовата знаменитост, внимателно измъкна кабарчето, с което бе закачена, сгъна я и я прибра в джоба на дрехата си.

— Ще останете ли още, г-це Д'Анджело? Бих искал да взема пробите и да ви задам няколко въпроса.

— Разбира се, д-р Маккормик. И през ум не ми минава да ви зарежа сам тук.

След това окуражаващо начало слязохме обратно на долния етаж, където извадих набора за вземане на проби и започнах от кухнята.

Хладилникът, мивката, подът на помещението, каналът на пода. Потърквах всяко от тези места с тампон, който след това заемаше мястото си в надписан пластмасов контейнер. Пробите от храната отидоха в предназначенията за тях стъкленици, последвани от стърготини от сапуна за миене на съдове и шампоана за ръце. Проверих под мивката, зад хладилника и в шкафовете за миши изпращания. Нямаше никакви.

Взех проби от всички шишенца с подправки върху „мързеливата Сюзан“ в трапезарията. Минах през всички бани на двата етажа и откъснах парченца от мокрите сапуни. Мушнах тампони и във влажните изходи на крановете.

Претършувах личните вещи на Хелън и Бетъни. Крем срещу слънчев загар, вазелин, хидратантен крем, всичко това даде своя принос в нарастващия набор проби. На дъното на чекмеджето на Бетъни — това със сигурност бе нейното чекмедже — намерих стар брой на списание *Cheri*. Хард порно. Беше скрито под хартията, покриваща дъното на чекмеджето и нямаше начин да бъде намерено, освен при много внимателно претърсване. Момичето се беше постарало. Покрих го отново с чорапите.

Претърсих стаите на другите обитателки в малко по-стегнат ритъм. Претършувах мазето, задния двор, дневната, тавана. Поставих девет капана за гризачи и двадесет за насекоми.

С разрешение на г-ца Д'Анджело прегледах цялата поща за последните две седмици. Не очаквах да намеря антракс, но пощата можеше да бъде много съществен източник при подозрение за биотероризъм. Имало е случаи, когато обработваме не по-малко писма от пощенските служби.

Два часа по-късно чантата ми бе доста натежала от запечатаните и етикетирани контейнери и пликчета. Почти бях свършил. Мери д'Анджело седеше в дневната, обкръжена от религиозни джаджи и прелистваше някакво списание.

— Свършихте ли? — попита, без да ме поглежда.

— Почти. Остава само да прегледам менюто за последния месец.

— Разбира се. — Тя затвори списанието, което се оказа стар брой на „Добрата домакиня“.

— Кой приготвя ястията?

— Аз.

— Сигурен съм, че са много вкусни. — Тя ме погледна със замръзнала, неизразителна усмивка. Комплиментът въобще не бе стигнал до нея. Продължих: — А кой приготвя закуските и обедите?

— Всеки сам си приготвя закуската и храната, която си носи за обяд. Аз оставам тук, докато заминат на работа.

— Това по кое време става?

— Различно. Някои от момичетата работят в кухните на старопиталища и трябва да тръгват рано. Другите, които работят в пералните, тръгват един час след тях.

— Хелън каза, че работи в старчески дом.

— Така е. Всички момичета работят на такива места. Имаме договор с компания, която управлява няколко подобни заведения в региона.

— Хелън и Бетъни, и двете ли работеха в кухня?

— Бетъни работи в кухня, а Хелън — в пералня.

— Имат ли приятели в работата?

— Приятели?

— Трябва да ви задам няколко въпроса, свързани с поведението на обитателите на дома, г-це Д'Анджело. Може би те няма да ви харесат, но се налага да ви попитам. — Усмивката ѝ остана замръзнала. — Ще карам направо, тогава. Известно ли ви е някое от момичетата да има интимен приятел? Имам предвид, в сексуално отношение.

— Д-р Маккормик, това е едно общезитие, следващо религиозни принципи. Всички жени тук са неомъжени. Това е едно от най-добре поддържаните женски общезития в града.

— Това не е отговор на въпроса ми.

— Не се допуска мъже да посещават момичетата по стаите им. Всъщност, единственият мъж, който посещава редовно дома, е моят съпруг.

— Г-це Д'Анджело...

— Госпожа. Аз съм омъжена.

— Г-жо Д'Анджело, моля да ми помогнете.

— Именно това правя, д-р Маккормик. — Тя стана от стола. — Сега ще ви донеса менюто, което поискахте.

[1] Мързелива Сюзан е популярно в САЩ название на въртяща се поставка с набор подправки. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 11

— Какво успя да събереш? — Гласът на Верлах бе приглушен. Той се намираше все още в „Балтимор Хевън“, откъдето събираше същите проби, каквито аз бях взел от „Оупън Армс“.

— Около двадесет паунда^[1] подправки, засъхнала сапунена пяна и крем за ръце. А ти?

— Намерих мишка още през първите десет минути.

— Поне няма плъхове, надявам се.

— Попаднах и на един плъх. Общежитието е истинска клоака. Опитали са се да го изчистят, явно някой ги е предупредил, че ще ги проверяваме, но дори и така е голяма мръсотия. Обезателно ще се обадя в службата за контрол на домовете, да се позаинтересуват от това местенце. Горкото момиче.

Горкото момиче беше Дебора Филмор, злополучната обитателка на „Балтимор Хевън“. Описанието на Верлах отговаряше много точно на представата ми за домовете за умствено изостанали — мръсно, окаяно човешко бунище.

Стоях на тротоара пред „Оупън Армс“, откъдето бях излязъл преди минута. Ризата ми вече бе мокра от пот.

— В центъра ли си? — попита Верлах.

— Отивам натам.

— Мисля, че ще се наложи да използваме лабораториите на ЦКПЗ, Нат. Момчетата в центъра ще опаковат пробите и ще ти ги дадат.

— Много мило, че ми казваш.

— Решихме буквално преди минути. И, за твое сведение, имаме намерение също така да поискаме по-сериозно присъствие на ЦКПЗ в града.

Това ме изненада. Не че решението да се поискат подкрепления бе лошо, но то означаваше, че някой е решил, че няма да се справим в сегашния си състав.

— Значи работата става дебела?

— Да, решихме да не поемаме рискове.

Кое е правилно, но ако се замислите, малко необичайно. Имаме три болни жени, които, ако бяха постъпили в различни болници, ако не бяха попаднали в полезрението на наблюдател от Департамента по здравеопазване, щяха да си останат точно това: три болни жени. Нямаше да бъдат третирани като начало на възможно огнище на зараза. А сега имаме затворена болница, мобилизирали сме федералното правителство и само след няколко часа медийните хиени щяха да надушат стръвта и да ни затрупат с микрофоните и камерите си. Това е лошото на болестите. Не са като катастрофа с автобус, бомба или срутване на почвата. Много е трудно да се определи дали се е случило нещо извънредно, или болестта е част от ежедневния ритъм. Но ако някой, например ние, общественото здравеопазване, кажем, че има опасност, всичко заприличва на взривен автобус. Става реално и опасно.

— Има ли нещо в новините вече?

— Не, поне аз не съм чул нищо досега. — Верлах замълча за малко и попита: — Ти какво мислиш?

— Нищо не мисля, Хърб. Затова съм и толкова харесван.

— Ако продължаваш по същия начин, може и да започна да ти вярвам.

— Забавно. — Но не беше никак. По линията настана тишина и аз се мъчех да отгатна над какво се е замислил колегата ми. Накрая се престраших: — Мислиш ли, че някой е ударил? — Не обичаме никак да казваме думата *тероризъм*, особено когато наоколо има други хора. Използваме евфемизми. *Удар. Атака*. Прекъснах поредната пауза.

— Да. Удар по умствено изостаналите. Ще постави страната на колене. — Засмях се пресилено, продължавайки да мисля над думите си. — Не мога да схвана идеята.

— Нито пък аз. Макар че, ако се позамислиш, не е чак толкова невероятно.

— В смисъл...?

Чух някакъв шум и предположих, че Верлах се премества на по-спокойно и тихо място. Когато проговори, гласът му бе приглушен.

— Удряш по непълноценните, които не са толкова бдителни като нормалните. Даваш им нещо, някакво подаръче, те го отварят и бум! — готово. Вирусът е вече в организмите им. И вече имаш разпространители на болестта. Но понеже си чевръст и искаш вирусът

ти да се разрасне максимално, си съобразил, че тези момичета работят в домовете за възрастни, които имат много по-слаба имунна система...

— Къде е работила Деби Филмор?

— Дом за възрастни в Бел Еър. В кухнята.

— Никой не ми е казал.

— Не си питал, Щурецо. — Верлах прочисти гърлото си. — И така, имаме множество умиращи възрастни хора, майки и бащи, баби и дядовци. Удря ни там, където боли.

— Плашиш ме, д-р Верлах.

— Аз съм уплашен от години.

— Как е името на работодателя на Филмор? — извадих бележника от джоба си и го запрелиствах с една ръка, докато придържах с другата кормилото. Стигнах до страницата с името на дома, в който бяха работили Бетъни и Хелън. — Не е ли „Милърс Гроув“^[2]? — попитах, като силно се надявах да е. *Моля, мислех си, нека нещата бъдат по-лесни. Нека се ограничим в затворено, дискретно огнище.* Ако и трите жени бяха работили на едно и също място, задачата ни щеше да бъде много по-лесна.

— Не. Била е на място, наречено „Оук хилс“^[3].

Измъкнах писалката, заклещена в сгъвката на седалката на колата и записах името в бележника си.

— След като оставя пробите в центъра, ще отида в Бел Еър да проверя приюта, в който са работили Хелън и Бетъни, мястото, наречено „Милърс Гроув“. След това ще се заема и с „Оук хилс“.

— Добре — съгласи се Верлах. — Ще гледам да дойда там когато успея. Може да доведе и някой от щатската болница. — Почти го чувах в настаналата тишина как почесва плешивината си. — Няма да е зле да получим някаква идентификация на потенциалния причинител. Дори и само симптоматична. Давам половината си царство за един хубав, спретнат набор симптоми.

— Ами, имаме кръвоизливи по торса, по лигавиците, но не и по лицето...

— Кое то, събрано на едно място, не ни насочва наникъде.

— Или към прекалено много неща.

— Това също.

— Може би си имаме работа с конфекция, може би с някакъв вариант. — Разговорът ме притесняваше и изпитах силното желание да

запаля цигара. — Добре, какво имаме още? Какво мислиш за начина на предаване на заразата?

— Като гледам мръсотията наоколо, може да бъде гризач или някакво членестоногло.

— Но имаме два случая в „Оупън Армс“, където кухнята е почиста от спешното отделение на „Св. Рафаел“.

— Не знам какво да кажа, но засега съм приел като работна хипотеза предположението, че имаме общ преносител на заразата. Не е изключено да е имало контакт между двете общежития. Например, някакви срещи за танци, на които да са си разменяли игли или други средства за кръвопреливане...

— Възможно е. Трябва да установим какви са били контактите между работните места на жените. Каква част от персонала е в контакт, дали имат едни и същи доставчици, дали ползват същите фирми за почистване или за поддръжка на градините. Освен това, да не изпускаме и възможността преносителите да са хора.

— Това пък защо?

— Имаме работа с доста тясна прослойка от населението. Контакти между едни и същи хора, в едни и същи места. Помниш ли онези необясними огнища, които се появиха в Ню Йорк и Лос Анджелис? Хомосексуалисти. Млади хора. — Говореше за първите прояви на СПИН. Въпреки че нито Верлах, нито аз сме работили по онова време за общественото здравеопазване — аз поне по това време все още съм играл на стражари и апаши и съм се борил с проблемите на пубертета — историята за откриването на СПИН е част от легендите на нашата професия.

— Да не би да търсиш Пациент Нула^[4], Нат? — попита Верлах.

— Опазил ме господ! — отвърнах.

[1] Един паунд е около 450 грама. — Бел.прев. ↑

[2] Мелничарска дъбрава. — Бел.прев. ↑

[3] Дъбови хълмове. — Бел.прев. ↑

[4] Филм от телевизионната поредица на САЩ „Outer Limits“, разказващ историята на жена, разпространила вирус, причинил гибелта на човечеството. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 12

Потеглих към Департамента по здравеопазване, който се намираше в центъра на града. Там вече ме чакаха двама лаборанти, приготвили опаковъчни материали и пликосе на ФедЕкс, върху които се четяха етикети с адреса на лабораториите в Атланта. Дадох им събраните в „Оупън Армс“ проби и те се захванаха да надписват, етикетират, преопаковат, запечатват и подреждат в пликосете. Държавните служители също могат да бъдат много ефикасни, стига да го поискат.

А ние имахме нужда от бързи действия.

Напуснах центъра и потеглих към „Милърс Гроув“, досегашния работодател на Хелън и Бетъни, разположен в балтиморското предградие Бел Еър. Зацепих през центъра, за да хвана I-95 и оттам тръгнах на север. Обичам якия урбанистичен дух и затова отворих прозорците на колата и пуснах вътре жегата, миризмите и звуците на града.

Червената светлина на светофара ме спря на пресечка до строящ се жилищен блок, който бе, да ме прощава Хобс^[1], противен, скотски и „кратък“, издигащ се само два етажа над задръстения с отпадъци двор. Групички от облечени в развлечени суичъри млади мъже с лъщящи от жегата бръснати глави ме следяха под око. Както вече казах, прекарал съм известно време в този град — последните две години от обучението ми в медицинския колеж — и ми липсваше специфичната му атмосфера, включително и неопределената заплаха, която достигаше до мен през прозореца на колата. Вярно е, че градът има един от най-високите проценти на убийства на глава от населението в страната и преживя една крайно неприятна епидемия от сифилис преди няколко години. Доминиран е от расова политика. Летните горещини са тропически, а зимите — сиви и влажни. Трудно е да обичаш Балтимор, ако го сравниш с, да кажем, изящния, бутикоподобен Сан Франциско.

Въпреки това градът е във възход. Центърът му бе съживен и наново заселен с хора от средната класа, макар че това бе обект на

известен критицизъм. По-бедните прослойки бяха изтласкани по неособено любезен начин от центъра към близките покрайнини, след като хората с пари опознаха очарованието на урбанистичния начин на живот, с хубавите ресторанти, чудесните барове и искрящия морски прибор. Преминавах през Грийктаун и Бътчърс Хил^[2], покрай редове долепени къщи от дялан камък, мраморните стълби на които, изтърквани от стъпките на обитателите им, светеха като римски статуи. Обхвана ме надежда, че това огнище на вирус или нещо подобно, ще затихне бързо и безпроблемно. Надявах се на това, защото не исках никой друг да се разболява. Никак не ми се искаше този град, започнал да възвръща просперитета си, да бъде споходен от нова прокоба.

Но всички хубави неща имат своя край и след петнайсетина минути градският пейзаж отстъпи място на неописуемата смесица от слепи складове и жилищни блокове, толкова типична за Америка на двадесет и първия век. Метастазите на предградията и сателитните градчета са превзели цялата страна и аз спокойно можех да бъда както в Балтимор, така и в Минеаполис, Бостън или нейде около Лос Анджелис.

Излязох от пресичащата Бел Еър главна магистрала и намерих отбивката за „Милърс Гроув“ между Т. Дж. Макс и Съркит Сити.

Старшият администратор на приюта за възрастни, Дан Милър^[3], бе окачил най-добрата си физиономия на играч на покер, изтъкваща чудесния му тен и облечените в металокерамика зъби. Въпреки това усещах, че вътрешно се облива в пот. Старшата медицинска сестра Джина Хатчър бе слаба, тъмнокожа жена, облечена в искрящобяла униформа, която ми напомняше с нещо за училищните времена. И двамата се стегнаха много, когато им казах за здравословните неприятности, споходили две от работничките им. Всъщност, на три, защото фамилията Милър притежаваше четири подобни приюта за възрастни в областта, включително и „Оук хилс“, местоработата на Дебора Филмор, който се оказа от другата страна на улицата.

Милър бе достатъчно схватлив, за да съобрази, че нагазва в дълбоки лайна, които тепърва щяха да стават все по-дълбоки и по-дълбоки. Достатъчно схватлив също така да не се опитва да ми пречи,

независимо че събитията застрашаваха сериозно бизнеса му, ако се окажеше, че е допуснал грешка или че просто е изтеглил лошото късметче. Все пак настоя да узнае кои са упълномощилите ме институции.

— В момента действам от името на ЦКПЗ и балтиморския Департамент за обществено здравеопазване.

— А, Бен Тимънс? — Тимънс бе главният комисар по здравеопазване на Балтимор.

— Да, също така и Хърб Верлах. Д-р Верлах ръководи разследването.

— Супер. Познавам ги и двамата. Свестни хора са. Е, д-р Маккормик, успяхте да ни смъкнете гащите от страх. Какво искате да направим?

— Като начало, да отговорите на някои въпроси. — Извадих бележника си и изстрелях серията си: Имало ли е някакви необичайни заболявания? Колко са новоприетите? Има ли нови хора в персонала? Какъв е типът и обемът на контактите на персонала с пациентите? Къде е списъкът с дежурствата в пералнята? В кухнята? Отговорите на всички въпроси бяха или отрицателни, или неинформиращи.

Реших, че съм получил максимум информация от Дан Милър и Джина Хатчър и преминах към следващата стъпка.

— Бих искал да разговарям с персонала, а след това да събера бактериологични проби от двете клиники, тук и в „Оук хилс“. Г-н Милър?

— Да?

— Моля да предадете на кухненския персонал, че настоявам да не изхвърля никакви хранителни отпадъци. Кажете на хората си да съберат пощата. — Погледнах часовника си — беше три и половина. — Всички ли са тук? Имам предвид персонала.

— Почти всички — отвърна Милър. — Болногледачките работят на три смени, така че...

— Чудесно. Ако се наложи, ще се срещнем с отсъстващите покъсно. Може ли да съберете всички, които в момента са на работа?

— Сега?

— Защо не, моментът ми се струва напълно подходящ.

— А не може ли да го направим след обяда? Нали можем да поднесем обяд на нашите питомци?

Замислих се. Пряко или непряко бях отговорен за затварянето на една болница преди няколко часа и никак не ми се искаше да поема отговорността и за закъснелия обяд на стотина възрастни и болни хора.

— Добре. Само кажете на персонала да не използва никакви останали отпреди храни и подправки. Нека отворят нови опаковки от всичко.

— Веднага ще се разпоредя — каза Джина Хатчър и се изправи на крака.

Аз също станах от стола.

— Междувременно ще започна да събирам проби, ще поставя капани за гризачи и клопки за насекоми. — Тръгнах към вратата на помещението, но спрях, преди да изляза: — Искам да благодаря и на двама ви за това. Бяхте много... Искам да кажа, че направихте една трудна ситуация много по-лека.

Милър също се изправи на крака.

— Знаем с какво си имате работа. — Той гордо посочи висящата на стената диплома в рамка — *Магистър по обществено здравеопазване, Дж. Хопкинс, 1978.*

[1] Томас Хобс, английски философ, 1588–1679 г., считан за основоположник на западната политическа философия и политология. В легендарния си труд „Левиатан“ застъпва тезата, че „животът в природата“, противопоставен на живота в обществото, е „самотен, беден, противен, скотски и кратък“. — Бел.прев. ↑

[2] Буквално — „Гръцки град“ и „Касапски хълм“, квартали в югоизточен Балтимор. — Бел.прев. ↑

[3] Името означава също така мелничар, воденичар. — Бел.прев.

↑

ГЛАВА 13

В пет часа следобед, след като бях пъхал тампони и бях събрал проби от всички кътчета на кухнята в „Милърс Гроув“, стоях изправен в малкия параклис пред струпания персонал на две от четирите клиники на Милър. Видях пъстроцветна смесица от раси и интелект. Веднага си личеше, че поне една четвърт от персонала бе от умствено изостанали. Похвалих наум Дан Милър за прогресивния му подход при адаптиране на хората с увреждания и се почудих какви ли данъчни облекчения получава за това.

Представих се и обясних защо съм там. Предупредих всички да не споделят нищо с медиите, „защото все още не знаем подробности“, макар че имах неприятното предчувствие, че новинарите вече са успели да подушат повей на нещо необичайно, носещ се от болницата „Св. Рафаел“ и от Департамента по здравеопазване. Още четиридесет източника на информация в лицето на хората от приюта за възрастни, бе последното нещо, от което се нуждаехме.

Основните ми въпроси към тези приятелчета бяха: 1) дали са забелязали нещо необичайно като пакети, плъхове в кухнята, болести; 2) какво знаеха за трите болни жени; и 3) дали са поддържали някакви извънслужебни отношения с някоя от трите си колежки. Милър ги увери, че ще им заплати времето, прекарано с мен, като извънреден труд и ще поеме евентуалните им разходи за такси. Това се оказа достатъчно, за да задържи всички безропотно по местата им. Милър, който много бързо се издигаше нагоре в личната ми класация на най-свестните хора в Балтимор, поръча цял микробус пици от близката пицария.

Пиците пристигнаха по време на третото ми интервю, в което двамата с Роза, работничка от пералнята, се опитвахме да преодолеем нейното незнание на английски и моя беден испански речник. Като всяко здраво, гладно същество, при вида на пицата тя загуби всякакъв интерес към мен и бързо се нареди на опашката за своя дял. Нямаше

как и ми се наложи да изчакам. Тъкмо щяхме да продължим разговора си, когато забелязах добре изглеждащ млад бял мъж, който разбута с лакти хората в началото на опашката и грабна цяла кутия. Отвори я, измъкна едно парче и се отдръпна в дъното на помещението. Направи ми впечатление, защото не бих искал някой да се натъпче и да офейка преди да съм имал възможност да разговарям с него. Освен това младежът бе задигнал цяла кутия и трябваше да се намеся, ако не за друго, поне от чувство за справедливост.

— Кой е този? — попитах Роза. — *Quien es?*

— Дъглас — каза тя. — *El novio* на Деби.

El novio. Приятелят на Деби.

— *Esperar. Esper...* — скочих на крака и бързо отидох при него.
— Прощавай, Дъглас!

Той се обърна към мен. Бе висок и чернокос, с леко отпусната изсечена брадичка.

— Май си много гладен — казах.

Прибра парчето пица, от което отхапваше, обратно в кутията и затвори капака.

— Ти ще бъдеш следващият, с когото ще говоря. Само след пет минути. Ще можеш да изчакаш, нали? Нали ще можем да поговорим след пет минутки?

— Не, не, аз...

— Нали виждаш, тука има много хора, които трябва да се нахранят. — Опитвах се да разбера дали е умствено изоставащ, или не е. — Хайде да се приберем обратно вътре, ще си вземеш няколко парчета и ще поговорим.

Разклати нервно главата си наляво-надясно, като загубило ориентацията си птиче, търсецо водача, който да му посочи правилната насока и да го измъкне от ситуацията.

— Добре, ще поговорим веднага. Нали не възразяваш да си взема едно парче и аз? — Посегнах към кутията, но Дъглас тръгна настрана. Изглежда имаше възражения. Последвах го.

— Казах ми, че си познавал Деби Филмор. Познаваш ли Деби?

— Не, не, не я познавам.

— Деби Филмор, твоята приятелка. Деби.

— Не. Не я познавам.

Тук имаше нещо, което определено не бе наред. Той лъжеше, това бе съвсем очевидно. И се потеше като маратонец.

— Защо искаше да говориш с мен?

— Не, не съм искал.

— Но ти изчака цял час, за да разговаряме.

— Не, не съм искал. Исках...

Искал си пица, нали, Дъглас? — помислих си.

Той се движеше все по-бързо. Не точно към изхода, а просто натам, където ще е по-далеч от мен. Свихме в някакъв дълъг коридор и аз се опитах да продължа да го разпитвам.

— Знаеш ли някой да е изпращал колет на Деби?

— Не.

— Получавала ли е нещо по пощата? Може би някой приятел ѝ е дал някакво пакетче?

— Не зная — каза той, вгледан право пред себе си. — Не!

Завихме наляво, по друг коридор. Дъглас се затича, аз — след него.

— Беше ли Деби твоя приятелка? Твоето момиче? — Бях по петите му. Усещах миризмата на потта му. — Целувал ли си я някога?

Възбуден от тичането, в желанието ми да сложа край на нелепата ситуация, се пресегнах и сложих ръка на рамото му. Грешка. С маниер на футболен играч, който се отървава от преследващ го противников състезател, Дъглас се извъртя, размаха ръце, държащи кутията с пица и ме халоса с лявата си ръка през гърдите. Не съм дребен човек, но това бе достатъчно да ме извади от равновесие. Опрях се в стената, за да не падна, докато той се отдалечаваше с бърз бяг.

Спрях на място, осъзнал почти комичната нелепост на ситуацията. Намирах се по средата на коридор в старчески приют, преследващ умствено недоразвит младеж, който, опитвайки се да избяга от мен, сграбчил кутия „Папа Джон“^[1], ме бе завъртял като пумпал за удоволствие на двете болногледачки, застанали в края на коридора.

Разговорът ми с Дъглас щеше да почака.

[1] Третата по големина търговска верига за производство и доставка на пица по домовете в САЩ. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 14

В пет часа сутринта на следващия ден отидох до „Оупън Армс“, за да разговарям с обитателите на общежитието. Мери и Майк д'Анджело, които, както се оказа, обитаваха съседната къща, ме посрещнаха с кана горещо кафе. Нужни ми бяха две големи чаши, за да разсея мъглата, обвиня мозъка ми след четиричасовия сън.

Седнах в дневната, докато обитателките на дома слизаха една по една от горния етаж. Мери ги насочваше към мен, а аз им задавах обичайните въпроси. Нищо интересно, освен видимата разлика в отношението им към двете жени. Оказа се, че Хелън е харесвана, а Бетъни е изтърпявана. Във всеки случай, всички бяха притеснени за съдбата им и ужасени от възможността да се разболеят на свой ред. Опитах се да ги успокоя по най-добрия възможен начин, което ще рече, че не бях особено убедителен. Една част от мен настояваше да поставя всички обитатели на общежитието под карантина, за да сме сигурни, че заразата няма да напусне гнездото си, но бе прекалено рано. Не познавах нито начина на предаване на заболяването, нито веригата, по която бе стигнало дотук. Не знаех кой е приносител, какъв е инкубационният период, въобще нищо не знаех. Не можеш да затвориш куп хора в домовете им, ако не знаеш нищо, затова неохотно оставих жените да поемат към ежедневните си задължения.

След утринната молитва ние деветимата насядахме на масата за закуска, а след това, под музикалния съпровод от разчистването на масата, поразпитах подобния на мечок брадат и шкембест Майк д'Анджело. Беше по-готов да съдейства от жена си. Отговорите му не ми помогнаха — не бе видял подаръци или пакети, не бе пътувал — но поне не беше враждебен.

Тогава зачекнах темата за жените и секса. Мери, седнала до съпруга си, видимо стегна скръстените на гърдите си ръце и сви устни, превърнали се в тясна лийка.

— Не позволяваме такива неща тук — каза Майк, навел очи към чашата кафе. После погледна крадешком към часовника си.

— Разбирам това много добре. Но се чудя дали не знаете нещо, свързано със секса. Може би момичетата са ви говорили за свои приятели?

— Не и на мен — отвърна той.

Оставих го малко да помисли, след което продължих.

— Задавам този въпрос най-вече, защото ме интересува дали не са получавали някакви подаръци. Нещо, за което евентуалният възлюбен би могъл да използва други хора, които да донесат пакет или нещо от сорта. Освен това, сексът също е начин за предаване на болести... — И двамата ме гледаха втренчено. — Въобще всякакви неща от този род. Знаете ли нещо?

— Не — беше категоричният отговор.

Задах още няколко въпроса, допих кафето си, станах и се насочих към кухнята, за да проверя капаните, които бях поставил предния ден. Майк д'Анджело се изправи заедно с мен.

— Д-р Маккормик...

— Майкъл... — остро произнесе Мери.

— Не сега — прекъсна я той и продължи към мен: — Бихте ли ме последвали в дневната? Още кафе?

Отказах кафето и тръгнах след него. Мери се залепи зад нас.

Майк настани туловището си на корава пластмасова кушетка. Бе на възрастта на жена си, нейде в края на петдесетте и, подобно на нея, бе социален работник, като твърдо проповядваше, както дебело бе подчертал, следването на християнските ценности в живота.

— Д-р Маккормик, да управляваш общежитие за умствено недоразвити жени не е лесна работа...

— Мога да си представя...

— Моля ви, докторе, позволете ми да довърша. Не бих искал да отделям на това повече от необходимото време. — Спря и отпи глътка кафе. — Въпреки че познаваме много добре различните методи за третиране на умствено изоставащите, ние сме убедени, че стриктното съблюдаване на морала, на християнския морал, в работата ни, е най-добрият подход.

— Бетъни е с нас откакто сме отворили това общежитие, когато беше само осемнадесетгодишна. Била е с нас в периоди на трудности и на подем, учеше се заедно с нас как да се оправяме с нашето голямо

семейство. Но както и в другите семейства, и в нашето имаме проблеми и проблемни деца.

Три жени се показаха на вратата на дневната и ни махнаха за довиждане. Мери ги попита дали са си взели храна за обяд. Те показаха кафявите си пакетчета и напуснаха дома като редица трудолюбиви мравки. В погледа на Мери, обърнат отново към мен, се четеше искрена мъка.

Майк продължи.

— Бетъни е проблем. Моля да ме разберете правилно — ние я обичаме и имаме силното желание да ѝ простим. И се поболяваме от грижи за нея. Но тя ни подлага на изпитание. Господи, на какво изпитание сме подложени.

Мери отвърна глава. В очите ѝ проблеснаха сълзи.

— Едва ли е нужно да слушате нашите сърцераздирателни истории. Не вярвам това, което ще ви кажа, да бъде от някаква полза, но не си въобразявам, че съм специалист по болестите. Затова ще ви кажа. Така ще е по-правилно. Само ще ви помоля да не реагирате предубедено.

Още една жена надникна, за да се сбогува. Извърнала встрани навлажнените си очи Мери попита и нея дали се е погрижила за обяда си.

— Моля ви да се отнесете внимателно към информацията, докторе. Ако другите момичета научат, ще бъде ужасно. Ако се разчуе в обществото, ударът за нас ще бъде много тежък. Ние имаме някаква репутация.

— Майкъл... — пророни Мери.

— Спокойно, жено. Преди няколко седмици се случи така, че ми отпаднаха някакви ангажименти, и реших да дойда тук и да сменя две изгорели електрически крушки. Често ми се случва да идвам тук и да оправям едно-друго, когато внезапно се освободя и не зная какво са си мислили...

— Нищо не са мислили — каза Мери.

— Мери. — Той се прокашля. — Качих се на втория етаж, където бяха изгорелите крушки и чух необичайни звуци от стаята на Бетъни и Хелън. Отидох до вратата на стаята им, отворих я и... отворих вратата и видях един мъж на пода... коленичил зад жена, застанала на четири

крака. Бяха голи. Бетъни бе там, легнала по гръб на пода, но коленичилата пред мъжа жена беше Хелън.

ГЛАВА 15

Карах бързо към „Св. Рафаел“, а в главата ми се наместваха късчетата от чутия преди малко разказ.

Секс. Трима участници, двама от които — поне до този момент — болни. Досега не бяхме имали никакво основание да смятаме, че си имаме работа със заболяване, предавано по полов път. Но идеята постепенно изплуваше на повърхността.

Съставях наум схема на възможни полови контакти, паяжина от линии и кутийки, всяка една с име. В момента тя се състоеше само от три кутийки — Хелън, Бетъни и непознатия, безименен мъж. За съжаление Майк д'Анджело не бе успял да научи името му. Дори не го бе разгледал внимателно. След като видял шведската тройка, затръшнал вратата и слязъл обратно долу в дневната. След минута дочул стъпки, слизащи по стълбите. После някой минал през антрето и напуснал къщата. Не упражнил натиск върху двете момичета, за да научи името на мъжа. Не му се струвало съществено. Въобще не обсъдил случилото се с Бетъни и Хелън, надявайки се, че шокът, който би трябвало да са получили, след като били разкрити, ще ги излекува задълго от сексуални желания. Искало му се да вярва, че тази гнусна случка не ще се повтори никога повече.

В основата на дървото на контактите сложих Бетъни, която имаше доказано силна сексуалност. Свързах я с линии с кутийките на Хелън и непознатия. Прекарах линии към петима други партньори, които Бетъни може да е имала, а може и да не е. Свързах един от тях с Дебора Филмор. Но индексният пациент, първият случай, бе Хелън, а не разгонената Бетъни. Защо ли?

Защото тези заболявания не следват никакви писани правила. Може би Бетъни е била по-устойчива в резултат на незнаен генетичен каприз. Дървото на контактите постепенно се разрасна и заприлича на сложна паяжина, в центъра на която като черна вдовица, обкръжена от жертвите ѝ, се бе настанила Бетъни.

Паркингът на „Св. Рафаел“ бе почти празен. Евакуацията явно бе приключила. Верлах ми бе казал, че още сутринта Бен Тимънс,

главният комисар на общественото здравеопазване в Балтимор, се е свързал с важните клечки от ЦКПЗ. Замислих се за малко над възможния отзвук от това обаждане. Тимънс бе извикал тежката артилерия, която със сигурност щеше да смаже врага, но имаше опасност да забърше и мен междувремени.

Е, досега са ме мачкали не един път, а все още хвърлям къчове. Тимънс е изпратил своя зов за помощ, но най-доброто, което би могъл да постигне в старанията си да внуши, че държи положението под контрол, е да му изпратят още един или двама служители от ЦКПЗ. Аз, от своя страна, бях вече достатъчно напласен и нямах нищо против малко да поускоря нещата. Затова слязох от колата и на свой ред се обадих в ЦКПЗ, на шефа на отдела, д-р Тимъти Лиъри Ланкастър, моят шеф.

— Мисля, че имаме нужда от помощ, Тим — казах и го въведох в ситуацията.

Планът, който бяхме съставили вчера, предполагаше аз да остана в Балтимор и да помогна с каквото мога на местните сили, които да поемат всичко, освен лабораторните изследвания. Сега обаче, с оглед възможността заразата да се предава по полов път, нещата бяха променени. СПИН-ът действа като нажежен гвоздей в мозъка на всеки епидемиолог не само с почти неизбежната си смъртоносност, но и с бързото си и мълчаливо разпространение. Затова бях убеден, че последните ми разкрития ще имат сериозен отклик. Първоначалната ми идея, че болестта е твърде гореща и ще се самоизгори, можеше да се окаже пълна нелепост. Не знаехме колко дълго са боледували момичетата. Не знаехме колко още носят в себе си вируса на заразата и каква част от тях не показват симптоми на заболяване.

Изтрих с ръка струйката пот, потекла от ухото ми по телефонния апарат. Бе осем и половина сутринта и влагата в Балтимор приближаваше обичайните си сто процента. Сякаш се намирах в Уганда.

— Сериозно се притеснявам — казах на Тим.

— Аз също — чух го да поема въздух през носа. — Не мисля, че това е тероризъм, но — още едно дълбоко вдишване — но ти ми даваш невиджани досега белези и симптоми.

Даваш ми симптоми. Ха! Добро попадение, Тим.

— Освен това, ако си помислиш кои са първите засегнати... — продължи той. — Хвърлят семето на това чудо сред една сексуално

безотговорна прослойка, то се разпространява като огън между тях и прескача към по-широки обществени слоеве.

— Помислихме за това — вметнах аз, опитвайки се да му внуша, че тук не сме си губили времето да лапаме мухи.

— Ще се обадя в СЕП — Службата за епидемиологично планиране — и ще видим с какво можем да помогнем. В момента съм почти на нула. Обади се в Здравния департамент, стресни ги по-яко и ми звънни пак.

— Вече са достатъчно наплашени.

— Много добре. Би трябвало да можем да ти пратим още един изследовател, може би ще дойда и аз, заедно с някой специалист по обработка на данни.

Какъвто съм си натегач, му обещах да дам най-доброто от себе си.

Но не му казах някои други неща. Например че не ми беше минало през ума, че може да се довлече тук собственолично, че съжалявах, задето му се бях обадил, че не го исках в радиус от няколкостотин мили около Балтимор, че местната служба, заедно с офицера Натаниъл Маккормик държеше всичко под контрол. И сам си провалях всичко, без ничия помощ. Какво, по дяволите, щеше да прави тук Тим Ланкастър? Да ме измести от светлината на прожекторите.

Стомахът ми изкъркори. Скапаният стар Нат Маккормик се надигаше от гроба, свидливо пазещ всяко късче слава, до което можеше да се докопа, без да му пука за общественото благо. Натиках го обратно там, където му бе мястото и, отворен от себе си, набрах номера на Верлах.

Той ми се стори възбуден не по-малко от Тим, вероятно смес от притеснение и радост, че нещата се придвижват напред. Беше в общежитието на Дебора Филмор, където разговаряше със съквартирантите ѝ и се опитваше да надникне по-дълбоко в сексуалните им истории. Предложи ми да не губя време и да се заема с издирването на любовника или любовниците на Бетъни Реджиналд и Хелън Джоунс.

Попитах го дали има някаква информация от лабораторията, където бяхме изпратили проби от болните жени.

— Чух се с тях. Нищо не са открили.

— Много мистериозен вирус.

— Да, нещата стават все по-интересни.

— За съжаление — потвърдих аз, докато показвах удостоверението си на пазача, застанал на пост пред входа на „Св. Рафаел“.

ГЛАВА 16

Празната болница излъчва едно специфично призрачно безпокойство, което не може да се оприличи на нищо друго. Болниците никога не затварят вратите си. 24 часа на ден, 365 дни в годината, десетилетия наред, в дъжд, сняг и пек, в делник и празник, при бедствия и терористични атаки, те са винаги жизнени и функциониращи. Най-вероятно „Св. Рафаел“ не бе затваряла врати от откриването си през 1915 г. Когато един ден човечеството успее най-после да се самоунищожи, извънземните археолози ще намерят болниците в състояние, много подобно на това, което се разкриваше пред мен. Само дето асансьорите няма да работят.

Качих се до М-2, където се забелязваха някакви признаци на живот или поне на полуживот: шепя пациенти с мътен поглед и минимален екип медицински сестри. Дежурен лекар бе Гари Хамил. Имаше вид, като че ли не бе спал откакто бе излязъл от медицинския колеж. Поздравих го набързо и отговорих колкото можех по-уклончиво на въпросите му как върви разследването, докато обличах предпазните средства. После влязох вътре да видя момичетата.

Отидох първо в стаята на Бетъни. Беше заспала и не изглеждаше никак добре. Болестта се разпространяваше бързо по цялото ѝ тяло. Милосърдието в мен надделя и реших да не я будя. Упътих се към стаята на Хелън.

— Здравей, Хелън. Аз съм д-р Маккормик. Помниш ли ме от вчера?

Тя поклати глава.

— Тук съм, за да разбера от какво си болна. — Хелън не каза нищо. — Как се чувстваш?

— Искам да си отида у дома. — Това, че се чувстваше достатъчно добре, че да иска да се прибере у дома, беше добър знак. Изглежда болестта отслабваше.

— Хей — казах и преместих стола по-близо до леглото. Седнах и замълчах, обмисляйки най-правилния подход. — Трябва да те попитам още някои неща. Както го правихме вчера. Става ли?

Хелън наклони главата си към мен. Видях точиците на кръвоизливите в устата ѝ, които бяха покрити с тъмнокафяви корички и постепенно се разнасяха.

— Аха.

— Ще те попитам някои неща и е много важно да ми кажеш истината, разбираш ли?

— Да — отговори със слаб глас тя.

— Много е важно. — Извадих празен лист хартия от папката, която бях донесъл със себе си. Щях да ги мушна във факс машината на излизане от карантинната зона и да си ги прибера отвън.

Да започваме, помислих си.

— Хелън, случвало ли се е някой мъж да докосва интимните ти места?

— Не... — изхленчи момичето.

— Моля те. Трябва да знам кой те е докосвал.

Обърна глава настрани. Явно, нямаше да успее да изтръгна отговор. Отказах се.

— Правила ли си секс с някой мъж в твоята стая?

Отново скимтящото „не, не“, което бе много повече протест срещу въпроса ми, отколкото отговор.

— Хелън, кой беше мъжът с теб и Бетъни, когато Майк ви завари във вашата стая?

Стиснала здраво очи, тя обърна главата си така, че да не я виждам.

— Хелън — опитах още един път. Предположих, че иска да се направи на заспала. Сложих ръка на рамото ѝ. Не реагира. *Защо това се случва на мен?*

— Чуй ме, Хелън. Ако не ми кажеш... Ако не ми кажеш истината, ще разкажа на Майк и Мери за теб... — Нямах представа какво ще им кажа, затова продължих да я притискам с лъжа. — Ако не ми кажеш, те ще те изгонят от общежитието. Но ако ми кажеш, няма да имаш проблеми. Ако не ми кажеш, ще те изгонят. Това ли искаш?

Очите ѝ бяха отворени, главата ѝ треперливо се поклащаше. Беше ми крайно неприятно да ѝ причинявам всичко това, но нямаш друг избор, затова продължих.

— Ще изгонят и Бетъни. Искаш ли това да се случи, Хелън?

— Да — просъска тя. Треперенето спря.

Виж ти каква изненада!

— Защо искаш Бетъни да се махне?

— Тя ги води.

— Кого?

— Мъжете. Тя ги води.

Аха. Излиза, че малките дневни забежки на Хелън и Бетъни са били редовно занимание. Горките добронамерени Д'Анджело, вярващи, че това е било изключение. Или поне правещи се, че вярват.

— Много мъже ли идваха, Хелън?

— Доста. — Вече плачеше.

— Помниш ли имената им? Моля те, Хелън, това е наистина много важно. Помниш ли имената им?

— Не.

Опитах се да прикрия разочарованието си.

След малко тя каза:

— Джери, Хенри. И други.

Записах имената в тефтерчето си. Постепенно свиквах с лъкатушенето и скоковете в мисълта и логиката на жената пред мен.

— Ами фамилиите им? Помниш ли фамилиите им имена? — Отново смут и плач. Опитах се да бъда по-конкретен. — Някой от тези мъже работи ли заедно с теб? Работят ли с теб и Бетъни при г-н Милър?

Тя кимна.

— Помниш ли кой беше с вас, когато Майк ви е видял в стаята ви? Когато Майк ви е заварил с Бетъни и двете сте били голи?

— Не, не! Не казвай, не казвай! — Главата ѝ се тресеше отчаяно.

— Няма да кажа — успокоих я. И добавих: — Мери и Майк те обичат. — Което беше чиста истина. — Как се казва мъжът, който е бил там съблечен, заедно с Бетъни и теб?

Сграбчи престилката ми и започна да я дърпа. Притеснен от спомена от предния ден се отдръпнах, но после си казах *майната му!* и я оставих да дърпа.

— Не казвай, не казвай! Дъглас. Моля те.

— Дъглас?

— Не казвай!

Бинго! Открихме кой е Казанова на Бетъни, изживяваща се като Екатерина Велика.

— Колко пъти сте били с Дъглас? Само веднъж ли?

Тя отчаяно поклати глава.

— Видяхте ли се с него отново? Колко пъти?

— Да. Не казвай, моля те, не казвай... — Бълбукането на думите в гърлото ѝ премина в неясно мърморене. Предположих, че се моли.

— Няма да кажа — излъгах. — Обещавам, че няма да ти докарам неприятности. — С това се опитах да посмекча лъжата. Наистина имах желанието да ѝ причиня колкото е възможно по-малко неприятности. Бях готов дори да я прибера у дома, ако нещата тръгнаха зле за нея. Храбро момиче.

— Недей да казваш за Бетъни. — Бе стиснала здраво престилката ми. — Не казвай.

— За Бетъни? Хелън, аз мислех, че ти...

— Толкова я обичам. Моля те. Обичам я *толкова много*.

Останах при нея още десетина минути, галих косите ѝ, докато престана да ридае. Отломките от картината започваха да се наместват. Горката Хелън. Обсебена от привързаността си към Бетъни е поискала да стане сексуален придатък на еротичните нужди на любимата си. Представих си ги двечките заедно в стаята им. Колко ли време е минало, преди Бетъни да се отегчи и да вкара трети човек в тяхното ложе? Седмици? Месеци? Години?

Как ли се е чувствала Хелън, усещайки, че приятелката ѝ се изплъзва? Каква ли сърдечна болка е било да не можеш да споделиш с никого?

Бетъни се бе събудила, но състоянието ѝ бе много близо до делириум. Все пак можа да потвърди имената, които ми бе дала Хелън и да допълни списъка с някой си Мичъл. Попитах я дали обича Хелън и тя каза „да“. Попитах я дали обича Дъглас, Джери и Хенри. Каза, че ги обича.

Виждах устата ѝ, изпъстрена с малките яркочервени точки на кръвоизливите.

ГЛАВА 17

Шефът ми се обади да ми съобщи, че пристига в Балтимор същата вечер, заедно с компютърен специалист на име Сонджит Мехта. Тим Ланкастър бе свършил много добра работа при разработката на системата за контрол на разпространението на вируса Западен Нил, първо в Ню Йорк през 99-а, а после и в цялата страна, когато болестта плъзна на север и юг. Бе първият, поел удара на 11-и септември. Бе се завърнал там, когато се появиха съмнения, че може да има вторична бактериологична атака. Познаваше повечето важни клечки от здравеопазването в североизточните щати. С неизтощимата си енергия, богат опит, умението си да ръководи и политическия си такт, бе едно от златните момчета на ЦКПЗ. Един от онези, като които бих искал да стана, но ми бе много трудно да следвам. Освен всичко друго, беше на тридесет и пет години. Само две години по-възрастен от мен.

Радвах се, че идва. Наистина, изпитвах нещо като облекчение. Ако си повтарях това достатъчно често, можеше и да си повярвам. Предстоящото пристигане на хер Ланкастър сваляше отговорността от плещите ми, но имаше, все пак, няколко нещица, които трябваше да свърша преди да му предам града.

Проследих мъжете, участвали в безсрамния любовен възел до местоработата им в домовете за възрастни на Милър. Хенри, Джери и Пит бяха там. Притесни ме фактът, че Дъглас, чието пълно име се оказа Дъглас Бюканън, не бе на работа. Обадих се в общежитието му, откъдето ми казаха, че бил болен. Докато бях там, разговарях отново с Джери, Хенри и Мичъл. Въпреки че при разговора ни предния ден ме бяха лъгали за естеството на контактите си с момичетата, днес се държаха доста по-общително.

Приключенията с Бетъни и Хелън се оказаха единственото необичайно нещо в иначе простичките им истории. Взех им кръв и проби от семенната течност. Следващия път, когато решите да се преборите с някоя наистина трудна задача, например, да научите кучето си да рецитира Шекспир, опитайте да накарате неколцина

умствено изостанали младежи да проумеят причините да искате проби от семето им. Добре че се намеси Дан Милър, който успя да ги убеди. Не исках и да мисля какви закони за посегателство върху личността сме нарушили с този натиск. Нейсе, след няколко минути придумване, ги изпратих един по един в мъжката тоалетна с брой на *Хъстлър* и презерватив в ръце. С удоволствие констатирах, че всички се представиха добре.

Напуснах „Милърс Гроув“ с малка торбичка кръвни и семенни проби и подкарах към дома на Дъглас Бюканън. Отново и отново обмислях възможните връзки на участниците в любовните игри. И всеки път паяжината се разрастваше. СПИН-2 — или лицещадящата хеморагична треска, или каквото щеше да се окаже тази гадост — може би вече се изплъзваше от контрол.

Звъннах на Верлах, който се бе добрал до кабинета си и бе разпратил горките копелета от щатската болница да търсят и интервюират хората, които не бяхме успели да намерим. Първите двайсетина интервюта в началото на епидемия могат да бъдат забавни. Последните са истински, неподправен ад. Не можех да го упрекна, че се е скрил зад необходимостта да отметне административните си задължения.

Разказах му за последните си открития.

— Дават по-определена насока на търсене — изкоментира той.

— Може би. — Казах му, че съм се упътил към „Балтимор Хевън“, за да разговарям с Дъглас Бюканън.

— Това беше жилището на Деби Филмор, нали?

— Да. Много удобно за тях.

— И за теб. Забавлявай се. Мястото е доста готино. — Той прелисти някакви бумажки. — Бих дошъл с теб, но ми се налага да седя тук и да координирам нещата. Подготви се да посрещнеш хората от щатското здравеопазване и твоите приятелчета от ЦКПЗ. Като казах приятелчета, се сетих, че твоят шеф пристига от Атланта.

— Чух вече.

— Предполагах, че Тимънс ще поиска повечко работяги като теб от СЕИ. Изглежда обаче е решил да повика тежката артилерия.

— Не, Хърб. Аз се обадох на Тим Ланкастър и му предложих да дойде тук.

— Аха — проточи той. — Сега разбирам защо Тимънс се разхожда наоколо с вид на някой, комуто са заврели кактус в задника.

Можех да си представя Тим Ланкастър, демонстриращ пълномощията си пред Тимънс, наплашил го до смърт не заради микробиологичната експлозия, а за бъдещето на кариерата му като главен комисар. Всеки си покрива задника както може. А ако нещата отидеха на зле, ЦКПЗ имаше доста по-яки позиции от комисар Бен Тимънс. Тим Ланкастър знаеше това, знаеше го и Бен Тимънс, знаех го и аз, и Хърб Верлах.

— Дано имаш късмет с тях — пожелах му.

— Дано. — Той замълча. Чух, че прелиства още някакви страници. — Дъглас Бюканън, казваш. Отсъствал е всеки път, когато сме ходили там.

— Това е момчето, което ме блъсна в приюта за възрастни.

— Именно. Може би ще успееш да го хванеш в „Балтимор Хевън“. Недей да предупреждаваш, че отиваш там.

— Няма.

— Почакай да видиш стаята му.

— Какво имаш предвид?

— Ще видиш. Като отидеш там ще разбереш какво съм имал предвид. — Верлах прочисти гърлото си. — Хей, Нат, справяш се великолепно.

Благодарих му за толкова ценната морална подкрепа и вече се сбогувах, когато той ме спря с думите:

— Моля те, провери какво е положението с паразитите.

— Мислех, че пресата е обсадила офиса ти.

— Не е смешно, докторе. Прегледай внимателно капаните, виж дали не са били пипани. На всяка клопка съм сложил по едно малко парченце сива лепенка, която ще бъде скъсана, ако някой е бърникал вътре.

ГЛАВА 18

Боже Господи, колко прав се оказа Верлах! „Балтимор Хевън“ се оказа всичко друго, но не и рай. Три етажа бежови тухли приютяваха тридесет и шестима постоянни обитатели сред западните североизточни покрайнини на Балтимор. От най-горния етаж се откриваше хубава гледка към парка Друид Хил^[1]. Много приятен парк, ако не обръщаш внимание на убийствата и изнасилванията, които регулярно се случват там.

Вратата забръмча и ме пропусна в покрито с напукан линолеум преддверие. Видях жена, седнала зад бюро в нещо, което би трябвало да е рецепция. Всъщност, би могло да бъде и нещо от рода на консултантски кабинет, защото имаше малка, избледняла лепенка, на която се мъдреше мечок, от устата на който излизаше балонче с надпис: „Говори с мен. Ще ти помогна с ВСИЧКО“. Изглежда в момента помагаше на гаджето си, дъвчейки дъвка и кикотейки се по телефона.

— Доктор Натаниъл Маккормик от Балтиморския градски департамент по здравеопазване — представих се аз, давайки си сметка, че позоваването на местния здравен орган ще прозвучи по-авторитетно от акронима на някаква неизвестна национална агенция. Извадих служебното си удостоверение.

— Задръж за малко — каза тя и отдръпна слушалката от устата си. — Какво искате?

Да видя това място затворено, а теб — тъпчеща се с бургери в Макдоналдс.

— Трябва да разговарям с един от вашите постоянни обитатели, Дъглас Бюканън. Искам също така да проверя капаните за гризачи, които вчера е поставил д-р Верлах.

— Ще ти се обадя — простена с досада тя в слушалката и затвори телефона. — Какво искате да направите най-напред?

— Да разговарям с г-н Бюканън.

— Третия етаж, в края на коридора. — Не направи никакъв опит да се надигне и да ме насочи.

Боже Господи, помислих си, и това ми било медицински работник?

— Ще се оправя.

— Разбира се, много е лесно.

Вляво от мен имаше голяма зала за отдих, отрупана със счупени столове, няколко настолни игри и телевизор, в който бяха вперили безизразните си погледи двама от обитателите. Ако приемем, че „Оупън Армс“ бе рай за обитателите си, „Балтимор Хевън“ със сигурност беше нещо като ад.

Личеше си, че са били положени някакви усилия мястото да бъде почистено, след като са разбрали, че ще бъдат обект на проверка. Дори в момента усилията продължаваха. Мъж, облечен в кирливи работни дрехи, замазваше с парцал стълбите, без да постигне видим резултат. По стъпалата се стичаха малки водопади сива вода, подходящи може би за фонтан, но не и за единствения изход от дома. Започнах да се изкачвам, придържайки се по-близо до парапета.

Поздравих мъжа, който ме погледна с празните си очи и плъсна мърлявия парцал на стълбите.

Стъпалата ме изведоха в коридор, дълъг около двадесет фута, с по две врати от всяка страна и още една, затворена, в дъното. Следвайки звездните напътствия, дадени ми от моя гид, реших, че именно тя е вратата на Дъглас.

Първата врата вляво бе отворена. По-точно, бе счупена и отворена, висяща само на една панта. Вътре в нея видях мъж, излегнал се на едно от двете легла, обвинил ръце около себе си, да мърмори нещо нечленоразделно. Единственото украшение на стаята, освен плаката на застрахователната компания Стейт Фарм — „Като добър съсед, Стейт Фарм е винаги до вас“ — беше картина с чернокож Иисус, обграден със също така чернокожи апостоли.

През друга отворена врата зърнах мъж, гол от кръста надолу, да лежи на леглото, присвил колене към гърдите си. Чаршафите бяха омазани с пресни изпражнения. Мъжът в следващата стая, изгърбен в стола си, слушаше по малкото си радио проповед, бълваща огън и жупел. Останах с впечатление, че се опитва да изяде ризата си.

Стигнах до края на коридора и почуках.

— Кой е там? — разнесе се отвътре.

— Аз съм д-р Маккормик, Дъглас. Срецнахме се вчера в приюта за възрастни. Трябва да поговорим.

След кратък миг тишина до мен достигна звукът на отключвана врата.

Верлах беше прав. Стаята на Дъглас не беше нещо, с което можеш да се похвалиш пред родителите си, но на фона на другите стаи в „Балтимор Хевън“^[2], изглеждаше като апартамент в Плаза.

Първото нещо, което се наби в очите ми, бе здравата секретна брава, марка „Йейл“^[2] и това, че в стаята имаше само едно легло. Стаята определено носеше индивидуалните белези на обитателя си: два големи плаката на „49-те на Сан Франциско“ и „Гигантите от Сан Франциско“^[3]. Имаше и снимка на моста Голдън Гейт, поставена в рамка. Никакви плакати на Стейт Фарм.

Портативен СД-плейър изпълваше стаята с музика, преборвайки се с бръмченето на климатика на прозореца. В средата на стаята, избягващ погледа ми, стоеше Дъглас Бюканън, облечен в сини джинси и бяла тениска.

— Стаята ти е много приятна, Дъглас.

— Благодаря — отвърна нервно той.

Оставих за миг тишината да ни погълне.

— Май харесваш Сан Франциско — посочих с ръка плакатите.
— Бил ли си някога там?

Като стана дума, искам да кажа, че ако има на света място, където да не искам да бъда никога вече, то е Сан Франциско и въобще района на Залива. Предпочитам да прекарам една седмица в „Балтимор Хевън“, в компанията на оня тип, дето си дъвчеше ризата, вместо в петзвезден хотел в центъра на Сан Франциско. Може би малко преувеличавам, но същността е тази.

Улових насочения към мен поглед на Дъглас, който бързо сведе очи към пода.

— Не съм ходил там — каза.

— Интересно местенце е — казах аз и смених темата. — Зле ли се чувстваш?

— Не. — После бързо се поправи: — Да.

— Кое от двете? Трябва да знам. Няма да кажа на хората, за които работиш.

— Не — промълви той след дълго колебание.

— Аз съм доктор, Дъглас. Имаш ли нещо против да докосна челото ти? Да проверя дали нямаш треска.

Протегнах ръка без да му дам време да отговори. Той се отдръпна сепнато, но накрая ме остави да допра ръка до главата му. Бе леко изпотен, но все пак, въпреки климатика, бяхме наред юлските жеги в Балтимор. Стори ми се напълно здрав. Отдръпнах ръка и я отрих в панталона си.

— Дъглас, трябва да ти задам няколко въпроса за твоите гаджета. Нали имаш гаджета?

— Не — отвърна той, като се присви.

— Познаваш ли Дебора Филмор? Тя живее тук.

Не отговори.

— Познаваш ли Бетъни Реджиналд и Хелън Джоунс? Работите заедно в приюта на г-н Милър.

— Не знам.

— Дъглас, много е важно. Деби, Бетъни и Хелън са много болни. Имат нужда от твоята помощ. — Той ме стрелна с поглед. Уплашен? Разгневен? Не бях сигурен. — Дъглас, знам, че ги познаваш. Те ми казаха. — Е, поне една от тях. — Дъглас, знаеш ли какво е секс?

— Да, знам какво е сексът. — Звучеше притеснено. Седна на леглото и потри тежката си силна долна челюст. Ако не го чуете как говори, не бихте разбрали, че е бавноразвиващ се. Дори и тогава ще ви трябва поне няколко изречения, докато усетите, че нещо не е наред.

Добре, помислих си, още един опит, преди да обърна лошия край.

— Правил ли си секс с Деби, Хелън или Бетъни? — Дъглас се пресегна, взе малкото камионче, което стоеше на нощното му шкафче и почна да върти колелата му. — Кога за последен път си правил секс с някоя от тях?

Врът, врът, врът.

— Дъглас, трябва да ми кажеш.

Врът, врът, врът.

— Дъглас, много е важно. Ако не ми отговориш, ще извикам полицията.

Въртенето спря. Погледна към мен. В погледа му имаше страх. Откровен страх.

— Не... — пошепна той.

— Ще трябва да го направя, Дъглас, ако не ми кажеш...

— Не!

Виждах как пламва яростта му и изведнъж чух звън на телефон. Пресегнах се към своя, което бе глупаво, защото го държах на вибрация. Пейджърът ми също. Не беше и телефон в стаята, защото там нямаше такъв. Звукът идваше от джоба на младежа. Той погледна нагам, после към мен, след което продължи да върти колелата на камиончето.

— Преди една-две седмици — каза.

Телефонът продължи да звъни още малко, после спря.

— Коя беше последна?

Мълчание.

— Бетъни ли беше?

— Аха.

— Кога?

Не отговори.

Попитах пак.

— Преди една-две седмици.

— Това е наистина важно, Дъглас. Освен Хелън, Деби и Бетъни, имал ли си секс с някоя друга?

— Да — въздъхна той.

— Коя?

— Нали няма да кажете на полицията?

— Няма. Дай ми имената.

— Няма да кажете на никого?

— Обещавам, че няма да кажа — излъгах през зъби. Какво ли не прави човек в интерес на общественото здравеопазване.

Той неохотно ми изрецитира пет имена, които грижливо записах в бележника си. Някои от имената ми звучаха познато.

— Всички ли работят в приютите на г-н Милър?

— Кой?

— Жените, с които си правил секс.

— Аха.

— Всичките?

— Аха.

Много добре, помислих. Ако това нещо се предава по полов път, ще можем да го овладеем.

Мобилният телефон на Дъглас избипка два пъти. Някой му бе изпратил съобщение. Той въобще не си направи труда да го заглуши.

— Използваш ли презервативи, когато правиш секс с жените?

Той се опита да преработи информацията, но не успя.

— Забравих.

Супер!

— Дъглас, правил ли си някога секс с мъже?

— Не! — извика той. — Махай се. Върви си. Време е да се махнеш отгук. — Изправи се на крака. — Върви си. Махай се.

Вече казах, че Дъглас Бюканън бе едър мъж; надвишаваше ме с поне два инча^[4] и бе с четиридесет паунда^[5] по-тежък от мен. Сърцето ми задумка и отстъпих назад, нещо, с което не се гордея особено. Случвало ми се е да поема някой и друг удар в живота си, включително и предния ден от същия този Дъглас Бюканън. Но това беше преди да узная, че може би гъмжи от патогени. Запазих дистанция и той не се доближи повече.

— Дъглас, искам още нещо. Трябва да взема кръвни проби от теб.

— Не. — Той гневно поклати глава и пристъпи към мен.

Насилието много рядко е напълно спонтанно, както бях научил много добре от практиката си в спешното отделение и психиатрията. Има предупредителни сигнали: ескалиране на възбудата, заплашителни жестове. Надигането на насилието лесно може да се забележи, но не е лесно да се познае точния момент, когато вълната се пречупва и се изплисква навън. Дъглас Бюканън определено излъчваше сигнали, че всеки момент ще избухне. Трябваше да отстъпя. Казах спокойно:

— Добре, мисля, че свършихме засега. Но сигурно ще трябва да си поговорим пак, става ли? — Клетъчният телефон зазвъня отново. Посочих към джоба му. — Би ли ми дал номера на мобилния си телефон, за да те потърся, ако се наложи?

— Какъв телефон?

— Мобилният телефон, който е в джоба ти.

По лицето му пробяга странна гримаса. Изведнъж осъзнах, че Дъглас е твърде лукав за бавноразвиващ се. Той знаеше, че е такъв. Нещо повече — той знаеше, че хората знаят, че е бавноразвиващ се. И се възползваше от това.

Реших да не задълбавам и тръгнах към вратата. Преди да изляза, се обърнах към него:

— Още нещо. Ако правиш секс, използвай презерватив. Притесняваме се, че жените, с които си бил, са болни от нещо, което се предава по полов път. Заразно е. Разбираш ли какво ти казвам?

— Да. — Беше впечатлен не повече, отколкото ако бе зърнал пропаганден плакат на общественото здравеопазване, залепен на някой градски автобус.

— Каж ми какво казах.

— Сексът може да те убие.

Добре казано, Дъглас. Попитах го още веднъж дали ще ползва презервативи. Той кимна с глава. Очите му бяха съвсем мъртви.

— Благодаря ти, Дъглас. Извърши едно много добро дело. — Насилих се да се усмихна и го оставих.

[1] Голям обществен парк в Балтимор, където е разположена мерилендската зоологическа градина, игрище за голф и други атракции. — Бел.прев. ↑

[2] У нас е популярно неправилното произношение „Яле“. — Бел.прев. ↑

[3] Популярни отбори по американски футбол и бейзбол. — Бел.прев. ↑

[4] Мярка за дължина, равна на 2,54 см. — Бел.прев. ↑

[5] Мярка за тежест, равна на 453,592 грама. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 19

На излизане от „Балтимор Хевън“, който беше същински пъкъл, се спрях до бюрото на жената, която, колкото и невероятно да ви звучи, продължаваше да дърдори по телефона. Почуках по масата, което предизвика желанния ефект — тя прекъсна разговора и се притесни.

— Разрешено ли е на обитателите тук да имат собствени мобилни телефони?

— На стената зад вас има телефонен автомат — осведоми ме тя с гаден глас.

Погледнах нататък. Разбира се, в преддверието имаше телефонен автомат.

— Не питам за това.

Тя най-после се откъсна от телефона, разтършува се из чекмеджетата на бюрото си и измъкна свитък опърпани листов хартия. Прелисти ги, измъкна един и зачете: „На обитателите е забранено да притежават средства за персонална комуникация (пейджъри, мобилни телефони) за периода на престоя им в «Балтимор Хевън».“ Прибра обратно листа в папката и обясни:

— Това е, за да не могат да търгуват с наркотици.

Не можах да схвана какво би им попретило да използват за същата цел телефонния автомат на стената и точно да ѝ го кажа, когато забелязах, че автоматът беше без микрофон и говорителче. От двете дупки на слушалката стърчаха снопчета кабели. Отново се обърнах към жената.

— Може ли да ми покажете кухнята и мазето?

— Защо?

— Трябва да проверя капаните.

Тя погледна демонстративно часовника си, след което ми отпрати отработена пренебрежителна гримаса:

— Можете да почакате тук д-р Джеферсън. Той иска да говори с вас. — След което хвана телефона и започна да набира някакъв номер.

Приех това като сигнал за действие. Заобиколих рецепцията и се насочих към вътрешността, където предполагах, че се намираше

кухнята.

— Ей — викна след мен жената, — не може да влизате там.

Вдясно от себе си видях силно занемарена трапезария, масите на която бяха отрупани с чинии с недоизядена храна.

— Ако не спреш, ще нагазиш в много дълбоки лайна! — Ако това бе истина, може би бяхме открили източника на нашата инфекция. — Как ти беше името?

— Доктор Фауст — извиках през рамо. След като не го бе запомнила, нямах намерение да я улеснявам. Вече бях измъкнал телефона от джоба си и набирах номера на Верлах.

— Къде са капаните? — попитах го.

Описа ми приблизителното местоположение на десетте капана за гризачи. Нахвърлих в бележника си груба схема на кухнята, в която стоях, на мазето и килера. Двама души от кухненския персонал мързеливо мажеха сандвичи под звуците на латино музика, лееща се от скрито нейде зад тях дрънчащо радио.

— Имам чувството, че нещата тук ще станат бая напечени — казах на Верлах.

— Дано се справиш по-добре от мен. Вземи каквото можеш и бързо изчезвай оттам. Миналия път Джеферсън изпрати двама от помощниците си да ме изхвърлят навън. Кофти типове, които ти действат зле на храносмилането. Затова се забавих толкова време.

Огледах се. Помещението наистина смърдеше, но нямаше купчини гниеци отпадъци, отворът на канала не изригваше мътна пяна или нещо подобно.

— Хърб, мисля, че са почистили, след като си ги посетил.

— Това можеше да се очаква. — Той направи кратка пауза. — Май ще е най-добре да се свържа с някой съдия и да ти издействам разрешително за неограничен достъп до това място.

— Да. Едно съдебно разпореждане ще ми дойде добре.

— Кажим им го. Може да ги вразуми донякъде. Вчера подейства.

— Ако се опитат да ме изхвърлят, ще разпердушиним тая дупка до дъно. Имаме достатъчно власт да го направим.

— Хайде, хайде, не се увличай по силови изпълнения. Този тип има могъщи приятели...

— Трябва да вървя — прекъснах го аз и затворих телефона.

Не можах да открия никакви гризачи в кухнята, макар че в някои от ъглите, където не бе стигнал парцалът на чистача, имаше миши изпражнения. Проверих два пъти малките сиви лепенки на Верлах. Както предполагах, три от тях бяха скъсани. Сега поне можехме да сме сигурни, че тук има гризачи. Предстоеше да открием какви гадни болести разнасяха те.

Презаредих примамките в капаните и преминах в килера, където открих обичайните за общественото хранене запаси — няколко бутилки помътняло олио, вероятно гранясало, брашно, овесени ядки и т.н. Още миши лайна. И отново, празни капани, един от тях със скъсана сива лепенка.

Тръгнах към мазето и се опитах да отворя врата му. Беше заключена.

— Имате ли ключ? — попитах кухненските работнички, две набити латиноамериканки.

Те се спогледаха. „*Tienen llaves*“^[1] Никой не помръдна. „*Soy un doctor, de la oficina de salud.*“^[2] Безжалостно изопачавах майчиния им език, не се надявах да съм достатъчно ясен. Извадих и показах удостоверението си от ЦКПЗ. „*Necesitan abrir lapuerta*“, казах. Трябва да отворите вратата. Сега пък изплашени погледи. Тъкмо щях да използвам последния си коз, да ги заплаша, че ще повикам имиграционните служби, когато едната от жените измъкна верижка с ключ от джоба на престилката си и отключи вратата.

— *Muchas gracias*^[3] — запалих лампата и тръгнах да се спускам по стълбите надолу.

Авгиевите обори, с които е трябвало да се пребори Херкулес, сигурно са изглеждали ужасно антисептични, в сравнение с мазето на „Балтимор Хевън“. Навсякъде имаше купища отпадъци. Навити рула стар мокет, потрошени маси и столове. В единия ъгъл разкъсани чували ориз разпръскваха наоколо съдържанието си. Изправен сред целия този хаос се загледах в нескопосаната си схема. Преориентирах я да съответства на реалните посоки и се опитах да открия отбелязаните с кръстчета места, където би трябвало да са капаните.

Намерих единия зад сноп потрошени осветителни тела. Празен. Обиколих покрай влажните стени, отмествайки разпадащи се от влага картонени кутии и кашони. Един от тях съдържаше куп мухлясали дрехи. От друг се изсипаха счупени рамки и смачкани фотографии.

Дали това бяха личните вещи на обитатели на приюта? Вероятно имаше нещо общо с лишаването на нещастниците от всякаква следа от предишната им идентичност. Може би ръководството наричаше това „терапия“?

Дочух шум от препускащи лапи в тъмния ъгъл. Едър, бременен женски плъх се въртеше в кръг, хванат в един от капаните. Вдигнах го и го поставих на счупената маса в средата на помещението. Бързо намерих останалите капани, един от които бе дал подслон на друг едър представител на класа гризачи.

И тогава чух приближаващите стъпки.

* * *

Д-р Рандъл Джеферсън бе застанал в основата на стълбището. Зад него се извисяваше доста по-едър мъж, външността на който предизвикваше асоциация с думата „горила“. Джеферсън беше чернокож, а оръженосецът му — бял. Репутацията на Джеферсън, изтъкнат местен психиатър и бизнесмен, ми бе известна от вестникарските материали и снимки, които ми бе показал Верлах. Трябваше да призная, че изглеждаше много убедителен в петстотиндоларовия си костюм. По последни данни общината му плащаше по триста долара на ден за всеки умствено изостанал нещастник, за който се грижеше. Предполагаше се, че грижите включват прилично жилище, добро хранене и най-вече професионални грижи и психотерапия. Чудех се каква ли терапия е била приложена към човека на горния етаж, който дъвчеше ризата си. Обувките на доктора струваха приблизително една моя седмична заплата. Хмм... Я да видим: „Балтимор Хевън“ приютяваха тридесет и пет човека. По триста долара на ден за всеки от тях...

— Д-р Маккормик — каза той с фалшив патрициански акцент. Знаеше името ми. Очевидно, притежателят на приюта бе донякъде притеснен от вашия покорен слуга. — Май сте се поставили в доста неприятна ситуация — продължи той.

— Мислите ли, че не го виждам? — Обходих демонстративно с поглед бунището около себе си. — Не мога да си представя как ще се измъкна от тази бъркотия.

— Много смешно. — Той поклати глава и злобно се усмихна.

— Опитвам се. — Оставих на близкия трикрак стол капана с плъха в него, който държах в ръката си.

— Разговаряли сте с един от нашите подопечни, без да ме уведомите предварително.

— Не знаех, че трябва да го направя.

— Бих искал да зная съдържанието на този разговор.

— Съжалявам, но разговорът бе конфиденциален. Разговор между лекар и пациент.

— Тц, д-р Маккормик. И двамата знаем, че това не е вярно. Нито вие сте лекар на Дъглас, нито разследването, което провеждате, влиза в сферата на отношенията лекар-пациент. — Беше прав донякъде, Дъглас Бюканън не беше мой пациент. Най-вероятно беше пациент на д-р Джеферсън.

— Разследване от този тип ме упълномощава да вляза в помещенията и да разговарям с когото пожелаая.

— Не и без разпореждане на съда.

— Имам такова. — Лъжех. Би трябвало да имам, Верлах трябваше да го е осигурил и тогава Рендъл Джеферсън нямаше да може да ми създава пречки. За нещастие нито един от двамата ни не бе помислил, че ще имаме подобни проблеми.

— Нека го видя тогава.

— У д-р Верлах е.

— О, да. Сигурен съм, че е у него. — Усмивката най-последно изчезна от лицето му. Бях впечатлен колко дълго успя да я задържи. Тоя тип имаше заложи на голям политик. — Д-р Маккормик, имате вид на добронамерен човек. Мога да ви уверя, че аз също съм добронамерен. Имам желание да сътруднича на органите на общественото здравеопазване в разследването на тази ужасна болест. Но не съм съгласен да бъдем третирани по този начин. Бихме искали единствено да ни уведомите, преди да нахълтате в нашите помещения и да разпитвате персонала и питомците ни. Така ще можем да улесним и облекчим целия процес.

Или да скриете онова, което трябва, помислих си. На глас казах:

— Сигурен съм, че в най-скоро време ще установим официално контакт с вас. Може би, още днес. Както и че ще се наложи да

разговаряме отново с Дъглас Бюканън. И това, вероятно, още днес.

— Тогава считам, че бих могъл да ви помогна, ако ми предадете съдържанието на разговора, който вече сте имали с него.

— Чудесно — казах. — Защо не отидем веднага да поговорим с г-н Бюканън? И без това трябва да взема проба от кръвта и семенната му течност. Ще се радвам, ако ми помогнете за това.

Нито Джеферсън, нито неговият бияч реагираха на предложението ми.

— За съжаление, Дъглас излезе навън.

— Защо ли това никак не ме изненадва?

Огледах отново мазето. Имаше още един капан, който не бях проверил, но реших да го пропусна. Имах вече два пълни капана и само две ръце, а не очаквах Джеферсън или помощникът му да бъдат така любезни и да ми помогнат да занеса капаните до колата. Взех капаните, което никак не се понрави на гризачите, които се лутаха вътре с остри писъци.

— Моля, оставете тези неща тук — посочи капаните Джеферсън.

— Можете да дойдете и да ги вземете, когато получите съдебно разпореждане. Ще се погрижим да ги съхраним за вас.

— Тези? — Вдигнах ръце към него. — Но аз си ги носех със себе си. Винаги нося тия малчугани с мен, те са моите домашни любимци.

— Много остроумен човек сте, д-р Маккормик.

Горилата на Джеферсън, шкаф с фигура на професионален борец и бръсната глава, отстъпи настрана и аз зърнах своя шанс да се измъкна от помещението.

— Настоявам да оставите капаните и да се обърнете, ако желаете, към своя адвокат. Сигурен съм, че ще ви се наложи да ползвате неговите услуги.

— Или нейните — възразих. — Може би греша, но мисля, че в тази страна позволяват на девойките да учат право.

Защо ли дрънкам тия неща?

— Д-р Маккормик, капаните.

— Извинете — казах, правейки се, че не съм го чул. Направих крачка напред. Двамата мъже останаха неподвижни. Плъховете в капаните бяха побеснели.

Горилата протегна ръка и сграбчи една от клетките. Без да се замисля — а наистина трябваше да се замисля за това — тръгнах към

стълбището. Мъжът обви дебелиите си пръсти около клетката на капана и задърпа, а аз не го изпусках. Клатушкането възбуди още повече плъха, който започна да пищи и буквално да скача от единия в другия ъгъл на своя затвор. Отново се сетих за мъжа, който ядеше ризата си на горния етаж.

— Ау! — изписка горилата и рязко отдръпна ръка, допирайки я до устните си. — Ухапа ме! Шибаната гадина ме ухапа!

Вече и двата плъха се бяха разпискали. Замахнах с единия капан към него, ударих го и той отстъпи още една крачка назад. Затичах се нагоре по стълбите. Джеферсън викаше нещо след мен.

Още докато претичвах през коридора към изхода, започнах да се проклинам: глупак, глупак, глупак! Погледнах капаните в ръцете си и плъховете вътре в тях. Щеше да бъде ужасно нелепо, ако малките ми приятелчета се окажеха търсените източници на зараза и аз, д-р Натаниъл Маккормик, току-що бях заразил още един човек.

Надявах се — всъщност, молах се — зъбите на животинката да не бяха пробили кожата на горилата.

Трябваше да се успокоя, преди да поема към Гилфорд авеню и Балтиморския градски департамент по здравеопазване, където щях да оставя капаните с вредителите и да споделя с Верлах последните си открития. Затова, вместо да избира най-прекия път по експресната магистрала Джон Фолс, минах през центъра на града, покрай Балтиморския кампус^[4] на университета на Мериленд и спрях до едно от любимите ми места за похапване. Дори и един медицински детектив, затънал до уши в разследване на огнище на зараза, трябва да се храни. Особено, след като е преживял опит за покушение над себе си. Особено, ако се притеснява, че е инфектирал някого.

Няколко думи за мен и Балтиморския кампус на университета на Мериленд. Този университет е преди всичко моята Алма Матер. Втората половина от обучението ми в медицински колеж премина в добрия стар Мериленд, което означава, че съм изкарал стаж си в университетската болница, което на свой ред означава, че тук съм се научил да бъда лекар. Предклиничното ми обучение, тези не толкова съществени две години на усвояване на базови знания, преминаха на Западния бряг, в онзи прословут университет в средата на

Силиконовата долина. Фермата — само слънце и забавления и завидна национална репутация. Но аз мразех Северна Калифорния. По причини, свързани изключително с особеностите на характера на вашия покорен слуга, ми се наложи набързо да се оттегля от Златния щат^[5].

Мерилендският университет ми даде шанса да продължа и завърша образованието си, за което съм му безкрайно признателен. Завърших с отличие, след което отидох в университета на Северна Каролина да специализирам вътрешни болести и накрая се оказах в ЦКПЗ в Атланта. Като цяло мога да кажа, че си поживях доста добре, след като напуснах Калифорния, въпреки че за човек, който не понася жегата и влагата, прекарах твърде много време южно от линията Мейсън-Диксън^[6].

Както и да е, сега седях в закусвалнята *Meris Diner* на Редууд стрийт, захапал двудоларов хамбургер. Колата ми бе паркирана отпред в нарушение на правилата, с отворени прозорци, а плъховете се лутаха в клетките си, оставени на пода пред задните седалки. Разговорих се малко с келнерката, която помнех много добре, макар че тя си нямаше идея кой съм. Звънът на телефона прекъсна приятната беседа.

— Натаниъл, тук е Джин Мадисън. — Никакво формално „д-р Маккормик“. Звучеше много изтощено. — Имам лоши новини.

— Какво е станало?

— Ами, каквото и да е това нещо, явно е смъртоносно. — Тя изпусна тежка въздишка в слушалката.

— Какво?

— Дебора Филмор почина.

[1] Имате ли ключ (исп.). — Бел.прев. ↑

[2] Аз съм лекар от здравните служби (исп.). — Бел.прев. ↑

[3] Благодаря много (исп.). — Бел.прев. ↑

[4] Цялата територия на едно учебно заведение, включително учебни зали, преподавателски кабинети, студентски общежития, спортни и увеселителни заведения и др. — Бел.прев. ↑

[5] Калифорния. — Бел.прев. ↑

[6] Линия между 39 и 40 паралел, исторически разделяща южните от северните щати през 18 и 19 век. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 20

Бургерът, който бях погълнал преди половин час, неприятно бълбукаше в стомаха ми. Вината може би не бе в самия бургер, а в цялостната обстановка. Намирах се в лабораторията по патология на „Св. Рафаел“.

„Джон Хопкинс“ и Университетската болница бяха предложили на „Св. Рафаел“ да използва лабораториите им — всеки искаше своето малко късче от славата — но никой не можеше да допусне нещо толкова опасно заразно, като мъртвото тяло на Дебора Филмор, да бъде транспортирано другаде без абсолютна необходимост. Както каза д-р Мадисън, нещото бе смъртоносно. Това промени ситуацията и всички бяха станали плашливи. Освен това бяхме оборудвани с най-добрите защитни средства, които можеше да ни осигури департаментът по здравеопазване — цели костюми за биологична защита със самостоятелни респиратори. Въпреки това, не се чувствах в безопасност.

При първия срез за малко да се лиша от хамбургера си, което щеше да бъде истинска катастрофа с оглед на респираторната маска, нахлузена на лицето ми. Големият нож на помощник-патолога разряза гръдния кош и кръвта избликна навън. И потече наоколо. Балонът кръв, изригнал от разрязаните гърди, оплиска облечените в ръкавици ръце на помощника. Всички отскочихме с възгласи назад. После настъпи тишина. Чуваше се само шуртенето на водата, стичаща се от масата за аутопсии и регулярният шум на респираторите.

Дочух как някой прошепна: *О, боже!*

— Всичко наред ли е, Хуан? Добре ли си? — Някой се доближи до помощника. — Дай на мен.

Към масата се доближи Джек Дауд, патоанатом от Хопкинс, който проявяваше специален интерес към вирусните инфекции — вече бяхме почти сигурни, че си имаме работа с вирус. След него пристъпиха специализантът по патология и шефът на патоанатомията в „Св. Рафаел“. За тях това бе важен момент. Патоанатомията не е като хирургията и на един лекар от тази специалност не всеки ден му се

удава — или ѝ се удава, извинете — възможност да покаже какви яки топки има. Дауд най-после започна да разрязва тялото, говорейки тихо във висящия от тавана микрофон.

— Име на пациентката: Дебора Филмор. Време на смъртта: тринадесет и десет, петнадесети юли. Пациентката е жена от афроамериканската раса...

Наблюдавахме срезове, които правеше Джак Дауд с железните топки. Строго погледнато, причина за смъртта на Деби Филмор бе отказът на множество органи да функционират, което е много точно описание на случилото се. Бъбреците престават да филтрират кръвта и балансът на течности и електролити в системата отива на кино. Другите органи гладуват за кръв. Накрая белите дробове отказват, сърцето спира и мозъкът умира.

Причината за отказа на няколко органа едновременно е това, което наричаме шок. Деби не е била повече в състояние да поддържа достатъчно високо кръвно налягане във всичките си органи. Причина за шока е бил вътрешен кръвоизлив, следствие от множеството спукани капиляри и по-големи кръвоносни съдове. Всичката кръв, която се изля от телесните ѝ кухини, би трябвало да тече в артериите и вените ѝ.

Всеки орган бе внимателно изваден от тялото на момичето, претеглен и след това разрязан. *Внимателно* бе ключовата дума на цялата манипулация — никой не искаше да се пореже и да го последва съдбата на Деби Филмор.

Половин час по-късно знаех в общи линии онова, което ми бе нужно. Неизвестният вирус убиваше по типичния за хеморагичните трески начин. Измих се под душовете на патологичната лаборатория, временно изпълняващи функцията на обеззаразяващи вани и, ухаещ на дезинфектанти, излязох навън.

— За бога, Нат, защо просто не го остави да вземе капана?

— Те се опитваха да осуетят разследване на възникващо огнище на зараза.

— Това в никакъв случай не обяснява поведението ти, което може да предизвика много неприятни проблеми. — Верлах почукваше

с молив по повърхността на бюрото си. — Разкажи ми пак: той се опита да вземе капана и ти...?

Повторих му цялата история.

— Хм, доста неприятна история. Сигурен ли си, че ухапването не е проникнало по-навътре от кожата на ръката?

— Не мога да бъда.

— По дяволите. Ще се обадя на Джеферсън да провери раната на своя човек.

— Познавате ли се?

— Бегло. Всички чернокожи лекари в Балтимор така или иначе се познаваме. — Верлах ме погледна и аз сведох поглед. — Мамка му, Нат, защо е трябвало... — Той се облегна и прокара ръка назад и напред по плешивата си глава. — Виж сега, Джеферсън, какъвто и да е, все пак е лекар и би трябвало да знае какво трябва да направи. Би трябвало да е наясно с какво се занимаваме ние. Говната, които е забъркал... Той е просто един шибан, долнопробен боклук, това е всичко.

Седяхме в малкия му кабинет, по-голяма част от който заемаше металното бюро с натрупаните върху него камари медицински списания. Имаше много малко място за двама едри мъже и краката ми опираха в кошчето за боклук.

Верлах ме погледна и въздъхна:

— Добре, засега нека приемем, че господинът е бил леко одраскан.

— Отлично.

— Имаш ли някакви идеи за възможни разпространители — хора?

Няколко думи за инцидента с плъховете. Верлах бе наистина много мил и толерантен, като се ограничи само с лек пердах, но ситуацията не изглеждаше никак добре за вашия покорен слуга. Дори и ухапването да не бе проникнало през кожата, случката щеше да ми струва адски много. Служителите на общественото здравеопазване не могат да си позволят да се забъркват в подобни кашаи. Въпреки че имах морално оправдание за действията си, въпреки че самото ухапване се дължеше преди всичко на неразумните действия на човека на Джеферсън, и че в края на краищата всички мои действия щяха да бъдат оправдани, трябваше да си призная, че не се бях държал на ниво.

Адвокатите на Джеферсън можеха да ни вкарат в неприятности, което бе причината Верлах да е толкова вкиснат.

Нейсе, да се върнем към възможните човешки разпространители.

— Изглежда тука има нещо. Един мъж е бил в контакт с трите болни жени. Дъглас Бюканън.

— Ако Бюканън е източникът на заразата, защо самият той не е болен?

— Може би има някакъв естествен имунитет — предположих. Болестите не действат еднакво на всички хора. Например, вирусът *Западен Нил* причинява енцефалити само на един процент от заболелите. Част от тях оживяват, а други, за съжаление, не. — Може би вирусът засяга само определен генетичен тип. Може би има някакво отношение към естрогена и тестостерона^[1] и поражява само жени.

— Може би.

— Или пък има някакъв инкубационен период и ще се прояви след някой и друг ден. Не знаем дали няма още някой, който си е играл на същите игрички.

— Не ми се вижда много вероятно — възрази Верлах.

— Напротив. Имам чувството, че цялата тази общност е сексуално обвързана.

— И откъде си сигурен в това?

— О, Хърб, нали знаеш, че от години чукам само умствено изостанали. Без майтап, от два дена разговарям с тези хора. Изглежда всеки си ляга с всеки друг. Наблюденията в другите болници открили ли са нещо?

— Предупредихме ги да са нащрек, но засега няма нищо. Мисля, че ако нещо изскочи, ще научим веднага. Симптоматиката е доста шокираща.

— Не можем да бъдем сигурни, че винаги се проявява по този начин. Възможно е при някои пациенти да изглежда като обикновен грип. Дъглас Бюканън, например, би могъл да е нетипичен разпространител.

— Или въобще да не е заразен.

— Може и така да е.

В този момент завибрира мобилният ми телефон. Беше Тим Ланкастър. Двамата със Сонджит Мехта бяха кацнали на

балтиморското летище и щяха да се появят в департамента по здравеопазване след час.

Верлах продължи да почуква с молива, този път — мустаците си. — Ще взема да се обадя на Джеферсън, да позамажа нещата.

Пейджърът му иззвъня, докато прелистваше указателя на мобилния си телефон, търсейки номера на Джеферсън. Погледна индикатора и тихо изруга. Започна да набира някакъв номер, а аз седях, потънал в самосъжаление. Самосъжалявах се, съжалявах, че Тим Ланкастър е пристигнал в Балтимор и че, макар още да не го знаеше, много скоро щеше да ме заръфа като лъв, нападащ прясно убитата антилопа. Или нещо още по-вкусно.

Нямах идея какво да правя, докато чакам мечът да се стовари върху ми. Наблюдавах Верлах, чието изражение постепенно преминаваше различни степени на притеснение, достигайки възможния максимум.

— Изплъзнало се е — каза той, затваряйки телефона. — В Мериленд вече има регистрирани случаи — номера четири и пет. В момента са на път за „Св. Рафаел“.

Изстреля се от кабинета си. Последвах го.

[1] Естрогенът и тестостеронът са стероидни хормони, изработвани съответно от яйчниците у жените и тестисите у мъжете, които определят вторичните полови белези. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 21

Пристигнахме много бързо.

Двете нови жертви се казваха Брайън Тайнингс и Меги Фелпс. И двамата обитаваха приютите на Джеферсън — Брайън беше в „Балтимор Гардънс“^[1], а Мери — в „Балтимор Лоон“^[2]. Около „Св. Раф“ бе относително спокойно; явно пресата още не беше надушила преместването на двамата пациенти от мерилендската окръжна болница.

Седнала на пейка пред болницата, жена в униформа на медицинска сестра пушеше спокойно цигара. Испитах огромно желание да седна до нея и да запаля и аз. На всичко отгоре, беше доста привлекателна.

Още с влизането ни вътре, Верлах сгащи някакъв специалист и започна да го разпитва. Чух го да пита кой е съпровождал двамата новоприети и човекът посочи към пушещата жена отпред.

— Това е Табита Кинърд — каза той. — Тя ги докара.

Загледах спокойно издишващата облак дим сестра.

— Трябва да говорим с нея — каза Верлах.

— Помолих я да остане.

— Добре сте направили.

— Благодаря, сър — отвърна специалистът, поруменял от похвалата.

Господи, помислих си, колко ли брутално трябва да е обучението по медицина, че човек да се радва на толкова дребна похвала.

Двамата с Верлах нахлузахме предпазните маски и тръгнахме навътре след специалиста.

Меги и Брайън, и двамата в средата на тридесетте, следваха стандартното развитие на болестта. Маги бе малко по-напреднала и вече имаше болки в гръдния кош и коремната област, както и леки кръвоизливи в устата. Брайън едва започваше. Болките му и не много

високата температура можеха да минат за грип, но след като бе потърсил помощ от сестра Кинърд, тя настояла да отидат в болницата. Много разумно от нейна страна.

Двамата пациенти живееха в различни приюти, единият мъжки, а другият — женски, но помещаващи се в съседни постройки. Никой от тях не работеше в домовете на Милър: Брайън беше портиер в киносалон в центъра на града, а Меги почистваше стаите на някакъв мотел. Отбелязахме си имената на работодателите им.

Опитахме се да научим нещо ново от тях. Задълбахме в темата за сексуалните им контакти — с кого, колко често, със или без предпазни средства. Брайън категорично отричаше да е имал връзка с други жени, освен с Меги и аз му повярвах. Тя също отричаше всякакво „сексване“, както му казваше, с друг партньор, освен Брайън. Но докато отричаше, не искаше да ме погледне в очите.

— Меги, — казах й. — Трябва да ни кажеш, ако си — тъъ — „сексила“ с някой друг мъж, освен Брайън.

— Не. Аз обичам Брайън.

— Ако го обичаш, трябва да ни кажеш. Той е болен и ще можем да му помогнем по-добре, ако ни кажеш истината.

— Обичам Брайън.

Подкарахме я така поне още десет минути. Верлах стоеше отстрани и ставаше все по-нетърпелив. Накрая не издържа и се намеси:

— Меги, искаш ли да убиеш човек?

— Не — отвърна тя.

— Искаш ли да убиеш Брайън?

— Не. Аз го обичам.

— Да, но ще направиш точно това, ако не ни кажеш истината. Ако не ни кажеш с кого си сексила, ще убиеш Брайън.

— Обичам го...

— Знаем, че го обичаш. Но ще го убиеш, ако не ми признаеш истината.

— Не... — прошепна жената.

— С кого друг си сексила?

— Не съм...

— С кого си сексила? — Не отговори. — С кого още си правила секс? — попита Верлах с по-остър тон.

Жената се разрида.

— Хърб... — опитах се да се намеся. Този нов, непознат за мен Хърб Верлах, започваше да ме притеснява.

— С кого още си сексила? Искаш ли да убиеш Брайън? С кого още си сексила? — Облечената му в ръкавица ръка стисна рамото ѝ.

— Не знам. Не знам. Той беше...

— Как се казваше? — притискаше я Верлах.

Меги поклати глава и подсмръкна силно.

— Какъв беше — бял или черен мъж? — попитах. И, за да не пренебрегна никого, добавих: — А може би кафяв?

— Бял мъж — каза Меги, която бе чернокожа.

— Брайън ли беше? — Брайън беше бял и исках да съм сигурен, че не се е объркала.

— Не. Беше голям. Голям бял мъж.

— Къде сексихте с този човек?

— Меги, къде правихте секс... къде сексихте? — Верлах губеше търпение. — Къде сте правили секс с този бял мъж?

— На рождения ден на г-н Джеферсън. — Тя ни погледна изплашено. — Не съм убила никого. Не искам да убивам Брайън, моля ви.

— Няма да убиеш Брайън — успокоих я. — Много добре се справяш, Меги.

Верлах продължи да я притиска, опитвайки се да изцеди от нея име, което може би никога не бе знаела. Не му казах нищо, докато тормозеше ридаещата жена, кълняща се в своята невинност, защото ми беше, макар и временно, началник, защото дотук се бях провалил с гръм и трясък и защото, в края на краищата, методите му даваха резултат. Но не можех повече да гледам безучастно сцената.

— Ще отида да говоря със сестрата — казах и излязох от стаята.

Намерих специализанта, който ни съпровождаше из болницата и го попитах дали знае къде е сестра Кинърд. Предполагаше, че е в чакалнята на М-2. Наистина беше там.

Табита Кинърд, дипломирана медицинска сестра, отблизо изглеждаше още по-добре с дългите си сплетени коси и скули, които биха срязали стъкло. Прелистваше стар брой на *Нюзуик*. Представих се и протегнах ръка. Тя я пое в здраво ръкостискане.

— Мога ли да ви завлека с една цигара? — попитах, воден от силното желание да получа порция никотин и да поговоря с привлекателната сестра.

— Долу се появиха репортери.

— Няма да ходим там.

Две минути по-късно бяхме на покрива на болницата и дърпахме от цигарите, загледани в унилите покриви на южен Балтимор. Обикновено правех разни тъпи коментари за цигарите, за това, че ни убиват и т.н., но този път ми се стори неадекватно.

— Мисля, че ще си загубя работата — делово каза Кинърд.

— Защо го казвате?

— Защото го зная. Защото е важно да отговоря откровено на въпросите, които ще ми зададете. — Тя посръбна от кафето си и сбърчи нос. — Но няма страшно. Една добра медицинска сестра лесно си намира работа. Давайте, докторе.

И аз започнах. Разказа ми как се е грижила за Меги, а после е чула за възникването на огнището от кратко съобщение по радиото. Притеснила се е, но не е реагирала, докато Брайън, за когото е знаела, че има връзка с Меги, не вдигнал температура предната нощ. И когато на сутринта положението не се подобрило, тя ги докарала при нас.

— Мислех, че са хванали грип.

— Може и така да се окаже — неубедително казах аз. — Да се надяваме. Кога разбрахте, че Меги е болна?

— Преди три дена.

— И положението ѝ непрекъснато се влошаваше?

— Да.

— Защо решихте, че трябва да ги докарате тук? Как разбрахте, че има нещо повече от обикновен грип?

— Деби Филмор почина.

— Какво чакахте тогава?

За един дълг момент тя задържа погледа си втренчен в очите ми. Очите ѝ имаха невероятен меденозлатист цвят.

— Чаках, защото ни беше забранено да казваме на когото и да било за признаци на заболяване. Нито на лекари, нито на болници. Меги беше изолирана в стаята си вчера. Предполагаше се, че ще се грижим за нея в „Балтимор Лоон“.

— Защо? — Това беше много странно.

— Заповед на д-р Джеферсън. О, боже... — Тя се облегна на бетонния парапет. — Наистина ще се наложи да си търся работа. Какви са условията в департамента по здравеопазване?

— Аз съм от ЦКПЗ.

— А, добре. Май имам някакви роднини в Атланта. — Тя се усмихна. — Не знам защо ни бе наредено така. Всичко, което знам, е, че преди два дена д-р Джеферсън събра нас, трите сестри, които се грижим за обитателите на приютите и ни каза да не разпространяваме никаква информация за здравословните проблеми на подопечните си. Не ни даде никакви обяснения. Много трудно е да поискаш обяснение точно от него. Срещали ли сте го?

— Да.

— Каза да избягваме вас и чернокожия доктор и въобще всеки друг, който задава въпроси. Каза също, че ще осигури цялото оборудване, необходимо за лечението на болните, и че ние не трябва да се безпокоим.

— А направи ли го? Имам предвид, осигури ли оборудването?

— Предполага се, че ще пристигне днес. — Тя погледна часовника си. — Би трябвало аз да го приемам в момента. — Усмихна се. — Рандъл ще бъде ужасно вкиснат.

Видях, че ръката ѝ леко трепери. Тя проследи погледа ми, сложи ръка на бетона и се загледа към града.

— Знаете ли дали има някой друг болен?

— Поне аз не знам да има. Иначе щях да го доведа тук.

— Г-це Кинърд — продължих, след като вдъхнах дълбоко дима на цигарата, — искам да ви помоля да не разговаряте с пресата на тази тема. Все още не знаем какъв е причинителят на това огнище.

— Струва ми се, че пресата вече знае.

— Да, но имаме някои предположения, които все още не са за публикуване. Особено след заболяването на Маги и Брайън, имаме сериозни подозрения, че източникът на патогена, първоначалният приносител, може да бъде някъде в приютите на д-р Джеферсън.

— Не бих се учудила.

Аз обаче бях учуден от отговора ѝ, от факта, че тя знаеше, че подозираме нещо и някого там.

— Знаете ли какво е причинило инфекцията?

— Не, докторе, не зная. Нямах предвид това. Просто... Ами, нали сте били в „Балтимор Хевън“?

— Разбирам — кимнах с глава. После я попитах: — Извинете за нетактичността, но защо работите там?

— Казано накратко, трябва да изхранвам две деца — засмя се тя. — А д-р Джеферсън плаща по-добре от всеки друг в града. Ако се опитам да го разкажа подробно, ще излезе наистина много дълго, пък и вероятно няма да е интересно за вас.

— Нека аз преценя това.

— Казвам ви, че не е важно.

Колко трогателно.

— Другото нещо, което ни притеснява, е възможността заболяването да се предава по полов път. Не знаем дали това е така, но...

— Ако е така, докторе, сте изправени пред сериозен проблем. В тези приюти кипи бурен полов живот. Много от обитателите са хиперсексуални и агресивни. Имаме поне едно изнасилване седмично и много, много повече секс по взаимно съгласие.

— Никой ли не се опитва да го контролира?

— Практически не. Д-р Джеферсън счита това за терапия.

— Какво става, когато някой забременее?

— Д-р Джеферсон разчита много на инжекциите на Депо. — „Депо Провера“ е контрацептив от типа една инжекция на три месеца.

Стомахът ми се обърна от видението как „Св. Раф“ се изпълва с нови и нови пациенти, болни от „грип“. Изсмуках последния дъх на цигарата си, загасих я и прибрах фасата в джоба си.

— Бяхте ли на парти по случай рождения ден на д-р Джеферсън?

— Естествено, това влиза в служебните ми задължения. Д-р Джеферсън не присъства.

— Меги Фелпс загатна, че на това парти е имала полови контакти с някакъв мъж.

— Меги Фелпс е влюбена в Брайън Тайнингс, другия болен.

— Да, но тя каза, че е имала вземане-даване с друг мъж на това парти. Висок, бял мъж.

— Д-р Маккормик, в домовете, за които се грижим, има много високи бели мъже.

— Добре тогава, ако си спомните още нещо, което би могло да бъде полезно, обадете ми се. — Извадих визитка и ѝ я подадох. Кинърд загаси цигарата си и пусна фасата в краката си. — Междувременно ще разгледаме разписанието на дежурствата в приютите на д-р Джеферсън. Бих искал да се видим отново днес, за да се опитаме да изясним малко по-подробно връзките между питомците ви.

Наведох се, вдигнах от земята фасата от цигарата ѝ и го пробрах в джоба си.

Табита се усмихна:

— Много примерен член на обществото сте, д-р Маккормик.

— Не чак толкова — отвърнах. Обърнах се и тръгнах към вратата. Кинърд не помръдна.

— Почакайте малко, докторе. Има един висок бял мъж в нашите приюти, който е доста сексуално активен. Би било по-правилно да се каже, че е сексуален хищник. Имаме проблеми с много от неговите, хм, завоевания. Не съм го виждала с Меги, но е възможно. Той живее в „Балтимор Хевън“. Казва се Дъглас Бюканън.

Сексуален хищник, болест, която се предава по полов път. Дъглас Бюканън вече бе в центъра на три случая.

— Благодаря, г-це Кинърд. — Хванах дръжката на вратата. — А, още един въпрос. Защо стаята на Дъглас Бюканън е доста по-люксовна от стаите на останалите?

— Не работя в „Балтимор Хевън“.

— Не можете ли да предположите защо стаята му би могла да е по-добра?

— Не зная.

— Защо не е бил дисциплиниран, защо не ограничават по някакъв начин склонностите му?

— Може би по същата причина, по която и аз получавам — извинете, получавах — по-специално отношение.

— И тази причина е?

— Д-р Джеферсън ме харесваше. Може би харесва и Дъглас.

— Чакайте, чакайте, да не искате да кажете...?

— Не, не — разсмях се тя. — Ние с д-р Джеферсън имахме подобни отношения. Но не и Дъглас Бюканън. Доброто отношение към него се дължи на други причини. Нямам идея какви могат да бъдат.

Като чух това, бързо отворих вратата. Преди да вляза в сградата, дочух гласа на сестра Кинърд, която каза:

— Но всяко хубаво нещо си има край, нали така?

[1] Балтиморски градини. — Бел.прев. ↑

[2] Балтиморски морави. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 22

По-бързо.

Колкото повече се проточва едно разследване, толкова по-малка е вероятността то да приключи успешно. Както и при разследването на убийство, с течение на времето хората забравят къде са били, какво са видели и какво са правили. И са все по-склонни да премислят разказите си и да си покриват задниците.

Разказите на Меги Фелпс и Табита Кинърд бяха за нас неоспоримо доказателство за съпричастността, ако не и вината на Дъглас Бюканън. Явно съдията също ги бе приел за доказателства, защото само половин час след като си бърбях на покрива на „Св. Рафаел“ със сестра Кинърд, разполагахме със съдебно разпореждане, осигуряващо ни безпрепятствен достъп до „Балтимор Хевън“.

Верлах вече надушваше кръвта на победата или каквото там подушват бившите армейски лекари. Всичко това бе много хубаво, но в момента се возех в колата на човек, който караше с шестдесет мили в час по улици, позволяващи не повече от половината на тази скорост. Пристегнах по-здраво предпазния колан.

Пейджърът ми завибрира и аз се опитах да разчета малкия номер, изписан с течни кристали на екрана му. Задачата не е никак лесна, ако в същото време слаломираш с висока скорост между дупките по асфалта. Цифрите ми бяха добре познати. Бях ги видял преди половин час, докато бях на покрива на болницата, на екрана на клетъчния си телефон и поне три пъти след това на екрана на пейджъра. Изглежда Тим Ланкастър изгаряше от желание да говори с мен. Чувството не бе взаимно, затова закачих обратно пейджъра на колана си.

Със скърцане на спиращите заковахме колата пред дома на Дъглас Бюканън. Балтиморското полицейско управление трябваше да е тук и да ни ескортира и аз вече си представях как се впускам в тази рискована акция, обграден от облечени в синьо мъже, стиснали в ръце автоматично оръжие, които раздават заповеди наляво и надясно. Но

полицаите още ги нямаше. Изглежда, щурмовият отряд щеше да се състои само от мен и Верлах.

Оказа се малко по-иначе.

— Какво става, по дяволите? — изръмжа Верлах.

Към нас се приближи едър мъж, следван по петите от друг, доста по-дребен, костюмиран тип.

— Това е д-р Маккормик — каза едрият, посочвайки ме докато слизах от колата. Изглежда ми имаше зъб след малката ни размяна на любезности с участието на един плъх предния ден. Дребният излезе напред.

— Д-р Маккормик, аз съм Дру Мизурски, един от адвокатите на д-р Джеферсън.

След като ме познаваха, не счетох за нужно да се представя, макар че Мизурски явно очакваше да го направя. Накрая адвокатът каза:

— Искам да уведомя и двама ви, че сме започнали процедура по получаване на съдебно предписание срещу евентуални ваши бъдещи насилствени действия срещу д-р Джеферсън и обитателите на неговата собственост.

— Желая ви успех в това начинание — отвърнах.

— Д-р Маккормик, би трябвало да знаете, че сме попълнили необходимите документи, с които се жалваме срещу вашите насилствени действия, извършени вчера спрямо д-р Джеферсън и г-н Дъниган на това място. Всеки опит за влизане в собствеността ще бъде третиран от съдебните инстанции като ново доказателство за...

— Махай се от пътя ми — каза Верлах и се заизкачва по стълбите.

— Д-р Маккормик, трябва да знаете също така, че сме подали жалба срещу вас за извършеното вчера нападение срещу г-н Дъниган. Полицията ще бъде...

— Нападение?

— Да. Нападнали сте г-н Дъниган с един гризач...

— Хайде бе!

— Кажим им да се шибат, Нат. — Верлах вече бе натиснал звънеца на домофона до вратата на къщата.

— Майната ви. Не му прегриза кожата — казах аз.

— Не е вярно — възрази адвокатът.

Като по команда Дъниган вдигна напред бинтования си пръст.

— Сам ли си направи това? Или този плъх — посочих Мизурски — те ухапа?

— Категорично отхвърлям вашите инсинуации — каза Дъниган, но не можа да удържи усмивката си.

— Защо не погледнете тази съдебна заповед? — намеси се Верлах, който междувременно се бе отказал да натиска звънеца.

— Само след час ще бъде невалидна.

— След един час ще сме свършили работата си.

Изкачих се на площадката пред вратата и силно почуках. Никой не отговори.

— Не може да бъде — обърнах се назад към Верлах. — Хайде да влизаме.

— Нямаме ключ — каза с усмивка Дъниган.

Адвокатът до него остана сериозен.

— Намерете някакъв — казах му аз.

— Хммм — проточи горилата. — Мисля, че сме го загубили.

— Ей сега ще извикам полицията. — Верлах извади мобилния си телефон. Допря го до ухото си и насочи показалеца на другата си ръка към Мизурски. — Ей ти, лайнаният адвокат, ще се наложи да обясниш на клиента си защо вратата на собствеността му е била откачена от пантите и разбита. После ще обясниш на районния съдия как и защо си попречил на разследване във връзка с възникване на опасна епидемия...

— А пък вие и общината ще бъдете отговорни за всички вреди, нанесени на имуществото и репутацията на... — Мизурски изглеждаше не по-малко възбуден от Верлах.

Двамата продължиха в същия стил, а пък аз продължих да блъскам по вратата. Помислих си, че Верлах ще приложи някоя от хватките, усвоени по време на военната му служба и ще скърши врата на адвоката. Вместо това, той се обърна с гръб към него и заговори нещо на полицейския служител, който бе отговорил на телефонното му обаждане. Продължих да торозя вратата — бум, бум, бум.

— Това е възможно най-гадната политическа каша... — измърмори Верлах и изведнъж топката на вратата се завъртя и тя се отвори със скърцане.

— Затвори вратата! — изкрещя Дъниган и се затича към стълбището. Твърде късно, вече бях мушнал крака си в отвора и натисках навътре. Отвътре се чу женски писък. — Затвори вратата, затвори проклетата врата!

Мъж с провиснала долна челюст, облечен в клин и тениска, се запрепъва назад, отстъпвайки пред моя натиск. Рецепционистката-консултантка налетя върху ни.

— Марш обратно в дневната! — изкрещя тя към мъжа, който изглеждаше много стреснат от неочаквания екшън. Стигна до него, хвана го за тениската и се опита да го отмести от пътя си. Той се сви и започна тихо да хленчи.

— Връщай се в шибаната дневна! — продължи да крещи тя, плесна го и той побягна назад към хола. Обърна се към нас и заяви: — Не можете да влезете тук.

Погледнах към Верлах, у когото беше съдебното разпореждане. Той просто подмина жената и се заизкачва по стълбите. Аз го последвах. Когато минах покрай нея, просъсках: „Само ако го докоснеш още веднъж...“. Оставих думите да увиснат за миг в тишината, дадох ѝ две секунди да ме гледа наперено и последвах колегата си.

Вратата на стаята на Дъглас Бюканън също беше заключена.

— Няма край, а? — промърмори Верлах и почука на вратата. — Г-н Бюканън, ние сме докторите Маккормик и Верлах. Трябва да говорим с вас.

Това не е най-добрият начин да отвориш една врата, Хърб, помислих си. Но както вече казах, той бе в акция. Дори повече го харесвах в тази роля. Караше ме да мисля, че ако той бе на моето място предния ден в мазето, щеше да реагира по същия начин и да проправи пътя си между Джеферсън и Дъниган. Идеята ми хареса.

Междувременно бях извадил своя палмтоп компютър и прелиствах адресния му указател, за да намеря координатите на приютите на Милър. Намерих телефонния номер, извадих телефона си и го набрах. Дъниган, Мизурски и рецепционистката стояха като фаланга зад нас. Двама мъже бяха излезли от стаите си и ни гледаха с неразбиращи погледи.

— Извикай полицията — нареди на рецепционистката Мизурски.
— Кажи им, че тук някакви мъже се опитват да нахлуят в частна собственост. Кажи им, че заплашват да употребят сила срещу обитателите и персонала.

Не можех да повярвам, че това се случва. Искам да кажа, че започвах наистина да побеснявам. Казах на жената, която тръгна към стълбите:

— Кажи им, че след малко тук ще има един адвокат със счупена глава.

— Заплашват ме с непосредствено увреждане — викна след нея Мизурски.

Верлах отново започна да блъска по вратата. Междувременно секретарката на Милър най-после вдигна телефона. Представих се и попитах дали мога да говоря с Дан Милър. Отговори ми, че в момента имал съвещание.

— Задръж за малко — казах на Верлах. Той спря да блъска. Продължих в слушалката: — Няма значение. Искам само да ви помоля да проверите дали Дъглас Бюканън е дошъл днес на работа.

Отсреща настъпи тишина. В коридора наоколо също стана тихо. Мизурски измъкна телефона си и набра някакъв номер.

— Бил — каза той в слушалката, — получихме ли най-после това съдебно предписание?

— Още не се е появил — каза секретарката на Милър.

— А по кое време идва обикновено?

— Смяната му започва в осем — беше отговорът.

Часовникът ми показваше почти четири след обяд. Благодарих и затворих телефона.

— Не е на работа — казах и Верлах започна отново да барабани по вратата. Присъединих се към него. — Дъглас — извиках, — моля те, отвори вратата. Трябва да поговорим. Ние можем да ти помогнем.

Представих си го зад вратата, легнал в леглото, защитен от солидното резе на бравата „Йейл“, да слуша блъскането и виковете ни. Може би бе сложил на ушите си слушалките на своя портативен СД плейър, в опит да заглуши идващата отвън врява. Отчаяно опитващ се да се свре в черупката си и да забрави останалия свят.

Понякога и аз се чувствам така. По дяволите, така се чувствах и в този миг. Искаше ми се да бъда в леглото си, да се освободя от

мислите...

— Да му го начукам — каза Верлах.

В далечината се дочуха полицейски сирени. Мисурски продължаваше да говори по телефона, вероятно опитвайки се да издейства проклетата съдебна заповед. Верлах си проправи път между него и другия и тръгна надолу по стълбите да посрещне полицаите. Завезяните обитатели на съседните стаи се оттеглиха в покоите си.

Да чакаме полицаите. Защо, по дяволите, трябваше да ги чакаме? Ние бяхме добрите, а тъпите копелета в коридора зад мен се опитваха да ни оплетат в съдебни заповеди, телефонни обаждания и откровено ни пречеха. Всичко изглеждаше толкова просто и ясно.

Между мен и вратата имаше осем фута празно пространство. Самата врата бе направена от евтин ламинат. И ние имахме съдебна заповед, която би могла де се окаже невалидна, след като Бен Мизурски се постараете максимално да усложни обясненията, които трябваше да дадем на приближаващите полицаи.

Майната им. И, честно казано, майната му на Хърб Верлах, щом имаше нужда от полицейска подкрепа, за да си свърши работата.

— Дъглас, отдръпни се от вратата! — И се затичах. Рамото ми удари крехкия ламинат, който се огъна и се пречупи около бравата.

— Спрете! — извика Мизурски. Май каза и нещо за насилствено нахлуване. Отдръпнах се на пет-шест крачки назад и ги погледнах. Верлах пусна една усмивка. Дъниган бързо се устреми към мен.

Отново се затичах към вратата.

Този път откъртих резето от евтиното дърво, открехвайки вратата на цял инч. Дъниган се блъсна в мен и двамата се търколихме през откъртената врата на пода на стаята.

Първото нещо, което видях, беше царящият в стаята хаос. Навсякъде бяха разхвърляни дрехи и други предмети, чекмеджетата бяха извадени и изсипани, на пода бе струпано на куп съдържанието на малкия шкаф. Но нещо определено липсваше.

Никакъв Дъглас Бюканън не лежеше на леглото. Не го видях да се свива от страх в ъгъла, нито пък да ме причаква със свити юмруци. Дъглас беше изчезнал.

Двамата представители на балтиморската полиция — свалям им шапка — се държаха премерено и тактично и бяха определено на наша страна. След септември 2001 пазителите на закона и службите по здравеопазване са установили много добри, почти интимни отношения и се разбираха чудесно помежду си. Нашата обща задача е да бдим за обществената безопасност.

Така Верлах и аз се оказахме в компанията на Мизурски и двете ченгета. Дъниган ни напусна, отиде да измъчва малки котета или да се забавлява с някакво подобно негово си занимание.

Мизурски деловито записваше номерата на значките на полицаите и размахваше заплахи с дисциплинарни мерки. Единият полицай се опитваше с половин уста да го умиротвори.

— Какво стана тук? — ме попита другият, чернокож, тридесетинагодишен мъж, на значката на когото пишеше С. Блейкли, сочейки разбитата врата.

— Стори ми се, че чувам глас на човек в беда — отговорих. — Изглежда съм се заблудил.

— Разбираемо е. — Полицаят отбеляза нещо в малко тефтерче.

След като приключихме първоначалния доклад, двамата с Верлах поискахме разрешение да огледаме стаята, без да сме съвсем наясно какво очакваме да намерим в нея. Миши лайна, ползвани презервативи. Каквото и да било. Но нещата бяха минали под контрола на полицията и бяхме информирани, че трябва да изчакаме, докато пристигнат детектив и съдебен експерт. За наша радост Мизурски реши да ги изчака в офиса и ни напусна. Но пък Дъниган се появи отново.

— Искам да направя оплакване за извършено срещу мен посегателство — обърна се той към полицай Блейкли. — Д-р Маккормик ме нападна с един плъх.

— Имате предвид, че ви е тръснал на главата адвоката, който току-що ни напусна? — осведоми се полицаят.

Всички се разсмяхме с глас. Едно от хубавите неща в професията на лекаря е, че не е адвокат. Моля се на Господа шегите никога да не умрат; те постоянно потвърждават, че съм избрал по-добрата професия.

Дъниган показва доста високо за кроманьонец интелектуално равнище, схващайки намека, че услугите му не са нужни никому.

Обърна се и тръгна към изхода, като почукваше с кокалчетата на пръстите си по дъските на пода. Блейкли протегна ръка след него, подавайки му визитна картичка.

— Виждате ли този адрес? Това е балтиморското градско полицейско управление. Ако се отбиете там, дежурният офицер със сигурност ще бъде щастлив да ви изслуша и приеме оплакването ви.

Случаите с изчезнали хора обикновено не са третиращи като спешни в нито едно полицейско управление, но, позовавайки се на страха от Бога и заплахата от масова инфекция, успяхме да убедим полицай Блейкли да бъде по-настойчив и да поиска съдействие на достатъчно високо ниво. След по-малко от половин час получихме нашия детектив заедно с експерта.

И така, четиримата — ние с Верлах и двамата от полицейското управление — нахлузахме латексовите ръкавици. След като разгледа всяко нещо, достойно за нейното внимание, експертката трябваше да ни повика, за да вземем нужните проби. В първите двадесетина минути тя ни викаше за всяко косъмче и влакънце, докато Верлах не ѝ обясни, че се интересуваме само от кръв, семенна течност и слюз. И нещата потръгнаха.

През това време аз стоях в коридора и отговарях на въпросите на детектив Джон Майърс, който се оказа детектив от старата школа, в смисъл че стилът му явно не се беше променил от края на седемдесетте, когато, според мен, бе постъпил на работа в полицията. Беше облечен в сако от изкуствен велур и носеше тясна вратовръзка. Горната му устна бе украсена от рядък прошарен мустак. Висок метър и шейсет и пет и с тегло около седемдесет кила, приличаше на жизнерадостен чихуахуа.

— Казвате, че при последната ви среща е бил много възбуден? — попита той, като погледна вътрешността на стаята и после обратно към мен.

— Точно така.

— Знаете ли защо?

— Да. Причината бях аз, по-точно въпросите, които му задавах.

— За какво се отнасяха въпросите?

— За сексуалните му навици.

— Мислите ли, че е имал причини да избяга?

Огледах коридора. Една от бедните души, обитаващи това място, ни наблюдаваше. Майърс проследи погледа ми. Попитах го:

— Питате дали е имал други причини, освен очевидните? — Разказах му какво бях научил. — Имам определени подозрения, че Дъглас е бил своего рода сексуален хищник.

— Това би могло да бъде за него сериозен мотив да избяга.

— Не съм сигурен дали той знаеше, че ние знаем. Като събера всичко на едно място, не съм сигурен дори дали е съзнавал, че в това, което е правил, има нещо нередно.

— Кой ви каза за, хм, склонностите на г-н Бюканън?

— Табита Кинърд. Тя е медицинската сестра, грижеща се за другите приюти.

Майърс отново хвърли поглед през строшената врата към вътрешността на стаята, забеляза плакатите на 49-те и Гигантите и измърмори:

— За него няма ли достатъчно добри отбори в нашия град? За бога, спечелихме шибаната суперкупа. Той от Сан Франциско ли е?

— Каза, че никога не е бил там. Допускам, че ме е излъгал.

— Бил съм във Фриско преди — каза той с досадна интонация. — Хубав град. Имат готини типове. Дали пък това не го е привличало? Бил ли е хищник и за мъже? Хищничествал ли е задници?

Вероятно не, помислих. Нито пък е създавал неправилни глаголи от съществителни.

— Не зная. Каза, че никога не е правил секс с мъже.

— Окей. — Майърс затвори бележника си. — Като че ли свършихме засега. Ще поговоря с другите момчета тук... Ще се опитам да поговоря, ако въобще са в състояние да източат нещо смислено през лигите си. — Изглежда, Майърс доста му отпускаше края в опитите си да се шегува. Отвърнах му с най-доброто си безучастно опулване. — Имате ли още нещо, което бихте искали да ми кажете, докторе? Нещо за Бюканън, което ви притеснява?

Почудих се откъде да започна.

— Ами, тази стая е много по-добра от стаите на останалите.

— И?

— Не знам. Вие сте детективът. Попитайте д-р Джеферсън защо Дъглас Бюканън се е радвал на специално отношение.

— Аз съм детективът и ще питам това, което счита за уместно.

Коего счете за уместно? Изглежда, започвах да ходя по нервите и на детектив Майърс. Никак не ми беше нужно.

— Извинете, детектив, днес имах тежък ден.

— Дните винаги са тежки, докторе. Още нещо?

— Да. Дъглас имаше мобилен телефон.

— И какво от това?

— На обитателите на приюта не е разрешено да имат телефони.

— Добре. Имате ли номера му?

— Не.

— Ще се свържем с телефонната компания и ще вземе номерата, на които е звънял и от които са му се обаждали.

— Може ли да ме уведомите, когато го направите? Интересувам се с кого е разговарял. Ще бъде по-бързо и по-лесно, ако се обадите направо на мен, да избегнем задръстените бюрократични канали. — Подадох му визитка и му оставих малко време да сдъвче предложението ми. Той кимна. — Искаме да разговаряме с всички, с които е бил в контакт. Може да са изложени на опасност.

— От какво?

— Точно това бихме искали да разберем, детектив.

ГЛАВА 23

Момчето-чудо бе настанило кльощавия си задник на ръба на бюрото и ме гледаше със скръстени ръце. Бяхме само двамата в малкия кабинет в Департамента по здравеопазване, който щеше да бъде временна щабквартира на ЦКПЗ в Балтимор.

Тим Ланкастър ме гледаше през гъзарските си очила без да пророни дума. Приличаше на птичка, може би на жерав, с очилата, кацнали на клюноподобния му гърбав нос и високото чело, извисяващи се на шест фута и четири инча. Изчака повече от половин минута, кацнал там, преди да се обади.

— Четири пъти, Нат.

— Пет — възразих, — ако броиш и обаждането по телефона.

Още мълчание.

— Не може да се държиш така — каза хер Ланкастър. — Не може да игнорираш повикванията ми по пейджъра.

— Бях в разгара на преследването, Тим.

— Не трябваше да го правиш, защото ако знаех, че си в разгара на преследване на мястото, където се е случило това нападение с плъх...

— Набедено нападение.

— Няма значение. Щях да ти кажа да го преустановиш.

— Бях с Хърб Верлах, който е тукашният ми началник. Той не ми каза да го преустановя.

— Аз съм твоят началник. Аз съм началникът от козовата боя. Разбра ли? Изпращам ти четири повиквания на пейджъра и ти трябва да ми се обадиш без да разсъждаваш. Край на дискусиата. — Той почеса врата си. Чесането бе един от тиковите на Тим. Сърбеж в резултат на постоянен стрес. — Освен това, местните не са се сблъскали досега с такова нещо. Не са наясно колко бързо могат да се окажат затънали до уши в лайна.

— Хората тук не са в никакъв случай невежи селяндури. Мисля, че се справихме много добре досега.

— Окей, но явно някой прави опит да бръкне в чуждото канче и някой доста се е притеснил от това. Не само заради историята с плъха. Тия типове — тоя тип Джеферсън преди всичко, не е трябвало да се кара с теб. Така че, както виждаш, имаме всички основания да заключим, че тука има нещо нередно.

— Несъмнено. — Наистина беше така. По някакви причини някой — а както изглеждаше този някой беше д-р Рандъл Джеферсън — се опитваше настойчиво да възпрепятства нашето разследване.

— Много добре. А ти трябва да се отзоваваш на повикванията ми. Ясно ли е? — Тим се смъкна от бюрото, заобиколи го и седна на стола.

— Кристално ясно — отвърнах.

— А сега, разкажи ми всичко, от А до Я.

Започнах от първото посещение на Хелън Джоунс в спешното отделение на „Св. Рафаел“ и свърших с възникналите между него и мен недоразумения. Тим дращеше в бележника си, като от време на време, за разнообразие, почесваше врата си.

— Ясно — каза той.

— Не съм свършил. Тогава ти каза: „Аз съм началникът от козовата боя. Ако те потърся на пейджъра ти трябва да...“.

— Защо трябва да слушам всичко това?

— Защото без мен нямаше да има на кого да изпращаш сто повиквания по пейджъра.

— Добре де. — Той се загледа отново в бележките си. — С болка на сърце трябва да призная, че си свършил доста добра работа тук. Въпреки очевидните ти гафове. Не е лесно. Както вероятно знаеш, от щатския департамент изпращат още няколко човека. И понеже ти си най-запознат със ситуацията, ще те попитам: кой, според теб, трябва да препоръчам да ръководи разследването — местните или щатските?

— Нека бъдат местните. Те са по-навътре в нещата. Верлах е много добър.

— Аха. Бивш военен, после семеен лекар. Надежден е. — Можех да чуя политическите съображения да се боричкат в главата му. — Може би да предложим той да комуникира с пресата?

— За подробностите — да, но д-р Тимънс със сигурност ще иска...

— Тимънс е много хлъзгав. Политик е. За тази работа имаме нужда от истински лекар.

— Кажи на Верлах какво трябва да говори. Подготви го. Ще се справи много добре. — И, давайки си сметка колко кисело е гроздето за мен, добавих: — Нали знаеш, ние не сме особено добри в медийните изяви.

— Поне имаме опит. Да се надяваме, че ще избегнем прее... нето от Бока.

Октомври 2001-а беше един много полезен, макар и жесток урок за чиновниците от общественото здравеопазване. При нападението с антракс в офисите на полиграфическия комплекс „Американ Мидиа“ в Бока Ратон, при който почина шестдесет и три годишен фоторедактор, някои от действията им бяха на високо професионално ниво, а други бяха направо глупави. Най-съществените грешки бяха допуснати не в самото разследване — оценката за него беше като цяло положителна — а в начина, по който бе информирана публиката. Лекарите, епидемиолозите и другите академично мислещи хора не са най-подходящите за тази работа в моменти на напрежение. Науката има навика да се основава на факти, не на предположения, на данни, а не на догадки. А когато хората се разболяват един след друг, паникьосаната общественост иска да знае какво трябва да прави сега, *незабавно*.

Тази схватка на различните подходи се разигра непосредствено под светлината на телевизионните прожектори. Докторите и здравните чиновници не отговориха на въпросите на медиите. „Не разполагаме с достатъчно информация.“ „Не знаем.“ „Без коментар.“ Тези фрази станаха любими заклинания на нещастните копелета във Флорида. Междувременно служителите на „Америкън Мидиа“ продължиха нормалния работен процес още четири дена, преди здравните служби да разпоредят затварянето на комплекса. Според работниците и мнозина независими наблюдатели, фактът, че властите са оставили хората да работят в такава опасна обстановка е липса на професионализъм, граничещ с престъпна небрежност.

— ФБР иска да изпрати свои хора от Куонтико — каза Тим.

— Господи! Та ние дори не знаем дали това е биотерористична атака. Не прилича на атака, не се развива като атака...

— Не знаем как изглеждат тези атаки.

— Как да не знаем, Тим, по дяволите! Аз съм разговарял с тези хора — нямаме никакви писма или колетти. Никъде не пише „Смърт на американския Сатана“ или „Смърт на Големия брат“. Никой не е поел отговорност за случващото се. Заразата е поразила умствено изостанали хора, не Том Брокоу^[1]. Ако искаш да всееш паника сред населението, удряш по популярните хора. Или поне по някой, с който обществото може да се идентифицира. А тук нещата са като при СПИН и хомосексуалистите. Много е лесно да си кажеш „Това си е тяхна работа“.

— Никой досега не е дал отлична оценка на терористите заради правилния им избор на цели.

— Глупости — казах. И наистина, това беше глупост, но Тим не изглеждаше да е на същото мнение. Продължих да настоявам: — Ако има нещо престъпно в цялата тази история, то е по-скоро това, че Рандъл Джеферсън е оставил хората да живеят в подобна кочина.

— Зная. Искам да задържа ФБР настрана. Наистина. Но с течение на времето става все по-трудно за мен и за шефа О’Донъл да ги удържаме. — Той се облегна назад в стола си.

Най-бързият и сигурен начин да убедим хората, че един проблем на общественото здравеопазване е причинен от терористи, щеше да бъде да въвлечем ФБР в разследването. Присъствието им щеше да е крещяща индикация за биотероризъм. Тим Ланкастър и шефът на отдела Пат О’Донъл съзнаваха това до мозъка на костите си.

— Вече са прикрепили към нас двама души от военните лаборатории по биологични оръжия във Форт Дитрих — добави Тим.

— Тука ли са вече?

— Не още. Ще пристигнат по някое време днес.

— Благодаря, че ме уведоми.

— И аз не съм в течение на всичко, което се случва тук, Нат.

— Супер. Знае ли Балтиморското обществено здравеопазване за момчетата от Дитрих?

— Няма начин да не знаят. Бен Тимънс ги е поискал. Моля се само да не се появят във вестниците. Цялата тази история заплашва да се превърне в една Е-на каша.

Трябва да кажа няколко думи за езика на Тим Ланкастър. Той не псува, не кълне и не ругае, но не заради религиозни убеждения, нито в резултат на изискано възпитание. Причината е твърдата забрана от

страна на съпругата му, която не разрешава подобни думи да се произнасят в присъствие на четиригодишното им дете. Носят се слухове, че преди това Тим е бил способен да накара да се изчервят дори стари морски вълци. Но сега всичко е „пука ми“ и „да Е това или онова“. Добър пример, г-жо Ланкастър.

— Добре тогава, май ще е по-добре да се връщам там.

— Нат...

И точно в този момент, като по поръчка, на вратата се почука и в рамката ѝ се показва физиономията на Верлах.

— Д-р Верлах — каза Тим, — д-р Маккормик току-що пееше дитирамби по ваш адрес.

— Надявам се, не е прекалил с хвалбите — отговори Верлах. — Не искам да ми съсипе репутацията. Не исках да ви прекъсвам, но Джеферсън е прибрал псетата си. Отваря вратите на всичките си приюти за инспекция.

— Какво се е променило? — попитах аз.

— Просветлени свише, предполагам. И страх от лоши отзиви в пресата. Нат, обадиха се и нашите юристи. Отхвърлили са обвинението за телесна повреда.

— Край на атаката с плъхове?

— Край на атаката с плъхове.

— Свобода — казах полу на шега и тръгнах към вратата.

— Къде отиваш? — попита Тим.

— Да работя, шефе. Както знаеш, имаме огнище на зараза.

— Почакай — каза той и замълча. В настаналата неудобна тишина Верлах стоеше в изчаквателна поза в рамката на вратата, а аз бях прав в средата на стаята. — Д-р Верлах, ще ни извините ли за момент?

Той кимна и затвори вратата. Тим ми направи жест да седна обратно на стола.

— Натаниъл, казах ти, че имаме на разположение двама души от щатския департамент по здравеопазване, които ще ни помагат. Не е необходимо ти да тичаш по приютите.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да седнеш и да ми напишеш подробен доклад днес след обяд.

— Мога да направя това...

— И искам да поработиш със Сонджит по изграждане на база данни за всички, с които ти и другите работници от здравеопазването сте имали контакт. Съставете схема на връзките помежду им, за да можем да стесним списъка си...

— Вече стеснихме списъка си.

— А когато пристигнат Бет и Анди, ще искам да ги въведеш в ситуацията.

— Бет и Анди? Защо ще идват тук?

— Защото аз съм ги извикал. Ще пристигнат утре сутринта.

— Не можеш да направиш това, Тим.

— Това е повишение, Нат. Допуснат си до висшия свят на администрацията. От теб искам да свършиш цялата работа по събирането и обработката на данни, а след това да направляваш работата на оперативните служители.

— Виж, Тим, ще бъда много по-полезен като теренен офицер...

— Не, ти виж, Нат. Дотук си свършил много добра работа...

— Остави ме тогава да продължа да върша добра работа.

— Искаш ли да изброя добрите ти дела? Набъркал си се в разправия с човек от местното общество. Накиснал си се в история с гризач, който е може би носител на патоген. Строшил си врата. Как е рамото ти, между другото?

— Имам нужда...

— Имаш нужда да влезеш в нормални релси, докторе. Не си от ФБР. Има причини както да се стремя да задържа онези юнаци в леговището им в Куонтико, така и да задържа теб тук, в този офис.

Шибаният Тим Ланкастър. Трябваше да го предвидя. Трябваше да усетя в началото, че съм се отървал прекалено леко. Че комплиментите са били само начин да ме подготви за големия шамар. И накрая, като ми каза да почакам, трябваше да се шмугна през вратата покрай Верлах и да се измъкна навън. Наместо това само казах патетично:

— Защо правиш това?

— Казах ти вече. Сонджит се е устроила в съседна кабинка. Иди я намери и започвайте.

Може би трябва да поговоря малко за ЦКПЗ, спецификата, екстрите, историята му и за задушаването на д-р Натаниъл Маккормик.

Центърът за заразни болести е създаден в края на четиридесетте години, пет-шест години преди създаването на Службата за епидемиологични изследвания, с цел да се пребори с разпространението на маларията в САЩ. И тогава, както и сега, сме били част от Службата за общественото здравеопазване, която от своя страна е била създадена от флота. И макар че тази служба се е отделила от флота преди десетилетия, ние все още имаме униформи — бяла парадна, синя парадна и работна с цвят каки, които много приличат на военните си двойници. Някои колеги си падат по униформите — бившият директор Сатчър редовно се перчеше с накичената си с медали и орденски лентички гордост, но аз не съм от тях. Не си падам по формалностите, нито по бодливите платове. Едно от преимуществата да бъда далеч от централния офис е, че не се налага толкова често да навличам неугледните доспехи.

ЦКПЗ се е променил много от създаването си досега. Като начало, името е било сменено на Център за контрол на заболявания; после, с присъединяването на други, името е сменено на „центрове“. „Превенцията“ е добавена през 92-а, за да подчертае разширените пълномощия. В края на миналото столетие имаше общо дванадесет центъра с бюджет близо шест милиарда долара. Но проклетите униформи оставаха, както и полувоенната йерархия. Аз имах офицерски чин, ако можете да си представите. Строгата военна структура ми лазеше по нервите. Макар и не толкова рестриктивна, като в майчицата флота, тя все още означаваше, че заповедта си е заповед. Колкото и да недоволствах пред Тим Ланкастър, че не искам да се заемам с канцеларска работа, той бе моят командир и, в края на краищата, думата му бе закон. Ако му хрумнеше да ми заповяда да направя двадесет лицеви опори, бих могъл да се увъртам десетина минути, но накрая щях с пухтене да се подчиня. Това създаваше проблеми за мнозина от нас в ЦКПЗ. Там бяха събрани доста много прогресивни, независими лекари и епидемиолози, които, ако обстоятелствата го наложеха, щяха да изпълняват заповеди като обикновени войници. Имах късмета да не ме командирова в Ирак, за разлика от някои приятели. Пет дни за подготовка и пътуваш за екзотичния Багдад.

Все пак, ЦКПЗ не беше армията и аз имах известна свобода на действие. Тим ще ме прощава, но вместо да намеря Сонджит и да започна работа, отидох в приемната и си изпросих цигара от един от охранителите. Пичът забеляза буквите „ДМ“ — доктор медикус — на служебната ми значка и подхвърли:

— Цигарите ще ви убият, докторе.

— Не гълтам дима — отвърнах лицемерно.

Следобедната жега беше около тридесет и пет градуса, а влажността над деветдесет процента. Отдалечих се от входа на сградата, който определено беше зона, забранена за пушене. Почти се надявах Тим Ланкастър да погледне от прозореца и да ме види. Това щеше да го докара до припадък.

Не беше никак приятно да стоя на напечения от слънцето бетон, но в никакъв случай не исках да се завра в климатизираната адска дупка, в която ме бяха изпратили и да помагам на Сонджит да хрупа числата, да пиша доклади или да администрирам каквото там се предполагаше, че трябва да администрирам.

Затова, след като изпуших докрай цигарата, си изпросих още една от шляещ се наоколо минувач. Той ми даде без да каже нито дума. Каква велика страна сме.

Покрай мен минаха двама души, мъж и жена във военни униформи. Предположих, че са нашите хора от Форт Дитрих. Хвърлиха ми коси погледи, в които се четеше: лице, което пуши пред сградата на общественото здравеопазване. *Подозрителен. Да се отбележи.*

Като че ли съм чулав.

Точно когато номер две ме подмина и вече бях се примирил с необходимостта да вляза вътре и отново да видя Тим Ланкастър, пейджърът ми завибрира.

— Господ да те убие, Тим — изръмжах. Никак не ми се искаше да му се обаждам, но вече бях изложил кариерата си на риск и не исках повече да си пробвам късмета. Погледнах номера. Не беше Тим.

Набрах номера и чух внушителен глас да произнася „Джон Майърс“.

— Тук е д-р Маккормик.

— О, да. Слушайте, докторе, имаме нещо, което може да ви заинтересува.

— Какво е то, детектив?

— Защо не дойдете в участъка?

— Искате да ме арестувате ли?

— Стига само да можех — засмя се той. — Не, причината е друга. Вземете със себе си и другия доктор.

— Хърб Верлах?

— Аха.

Помислих малко. Това, което трябваше да направя, бе да кажа на Верлах, че са се обадили ченгетата, а после да звънна на Тим. Д-р Ланкастър щеше да вземе решение дали да отида и аз. Но бях убеден, че зная какво решение щеше да вземе, и не бях съгласен с него. Затова, никакви обаждания на Тим. И нямаше нужда да забърквам Верлах и да го поставям в неудобно положение, обаждайки му се.

— Д-р Верлах не е в офиса — казах на Майърс. — Но аз ще дойда след няколко минути.

Обадих се на Сонджит и казах, че отивам да взема нещо за хапване, а тя да започва без мен.

[1] Том Брокоу е популярен американски телевизионен журналист, новинар, работещ в NBC. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 24

Тъй като бях прекарал няколко години от обучението си в Балтимор, знаех точно къде се намира полицейският участък и пристигнах там за по-малко от десет минути след обаждането на Майърс. Вече седях срещу него и някакъв технически специалист около масата в невзрачна стая без прозорци.

— Получихме телефонния номер на г-н Бюканън от Сингюлър^[1] — каза детектив Майърс. — Имахме намерение да му се обадим и да си улесним работата, но се оказа, че телефонът му е спрял.

— Вероятно това е станало съвсем наскоро, защото някой му позвъни, докато разговарях с него. После получи съобщение на гласовата си поща. Телефонът звънеше упорито, понеже той не отговори на повикването.

— Проверихме и това. Всички съобщения, които е получил, са били изчистени, когато са спрели номера.

— Кой го е спрял?

— Засега предполагахме, че е г-н Бюканън. Разровихме детайлите на абонамента му. Ползвал е предплатена услуга, затова не се е наложило да доказва кредитоспособност или нещо от този род. Връзва се. Не е искал да получава сметки в приюта, ако не му е било разрешено да има мобилен телефон. Пък и не е ясно какъв кредит би могъл да има. В момента проверяваме. Но, така или иначе, от доста време е плащал за телефона. И го е ползвал.

— Има много гаджета.

— Така си мислите вие.

— Какво искате да кажете?

— Поискахме от Сингюлър да ни даде разпечатка на разговорите му. Вашият г-н Бюканън е разговарял поне петстотин минути месечно с един номер. Един-единствен номер. Нищо друго. Никакви поръчки на пица. Никакви обаждания на мама и татко, но това е друга история. Никакви обаждания, освен на този номер в Сан Хосе, Калифорния.

— Чий е този номер?

— Именно затова искахме да дойдете тук. — Майърс кимна към техника, пред който имаше малък касетофон. Той натисна едно копче на него и в стаята се разнесоха няколко позвънявания, а след това женски глас каза: „Кейси, лошо момче такова! Защо не ми се обади?“. След това друг глас: „Госпожо, тук е детектив Джон Майърс от Балтиморската градска полиция...“.

Линията замлъкна.

— Това ли е? — попитах.

— Това е.

— Коя е жената? Кой е Кейси?

— Надявах се вие да ни помогнете да научим това.

— И аз бих искал, но не знам нищо по въпроса.

— Г-н Бюканън не ви ли е казал нещо за жена, живееща на Западния бряг или за някой на име Кейси?

— Не. Но някои неща се изясняват, според мен.

— Кои неща?

— Плакатите от Сан Франциско в стаята му. Предполагам, че по някакъв начин е свързан със Запада. Намерихте ли нещо в тази насока? В стаята му?

— Нищо, освен плакатите. Нито снимки, нито писма, нищо. Днес по-късно ще разпитам Рандъл Джеферсън, но той вече демонстрира нежелание да ни съдейства. Твърди, че не познава добре личния живот на обитателите на приютите.

— Казаха ми, че Рандъл Джеферсън е започнал да сътрудничи.

— Не и с нас.

— Отворил е достъпа до всичките си имоти за департамента по здравеопазване.

— И само толкова. Не иска да говори с нас. — Майърс се облегна назад в стола си. — Минетчията ни върти номера.

— Обаждате ли се пак в Сан Хосе?

— Да, поне десет пъти. Звъни и звъни, докато се включи централата. „В момента абонатът не е достъпен“. Дрън-дрън. Говорихме с телефонната компания, искахме да ни кажат името ѝ, но те се правят на важни. Нямали право да разгласяват информация за клиентите си, и щом тя не била издирваното лице... Такива глупости.

Прехвърлих наум всичко, което си спомнях от разговорите ми с Дъглас Бюканън. Определено не бе споменавал за жена от

Калифорния, нито пък за някой на име Кейси. И нищо, което би могло да подсказе накъде се е отправил. Нищо, освен този номер и жената, която е вдигнала телефона.

— Казахте, че никога не се е обаждал на родителите си?

— Да.

— Може би те имат някакво предположение къде е.

— Родителите му са живели в Йорк, Пенсилвания, до 97-а. Доколкото знаем, все още са там.

— Ами говорете с тях тогава.

— Не мисля, че ще можем. И двамата са на шест фута под земята. Бащата е хвърлил топа в началото на 97-а, а майката го е последвала няколко месеца по-късно.

— Къде е бил Дъглас, преди да дойде в Балтимор?

— Бихме искали да попитаме него самия. Никой не знае. Проверяваме архивите на щатските служби и се надяваме да научим нещо от д-р Джеферсън. Неговите администратори твърдят, че не знаят откъде е дошъл Дъглас Бюканън. Предположили са, че идва от дома на родителите си в Йорк.

Това не ми се струваше никак правдоподобно. А фактът, че нещата точно около този човек изглеждаха неправдоподобни, бе доста притеснителен, поне за момента.

— Кога е дошъл в „Балтимор Хевън“?

— Според техните архиви е пристигнал през 97-а. Веднага след смъртта на родителите му.

— И какво излиза, детектив? Имаме един намиращ се в неизвестност, вероятен сексуален насилник. Сексуален хищник, който почти сигурно е носител на смъртоносна зараза. И, не стига, че не знаем къде е, ами на всичко отгоре не разполагаме с никого, който да ни насочи по следите му.

— По дяволите, да не мислите, че това ме радва? — Майърс изглеждаше леко ядосан.

— Някакви приятели? Социални контакти?

— Изглежда е бил самотник.

— Освен че си го е пъхал във всичко, което има дупка. Как може да няма никакви близки?

— Случва се по-често, отколкото предполагате, докторе.

От видението как Дъглас Бюканън помпа отровата в нищо неподозиращи хора, ме изби пот.

— Май вашите липсващи хора остават дълго такива, детектив?

— Доста години минаха оттогава, но имам добро служебно досие.

— А, значи вече сте преминали разцвета на силите си? Направо чудесно.

Той се разсмя.

— Сега се занимавам с онези, които причиняват изчезването на хората. Работя в отдел „Убийства“. Искаха да вкарат тежката артилерия в този случай.

— Вие ли сте тежката артилерия?

— Какво? Не бихте очаквали дребосък като мен да има втория най-добър коефициент на разкриваемост в управлението?

— Къде е човекът с най-висок коефициент?

Усмихна се отново.

— Как може толкова млад човек, при това доктор, да бъде такъв задник? — Погледна ме с пронизващ поглед. — Сериозно ни уплашихте, докторе. Не искаме да поемаме никакви рискове. Поех тази работа като доброволец. Имам семейство.

[1] Сингюлър Уайърлес е най-големият мобилен оператор в САЩ. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 25

В изпълнение на заповедите на хер Ланкастър подкарах обратно към Департамента по здравеопазване, за да се потрудя над базата данни с имена, заедно със Сонджит, грозновата жена с професионален морал на ранен протестант, на която ѝ идеше отръки да борави с числа. Докладът ми за Тим можеше да почака, вече му бях разказал всичко по-съществено. Той знаеше, че написването на доклада ще отнеме доста време, знаеше, че аз знам това, поради което не ме юркаше да го свърша. Така се въртят чувствителните механизми на бюрокрацията.

Към единадесет часа вечерта двамата със Сонджит бяхме вкарали тридесетина човека в базата данни. Име, пол, възраст и всички други атрибути. Вкарахме и всичките бележки, които имах по техен адрес. Имената щяха да бъдат използвани от системата за географска информация, за да начертаем карта на местоположението им и в програма за съставяне на диаграми. Двете заедно щяха да ни позволят да визуализираме местоработата и местоживеенето им и контактите помежду им. Графиката, малките кутийки, свързани с линии, показващи кой с кого се е свързвал, може да изясни изумително много неща. Учудващо е колко информация се крие в бележниците и списъците с имена.

Но разясненията щяха да почакат. Сонджит беше на четвъртата си чаша кафе, а пък аз бях на крак от четири сутринта.

— Време е да ходим да спим — казах.

— Ще поостана още малко — отговори тя, като ме погледна разсеяно.

— Трябва да поспиш малко — настоях. — Утре ще е тежък ден.

— Всички са такива, нали?

Кимнах, чудейки се дали няма намерение да стои цяла нощ. Кой казва, че държавните служители били мързеливи?

Подкарах към апартамента си в Уошингтън парк, малък кокетен жилищен квартал на западния склон на вътрешния залив. Паркът бе дълъг и красив, тучните му ливади падаха стъпаловидно на север. Общината често поставяше тук-там произведения на изкуството.

Преди години, когато дойдох тук, за да довърша образованието си, паркът бе изпъстрен с многоцветни ярки скулптури на риби. Тази изложба продължи доста време, докато накрая вандали не разрушиха една от творбите, наречена „Немирният костур“. Иронията вкара случая във всички заглавия.

На върха на парка балтиморци са увековечили почитта си към Джордж Вашингтон, издигайки бронзовата му статуя на голям мраморен пиедестал. Спрях и загледах паметника през влагата, изпълваща въздуха. Почудих се дали великият човек си е представял свят, в който хора като мен работят за създаденото от него правителство, за част от това правителство, ведомостта за заплати на която бе осемстотин пъти по-голяма от целокупния бюджет на правителството на САЩ за 1790 година. Предположих, че не си е представял свят, заплахата за който ще представлява един-единствен, умствено недоразвит момък, сеещ отровното си семе.

Обърнах гръб на паметника и тръгнах към жилището си, намиращо се в стар, гранитен пансион, разделен на малки сектори. ЦКПЗ обикновено ни настанява в хотели, но аз държах да бъда в Уошингтън парк, близо до местата, където бях живял по време на следването си. Затова си намерих тази квартира, малка и много добре обзаведена. От ЦКПЗ бяха любезни да изплащат всяка седмица наема, съгласно изискванията на хазаина ми. Първоначалните ми идеи да внеса малко личен елемент в обзавеждането на жилището не се осъществиха. Единственият ми принос бяха три бири и пакет американско сирене в хладилника. И кутията овесени бисквитки в купата на масата. Изядох сиренето и прокарах няколко шепи бисквити с помощта на една бира. Животът беше прекрасен.

Легнах, но въпреки упоритите си усилия, не можах да заспя. Дъглас Бюканън не излизаше от мислите ми. Къде беше този човек? Дали Рандъл Джеферсън го бе преместил в друг приют, за да ни попречи да разговаряме с него? Или в някакъв мотел? Може би на Дъглас му беше дошло нанаягорно и бе избягал? Ако някое от тези предположения бе вярно, защо тогава бяха обърнали стаята му с краката нагоре? Какво бяха отнесли оттам? Защо бе спрял телефонът му?

Къде си, Дъглас? И какво си сторил?

ГЛАВА 26

Когато на следващото утро пристигнах в офиса, заварих Сонджит да чука по клавиатурата на компютъра.

— Нали не си стояла тук цяла нощ? — попитах.

— Спала съм. — Тя кимна с глава към стаята за почивка в дъното на коридора. — Канапетото е много удобно.

— Защиатаваш честта на отбора.

— Нощес дойде д-р Верлах и донесе нови имена и данни, събрани от него и от щатските епидемиолози.

— Колко имена?

— Стотина.

— Бая са поработили.

— И аз съм поработила. Дотук съм вкарала около четиридесет.

— И?

Ръцете ѝ отново запърхаха над клавиатурата.

Застанах зад гърба ѝ и погледнах монитора. Мрежата от кутийки и линии бе твърде голяма за малкия компютърен екран. По-късно щяхме да използваме специален принтер, за да разпечатаме цялата схема на големи листове хартия. В средата на плетеницата, като тлъст паяк се открояваше името на Дъглас Бюканън.

— Нашият човек — казах. Като че ли някой се съмняваше. — Това би трябвало да е достатъчно, за да ги убеди.

— Кого? — попита Сонджит.

— Който има нужда от убеждаване.

— Все още не разполагам с цялата информация.

— Не ни трябва повече информация. Това е...

— Д-р Маккормик. — Верлах бе протегнал глава над крехката преграда на кабинката.

— Видя ли това? — попитах го.

Той се загледа в графиката на екрана.

— Уха! Нещо ново за местонахождението на Бюканън?

Казах му, че не съм чул нищо по въпроса. Не му разказах за срещата си с Джон Майърс предния ден, нито за телефонното

обаждане в Сан Хосе. Това беше част от моето лично разследване.

— Ще се обадя на детектива, който се занимава със случая.

— Окей. Мисля, че трябва да се обърнем към щатската полиция и да уведомим здравните департаменти на съседните окръзи да си отворят очите за нашия човек. Трябва да говорим с него.

— Може би вече са ги уведомили. Ченгетата изглеждат доста притеснени.

— Добре. — Той прекара ръка по тиквата си. — Успя ли да научиш нещо...

— Цял следобед съм киснал в офиса — прекъснах го аз. — Не си ли чул, че ме повишиха?

— Аха. Забравих, извинявай. — Погледна часовника си. — Пресконференцията е след час — каза.

След което си тръгна.

Началствата искаха да направят официално изявление преди края на сутрешните телевизионни програми, за да успокоят възбудената публика. Представих си как изваждам пред камерите стъкленица с фалшива кръв, изпивам я и започвам да кашлям и да плюя кървави храчки. За нула време половин Балтимор щеше да офейка надалеч.

Въпреки обхваналите ме настроения, отидох да наблюдавам пресконференцията. Беше решено Бен Тимънс да направи изявление и да отговори на повечето въпроси, а след това Верлах щеше да изясни някои детайли. Изглежда политическите съображения бяха изведени на преден план, което не беше изненадващо. Пък и щеше да изглежда доста странно Верлах, който бе относително ниско в тотемния стълб, да прави изложението, докато Бен Тимънс чака мълчаливо настрана.

Момчето-чудо бе напълно прав. Тимънс имаше вид на професионален политик. Някой кретен дори бе успял да го убеди да приглади косите си с гел, преди да се появи пред камерите. Иисусе!

Пресконференцията започна. Тимънс благодари на ЦКПЗ за помощта, оказана при съставянето на програмата за наблюдение и за съдействието през първите дни на възникване на огнището. Седналият отстрани Тим се опита да улови погледа ми и ме поздрави с вдигнат палец. Направих се, че не съм го забелязал.

Първите въпроси бяха, както се и очакваше, за вида и произхода на патогена. Имаше и въпрос за тероризъм, с който Тимънс се справи наистина блестящо. Казвайки просто, че няма доказателства, подкрепящи такава хипотеза. И тъкмо нещата бяха почнали да се нареждат добре, когато репортер на една телевизионна програма попита за оказано насилие над членове на обществото по време на разследването. Всички знаеха кои бяха въпросните членове на обществото.

— Ние работим ръка за ръка с членове на обществото, за да открием причината и източника на възникналото огнище и вярвам, че те ще ни окажат пълно сътрудничество за постигане на тази цел. Не бихме могли да проведем ефикасно разследване, без съдействието на членове на обществото. Имаме нужда от тяхната помощ.

Хлъц! Сигурно Рандъл Джеферсън е получил топлинен удар. Тимънс се оказа страхотно добър пред камерите.

След десетина минути на въпроси и отговори пейджърът ми завибрира. Течните кристали на екранчето му показваха номера на детектив Джон Майърс. Изключих му звука и го закачих обратно на колана си.

След минута пейджърът завибрира отново. Този път му се обадох.

ГЛАВА 27

— Намерихме го.

— Какво? — запитах.

— Намерихме Дъглас Бюканън. — Майърс вероятно полагаше усилия, за да говори със спокоен глас.

— Къде?

— В горите на Каръл Каунти, близо до Уестминстър.

— Какво, по дяволите, търси там?

— Мъртъв е.

Шумът на пресконференцията изпълваше коридора, където бях застанал. Притиснах по-здраво телефона до дясното си ухо и запуших с пръст лявото.

— Какво се е случило?

— Не знаем. Но е абсолютно сигурно, че не се е самоубил и не е нещастен случай.

— Дъглас... тялото му при вас ли е?

— Не.

— Защо сте сигурни, че не е нещастен случай?

— Повярвайте ми. Вашият човек се намира на двайсетина минути път на север. Случаят сега е под контрола на шерифа на Каръл и мерилендската щатска полиция. Правомощията им се препокриват, но ще работим заедно с тях. Искате ли да доведете някого в тамошния участък?

Погледнах през коридора към залата, изпълнена с шума на яростно изкрещавани въпроси и блясък на прожектори. Верлах, Тим и другите бяха прекалено ангажирани и реших да не ги безпокоя. Поне така щях да им кажа по-късно.

— В момента всички други са много заети. — Тръгнах през коридора към стълбището. — Идвам след пет минути.

Двамата с Джон Майърс бяхме в колата, движейки се бързо на север по I-795 сред фермерския пейзаж на Мериленд.

— Как са идентифицирали тялото? — попитах.

— Вчера, когато уведомихме всички полицейски участъци, им изпратихме негова снимка по факса и им обяснихме колко важен и спешен е случаят.

— Изпреварили сте ни с една крачка.

— Такава ни е професията, докторе. И така, от Каръл ни се обадиха преди около половин час. Някакъв фермер извел кучето си на разходка сутринта и се натъкнал на гроба.

— Как е умрял?

— Ще трябва да почакаме, докато разберем точно как. Изглежда доста е страдал.

— Защо?

— Тялото е много осакатено.

— Как, тогава, са успели да го идентифицират?

— Предполагам, че лицето се е запазило, докторе.

Слязохме от магистралата и продължихме по междуселски път, лъкатушещ между фермите. При всякакъв друг повод бих казал, че пътуването е било много приятно. От обилните пролетни и летни дъждове нивята бяха избуяли на височината на гърдите и бяха наситенозелени. Слънцето прогонваше остатъците от утринната мъгла, надвиснала над полята. Бяхме насред живописна природна сцена, нарушавана единствено от мигащите червени и сини светлини, проблясващи от покрива на колата ни.

И от жегата. „Иисусе“ промърмори Майърс, след като отвори вратата и влажният въздух нахлу вътре.

Слязохме край пътя и продължихме да трамбоваме покрай нивата в посока на струпаните хора. Микробусът на коронера^[1] беше паркиран със задната си част към края на горичката, поваляйки широк полукръг в близките жита. Имаше още три коли — камионетка на щатската служба за разследване на местопрестъпления и две коли от офиса на шерифа на Каръл Каунти, които бяха паркирани в тясната ивица трева, отделяща нивата от дърветата. Долових синьо-бялата светлина на светкавица. Растителността поглъщаше гласовете и бе странно тихо.

Пресрещна ни униформен полицейски служител. Майърс му показва значката си и той ни насочи към дебел мъж, приклепнал двайсетина фута по-нататък сред дърветата. Човекът разглеждаше

нещо в краката си. Беше по риза, с големи мокри кръгове под мишниците. Под лявото му рамо висеше кобур на пистолет.

— О'Лиъри — провикна се Майърс преди да навлезе в гората.

Дебелакът се изправи и тръгна към нас, отърсвайки листата на дърветата, полепили се по коленете му. Лицето му, както и на всички останали, бе закрито от хирургическа маска. Но в допълнение към нея той носеше и авиаторски очила.

— Де-тек-тив Майърс — провлачи той, докато се освобождаваше от маската. — Как върви борбата с отпадъците на обществото?

— Не бих говорил така за своя началник.

О'Лиъри се засмя с пълно гърло.

— Е, и без това никога не ме е харесвал.

— По-рано О'Лиъри работеше за балтиморското полицейско управление — каза ми Майърс. — Но го подкупиха и премина към крайградските служби.

— Махнах се, защото не можех повече да се завирам в купищата лайна, с които трябваше да се разправам там. Макар че човек никога не може да се откачи докрай, нали?

— Това е философски въпрос, О.

— Ново попълнение? — попита О'Лиъри, гледайки към мен.

— Натаниъл Маккормик, от Центровете за контрол на заболяванията — представих се.

О'Лиъри беше с ръкавици, така че прескочихме ръкостисканията.

— Доктор Маккормик — допълни Майърс.

— Пит О'Лиъри, *детектив* Пит О'Лиъри. — Той се усмихна притеснено и бързо върна сериозното си изражение. — Джон ми каза, че вие сте човекът, който ни е заплашил с Божието проклятие, докторе. Ако не намерим вашия приятел, всички ще ни тръшне чумата, така каза Джон. — О'Лиъри вдигна ръка, за да почеше лицето си, но я спря на два инча от него. Свали латексовата си ръкавица, хвърли я на земята и се почеса с наслаждение.

— Детектив Майърс ми каза, че сте го намерили.

— Каквото е останало от него. Иисусе Христе, много е гадно. Да си призная, за малко да повърна. А аз никога не повръщам. — Той развъртя главата си и шийните му прешлени пропукаха. — Потрошеният човек. Така го нарекоха момчетата.

— Потрошеният човек ли? — попитах.

— Аха. Хъмпти-Дъмпти, яйцеглавият, кухият човек. Аз харесах Потрошения човек, защото ми звучи по-така... нали разбирате? — Не разбирах и О'Лиъри го усети. Усети, изглежда, че не си падам по обеснически шегички, затова каза: — Както и да е, защо не се размърдате малко, момчета? Да хвърлим поглед на вашия приятел.

Тръгнахме към микробуса на коронера, откъдето Майърс и аз взехме ръкавици и маски с предпазни екрани, но не ги сложихме, а последвахме О'Лиъри в гората.

— Опитайте се да вървите близо до мен — помоли той. — Хората от щатската служба по местопрестъпленията работиха тук цялата сутрин, взеха разни влакна и направиха отливки на няколко отпечатъка от стъпки, но може да искат да направят и други.

След като навлязохме в гората, настроението ни постепенно се понижи. Нямаше повече шегички, замлъкнахме. Около дърветата бе обвита полицейска лента, ограждаща квадратен участък двадесет на двадесет фута. Жълтите ленти се протягаха и обграждаха и някои от съседните дървета. Насред оградения участък имаше голяма дупка, от която се показваха раменете и главите на двама души. Виждах само маски и ръкавици.

— Вътре ли е тялото? — попитах.

— Аха — отвърна О'Лиъри, който гледаше някъде настрани.

— А те вътре в дупката при тялото ли са?

— Гробът се оказа много дълбок — стрелна ме с поглед О'Лиъри. — Изровихме наоколо, за да не се налага да стъпваме върху него.

Приблжихме се още няколко крачки и тогава миризмата ме удари в носа.

Беше неуместна. Не беше органичната миризма на гнили листа, нито дори на гниеща плът. Бе остра миризма на химикали. Веднага я познах.

— Белина — казах.

— Аха — потвърди О'Лиъри. — Много странно.

Земята бе разкопана в широк полукръг с радиус около десет фута. От края на изкопа дупката се спускаше полегато надолу. Експертите по местопрестъпленията бяха стъпили на една по-ниска площадка, гледайки дъното на кратера. Макар че бях само на пет фута

от тях, все още не можех да зърна тялото. Покрай рова бяха подредени множество големи, пластмасови чували.

— Какво има в чувалите? — любопитствах.

— Бързо стягащ бетон. Твоят човек е бил засипан с него.

— Това пък защо?

— Откъде да знам. Да прикрие миризмата или да ни попречи да стигнем до него. А може би са искали да го превърнат в гигантска тежест за документи. — О'Лиъри се изкикоти, но аз не му отвърнах. — Изглежда просто са изсипали няколко чувала суха смес в дупката и след това са го залели с вода. Тялото е покрито само с няколко инча бетон, но на нашите момчета им отне три часа да изровят дупката и да освободят тялото.

Доближих края на изкопа. Дори и от тази позиция не можех да видя много, но и малкото, което виждах, бе достатъчно тревожно. Хората в дупката носеха само маски и ръкавици и се мотаеха около окървавеното тяло, като че ли си имаха работа с обикновен смъртен случай. Ръката на единия лъщеше от някаква течност.

— Спрете, спрете — извиках рязко. — Излизайте оттам. Отдръпнете се от тялото.

Работниците погледнаха нагоре.

— Хей — каза О'Лиъри, — какво, по дяволите...

— Излизайте оттам — изкрещях.

Работниците ме гледаха с любопитни погледи, все едно че бях застанал накрая на рова и кудкудякайки бях размахал ръце. Бавно повторих:

— Веднага излезте от изкопа.

— Кой, по дяволите, е тоя? — попита един от екипа по местопрестъпленията.

— Момчета — опитах се да се овладеея, осъзнавайки, че е трябвало да реагирам малко по-дипломатично. Но как можех да бъда дипломатичен, след като зърнах нещастните копелета в дупката. Работещи практически без предпазни средства, омазани с кръв и други телесни течности, като нищо щяха да прихванат вируса и после да го предадат на жените или гаджетата си. — Това тяло е опасно. Разбирате ли, този труп може би гъмжи от опасни вируси. Ако се заразите, може да умрете.

— Имаме маски. О'Лиъри...

— Махайте се оттам, приятели.

— Защо никой не ни е казал? За бога, О'Лиъри, казаха, че този тип може да е бил болен, но чак пък толкова...

Докато работниците се измъкваха от изкопа се огледах и видях, че всички погледи са събрани върху ми. Майърс ме гледаше, като че ли току-що бях измъкнал пищов от джоба си. О'Лиъри имаше вид на човек, който ей сега ще извади пищова си. И ще го насочи към мен.

— Слушайте всички, аз съм доктор Натаниъл Маккормик от Центъра за контрол на заболяванията. Знаете ли защо съм тук? — Никой не направи догадка. — Тук съм, защото този тип — посочих изкопа — ако, разбира се, това е точно човекът, който предполагаме, че е... — Хората ме гледаха неразбиращо. *Много добре, Маккормик*, помислих си. Изправяш всички на нокти още преди да си сигурен, че в дупката е именно Дъглас Бюканън. Зацепих нататък. — Човекът, чието тяло е в дупката, вероятно е бил болен. От много опасна, заразна болест. Затова искам да ви попитам две неща, за да знаем дали трябва да се притесняваме. Първо, дали някой от вас е успял да оцапа кожата си с кръв или секрети? И дали е имал контакт с телесни течности? — Няколко промърморени „не“-та. — Много добре. Направо чудесно. Второ, знае ли някой какви са универсалните предпазни мерки? — Този път мърморенето бе положително. — Супер. Направете го тогава. Вземете универсалните предпазни мерки. От този момент нататък всеки, който ще докосне тялото, трябва да носи освен ръкавиците и маската, очила и престилка. Налага се да бъдем максимално предпазливи.

Момчетата от екипа по местопрестъпленията се изнизаха бавно покрай мен.

— Ей — обърнах се към тях, — ако спазвате предпазните мерки, ще сте в безопасност. Исках само да ви постресна.

— Успяхте, докторе — промърмори единият.

— Ще бъдете наред — успокоих го. После се обърнах към О'Лиъри: — Имате ли списък на всички, които са били в контакт с тялото?

— Разбира се, докторе. Всичко, каквото пожелаете — поклати глава той. — Всичко, каквото пожелаете.

— Искам само да съм сигурен, че всички са в безопасност.

О'Лиъри продължаваше да ме гледа гневно. На практика бях му откъснал топките и му ги бях заврял във физиономията пред очите на подчинените му. И бях сигурен, че детективът се притеснява за възможните съдебни искиове, които биха му били отправени, ако някой, не дай боже, се разболе. *Майната им, помислих. Тия момчета заслужават нещо по-добро.*

След като бях изпълнил задълженията си на служител на общественото здравеопазване, навлякох маската и ръкавиците и пристъпих към края на изкопа. Предпазливо се запусках надолу, плъзгайки се по склона. Миризмата на белина се усили и се почувствах като кашик на западния фронт, затънал в окоп след газова атака с хлор. Майърс се спускаше след мен. Спрях на дъното. Детективът зад мен се закашля и тихо изпсува.

Това наистина беше Дъглас Бюканън. Тялото, поставено в пластмасов чувал с разтворен цип, лежеше по гръб до шестфутовата стена на ямата срещу мен. Дебелата черна пластмаса бе заобиколена с парчета от разтрошената бетонна заливка. Гробът, ако можеше да бъде наречен така, бе с неравна основа и бедрата на Дъглас бяха хлътнали по-ниско от другите части на тялото. Около тях имаше локва течност, вероятно белина. Ризата му бе свалена, а панталоните — смъкнати до глезените.

— Трябва да си поема дъх — каза Джон Майърс, обърна се и се заизкачва обратно по калния скат. Аз се обърнах обратно към тялото.

Гърдите му бяха разрязани във форма на голяма буква „У“ от раменете към гръдната кост и надолу през корема. Разрезът беше досущ като онези, които правят патоанатомите по време на аутопсия. Лявата част на гръдния му кош бе отместена и лежеше от едната страна на чувала като отворена врата, разкриваща гръдния кош и коремната кухина. Гледката ми напомни работите на великия ренесансов анатом Везалий^[2]. Телата в неговите рисунки често са изобразени на фона на пасторални пейзажи, мирно полегнали с разтворени гръдни кошове, показващи на зрителя вътрешностите си. Те наистина са произведения на изкуството. За разлика от гледката пред очите ми.

Имаше и още една разлика между графиките на анатома и Дъглас Бюканън: телата на рисунките на Везалий имаха всичките си органи.

Без да размествам тялото можех да видя, че белите дробове и сърцето на трупа липсват. Нямахте ги и панкреасът, черният дроб и жлъчният мехур, както и далакът. Вратът беше одран и липсваше тироидната жлеза. *Потрошеният човек?* Прякорът, измислен от О'Лиъри, бе прекалено литературен. Тялото не беше натрошено, то бе *ограбено*.

— Виждали ли сте подобно нещо, докторе? — запита О'Лиъри.

Игнорирах въпроса му.

— Мога ли да открия другата страна на тялото — попитах.

— Разбира се — разпери ръце детективът. — Защо питате? След като се потрудихте да наплашите всички до смърт, сега можете да правите каквото поискате. Вие сте шефът.

— По-полека, О — намеси се Майърс.

Изкатерих се обратно по склона на ямата, отидох до буса на коронера, откъдето се снабдих с нещо, подобно на очила, два чифта ръкавици и престилка и се върнах при тялото на Дъглас Бюканън. Майърс и О'Лиъри стояха мълчаливи. Всъщност, всички мълчаха и тишината правеше ситуацията още по-ужасяваща.

Клекнал до тялото се пресегнах към дясната страна на Дъглас и разтворих с ръце стените на гърдния му кош и коремната кухина. Ребрата бяха счупени при предишното по-жестоко разтваряне и затова се поддадоха с лекота на усилията ми. Бъбреците също липсваха. Нямахте го и стомахът, заедно с част от тънките черва. Забелязах, че няма никакви насекоми. Нищо не можеше да оцелее тук.

Върнах на мястото им капациите от ребра, плът и кожа.

Забелязах, че пенисът и скротумът са издърпани нагоре и лежаха над прибраните бедра на мъртвеца. Кожата на скротума бе разрязана и тестисите също липсваха.

— Боже Господи — промълвих.

Главата беше облежната на малка възглавничка от пръст и изглеждаше, като че ли Дъглас се взира в мъртвото си тяло. Горната част на черепа бе отрязана и отделена от останалата част. Мозъкът бе изваден.

Изправих се, изкатерих калния склон, смъкнах маската и ръкавиците и поех дълбоко въздух. Успях да овладеея вълната,

надигаща се в гърлото ми. Да пукна, ако дам възможност на тия момчета да ме видят как повръщам.

— Кой ще поеме случая? Медицинският следовател на Каръл? — попитах О'Лиъри.

Той погледна детектив Майърс и отново се обърна към мен.

— Така предполагаме.

— Много добре — казах. — Ще му предложи да разпореди пренасянето на тялото в болницата „Св. Рафаел“ в Балтимор. Там сме поставили под карантина всички, които вече са се заразили с този вирус. Вашите съдебни лекари ще могат да работят там, ако желаят.

О'Лиъри отново погледна Майърс, след което кимна с глава.

— Ще има ли някакви правни проблеми? — попитах.

— Не вярвам. Ще се обадя където трябва.

— Джон — обърнах се към Майърс, — има ли някакви проблеми с градските власти на Балтимор?

— Не би трябвало да има.

— Все пак, това остава наше разследване... — вметна О'Лиъри.

— Разбира се — уверих го аз.

— Тялото е намерено на наша територия. Изглежда, че е бил убит тук.

— Защо мислите, че са го убили тук?

— Не това тук, а онова тук. — О'Лиъри посочи към друга заградена с полицейска лента зона на десетина ярда^[3] от мястото, където стояхме. — Открихме омачкани листа и кръвният тест даде положителен резултат.

— Намерихте кръв?

— Само следи от кръв.

— Следи... — Огледах се наоколо. — Как, по дяволите, е успял фермерът да намери гроба? Не съм специалист по кучетата, ама, все пак — тялото е затрупано с бетон, а чувалът е пълен с белина.

— Имали сме късмет — сви рамене О'Лиъри. — Човекът, който го е намерил, има тренирани хрътки. Открихме слаба следа от кръв, водеща от онова място към изкопа. Кучетата вероятно са надушили кръвта и са започнали да рият земята. — Той се огледа наоколо. — Наистина имаме късмет. Още ден-два, някой по-обилен дъжд и следите щяха да бъдат загубени.

Последвах го към другото заградено място. Полицейските ленти образуваха нещо като тясна уличка между двете заградени зони.

— Открихме следите на трима души, водещи към това място. Оттук към гроба водят две следи и от гроба навън — също две следи. Още не сме приключили напълно с огледа — каза О’Лиъри, като повдигна полицейската лента и влезе в зоната, където коленичил мъж разравяше влажната шума. — Това, което можем да предположим, е, че който и да е убиецът, той е разрязал вашия човек тук, след което е пренесъл тялото в предварително изкопания гроб.

— Защо мислите така? — запитах глуповато.

— Щото не можеш да разчлениш човек в шестфутова дупка. Освен това, имаме следите от кръв. Може би са продупчили чувала, докато са го изкормвали.

Поех дълбоко въздух и усетих как главата ми най-после започва да се прочиства.

— Били са много внимателни.

— Аха. — Той загледа с невиждащ поглед човека, движещ се между листата и повтори: — Имахме дяволски късмет.

[1] В САЩ — следовател при смъртни случаи. — Бел.прев. ↑

[2] Везалий (1514–1564), учил и преподавал в университетите на Падуа и Париж, придворен анатом на Чарлз V и Филип II Испански. Автор на труда „De humani corporis fabrica“, 1543 г., в който за пръв път са публикувани рисунки на кости и мускули. — Бел.прев. ↑

[3] 1 ярд = 91 см — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 28

Дучето^[1] не беше никак доволен.

— Толкова ли съм бил неясен? — запита ме Тим Ланкастър. — Не ти ли казах съвсем ясно и просто, че искам да работиш тук, в този кабинет? Толкова ли не можа да разбереш, че искам непрекъснато да си ми под ръка?

В заседателната зала на Департамента по здравеопазване бяхме тримата — хер Ланкастър, Хърб Верлах и аз. Вратите бяха затворени. Надявах се да са достатъчно дебели.

— Беше съвсем ясен — казах. — Но службата дава на чиновниците на СЕИ свободата да следват интуицията си и...

— Но не и за такива неща. Не и когато медиите са се впили в задника ни, когато адвокати размахват граждански иски и оплаквания срещу теб за опит за нападение...

— Искът срещу мен беше оттеглен...

— Трай. Аз изрично ти наредих да стоиш мирен. Нужно ли е да ти го казвам, Нат, че ако продължаваш да се държиш по такъв начин, рискуваш да се озовеш обратно в Атланта и да се заровиш в архивите, търсейки данни за всички огнища на грип за последните петстотин години.

Кое то беше и вярно, и невярно. СЕИ не разполага с толкова много кадърни специалисти, че да си позволи да ме прати задълго в изгнание в архивите. Освен това, нарушението ми не беше много сериозно и на Тим щеше да му се наложи да дава обяснения защо ме е прокудил. Въпреки последните дни, оценките за работата ми досега бяха неизменно бляскави. На всичко отгоре, независимо от упреците, които току-що ми бе отправил, д-р Ланкастър ме харесваше. Не ме питайте за какво.

— Не можем да се шляем по местопрестъпления — казваше в този момент той.

— Шляенето ми там беше изключително полезно. Ровичкаха се около тялото само с ръкавици и маски.

— И ти с викове и крясъци се появи на сцената и им каза, че ще умрат?

— Не съм им казал, че ще умрат.

— Но те това са чули.

— Това не е моя отговорност.

— Не се прави на наивен. Разбира се, че е твоя отговорност.

— Поне половината общински служители от Каръл Каунти са се обаждали на моите хора — подкрепи го Верлах. — Изплашил си ги до смърт, Нат.

Благодаря ти, Хърб!

— Това беше целта ми.

— Д-р Маккормик, интуицията ти обикновено работи добре. В повечето случаи. Но тук вече напълно излезе от релси. Каква е тази твоя шибана загриженост — да, *шибана загриженост* — за този случай, че не се съобразяваш с нищо? Че не ти пука какви проблеми създаваш за всички нас? За ЦКПЗ? За тукашния Департамент по здравеопазване? За целия този скапан град? Толкова ли си сляп, по дяволите, че не можеш да схванеш цялостната картина? Я се стегни.

Лицето ми загоря и усетих капките пот, избили по скалпа ми. Стисках здраво ръце под масата.

— Ами това обаждане от телефона на Дъглас Бюканън? Колко време мислеше да си го запазиш за собствена консумация? И аз трябва да науча за него от д-р Верлах, който пък е научил съвсем случайно, единствено защото е разговарял с детектива, водещ следствието. — Тим беше станал от мястото си и нервно подскачаше наоколо, дръгнец се като шимпанзе. Бях го виждал раздразнен, но никога чак толкова.

— Вбесяваш всички, с които влезеш в контакт. От щатската полиция в Каръл казаха, че си нахлул като някакъв шантав генерал и си прецакал обстановката на местопрестъплението...

— Казаха, че са приключили...

— Не ме интересува. Това, което казват сега е, че ти си им осрал тотално пейзажа. Казват, че си им взел тялото и си го изпратил в Балтимор. Замисли се за момент над това, докторе. Топят те не защото това, което си направил, е погрешно. Топят те, защото не те харесват. Дори твоят човек от балтиморското полицейско управление се отрича от теб. Защото знае, че пак ще му се наложи да работи с колегите си там.

— И защo си се вторачил единствено в този човек? — Ноктите на пръстите му се забиха дълбоко в скалпа.

— Той е векторът^[2], Тим — изхленчих.

— Все още ли е?

— Виж схемата на връзките и графиките на контактите. Той е в центъра.

— Не мога да ги видя, защото не са довършени. А не са довършени, защото ти се мотаеш наоколо с ченгетата.

Направо ме срази.

— Окей — въздъхна Тим. — Окей, нека допуснем, че той е в центъра на всичко. Ако е така, ако той е първият, защo не се е разболял?

— Различни инкубационни периоди.

— Грешка. При болест, която се разпространява толкова бързо, от заразяване до пълно поражение за две седмици, е много малко вероятно той да е векторът.

— Може да е резистентен. Може само да е преносител.

— Малко вероятно, Нат. Колко често при хеморагични трески се срещат преносители — хора?

— Рядко.

— Правилно. Трябва да отчитаме вероятностите, защото ни се налага да разпределяме ограничени ресурси. Да отделиш часове наред, за да проследиш едно полицейско разследване не е най-добрият начин да си оползотвориш времето, нали?

Премълчах си.

— Така ли е, д-р Маккормик? — Тонът му бе унищожителен.

— Да. Мисля, че е така.

— Научи се да използваш времето си за неща, които имат по-голям шанс да се окажат съществени. Бетъни Реджиналд, например. — Гласът му прие невероятно досадната интонация на даскал в детска градина. Тим взе голям лист хартия от масата и ми го показа: — Виждал си това, нали?

— Да. — Хартията бе изпъстрена с кутийките и линиите на схемата на контактите.

— И какво видя тук?

— Нали каза, че не била завършена?

— Какво виждаш тук, докторе?

Когато иска, Тим може да се държи като истински задник.

— Виждам Бетъни Реджиналд.

И наистина, Бетъни Реджиналд, а не Дъглас Бюканън, изглеждаше да е център на тази схема. Той измъкна и картата на местонахожденията: двете места, където Бетъни обичайно прекарваше времето си, „Оупън Армс“ и „Милърс Гроув“, имаха най-висока концентрация на заболявания.

— Освен това, Бетъни е болна, нали така? — продължаваше Тим. — Очевидно има нещо нередно около тази млада жена. Ако беше останал тук сутринта, щеше да научиш, че е имала сношения с един мъж на име Роджър Епстайн, който на свой ред е имал сношения с Дебора Филмор.

Ръката на Тим проследи пунктираната линия, водеща от Бетъни Реджиналд към Дебора Филмор. Линията заобикаляше Дъглас Бюканън, минавайки през Роджър Епстайн.

— Началникът на отдела ми диша във врата. — Ръката на Тим се насочи към въпросното място и пръстите му заораха кожата. — Директорката задава въпроси. Нещата стават напечени, Натаниъл. Твърде напечени, за да си позволяваш подобна безразсъдност. Тук сме по покана на местните власти и не бива да прекаляваме с гостоприемството им.

Погледнах към Верлах, който бе забил поглед в ламинирания плот на масата пред себе си.

— Толкова зле ли съм осрал нещата?

Шибаният армейски доктор вдигна глава, погледна ме право в очите и спокойно заяви:

— Намираме се в доста напечена ситуация, Нат. Изглежда не ти достига опит, за да се държиш адекватно на място, където се преплитат толкова много политически интереси.

— Ако остана в офиса, ще се разболеят повече хора, Тим — настоях.

— Повече хора ще се разболеят, ако продължиш да се месиш навсякъде. — Той пак почеса врата си. — Затова реших да те отстраня, Нат. Напълно.

Тим не ме отстрани напълно от случая. Реши да ме прати в Калифорния да издира жената, на която се беше обаждал Дъглас Бюканън, понеже „и без това явно си падаш по детективската работа“. Аз, разбира се, протестирах, защото бях убеден, че ще бъда по-полезен в Балтимор и защото ЦКПЗ вече имаше както представители в Бъркли, така и нов човек в Сан Хосе — една току-що завършила образованието си млада жена, Брук Майкълс. Протестирах и защото мислех — всички мислехме — че жената в Сан Хосе е глуха линия.

След като Тим излезе от стаята, Верлах помълча малко, избягвайки да срещне погледа ми. Предположих, че доскорошният ми съратник в борбата усещаше, че ме е предал, отстъпвайки пред политическата машина. Накрая той се надигна и тръгна към вратата.

— Наслаждавай се на слънчева Калифорния вместо мен — бе всичко, което каза.

Нямаше си идея колко невъзможно щеше да се окаже това.

[1] Вождът (итал.) — титла, с която са се обръщали към фашисткия лидер на Италия Бенито Мусолини. — Бел.прев. ↑

[2] Първопричинител на заболяването — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 29

Опаковах нещата си за по-малко от час. Оставих бележка за хазаина, с която го уведомявах, че на следващата сутрин напускам и че на мое място ще се нанесат други хора от ЦКПЗ. Двамата колеги, Бет и Анди, които пристигнаха същия ден, бяха временно настанени в „Холидей Ин“ или някое подобно място, подбрано от ЦКПЗ. Тяхното пристигане усили подозренията ми, че решението да бъде отстранен е било взето доста преди срещата днес след обяд.

Докато чаршафите се въртяха в пералнята, извадих и отворих стария си бележник с адреси. Всички важни адреси и телефони бяха записани надлежно в палмтоп компютъра ми и не можех да кажа защо все още пазя опърпаното тефтерче, прихванато с две ластичета. Всъщност, знаех защо.

Прелистих на буква „Ч“, където бе тя — Ейлийн Чен. Имаше поне половин дузина задраскани и преписани телефонни номера и интернет адреси, макар че едва ли бях ползвал и половината от тях. Бяха тук, за да пазят спомена.

Последният номер бе на апартаментата ѝ в Редууд Сити, Северна Калифорния. Мина ми мисълта, че сигурно отдавна се е изнесла оттам, че поне пет пъти е сменила телефонния си номер, електронната поща и адреса си, откакто бях нанесъл последните промени. Би могла да бъде навсякъде. После ме споходи увереността, че все още е там, в Калифорния. Родена, израснала и получила образование в Златния щат, едва ли би имала причини да го напусне.

Ейлийн Чен. Произнесох името на висок глас и се опитах да извикам образа ѝ — лъскавите черни коси, прекрасното лице, възхитителните крака, заради които хиляди кораби биха тръгнали на път^[1]. Спомените ми причиниха повече болка, отколкото радост. Затворих малкия си омачкан кожен бележник и го хвърлих в кофата за боклук. След това събрах всички остатъци от пребиваването си в апартаментата, изсипах ги върху бележника и изхвърлих целия плик в пастта на сметопровода.

Сгънах чаршафите и одеялата на леглото и придадох на кратковременното ми убежище вида, в който би трябвало да го предам на хазяина. В четири и половина на следващото утро излязох навън за един дълъг крос. Бягах, за да изчистя главата и тялото си от изпушените през последните дни цигари. Бягах и за да се самонакажа. Имаше много неща, за които трябваше да се накажа в онова утро, така че след като пробягах петте мили, повръщах стомашни сокове в канавката пред апартамента. Но ги бях пробягал за рекордно време.

Реших, че съм приключил веднъж завинаги с цигарите. Нека това остане завинаги зад мен в Балтимор. Загърбвах мръсния навик и мръсния град. Кариерата ми получи сериозен удар в този град и сега звуците и образите му, нещата, които по-рано харесвах, бяха започнали да ме дразнят. Радвах се, че го напускам.

А може би просто започвах да гледам по-рационално на нещата. Изплюх последната хрчка на тротоара и влязох в апартамента.

В шест часа вече бях взел душ и бях готов да потегля, оставил бележка с извинения за мръсните хавлии. В шест и половина бях в Департамента по здравеопазване. Предстоеше ми за последен път да участвам в оперативна сбирка на екипа и да получа информация за напредъка на събитията. Полетът ми беше рано, затова носех багажа със себе си. Седнах в ъгъла на залата за съвещания и само след миг главата на Тим се появи във вратата.

— Бетъни Реджиналд почина — каза той.

— Господи. Кога?

— Снощи около десет часа.

Между пациента и лекаря, дори и непрактикуващ, като мен, винаги възниква една специфична връзка. Независимо от разпространения образ на безчувствения доктор, ние избираме тази професия, за да помагаме на хората. Гръдният хирург, семейният доктор, епидемиологът, всички ние се стараем да облекчим болките им. Затова, колкото и сантиментално да звучи, Бетъни означаваше нещо за мен. Тя ме научи, че умствено изостаналите също имат свой живот, сексуален и емоционален, сложен и нюансиран като живота на всички нас. А сега бедната, бавноразвиваща се сексуална авантюристка Бетъни Реджиналд бе мъртва.

— Някой казал ли е на Хелън Джоунс? Приятелката на Бетъни — поясних, видял неразбиращия поглед на Тим. — Индексният ни

случай. Тя и Бетъни бяха любовници.

— Не зная. Но ще се погрижа някой да го направи. Поне нямаме нови случаи през последните дванадесет часа. Имаме доста добра система за наблюдение, така че всеки час, през който няма нови случаи е една малка победа. Съвещанието започва след седем минути — добави той, след като погледна часовника си.

Освен обичайните участници плюс новодошлите колеги от СЕИ, Бет и Анди, присъстваха Джон Майърс и Пит О'Лиъри. Тема на сбирката бяха Дъглас Бюканън, Хелън Джоунс, Бетъни Реджиналд и мрежата от сексуалните им контакти. Тим пожела аз да ръководя съвещанието. Лебедовата ми песен.

Застанал пред схемата на контактите, довършена от Сонджит — Бог да я благослови — през нощта, проектирана на едната стена на залата, очертах основните посоки на сексуалните отношения, като акцентирах върху факта, че в центъра на мрежата стояха Дъглас и Бетъни. Кутийките с имената на двамата бяха наполовина заштриховани с черни линии, означаващи, че са починали.

Развих теорията си.

— Въпреки че все още не сме намерили първоизточника на заразата, имаме известни основания да предполагаме, че е била донесена от плъхове. Възможно е всичко да е започнало от приюта на Джеферсън, където е живяла случай номер две, Дебора Филмор, тъй като там открихме множество доказателства за масово нахлуване на гризачи. Симптомите на заболяването са много сходни с тези на хеморагичните трески, а не е нужно да ви напомням, че аренавирусите като *ласса*, *мачупо* и други подобни са открити в приемници — гризачи. Балтимор е голямо пристанище и не е невъзможно местните гризачи да са заразени от някакви екзотични пришълци. Възможно е също така да имаме работа с някакъв неизвестен досега тукашен аренаподобен вирус. И докато не намерим убедителни доказателства, че заразата е умишлена — поща или нещо подобно — мисля, че трябва да се придържаме към версията за естествен източник.

Видях Тим да кима в съгласие.

— И така, един възможен сценарий е следният: Бетъни Реджиналд, сама или заедно с Хелън Джоунс, посещава Дъглас Бюканън в дома на Джеферсън. Или пък двете жени са били инфектирани у дома си, в „Оупън Армс“. Като се основавам

единствено на хигиената, считам за по-вероятно гадното нещо да се е завъдило в приютите на Джеферсън.

А сега трябваше да се плъзна по тънкия лед на теориите. Налагаше се мнението, че източник на болестта е Бетъни Реджиналд, но аз не вярвах в него. Дъглас Бюканън беше моят избраник, бях убеден, че е той. И нека се опитат да ме опровергаят след като си отида.

— И така, да предположим, че вирусът е в джеферсъновия „Балтимор Хевън“. Бетъни убеждава Хелън да отидат заедно при Дъглас на малка среща. Там Хелън бива инфектирана, след което предава заразата на Бетъни и Дъглас. По някаква причина Дъглас не се разболява. Може би има естествен имунитет, може би инкубационният период при мъжете е по-дълъг. Той, считаният от някои за сексуален хищник, предава инфекцията на предполагаемата си любовница Дебора Филмор, както и на случай номер четири. Случай номер четири вероятно е заразена при изнасилване по време на купона по случай рождения ден на д-р Джеферсън преди две седмици. Тя, на свой ред, заразява гаджето си, което е случай номер пет.

— Мисля, че ще е добре да се провери дали Бетъни и/или Хелън са посещавали Дъглас в „Балтимор Хевън“. — Казах това в посока към новодошлите колеги от СЕИ.

— Но това, че Дъглас не е показал симптоми на заболяване, не се връзва с теорията ти — възрази Бет.

Тя бе дребна жена с безцеремонни маниери, завършила медицина в Харвард. Лицето ѝ беше вечно намръщено, може би само когато разговаряше с мен.

— Напротив, връзва се — уверено възразих, макар и да знаех много добре, че всички в залата се съмняваха в думите ми. — Ако предположим, че Дъглас е сексуален хищник — е бил сексуален хищник — тогава можем да предположим, че е правил секс с много други жени, за които не знаем. Аз бих проверил това. Тим каза, че няма нови случаи. Може би нещата са като при вируса *Западен Нил*, инфекцията да поразява само част от населението. Но видимият имунитет на Дъглас ме насочва към вариант номер две, че той е бил първият инфектиран. Той е нашият индексен случай. Живее в приюта на д-р Джеферсън, където е в контакт с паразити, с изпражненията им,

урината им и други екскременти. Ако това е вярно, може би си имаме работа с някакъв вид мутирал вирус.

— Добро предположение — измърмори Верлах и драсна нещо в бележника си.

Мутациите са характерни за всички живи същества. Понеже вирусите се възпроизвеждат много бързо, а някои от тях, като вируса на СПИН, имат твърде елементарен механизъм на генетичен контрол, мутациите при тях са често явление. Затова е напълно възможно с всяка нова популация те да стават по-опасни, мощта им да се усилва. Ако наистина си имаме работа с мутация и Дъглас е бил първият инфектиран, неговият имунитет би се дължал на това, че вирусът е относително безвреден за неговия организъм.

— Всичко, което успяхме да спасим от тленните останки на Дъглас, ще отлети днес за Атланта — намеси се Тим. — Ако и когато изолираме поне капка от вируса, с който сме се сблъскали тук, веднага ще проверим дали е бил в него.

— Освен ако е скрит в липсващите органи — възразих аз.

— Разбира се.

— И накрая, последният, трети вариант: Дъглас остава нашият вектор, но е донесъл вируса от друго място. — В стаята настъпи мълчание, което означаваше, че всички приемат тази ми теория за празни приказки. Но бях длъжен да я спомена, ако не за друго, поне за да обясня какво, по дяволите, щях да диря в Калифорния. — Зная, че това изглежда малко вероятно, но сме длъжни да разгледаме всички възможности. Аз само ви изложих всички тези теории. Вие, колеги — посочих Бет и Анди — разполагате с всички досиета и интервюта. Надявам се, че ще успеете да изградите много по-ясна картина. Ако имате някакви въпроси, потърсете ме или ми пратете съобщение на пейджъра.

Написах на дъската номерата на пейджъра и мобилния си телефон, след което се обърнах към детективите Майърс и О'Лиъри.

— Да видим сега какво правят тук ченгетата. — Чуха се пресилени смехове. Продължих: — След като е очевидно, че Дъглас Бюканън е бил убит, полицията ще вземе активно участие в нашето разследване. Детективите Майърс и О'Лиъри ще работят в тясна връзка с онези от вас, които продължат да разплитат нишката на Дъглас Бюканън.

— Аз ще работя по това — вдигна ръка Бет.

— Чудесно. Детективи, ще ни разкажете ли какво сте открили досега?

— Ами — започна Майърс, — О’Лиъри, пардон, детектив О’Лиъри и службата на шерифа ще ръководят разследването, подпомагани от щатската полиция. Аз също ще съдействам, понеже голяма част от нещата попадат под двойна юрисдикция. — Той притеснено се намести на стола си. Не беше на полицейска територия и предположих, че никак не е ентузиазизиран от възможността да говори пред тази аудитория. — Засега не разполагаме с много. Д-р Джеферсън твърди, че не знае нищо за Дъглас Бюканън, че е нямал представа, че е приютил насилник, сексуален хищник. Ще се срещнем отново с него тази сутрин и ще го попитиснем. Изглежда никой не знае, поне засега, откъде се е появил г-н Бюканън. Като че ли се е материализирал от нищото.

Материализирал се от нищото ли, Джон? — помислих си.

— Имате ли нещо за убиеца? Някакви следи? — попита Бет.

— Ами, с оглед на предполагаемите навици на г-н Бюканън и начина, по който е извършено убийството, можем да допуснем, че го е извършил някой, който му е бил ужасно ядосан и се е опитал да изпрати послание. Възможно е някоя от жертвите му или роднина на жертва да се е погрижил да му въздаде възмездие. Били са толкова разгневени на г-н Бюканън, че направо са го разпарчетосали. — Тези думи на детектива бяха посрещнати с мълчание и той продължи със запъване. — Коронерът каза, че органите са били извадени от някой, който вероятно добре е разбирал какво прави. Според него убиецът е работил доста немарливо, но изглежда е имал добри познания по анатомия.

— Може би е лекар? — обади се Бет.

— Или ветеринар, или просто касарин. Но не е бил някой случаен, мръднал тип, вбесен, че Дъглас е изнасилвил дъщеря му.

— Освен ако този мръднал тип не е бил патолог — възрази Бет.

— Всички патолози са мръднали — каза Тим, предизвиквайки вълна от лек смях.

— Но нали все още не знаем защо са му измъкнали органите, нито какво са направили с тях? — попитах.

— Така е. — Столът на Майърс заскърца под тялото на детектива. — Очите ми са видели доста гадости, но такова нещо... Това не е обичайно осакатяване. Искам да кажа, че обикновено органите са разкъсани и понякога извадени, но никога не са отстранени и отнесени неизвестно къде. Нали така, О'Лиъри?

Другият детектив само присви рамене.

Майърс прочисти гърлото си и каза:

— Както и да е, все още си изясняваме нещата. Ще поговорим с д-р Джеферсън по всички тези въпроси.

— А какво мислите за белината? — попита Бет.

— Мислим, че и белината, най-вероятно, е използвана като бетона — да прикрие миризмите.

— И заради инфекцията — казах.

Всички погледи се насочиха към мен.

— Ако са подозирали, че Дъглас е носител на зараза, възможно е да са го залели с белина, за да намалят вероятността от инфекция.

— Излиза, че нашият маниакален патолог е и хуманен — каза Тим. Погледна часовника си и приключи разговора: — Окей, д-р Маккормик трябва да побърза, за да не изпусне самолета, а пък ние трябва да се захващаме за работа.

Задник.

Под звука на затварящите се бележници посветих всички в плановете си — да посетя първо Калифорния в търсене на приятелката на Дъглас, след което да се върна в Атланта — и закрих съвещанието.

След последните ми думи Тим ми нахлузи нашийника, като ме уведоми, че вече се е свързал със здравните власти на Калифорния и Санта Клара и ги е предупредил за моето пристигане. Каза, че Брук Майкълс ще ме въведе в тамошната обстановка.

Великолепно, помислих си.

Тим ме потупа по рамото и хукна нанякъде, вероятно да проведе поредния от хилядите си ежедневни телефонни разговори.

— Добра работа, Натаниъл. Много изчерпателно — каза Верлах и топло ми стисна ръката. — Ще ни липсваш. Тим може би ти е казал, че аз ще ръководя контрола на разпространението. Така че, дръж ме в течение.

— И ти също — отговорих.

Той кимна и излезе от залата.

Прекъсвайки разговора ѝ с двамата детективи, спрях до клетката на Бет, колкото да се подсигурия, че ще ми се обади по всяко време, когато възникне нещо ново. Времето напредваше, така че нарамих чантата с багажа си и се упътих към изхода. Джон Майърс ме последва.

— Биха ти дузпата, а?

— Не и без твое участие, Джон.

— Какво да ти кажа, докторе? Ти си голям трън в задника и вчера яко оплеска нещата. Но и аз съм трън в задника. Харесвам тръните.

— Дали да не те поканя на среща тогава?

Това изглежда му хареса. Потупа ме по рамото и се усмихна:

— Вече имам жена и деца.

— Много жалко.

— Виж какво, аз тук ще гледам да ти пазя гърба, но обещавай да ми се обадиш, ако откриеш нещо там.

— Стига нещата да са *quid pro quo*^[2].

— Зарежи този медицински жаргон.

Не се впуснах в обяснения.

— Докато ме броиш за част от екипа.

— Дадено. Щом си на три хиляди километра и не ми се пречкаш в краката, ще те държа в течение. — Излязохме от асансьора, който бе спрял на партера на сградата. — Името на жената, на която се е обаждал Дъглас Бюканън, е Гладис Томас. Това тук е нейният адрес. — Подаде ми лист хартия. Адресът в Сан Хосе бе в града, не в някое от шикозните му предградия.

— Ами ако не беше ме срещнал преди малко?

— Какво искаш да кажеш?

— Щях да си тръгна без това — посочих му листа с името и адреса на Гладис Томас. — Щеше да ме оставиш да я открия сам? Благодаря ти, Джон. Ти си едно чудесно същество.

— Дума да не става. — Той мушна още нещо в ръката ми. Беше снимка на Дъглас, голямо, зърнесто фотоувеличение.

— Няма ли да ми дадеш и твоя снимка? За спомен от великолепното пътуване?

Не знам защо се държах толкова гадно с него. Може би защото не можех да изсипя всичките тия заяждания на главата на Тим.

— Ще ми благодариш за това, докторе. Ще ти послужи, ако се наложи да идентифицираш покойния пред хора, които го познават, но не знаят името му. Не гледаш ли полицейски сериали?

— Бих гледал, ако нямаше толкова ченгета в тях.

— Док, явно имам слабост към теб. — Майърс ми се усмихваше. — Вбесяваш хората, но изглежда успяваш да си свършиш работата.

Супер, помислих си. Толкова си приличаме с детектив Джон Майърс. Направо да се възгордее човек.

Излязох през стъклената врата навън, където ме чакаше таксито, оставяйки зад себе си детектива, Балтимор и целия този неприятен епизод от своя живот.

Израснал съм в малък град в Южна Пенсилвания, недалеч от мястото, където бе живял Дъглас Бюканън, преди да дойде в Балтимор. Най-близкото до родното ми място голямо летище е именно международното летище Балтимор Вашингтон, така че го познавам много добре и без проблеми, почти инстинктивно, намерих пътя си до ръкава за качване в самолета. Преди годни, докато учех в медицинския колеж на Западния бряг, щях да избира полет на Югозападните авиолинии, да направя смяна във Финикс или Лас Вегас и да продължа към Сан Хосе. Но сега бяха други времена — други години и други обстоятелства. Пътувах на държавна сметка, така че можех да се метна на първия директен полет до Сан Франциско. Самолетът беше препълнен и предположих, че някой нещастник е бил свален, за да се освободи място за вашия покорен слуга. Подобно на армията, от ЦКПЗ могат да те командироваат в най-гадните напечени места, но също като в армията, никак не са склонни да те оставят да закъснееш.

След като излетяхме си поръчах двоен скок. Изпразних и двете бутилчици и си поисках още едно. Опитах се да направя равносметка на това, което оставях зад себе си и това, което ме очакваше. Угнетен от тези мисли, заспах.

[1] Намек за Елена от Троя, красотата на която била, според Омир, причина хиляда кораба да тръгнат на път. — Бел.прев. ↑

[2] Услуга за услуга, танто за танто (лат.). — Бел.прев. ↑

2. КАЛИФОРНИЯ

ГЛАВА 30

Ех, Сан Франциско!

През прозореца на самолета постепенно се откри гледката на полуострова, проточил се като пръст, насочен на север, към Марин Каунти^[1]. Над наситеносините води на залива се извисяваше наелектризираната снага на моста *Голдън Гейт*^[2]. Виждах небостъргача на *Трансамерика*^[3] и кулите, обкръжаващи Ембаркадеро. Заливът бе изпъстрен с ярките платна на яхтите. Нищо не се бе променило, откакто бях напуснал града.

Изпитах желание да повърна.

Нямах никакво намерение да се срещам с Ейлийн Чен, въпреки че през последните часове мислите ми бяха почти непрекъснато заети с нея. Бях направил всичко възможно да зазидам надълбоко тези спомени, но докато чаках, нареден на опашката за коли под наем, изпитах угризения, че бях изхвърлил телефонния ѝ номер. Не че щях да ѝ се обадя, нито пък тя щеше да се съгласи да се срещнем. Пък и най-вероятно номерът отдавна бе сменен. Все пак, онези драсканици в бележника ми бяха последните тънки нишки, свързващи ме с един предишен живот. Да забравим някогашните си чувства — много по-лесно е да се каже, отколкото да се направи.

Опашката за коли под наем бе прекалено дълга, прекалено бавна и аз се бях замислил твърде много за неща, които би трябвало да не означават нищо за мен. За да отвлека съзнанието си от комплицираната д-р Чен, запалих джобния си компютър и изрових номера на единствения човек в Калифорния, когото със сигурност исках да срещна. Задраскайте това: единственият човек, на когото бях длъжен да се обадя. Ако разбереше, че съм бил на Западния бряг и не съм ѝ се обадил... е, нямаше да се изненадам, ако земята се разтвореше да ме погълне.

И ето, тя вдигна телефона. Старческият глас проскърца в ухото ми.

— Натаниъл Маккормик — каза.

— Д-р Тоубъл. — Усетих как по лицето ми се разлива усмивка.

Побъбрихме няколко минути, обменяйки новините около нас самите. От доста време не се бях обаждал, така че отчетът за изминалите години запълни времето, необходимо на опашката да се придвижи с цели пет фута.

— И какво те носи в Сан Франциско?

— Ще се захвана с една работа тук.

— Работа? Да не би да искаш да ми кажеш, че си напуснал ЦКПЗ и преминаваш на работа в промишлеността?

— Не, не съм, макар че в ситуации като сегашната ми се приисква да го направя. Не, тук съм по работа на ЦКПЗ.

— Нищо сериозно, надявам се?

— Всъщност, доста сериозно. Чула ли си за огнището в Балтимор?

— Четох нещо...

— Ами, свързано е с него. Ще ти обясня, като се видим.

Уговорихме се да се срещнем за обяд на следващия ден.

— Надявам се, няма да те притесня, ако те помоля да дойдеш в лабораторията? — каза д-р Тоубъл. — Графикът ми за утре е много натоварен, за съжаление. Ще отидем да обядваме нейде наблизо. Надявам се, нямаш възражения?

— Още ли си във Фермата? — попитах.

— Там съм. Същата сграда, същата лаборатория.

Е, в този случай, естествено, че имах възражения. Но казах:

— О не, разбира се, че нямам.

[1] Окръг в щата Калифорния с административен център Сан Рафаел. — Бел.прев. ↑

[2] Golden Gate — златните порти — е проливът, съединяващ залива на Сан Франциско с Тихия океан. — Бел.прев. ↑

[3] Най-високата сграда в Сан Франциско, 260 м. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 31

Наех кола със спътникова навигационна система. Все пак, намирах се в Силиконовата долина, така че, след като съм в Рим...^[1] За свое оправдание си казах, че ситуацията е спешна и не мога да си позволя да пилея ценно време, лутайки се из града. Първия адрес, който запрограмирах в устройството, бе на Департамента по здравеопазване на окръг Санта Клара.

Бе ранен следобед, достатъчно ранен, за да избегна кошмара на вечерния трафик в района на залива, така че избрах да подкарам по магистрала 101 на юг към Сан Хосе. Това е една от кофти магистралите, голяма, грозна рана, прорязваща пейзажа, задръствана всяка сутрин и вечер от безброй коли. Тукашните пътища, както и куп други неща, никак не ми липсваха.

След около половин час пътуване подминах зелените пътни знаци, маркиращи отбивката за някогашния ми университет. През четирите години, прекарани тук, бях изминавал този маршрут безброй много пъти, прибирайки се обратно след вечеря или купон в Сан Франциско. Бях положил много усилия да изтрия от съзнанието си спомените за това място и сега с почуда установих колко са ми познати пътищата, хълмовете и малките градчета, накацали около магистралата като наниз мъниста. Но, по дяволите, откъде се бяха пръкнали големите кутии на супермаркетите, масивните постройки на офисите, безкрайното нашествие на икономическия подем, притиснал в клещи сто и първа?

Включих радиото и го настроих на вълните на някога любимата ми станция. Сега се казваше нещо от рода на *La Música* и от нея се лееше латино хип-хоп. Неприемливо за моя вкус. Превключих на местния канал на NPR^[2] и се почувствах остарял.

Сан Хосе. Женският глас на навигационната система ме поведе любезно във от напечената от слънцето 101-ва магистрала по 280-а към също така напечените от слънцето градски улици. Въпреки всичките пари и популярност, които бе привлякъл през 90-те години, Сан Хосе оставаше в същността си един краварски град. Нивото на

промишлена незаетост се колебаеше около 25-те процента, което придаваше на предградията призрак и нерадостен изглед с накачалите навсякъде табелки „Дава се под наем“ и амебоподобните тълпи млади хора, шляещи се безцелно по тротоарите посред бял ден. Купонът окончателно бе свършил.

Паркирах в гараж срещу средно голямата сива постройка, приютила програмата за контрол и превенция на заболяванията на Департамента по общественото здравеопазване на окръг Санта Клара. Вътре ме посрещна изобилие от охранители, наподобяващо видеоигра. Намерих някакво подобие на рецепционист и го помолих да намери и извика във фойето Брук Майкълс. Седнах на твърд пластмасов стол до стойка с брошури на общественото здравеопазване и се зачетох в листовка за брадавиците по гениталиите.

Точно когато брошурата започна истински да ме заинтересува, чух над себе си глас, произнасящ моето име.

— Д-р Маккормик. Не изглеждаш много преуморен, макар че няколко слънчеви бани няма да ти се отразят зле.

— Брук. — Вдигнах поглед към д-р Брук Майкълс, изправена в цялото великолепие на златистите си коси и бронзовия тен. — Ти също би трябвало да внимаваш със слънчевите бани. Предполага се, че служим за пример на обществото. Няма да е никак добре, ако опънеш петалата на тридесет години с някой меланом.

— На двайсет и девет — прошепна тя, докато си стискахме ръцете. После се обърна и тръгна към коридора зад бюрото на охраната.

Като се стараех да отклоня погледа си от великолепно оформения ѝ задник, я последвах през двойната врата, която ни отведе към лабиринт от офиси. Бях забравил колко добре изглежда. Или само се опитвах да забравя. А тя бе все така приятно мускулиста, с фантастични устни, лазурни очи и убийствена стойка. Беше идеалният тип калифорнийско сърфинг момиче, макар че бе родена и израснала на две хиляди мили източно оттук.

Офисите бяха доста странни — дълги бели коридори с миниатюрни кабинети, разположени от двете им страни.

Попитах Брук:

— Какво е имало тук преди да се настанят твоите момчета?

— Клиника за лечение на болести, предавани по полов път. Нашите офиси са в бившата приемна.

Отбелязах си наум да внимавам къде седам. Брук се обърна към мен, замаяйки златните си коси.

— Тим Ланкастър ми обясни накратко защо идваш тук. Казах му, че с удоволствие ще направя нужните проверки и че не е необходимо да те разкарва, но той беше категоричен. — Тя изчака да дам някакво обяснение, но аз не възнамерявах да удовлетвори любопитството ѝ. Все пак, Брук си беше Брук. — Защо те изпратиха чак тук? Щатските не се ли възпротивиха?

— Не.

— Но те имат служители на СЕИ в Бъркли и Лос Анджелис.

— Не искаха да ги притесняват. Освен това, Тим искаше тук да дойде някой, който добре познава обстановката там, на Изток.

— О, така ли? — каза неудовлетворено тя и временно изостави темата. Отвори вратата на малък, разхвърлян кабинет и ме покани вътре. — Това е моето царство.

Всички възможни повърхности бяха отрупани с медицински списания и папки. Все едно че бях в кабинета на Верлах в Балтимор. *Какво е това, помислих си, което прави всички доктори от общественото здравеопазване толкова да си приличат?*

— Извинявай за бъркотията — каза тя, докато опразваше един стол от натрупаните списания.

— Сигурен съм, че не отразява състоянието на мозъка ти — отвърнах.

— Мозъкът ми е организиран по-добре от библиотеката на Конгреса. Хаосът е само в кабинета и в личния ми живот.

— Съжалявам да го чуя.

— Няма нищо. Намирам се в състояние на абсолютна дзен хармония с бъркотията. — Тя седна зад бюрото си. — Е, разказвай какво става там?

Разказах ѝ съкратена версия на събитията, изключваща, разбира се, всякакъв намек за негативна оценка на собственото ми участие.

— Изритали са те оттам, а?

Млъквай, Брук.

Трябва да отбележа, че тя бе в Атланта, по време на обучението ми преди година. Втора година служител на СЕИ работеше в

централата на ЦКПЗ и водеше един от семинарите за новопостъпили. Обучението се провеждаше в нещо, подобно на военен лагер, пет изтощителни седмици под жаркото слънце на Джорджия. Между служителите на СЕИ често възникваха краткотрайни връзки и ние с д-р Майкълс прекарахме не един приятен миг заедно. За две седмици бяхме едно цяло, телом и духом. След това обаче тя прие едно назначение в Калифорния, поработи известно време в ЦКПЗ в Сан Франциско, след което се прехвърли в общественото здравеопазване на окръг Санта Клара. Формалното обяснение бе, че заминава при годеника си, който току-що бил получил назначение като младши преподавател в университета. Истинската причина най-вероятно беше желанието ѝ да бъде колкото е възможно по-далеч от мен. Мога да напиша книга: *Как да отблъскваме жените*.

— Трябва да отида на мястото, Брук — казах, гледайки часовника си.

— Защо дойде тук тогава?

— Да ми видите физиономията. Да уведомя за пристигането си Здравния департамент. Присъствието ми тук създава ли някакви проблеми?

— Обадих се в щатския департамент в Бъркли. Казаха, че не им пука. После сведох новината и до тукашните момчета. Като чуха, че ще идваш, им се приповръща.

— Благодаря.

— Всичко е наред. — Тя мило ми се усмихна, съзнавайки добре, че е преминала чертата. — Всички сме много щастливи, че те виждаме тук. Тим звънна тук-там и ето, виж. — Тя ми подаде лист хартия. Беше паметна бележка, разширяваща пълномощията ми да разследвам последствията от случая в Балтимор. Състоеше се от точно три фрази.

— Радваме се, че си тук.

— Разбира се.

— Наистина, много се радвам, че те виждам.

Опитах се да прочета по лицето ѝ дали казва истината, но изражението ѝ бе непроницаемо. Да се захващам за работа, тогава. Отворих папките си и измъкнах адреса на Гладис Томас.

— Имам тук адреса на една жена, с която трябва да се свържа. Има основания да предположим, че работи в някаква щатска или общинска институция или приют.

— Мисля, че става дума за общежитие в предградията — каза Брук след като прочете адреса. — Доста добро, при това.

— Общежитие за умствено изостанали?

— Да, Натаниъл, за умствено изостанали.

— Исках само да съм сигурен. Как успя веднага да познаеш по адреса?

Тя се пресегна към рафтовете зад бюрото си и измъкна червена папка, преливаща от документи.

— Едно от задълженията ми тук бе да направя оценка на ефективността на програмите за обучение в приютите за бездомници, за умствено изостанали и други подобни. — Разтвори папката, прелисти няколко страници, измъкна лист хартия и ми го подаде. — Освен това, ако си спомняш, имам фотографска памет.

— Аз нямам фотографска памет, така че не си спомням. — Държах в ръцете си дълъг ксерографиран формуляр с попълнени на ръка множество редове. Адресът, който най-накрая открих, съвпаднаше с дадения ми от Джон Майърс. „Санта Ана сървисиз“.

— Чудесно, Брук. Благодаря ти. — Записах си телефонния номер и името на приюта. Върнах ѝ листа и станах на крака.

— Защо първо не се обадиш по телефона?

— Защото предпочитам да се появя без предупреждение. Да ги сваря със смъкнати гащи. Напоследък това се оказа по-правилната тактика.

— Умствено изостаналите? Същият си, Натаниъл, все така преследващ лесната плячка.

— И успявам да я стигна. В Атланта. — Точка за мен и остроумния отговор.

— Бъди мил. Тогава бях самотна и притеснена. Със замъглено от влагата съзнание.

— Така беше. Е, като открия нещо, ще ти се обадя. Благодаря ти.

— Идвам с теб.

— Не си длъжна.

— Знам, че не съм. Ще ми бъде приятно.

Въздъгнах.

— Брук, моля те, извади ми разрешително за паркиране.

[1] Намек за поговорката „Когато си в Рим, прави каквото правят римляните“. — Бел.прев. ↑

[2] Национално обществено радио — независима частна некомерсиална радиостанция в САЩ, излъчваща новинарски и културни програми. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 32

Отне ми повече от четиридесет минути да прекося центъра на града, защото следобедните задръствания бяха вече в разгара си. Брук седеше до мен. Ръцете ѝ си играеха с пропуска за паркиране.

— Как ти се отразява завръщането? — попита.

— Не се връщам. Тук съм за два дена.

— Толкова ли е зле, а?

— Не. Обичам тия места. Въобще, кой би могъл да мрази това...
— посочих знойния огнен кръг на слънцето. — Мислех си, че тук е по-хладно.

— Жегата тук е суха. — Погледнах я: усмихваше се.

— Вярно — казах.

Знаменитият Южен Залив, епицентър на всички прегрешения, заблуди, откази и всякакви други тягостни действия, настроения и мисли, които съм преживял. Вдигнах поглед към позлатеното от слънчевите лъчи небе. Още един лайнян ден в рая.

Следвайки указанията на Брук, стигнахме до жилищен квартал в периферията на града. От двете страни на алеята, по която се движехме, се извисяваха столетни дъбови дървета, а зад тях се криеха големи викториански домове. Паркирах на тротоара пред „Санта Ана сървисиз“. Мястото не бе обозначено с табела или друг надпис. Обикновено местните жители не приемат безпроблемно създаването на подобен тип общежитие посред квартала им и излишното афиширане само би привлякло вниманието им и, може би, някой и друг камък в прозорците.

— Тук е — каза Брук.

Проверих адреса още веднъж. Бяхме на мястото. Протегнах ръка към нея за трудно спечеленото разрешително за паркиране, въпреки че никакъв знак не подсказваше, че съм в нарушение.

— Няма да имаш нужда от това.

— Навик — отвърнах. — Освен това, ще ми напомня защо се съгласих да дойдеш с мен. — Взех ламинираното парче картон от ръката ѝ и го поставих на предното стъкло.

Вратата ни отвори миниатюрна жена на средна възраст с мило, кръгло лице. Носеше джинси и суичър, на който с пайети бе избродирана рисунка на мечок. Двамата с Брук се представихме.

— Надявам се всичко да е наред? — Имаше лек акцент. Представи се като Розалинда Лопес, една от постоянните служителки на Санта Ана. Казах ѝ, че трябва да разговаряме с Гладис Томас.

— О, Гладис. *Pobrecita*^[1] — проточи Розалинда. — Има ли някакъв проблем?

— Надявам се, че не. За да сме сигурни, трябва да разговаряме с г-жа Томас. Да ѝ зададем няколко въпроса.

Жената изведнъж стана подозрителна, като че ли следваше сценарий, написан от колегите ѝ в Балтимор.

— Какво искате да я питате?

— Това ще го кажем на самата г-жа Томас. Въпросите, както и отговорите, засягат някои медицински проблеми, така че съдържанието на разговора ни е поверително.

— Какви медицински проблеми? Аз съм сестра, докторе, и съм наясно със здравословното състояние на всички живущи тук.

— Много добре. Кажете ми, боледува ли Гладис Томас?

— Наскоро не е боледувала — отговори жената, след като помисли за миг. — Имаше нещо, преди около шест месеца.

— Какво беше това заболяване?

— Силна настинка. Беше на легло за...

— Дали е сексуално активна?

— Не, не бих казала. — По шията на Розалинда плъзна руменина.

— Трябва да говоря с нея, г-це Лопес.

— А аз трябва да зная защо.

За момент се изправихме лице срещу лице — една малка битка на волята между Розалинда и Натаниъл. Накрая сестрата се огъна.

— Заповядайте. Ще отида да я намеря.

Введе ни в покрито с килим фоайе, водещо към коридор, от едната страна на който имаше дневна и нещо като офис. Усетих миризмите на вечерята, която се приготвяше някъде навътре в дома.

Мястото беше приятно. Наистина. Не така уютно, като „Оупън Армс“ в Балтимор, но доста комфортно. Нещо в стила на къщата на баба, с цъкащи стенни часовници и маслени натюрморти с плодове.

Имаше дори онзи смътен аромат на сладкиши. Както и в „Оупън Армс“, стените бяха окичени с религиозни рисунки и икони. Мислете си каквото искате за правоверните християни, но те със сигурност полагат грижи за много хора, които иначе обществото скоро би забравило.

— Почакайте тук, моля. — Розалинда посочи дневната.

— Има ли тук някакво място, където бих могъл да разговарям с Гладис без свидетели? — попитах. — Повтарям, това се налага от същността на въпросите.

— Почакайте тук.

Седнахме в малкия офис, който изглежда беше мозъчният център на „Санта Ана“: препълнен с папки шкаф, книги по психология и компютър, скрийнсейвърът^[2] на който, с големи триизмерни букви, издаваше поклонник на сериала „Ден след ден“.

— Не беше ли прекалено рязък с нея? — попита Брук.

— Имал съм работа с подобни хора.

— „Подобни хора“? Какво означава това?

Не отговорих, може би защото не означаваше нищо друго, освен че изпитвах непреодолимото желание да се махна оттук, да се метна в колата, да се кача на първия възможен самолет и да отпраша колкото се може по-далеч на изток.

Откъм стълбището се донесе скърцането на тежки стъпки.

* * *

На вратата на офиса се появи Розалинда, следвана от друга жена, навярно Гладис. Тя бе по-висока от медицинската сестра и доста непохватно се опитваше да се скрие зад нея, естествено, без успех. Вървеше с наведена глава и цялото ѝ тяло излъчваше притеснение. Навярно бе много срамежлива. Двамата с Брук се изправихме на крака.

— Гладис, това са... — Розалинда явно бе забравила имената ни.

— Аз съм д-р Маккормик, а това е д-р Майкълс. Искаме да те попитаме някои неща.

Гладис не отговори, а само тежко-тежко въздъхна.

— Хайде, мила. Седни тук и кажи на докторите каквото те питат. — Розалинда настани момичето в стар, тапициран стол, после седна и

тя, хвърли поглед към мен и каза: — Никой няма да те ухапе, нали така, докторе?

— Отдавна вече не хапя. — Усмихнах се, но видях, че шегата ми не разсмя никого. — Не, Гладис, не хапя. Нито пък д-р Майкълс хапе.

Макар и доста неохотно, Гладис Томас се отпусна на стола. Тя бе доста висока, около пет фута и единадесет инча, което вероятно бе причина за изгърбената ѝ стойка. Бих ѝ дал двадесет и седем или двадесет и осем години. Миловидна, с тъмна коса и сини очи. Ако не беше прегърбването и отпуснатото лице, би била направо красива. Можех да разбера какво е видял в нея Дъглас Бюканън. Погледнах към Розалинда с надеждата да схване намека и да ни остави сами, но тя се направи, че не го е разбрала.

— Не възразявате да остана, нали?

— Всъщност...

Брук ме прекъсна.

— Нашата практика показва, че подобни разговори минават много по-добре без присъствие на близки и роднини. Ако има някакъв проблем, веднага ще ви извикаме, сестра Лопес.

Розалинда ни погледна кръвнишки, но се изправи и излезе от помещението с думите:

— Ако ви потрябвам, ще бъда отсреща, в дневната.

Добра работа, Брук!

От гърдите на Гладис Томас, която втренчено гледаше в краката си, се откъсна нова въздишка. Осъзнах какво ме бе впечатлило още с влизането ѝ в стаята — бавните, мрачни жестове и печалното лице. Знаех какво е това, бях се сблъсквал с него нееднократно по време на следването си и после, през годините на специализация. Казано най-просто, жената бе депресирана.

Докато тези мисли минаваха през ума ми, тя пак въздъхна. Господи, изглеждаше наистина отчаяна. Стрелна ме с поглед и очите ни се срещнаха.

— Нещо не е ли наред, Гладис? — попитах.

— Ъ? Не.

— Изглеждаш притеснена.

— Не. — Тя се размърда притеснено на стола.

Драснах нещо в бележника си, само чертички, за да имитирам, че си водя записки. Забелязах, че погледът ѝ следваше ръката ми.

— Можеш спокойно да ни кажеш, ако нещо не е наред. Ние сме доктори. Ние помагаме на хората.

Не каза нищо. Само сви рамене, без да ме погледне в очите. Брук също сви рамене, но по друга причина. Каза:

— Всичко е окей, скъпа. Можеш да ни кажеш.

Гладис присви крака под стола.

— Гладис, имаш ли телефон? Мобилен телефон, такъв, дето го носиш със себе си?

— Не — каза тя, забила поглед в пода.

— Имаш ли телефон като този? — Извадих и ѝ показах своя мобилен телефон.

Тя само поклати глава.

— Познаваш ли един човек, който се казва Дъглас Бюканън?

Тя бързо вдигна поглед от пода, погледна ме и пак сведе очи.

— Дъглас Бюканън — повторих.

— Не го познавам.

— Аз пък мисля, че може би го познаваш.

— Не.

— Оставила си съобщение на неговия телефон, Гладис.

Тя се разплака тихо.

— Гладис, как се запозна с Дъглас? — От гърлото ѝ се изтръгнаха само ридания. — Гладис, кой е Кейси? — Тя се завъртя настрана, по-далеч от мен и вдигна коленете си на стола. Столът бе твърде малък, за да я вмести и краката ѝ се плъзгаха навън, а тя продължаваше безуспешно да се мъчи да ги прибере.

— Кой е Кейси? — попитах отново.

Тя пак ме стрелна с поглед, после отново се втренчи в пода.

— Гладис, погледни ме. Това е важно. Кейси и Дъглас един и същ човек ли са?

Нищо.

— Ходила ли си в Балтимор? Това е един град на източния бряг. Била ли си някога там?

Нищо.

Бръкнах в папката си и извадих оттам снимката на Дъглас Бюканън — голямото черно-бяло увеличение, което сигурно беше копие на копието на незначително-както-си, което балтиморската полиция бе

изровила в досиетата на Джеферсън. Изправих се и я поднесох пред погледа на момичето.

— Познаваш ли този човек?

Тя погледна снимката и само след миг я сграбчи и измъкна от ръката ми. Прекара нежно пръсти по гланцовата хартия.

— Това е Дъглас — казах. — Познаваш го, нали?

Осъзнала се бързо, тя отново отрече. Но не ми върна снимката.

— Той е мъртъв. Човекът на снимката е мъртъв.

Сякаш гръм удари Гладис Томас. Думите ми я зашеметиха, долната ѝ устна увисна.

— Умря преди два дена. — Искях това да стигне до съзнанието ѝ. — Той е мъртъв. Знаеш ли какво е смъртта, Гладис? Той си отиде. Никога вече няма да се върне. — Тя въобще не ме слушаше, просто седеше там с отворена уста.

— Д-р Маккормик... — усетих Брук да докосва ръката ми, но продължих:

— Той е мъртъв, Гладис.

Нещо просветна в очите ѝ. Тя притисна фотографията до устните си и започна да хленчи.

— Не!

— Да.

Брук ме погледна с укор.

Оставих Гладис да си поеме дъх за миг и казах:

— Убили са го и ние искаме да разберем кой го е направил. Имаме нужда от помощта ти.

— Кейси, Кейси — нареждаше жената, притиснала снимката към гърдите си. По лицето ѝ се стичаха сълзи и сополи. — Обичам те. Обичам те.

Изчаках, с надежда хълцанията да утихнат, но те не отслабваха. Брук се изправи, отиде до нея и я прегърна. Гладис се отпусна в обятията ѝ и хленчовете преминаха в ридания.

— Тихо, тихо — опитваше се да я успокои Брук. Все още притиснала до себе си снимката, Гладис протегна ръце и я прегърна. Сцената ме трогна. Виждах първичната женска връзка помежду им да прескача бариерите на коефициента на интелигентност.

Гладис започна да вие. Вратата рязко се отвори и в стаята нахълта Розалинда.

— За бога, какво сте й направили? — извика тя.

— Всичко е наред — казах.

— Със сигурност не е наред. — От дробовете на Гладис се изтръгна нов писък. — Трябва да се махате оттук — каза Розалинда. — Вървете си. Вървете си веднага.

— Не и преди да свършим с това — възразих.

Брук люшкаше Гладис, опитвайки се да утеши неутешимото страдание.

— Нямате право да идвате тук и да притеснявате...

— Строго погледнато, имам право. — Станах и тръгнах към вратата на офиса.

Розалинда преценяващо погледна към Брук и Гладис и явно реши да я повери на грижите на добрата докторка. Обърна се и ме последва.

Когато отворих вратата и излязох в коридора, чух шума на стъпки, отдалечаващи се към вътрешността на къщата. Дотук с конфиденциалността.

— Какво значи това? — попита Розалинда, след като вратата на офиса се затвори зад нас.

— Както ви казах, аз съм служител на Центровете за контрол на заболяванията...

— Това вече го чух...

— Имаме сериозни подозрения, че Гладис по някакъв начин се е обвързала с един мъж от Балтимор, който вероятно е бил болен от заразна болест. Много опасна болест. Федералното правителство — в мое лице — не би се ангажирало със случая, ако не бяхме сериозно обезпокоени. Притесняваме се, че той би могъл да предаде болестта...

— Какво искате да кажете с това *обвързана*?

— В емоционален смисъл.

— Кой е той?

— За него знаем само, че е от Пенсилвания, че е живял в Балтимор и че тази седмица беше убит.

— Какво? — Лицето на сестрата замръзна и тя каза нещо на испански. После се осъзна и започна да клати глава. — Докторе, не ме е грижа за онзи убит мъж в Балтимор. Моята грижа са момичетата тук, в общежитието. Колкото до онази девойка там — тя посочи с пръст офиса, — тя никога не е напускала района на Залива, още по-малко — Калифорния. За Балтимор и дума да не става.

— Не знаем как са се свързали, но ѝ се обадохме оттам и тя реагира, като че ли го познава.

— Може би е станала някаква грешка. Може би сте попаднали на грешен номер...

— Тя продължава да притиска снимката му до гърдите си. Вижте, г-це Лопес, тази болест е много опасна. Нямахте да сме тук, ако не беше такава. Двама души вече умряха от нея. Всички, разболели се досега, са умствено изостанали и почти всички са били в контакт с този човек. Притесняваме се, че Гладис също може да е болна и че болестта от Балтимор може вече да се е пренесла тук.

— Не вярвам в това.

— Трябва да вярвате. И от какво е толкова притеснена?

— Какво искате да кажете?

— Тя е ни жива, ни умряла. От колко време е в това състояние?

— Какво? Не знам. Може би, от няколко дена.

— Точно за това става дума. Онзи човек в Балтимор беше убит преди няколко дена. — Оставих я да проумее казаното. — Явно се е притеснила, че гаджето ѝ е престанало да ѝ се обажда. Сега е разстроена от новината за смъртта му.

Розалинда отвори уста, но не каза нищо. От горния край на стълбата ни гледаха куп развълнувани физиономии, опитващи се непохватно да се скрият зад ъгъла.

— Не дай боже онова, което уби нещастните момичета в Балтимор да стигне дотук. Но има реална опасност и затова имаме нужда от помощта ви.

— Нали всичко това трябваше да остане поверително?

— Знаете ли — погледнах лицата, надзъртащи от горния етаж. — Мисля, че вече не е.

[1] Бедничката (исп.). — Бел.прев. ↑

[2] Компютърна програма, показваща движеща се картина на екрана с цел да предпази фосфоресциращия слой от неравномерно износване. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 33

След като най-мъчителните изблици на страдание на Гладис поутихнаха, четиримата се настанихме в дневната около ниска масичка с чаши чай пред себе си. Розалинда разглеждаше снимката на Дъглас Бюканън, лежаща на масата до чашата ѝ с чай. Попитах я дали го познава. От начина, по който разглеждаше снимката, очаквах да ми каже, че го познава и че е бил неведнъж в „Санта Ана“, но тя отговори отрицателно.

— Сигурна ли сте?

— Да, сигурна съм.

— Категорично не го познавате?

— Казах ви, че не знам кой е този човек, докторе.

— Гладис, как се казва този човек? — попитах, сочейки снимката.

— Кейси — отвърна тя, поглеждайки фотографията с подпухналите си очи.

— Може би се заблуждава — каза Розалинда.

— Кейси — повтори момичето.

Сестрата прехапа устни.

— Знаеш ли фамилното му име? — попитах Гладис.

Тя ме погледна с неразбиращ поглед.

— Кейси чий?

Тя поклати глава.

— Как се запозна с него?

— Той беше мой съпруг.

Двамата с Брук се спогледахме. Лицето на Розалинда бе като камък.

— Беше ли женена за него?

— Каза, че ще се оженим. Когато се върне.

— Когато се върне откъде?

— Щеше да ходи на някакво място близо до Ню Йорк, там, където катастрофираха самолетите.

— Каза ли, че ще ходи в Балтимор?

— Не знам. Обичам го. — Отвори кранчето и сълзите шурнаха отново.

— Правихте ли секс с Кейси? — попитах.

Розалинда ме погледна намръщено. Може би въпросът ми беше прекалено безцеремонен, но подейства и Гладис престана да хленчи. Типичен ход на безчувствения мъж. Помислих си, че Джон Майърс щеше да се гордее с мен.

— Не. Аз го обичах. Ние щяхме да се женим.

— Той тук, в Сан Хосе ли живееше?

— Не. Живееше някъде другаде.

— В този град ли живееше?

Гладис изглеждаше объркана.

— Може би е живял някъде из района наблизо — намеси се Розалинда. — Мисля, че за нея „тук“ означава тази къща.

— Но вие никога не сте го виждали?

— Не. — Стори ми се, че въпросът я притесни.

Розалинда се справяше доста добре с интерпретацията на това, което ни казваше или не ни казваше Гладис. Помолих я да попита кога си е тръгнал Кейси.

— Отдавна — беше отговорът.

— Откъде взе телефона? — попитах.

— Родителите ѝ го донесоха — отговори вместо нея Розалинда.

— Попитайте я — настоях.

— Миличка, кой ти даде телефона? Този, дето го носиш със себе си?

— Мама и татко.

Розалинда ми каза с поглед „Нали ви казах!“.

— Тогава защо сметките са били изпращани на тукашния адрес?

— Не получих отговор нито от Гладис, нито от сестрата. — Родителите ѝ дали са смятали, че ще е в състояние сама да си плаща сметките?

И двете запазиха мълчание. Почти сигурно криеха нещо. Вероятно Розалинда е имала грижа за сметките.

— А защо са спряли телефона? Бил е спрял от компанията преди два дена по искане на абоната. Защо?

Гладис погледна крадешком към Розалинда. В погледа ѝ се четеше откровена молба за помощ.

— Гладис — намеси се Брук, — ще се обадя на родителите ти и ще ги попитам за телефона ти. Искам да зная защо са решили да го спрат.

Очите на момичето се разшириха.

— Не, не! Не им казвайте!

Много добре, Брук! Погледнах я. Мръщеше се. Без съмнение започваше да разбира това, което самият аз бях научил наскоро: хората лъжат не само за здравните си навици, не само за секс и наркотици, нито пък само за броя на питиетата, които поглъщат всяка вечер. Лъжат за големи неща и за малки неща. Лъжат, ако са интелигентни, но лъжат и ако са бавноразвиващи се.

— Имате ли нещо общо с плащанията на мобилния телефон? — запитах Розалинда.

— Не.

— Виждали ли сте някоя от сметките?

— Не! Докторе, вие да не сте от полицията?

— Не съм от полицията. Казах ви преди малко в коридора с какво се занимавам. — *И не ви вярвам нито за миг, че не сте виждали сметките, сестра.* — Гладис, ще те попитам нещо. Много е важно да ми кажеш истината. Кейси ли ти даде телефона?

— Толкова много го обичам — заекна Гладис. Лицето ѝ се разкриви, устата ѝ се разтвори като на образа от *Викът* на Мунк^[1]. От устата ѝ потекоха лиги. Не издаваше никакъв звук.

— Гладис, кажи ни, моля те — направи още един опит Брук. — Нали Кейси ти даде телефона, за да можете двамата да си говорите?

Опитът ѝ не беше по-успешен от моя. Момичето затвори уста и започна пак да хълца. Разговорът беше приключил, виждах това съвсем ясно в сълзите, стичащи се по смутената физиономия на Гладис Томас и угрижено разгневеното изражение на Розалинда Лопес.

Уговорихме си среща за осем часа на следващото утро и си тръгнахме.

[1] Едвард Мунк (1863–1944) — норвежки художник експресионист. Картината „Викът“ е нарисувана през 1893 г. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 34

Двамата с Брук вървахме към колата. Слънцето се бе спуснало ниско над хълмовете и небето бе обагрено в разкошен пурпур. Красивата гледка надделя над обзелите ме неприятни чувства, но Брук прекъсна калифорнийските ми мечти^[1]:

— Лъжат, нали? И двете лъжат.

— И аз мисля така.

— Защо?

— Именно за това си мисля — защо?

— Хайде, Натаниъл, защо, според теб, лъжат?

— Ако знаех, щях още тази вечер да си хвана обратния полет.

Настаних се на шофьорското място и запалих двигателя. Стомахът ми изпротестира толкова бурно, че Брук го чу и ме погледна. Дадох си сметка, че не съм хапнал нищо, откакто се насилих с един клуб-сандвич^[2] в самолета.

— Ще те хвърля някъде в центъра. После ще си взема нещо за ядене и ще седна да помисля над тия неща.

— Благодаря, Натаниъл — мило се усмихна тя. — С удоволствие ще вечерям в твоята компания.

— Не трябва ли да се прибиращ у дома при съпруга си?

— Не — каза кратко тя.

Интересно, помислих, но не задълбах темата, а тя добави:

— Близо до службата има едно чудесно местенце с японска кухня.

Пътувахме в мълчание, прекъсвано от време на време от указанията, които Брук ми даваше — „наляво“, „следващата пресечка свий вдясно“ и други подобни. После каза:

— Може би е бил влюбен в нея, въпреки че се е чукал с всичките онези жени. Това би могло да обясни защо ѝ е дал телефона и дори защо досега не е спал с нея.

— Всъщност, Гладис не каза категорично, че не са спали заедно. Но и аз си мислех същото. Изглежда той се е чукал с всички ония жени в Балтимор, но е държал на любимото момиче в Калифорния. Искал е

и той да разреже сватбената си торта. — Помислих малко. — Не, това не ми харесва.

— Кое?

— Лъжите, които ни пробутаха тук. Защо Гладис и Розалинда лъжат? Какво имат да крият? Какво има да крие Розалинда?

— Може би поддържането на подобна връзка е в разрез с правилата на общежитието. Може би тя е знаела за Дъглас и Гладис и сега си трае, за да запази собствения си задник.

— Може би. Ще я попитам утре. — Но тук имаше нещо повече от простото прикриване на забранена любовна връзка. Бях сигурен в това. Е, не съвсем сигурен, но имах предчувствие.

— Защо мислиш Кейси ѝ е дал телефона? — попита Брук.

— За да си говорят, да поддържат емоционалната си връзка.

— Не те питам това. Защо мислиш, че именно Кейси, а не някой друг, ѝ е дал телефона?

— Вече ти казах, телефонът е бил, за да могат да си гукат отдалече. Спомни си, че е бил спрян веднага, след като балтиморската полиция се е опитала да установи контакт с нея. Възможно е да са имали предварителна уговорка, нещо от рода на „ако някой друг се обади на този номер, трябва веднага да го закриеш“.

— И ти допускаш, че Гладис може да свърши тази работа?

— Не зная. Но мисля, че е могла да каже за уговорката на Розалинда, а *тя* е напълно в състояние да прекъсне абонамента. Със сигурност е знаела за телефона.

— Но защо Кейси ще си прави целия този труд да я снабди с телефон? Защо ще рискува да ѝ изпраца пари и да я кара да го плаща?

— Може би са го наблюдавали.

— Кой?

Свих рамене.

— Ще трябва да я попритиснем утре. — Брук се загледа в крайпътния пейзаж. — Ще я дръпна настрана и ще се опитам да...

— Брук...

— ... измъкна истината. Мисля, че има някаква връзка...

— Брук — казах по-остро. Тя ме погледна. — Нямам нужда от никаква помощ в това разследване. Благодаря ти, че днес дойде с мен, но това е моя работа и за нея съм изпратен тук.

Тя се намръщи и се отпусна назад на седалката.

— Но ти си тук по покана на Департамента по здравеопазване на Санта Клара. Те те поканиха. А аз работя за тях.

— Е, и?

— Ами, занимавам се с няколко програми за следене на СПИН и туберкулоза, които карат на автопилот. Така че, имам възможност да ти помогна.

— Но, както самата ти каза, вече не работиш за ЦКПЗ...

— И какво от това?

— Това, че не ти влиза в работата. Освен това, с какво се занимаваше в ЦКПЗ, ако мога да попитам? Беше в отдела по епидемиология, нали? А това е разследване на отдела по специални патогени...

— О, не ми излизай с тия бюрократични формалности!

— Хубаво. Съвсем сериозно, дошъл съм за няколко дена да изчистя нещата тук, след което си вземам шапката и отлитам на изток. Това тук е задънена улица. Ще съм приключил с историята утре до единадесет часа.

— Ами какво ще кажеш за телефона и тайната любовна връзка? Къде отиде „Не харесвам лъжите“?

— Какво да кажа? Имали са връзка. Имало е и телефон, а сега Гладис и сестрата увъртат. Не е съвсем ясно защо го правят, но съм сигурен, че е нещо, което няма отношение към случилото се в Балтимор.

— Не, не си сигурен.

— Съм. Този тип — Кейси или Дъглас, или както там се е казвал — вероятно го е пречукал братът на някое от момичетата, които е изнасилил. Бил е сексуален хищник, спомни си. Вбесявал е хората.

— Не си убеден, че това е несъществено. Просто искаш да се отървеш от мен.

— Права си, Брук. Това, че пет-шест пъти сме преспали заедно, не ти дава правото да ми бъркаш в душата.

Тя се усмихна.

— Прав си — каза. Усмивката остана на лицето ѝ.

[1] Алюзия с известния хит „California dreamin“ на състава „The Mamas & The Papas“ от 60-те години. — Бел.прев. ↑

[2] Типичен американски сандвич с три филии хляб и два пласта пълнка между тях. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 35

Към края на вечерята в суши ресторанта бях напълно изтощен — натъпкан с риба и бира, изтощен от смяната на часовата зона и цяла седмица недоспиване — и не можах да устоя на натиска на Брук. Въпреки всичките ми усилия, разговорът се насочи отново към историята с Гладис и Дъглас-Кейси.

— Защо тя спомена Ню Йорк? — питаше се Брук.

— Защото Ню Йорк е много по-известен от Балтимор. Може би това е единственото, което е успяла да запомни. Може би това ѝ е казал Дъглас. Той е бил от Йорк, Пенсилвания, и тя може просто да се е объркала.

— Намирам всичко това за много странно. И начина, по който каза: „Ню Йорк, където катастрофираха самолетите“. Като че ли имаше предвид точно определен момент. Като че ли тогава е научила за съществуването на града или поне тогава е придобил някакво значение за нея. Идентифицира Ню Йорк с катастрофата от 11 септември. Изглежда Дъглас Бюканън е свързан по някакъв начин с Ню Йорк след нападението.

— Има много начини да свържеш Йорк и Ню Йорк и *където катастрофираха самолетите*. — Допих си бирата и се замислих за малко. — Изглежда не се е навъртал наоколо напоследък. Ситуацията е такава, че като нищо е можел да води двойствен живот.

— Каза, че родителите му са починали. Може би е получил наследство и оттам са парите за мобилните телефони и пътуванията?

— А това е може би работа на полицията. Виж, мисля, че много се отклоняваме. Единственото, което ни интересува, е дали тя се е чукала с Кейси, или не. И ако го е направила, дали е прихванала онзи кофти вирус. — Махнах на келнера да донесе сметката.

— Къде си отседнал? — попита Брук.

— Ще намеря някакъв мотел около летището.

— Имам свободна спалня. Добре си дошъл.

— Мотелът ще ми свърши работа. Няма нужда да обясняваш на мъжлето си.

— Той няма да каже нищо.

— Добре си го дресирала, а?

— Щях да го направя, ако съществуваше.

Изпитах отвратителното усещане, че съм си ухапал топките.

— Не е починал, нали?

— Нищо подобно — засмя се тя. — Последното, което знам за него е, че успешно оножда една от дипломантките си. Предполагам, това е едно от преимуществата да си преподавател.

Донесоха сметката и двамата се пресегнахме да я вземем. Измъкнах я от ръката ѝ и попитах:

— Май каза „оножда“?

— Точно така.

— Речникът на разкрепостената жена.

— Трябва да привикваш, д-р Маккормик. — Тя допи бирата си. — От теб вечерята, от мен — квартирата.

Келнерът се върна с машинката за заплащане с кредитни карти. Дадох му двадесет и пет процента бакшиш за сметка на данъкоплатците на САЩ.

— Развалихме годежа преди шест месеца — каза Брук.

Отне ми цяла секунда да разбере в каква насока отива разговорът. Когато най-после схванах, заявих:

— Нямам никаква вина.

— Напротив. Имаш, и при това доста сериозна.

— Аз?

— Беше много добър в леглото, Натаниъл. Много ми е трудно да намеря друг, който да ме задоволи. — Почувствах се много неловко и усетих как се изчервявам. — След като изкарах първата година в Атланта, приех назначението в щатския департамент по здравеопазване в Сан Франциско, за да бъда близо до Джеф. Останах там няколко месеца, преди да напусна СЕИ и да дойда в Санта Клара. Двамата с него положихме доста усилия да оправим нещата. Наистина се старяхме. Но, кажи ми как да мисля за сватба, при положение че съм се разделила с гаджето си само за три месеца и не мога да се удържа да бръкна в гащите на друг мъж? Разбрах, че не съм права.

— Или че си нимфоманка.

Това никак не ѝ хареса и тя се надигна и отиде до тоалетната. Отиде ми поканата да пренощувам в дома ѝ.

— Леглото е една обикновена кушетка и е пълно с котешки косми — каза Брук, когато се върна. — Надявам се това да не те притеснява.

Котешките косми ме притесняваха сериозно, но, с оглед на ситуацията, реших, че ще бъде по-правилно да приема любезността на Брук Майкълс.

ГЛАВА 36

Тя живееше в приятен апартамент с две спални, сигурно обливан от много слънце през деня. Навсякъде имаше растения. Котаракът на име Бъди се излежаваше на кресло в средата на дневната. Стените бяха украсени с няколко репродукции на Ансел Адамс^[1], снимки на самата Брук по планински върхове, на лодка — във водолазен костюм по време на скуба-спускане или в гората, нагърбила огромна раница. На стената, окачен на специални куки, висеше велосипед бегач, а под него бе опрян планински байк.

Когато най-после затвори телефона — беше се обадила да провери гласовата си поща в офиса и си записваше нещо в бележника — посочих велосипедите.

— Виждаш съм това нещо в музея на модерното изкуство. Мисля, че се казваше *Велосипеди на почивка*. Как можеш да си го позволиш с твоята заплата?

— Татко има нефтена компания. Купи го на своята принцеса. — Усмихна се, но скоро усмивката отстъпи на изражение, което никак не ми се понрави.

— Хайде бе! Татко ти не е собственик на нефтена компания, нали?

— Тим Ланкастър ми е оставил съобщение. Пита дали си пристигнал без проблеми.

— Само това ли?

— И каза да наглеждам нещата и да го уведомя, ако възникнат някакви усложнения.

Значи Тим е упълномощил д-р Майкълс да ме шпионира, фантастично.

— Да ти се намира някоя бира?

— Чувствай се като у дома си.

Измъкнах бутилка от хладилника, отворих капачката, отпих голяма глътка и казах:

— Вече не работиш за СЕИ. Тим не ти е началник. Никога не ти е бил началник.

— Не е.

— Следователно, не му дължиш нищо.

— Не, не му дължа. Но би било политически некоректно да му откажа, Натаниъл.

— Занасяш ме. Ще му докладваш ли за действията ми?

— Не, но това ме поставя в много неудобно положение.

— Защо? Кажи му, че всичко е супер. Кажи му, че под възглавницата на Гладис Томас сме открили рецепта за лекарство срещу СПИН, написано на салфетка.

— Да не ти пука — каза Брук и замлъкна. Изпих половината си бира, докато се нагани да продължи. — Беше доста гадно от негова страна да иска да те надзиравам.

— Тим си е гаден. Нали знаеш, той не е човек, той е филовирус. Затова прави такава удачна кариера в отдела за специални патогени.

Тя се засмя.

— Излиза, че съм в неговия черен списък — добавих.

— Защо пък ти? Аз си мислех, че си следващият на опашката за директорско място.

Всички обичат да се подиграват.

— Както и да е — каза тя, — ще те покрия, Натаниъл. Знам, че ще го направя.

— Нямам нужда от това — отвърнах и отпих дълга глътка от бирата.

Брук се усмихна, но не каза нищо.

Тя се оттегли в спалнята си, а аз, въпреки налегналата ме смазваща преумора, яхнах компютъра в нейната стая за гости, която бе и нещо като домашен кабинет и проверих пощата си. Имах съобщение от Тим. Питаше ме как вървят нещата — аз реших, че няма нужда да му отговарям, след като вече бе разговарял с Брук и изтрих съобщението. Може би не беше най-правилното действие, но ми донесе известно удовлетворение.

Поразходих се из мрежата, прегледах вестниците, търсейки дали са написали нещо за огнището в Балтимор. Нищо особено. Шампионатът по бейзбол бе в разгара си, а в Йерусалим бомба бе

разкъсала дузина нещастници. За моите бавноразвиващи се болни имаше само няколко реда с дребен шрифт. Кое то не беше никак зле.

Воден от моментно хрумване, влязох в националния телефонен указател и въведох името „Ейлийн Чен“ и града в Северна Калифорния, където бе последният известен ми неин адрес. Е, не беше съвсем случайно хрумване; цял ден си бях мислил да го направя. Както и да е, не намерих нищо, затова се прехвърлих на страницата на стария ми университет, щракнах раздела „търсене на хора“ и въведох отново името. *Еврика!* намерих го — името, адрес в кампуса, домашен и служебен телефонен номер.

Нямах нужда от тази информация. По-точно, нямах никаква нужда от емоциите, които тя извади на повърхността на съзнанието ми. Затворих акаунта^[2] си и изключих компютъра, без да запиша номерата. Но ги бях запомнил. За разлика от Брук Майкълс, нямам фотографска памет, поне не и за нещо полезно. Но когато става въпрос за телефонните номера на стари гаджета, които трудно могат да направят нещо повече от това да ме измъчват, там нямам грешка.

Мобилният ми телефон лежеше на масата до компютъра, а кабелът на зареждащото устройство се увиваше като змийче към контакта. Минаваше единадесет часа вечерта, два след полунощ по часовниците на източното крайбрежие и би следвало да съм достатъчно уморен, за да заспя прав. Така и щеше да стане, ако ги нямаше десетте цифри, рикоширащи в главата ми, изблъскващи всички други мисли и рушащи стената между мен и мъчителните спомени.

И проклетата стена рухна.

Пред очите ми изникна образът ѝ, пронизващият поглед, впит в мен над масата в ресторанта и кракът, подритващ бедрото ми под нея. Спомних си как понякога стискаше ръката ми толкова силно, че почти се сливаше с нейната. Как се смееше на глупавите ми шеги. Утрото, когато ми донесе закуската в леглото в пет сутринта, преди да тръгне за ранната визитация в шест в болницата. Още не бях се разсънил и с труд балансирах подноса в леглото, когато открих бележката, сготвена в омлета със сьомга и козе сирене. Размазаните сини букви казваха *обичам те*. Това беше първият път, когато някой от нас казваше тези думи на другия...

Без да мисля, взех мобилния телефон и набрах номера.

Някъде към третото позвъняване ме прободеше слабо съмнение, че върша нещо нередно, нещо наистина щураво. И когато женският глас, който познавах толкова добре, каза „Ало?“, вече знаех, че е безумие. Натиснах бутона „край на разговора“.

Лежах по гръб на коравата кушетка, а в съзнанието ми отекваше отново и отново тази единствена дума — *ало*. Колко ли време бе изминало, откакто не я бях чул да ми я казва? Кога, въобще, бях чул за последен път гласа ѝ?

Спомних си първия път, когато го чух. Първият път, когато го чух не да отговаря на въпрос за цикъла на Кребс^[3] или за патогенността на еритема булосум в препълнената аудитория, а да изрича името ми. Бяхме на някакво мероприятие на медицинския колеж, на парти до игрище за боулинг. Тя бе леко пияна, аз бях доста пиян и двамата играехме на съседни коридори. Не помня как точно разменихме първите реплики, май беше нещо във връзка със страхотните ѝ обувки за боулинг. Докато се усетя, бяхме увлечени в задълбочена дискусия как е възможно някой — по-специално аз — да запрати топката шест пъти наред в страничния улей. Остроумниченето продължи цели четиридесет секунди, ако не и повече, преди да осъзная, че разговарям с недосегаемата Ейлийн Чен. Изведнъж адреналинът нахлу във вените ми, прогони бирата, изрита нагоре кръвното ми налягане, замъгли мислите и пресуши остроумието ми. Трябваше бързо да се измъкна, но някак си успях да я поканя на вечеря, преди да го направя.

— Дадено, Натаниъл — отговори на предложението ми тя.

След това цяла нощ, въпреки изпитата бира, се опитвах да разбера защо. Защо тя каза „дадено“. Защо се съгласи да излезе с младеж от централна Пенсилвания, който никога не си бе показвал носа далеч от дома, който бе положил достатъчно усилия да се самообразова, че бе прочел Гьоте, но не бе в състояние да произнесе правилно името на поета. Който караше кола на двадесет години, толкова пъти кърпена и боядисвана, че имаше вид на прясно излязла от колония на прокажени. Тя караше мерцедес, беше учила в Йейл и бе специализирала четири години в Париж. Защо бе казала „дадено“! Може би жест на благотворителност? Ние бяхме типичен случай на селско момче и градска девойка, на възпитаници на провинциално школо и елитно училище от „бръшляновата лига“, на двойка бял и азиатка. Изберете сами контраста.

Очаквах всичко да приключи още преди да е започнало. Да ми се обади и да отмени срещата с някакво извинение от рода, че се налага да бъде детегледачка за някой приятел. Но тя не се измъкна, поне в следващите няколко години. Докато успях да затъна прекалено дълбоко. Така и не разбрах как успях да затъна по някоя като Ейлийн Чен, която зад прекрасната си фасада бе толкова празноглава и отдадена на стремежа към повече удобства и по-високо обществено положение.

Всъщност, би трябвало да зная, защото и аз бях се отдал за известно време на преследване на същите цели. Но защо не бях в състояние да се освободя от нея вече десет години, след раздялата ни... Е, да го припишем на завръщането в шибаната Калифорния.

Това едва ли беше най-добрият начин да убия времето. Трябваше да залягам над историята с Дъглас-Кейси и да си изработя стратегия за предстоящия разговор с Гладис Томас и Розалинда Лопес. Но бях уморен, самотен и с разбито сърце, а малкият свят около мен предлагаше достатъчно удобства, за да заспя. *Ало, ало, ало.*

[1] Ансел Ийстън Адаме (1902–1984) — американски фотограф, известен най-вече с черно-белите си фотографии на парка Йосемит в Калифорния. — Бел.прев. ↑

[2] account — буквално „сметка“. Начин, по който потребителят се идентифицира в една или друга мрежова информационна система. — Бел.прев. ↑

[3] Цикълът на Кребс, наречен на името на откривателя си, Артър Адолф, сър Кребс, представлява последователност от химически реакции, осигуряваща жизнената енергия на живата аеробна клетка. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 37

Събудих се призори с гуреливи очи и пълен със секрети нос. Котешкият пърхот си бе казал думата, а малкото чудовище се бе свило на кълбо върху захвърлените ми на пода панталони. Изсъсках му и той се измъкна през процепа на вратата.

Излишно е да казвам, че не бях спал добре, макар че не мога да кажа чий бе по-големият принос за това — на котарака или на Ейлийн. Слава богу, котаракът бе изчезнал, а тъпата болка за Ейлийн се бе скрила нейде дълбоко навътре.

Вдигнах панталоните си от пода, опитах се да ги изтърся от всички полепнали по тъканта животински наслоявания и ги обух. После отидох в дневната да завъртя няколко телефона. Апартаментът на Брук се оказа в единствената неокабелена зона на Силиконовата долина, така че ми се наложи да седна пред компютъра и да направя обажданията през инфрачервения му порт. Ако мръднеш само десетина инча настрана, щях да прекъсна връзката. И това се случи почти веднага, след като набрах номера на Джон Майърс.

— Извинявай, Джон — казах, след като се свързахме отново.

— От мобилен ли звъниш?

— Аха.

— Още не са ги изпипали достатъчно тия техники. И нещо не е наред с гласа ти. Звучиш, като че ли си хванал страшна настинка.

— Сигурно е от връзката. Както и да е, оказва се, че нашето момче се е представяло на гаджето си тук като Кейси.

— Връзва се.

— С какво се връзва?

— След малко ще ти кажа. Разказвай.

— Оказа се — продължих разказа си аз, — че е имал доста сериозна връзка в Калифорния. Това обяснява плакатите от Сан Франциско в стаята му.

— Това добре.

— Няма да е зле да провериш какви пари са му оставили родителите му. Трябва да е разполагал с доста средства, за да си

позволи да поддържа онази стая в „Балтимор Хевън“ и да прескача при гаджето си тук. Двойният живот излиза скъпо.

— Ходил ли е при нея? Кога?

— Не знам точно. Но подозирам, че не е бил непознат тук. Медицинската сестра на Гладис Томас не си призна, но съм убеден, че го разпозна на снимката. — Изчаках Майерс да каже нещо. Той премълча и аз попитах: — Какво щеше да ми казваш?

— Говорихме вчера с Джеферсън. Тоя тип е страхотен трън в задника. Май ще го докараме дотам, че да го подведем под отговорност. И беше много настойчив да разбере къде си отишъл.

— Защо?

— Не знаем. Предположихме, че иска да бъде сигурен, че наистина си се махнал оттук. Бая си му вдигнал кръвното.

— Обичам хипертониците.

— Какво?

— Нищо, тъпа шега. Каза ли му къде съм?

— Разбира се.

— Въздъхна ли облекчено?

— Напротив. Остана си толкова вкиснат, колкото беше и преди това. Междувременно се опитахме да разберем защо г-н Бюканън е бил третиран като кралска особа, но той отговори, че нищо не знае по въпроса. Даде ни документите, свързани с постъпването му в приюта и разни други боклуци, които не ни свършиха никаква работа.

— Кога е постъпил?

— Декември 97-а. Веднага след смъртта на майка му.

— Значи нищо не сте изровили. Аз ти съобщавам такива главозамайващи новини, а ти ми отвръщаш с едно голо „благодаря“.

— Мислех, че си доктор, докторе. Искаш да си играеш на стражари и апаши ли? Или се опитваш да навлезеш в моята територия?

— Опитвам се да спра развитието на една епидемия.

— Добре де, не ми връзвай кусури. — Чух го да се подсмивва. — Още не си ме попитал защо мислим, че можем да привлечем Джеферсън под отговорност.

— Окей, Джон, кажи ми защо мислиш, че можете да привлечете Джеферсън под отговорност?

— За измама.

— Супер. И без това знаехме, че тоя тип върши нещо нередно. С какво това ще помогне на моето разследване?

— Джеферсън е получавал пари от щатския бюджет за умрял човек. Оказва се, че твоят приятел Дъглас е починал...

— Това го знам. Нали видях тялото.

— ... на два пъти.

Замълчахме за няколко секунди. После Майърс продължи:

— Помолих един приятел в Пенсилвания да поразрови папките. Нали покойният е родом оттам? Е, аз реших, че ако копнем малко по-надълбоко, току-виж и нещо изскочило. И наистина изскочи. Оказва се, че Дъглас Бюканън е починал през октомври 1998-а от тежка сърдечна недостатъчност.

Главата ми бучеше и не можах веднага да осмисля какво ми казва детективът.

— Искаш да ми кажеш, че Дъглас Бюканън или този, когото ние мислехме за Дъглас Бюканън...

— ... не е бил той. Изглежда приятелят ти Кейси е решил да свие самоличността на умрял човек.

— И го е направил някъде след 1998-а година.

— Така изглежда.

Мислите ми трескаво препускаха.

— Има няколко възможности — казах.

— Именно — отвърна Майърс. Предположих, че вече е обмислил възможните варианти, но иска да ме остави сам да стигна до тях.

— Едната възможност е Кейси да е родом от източните щати, да е взел самоличността на Дъглас Бюканън, след което да е дошъл тук и да е срещнал Гладис Томас.

— Или пък тя да е дошла на изток.

— Възможно е, но не ми се вярва. Тя каза, че той е заминал. Точно така каза — „тръгна си“ — затова мисля, че поне за известно време е бил тук. Трябва да е бил тук, за да си тръгне.

— Окей.

— Друга възможност е да е живял в Калифорния, да е срещнал Гладис, да са завързали връзката си и чак след това да е заминал на изток. — Думите ми бяха посрещнати с мълчание. — А може и да е нещо съвсем различно.

— Много мъдра мисъл — разсмя се Майърс.

— Така или иначе, макар че информацията, която сме събрали досега не е пълна, можем да предположим, че Кейси е дошъл на изток през последната година.

— Тогава ни се оформя доста голяма дупка. Според регистрите на Джеферсън той е бил тук от 97-а.

— Провери ли щатските архиви? Сигурен ли си, че са плащали за него още оттогава?

— Аха. Точно това е основание за обвинение в измама. Плащанията от щатските служби са били непрекъснати, от 97-а досега.

— Значи...

— Значи, че Джеферсън е прибирал от социалните служби пари за някой, който е бил починал още през 1998-а. А твоят приятел Кейси се е появил и е заел мястото му нейде след октомври 98-а, вероятно в началото на тази година.

Ако единствената цел на Джеферсън е била да... хм, да увеличи доходите си, той вероятно е вземал пари от щатските служби и за мъртвия Бюканън и за новодошлия. Но може би това не е било единствената причина.

— Това може да е един доста удачен начин да се прикрие човек — казах.

— Какво имаш предвид?

— Ако Кейси бяга от някого или от нещо, приемането на самоличността на Дъглас Бюканън е много подходящ начин да се покрие, нали? Кой може да го проследи? Родителите са мъртви, самият Бюканън също е починал в друг щат.

— Наистина. Единственият начин да се разкрие измамата, е като се види смъртният акт.

— Което си направил ти.

— Да, но само защото го търсехме.

И двамата замълчахме, за да премислим информацията. Вероятността смъртта на Кейси да е акт на отмъщение от страна на разгневен роднина, изглеждаше все по-малка и по-малка. Тук имаше нещо по-голямо.

— Какво мислиш да направиш, за да накараш Джеферсън да проговори?

— Вече съм приготвил гумения маркуч и клещите за изтръгване на нокти.

— Така ли го давате в Балтимор?

— Бих искал да е така. Мошеникът разговаря само чрез адвоката си. Не е добре нито за него, нито за нас.

Помолих Майърс да запази за себе си информацията за двойната смърт на Дъглас Бюканън. Не се чувствах в свои води. Разследването придобиваше много повече криминален, отколкото епидемиологичен характер. Но бях убеден, че работата на детективите ще ни доведе до причините на нашата болест. Убеден бях, че имам по-универсален поглед върху събитията от всеки друг и че съм, поне за момента, най-подходящият човек. И, по дяволите, няхах никаква нужда Тим Ланкастър да си пъха носа в работата ми.

Детективът посрещна доста неохотно молбата ми да запази мълчание.

— Не бих искал по никакъв начин да укривам информация за течащо разследване — каза, но после се съгласи. Последните му думи бяха: — Действай бързо.

— Добре — казах на висок глас и скръстих ръце пред себе си, все още държащи мобилния телефон. — Добре, добре, добре.

Но единственото добро нещо беше относителната свобода от опеката на Тим Ланкастър. Всичко друго беше кофти. Тъмните облаци застрашително се съгъстяваха, а аз не знаех кой стои зад тях. Знаех само, че се разпростираат над цялата страна, от Калифорния до Мериленд и един господ знае къде още.

Останах безмълвен и замислен на стола, докато на вратата се почука и Брук влезе в стаята, облечена в широка тениска с емблемата на университета на Пенсилвания, покриваща дупето ѝ и показваща по-голямата част от великолепно оформените ѝ бедра. Бях твърде притеснен, за да се насладя на гледката.

— Закуска? — попита тя.

— Трябва да тръгвам — отвърнах, след като си погледнах часовника.

— Но още няма седем.

— Късно е. — Изправих се. — Трябва да говоря с Гладис Томас.

Брук се обърна и тръгна обратно към спалнята си. Преди да се отдалечи толкова, че да не я чувам, каза:

— Да *говорим*, д-р Маккормик. *Ние* трябва да говорим с нея.

ГЛАВА 38

Не тръгнахме веднага за „Санта Ана“, домът на Гладис Томас. Искях да взема душ, да измия от себе си остатъците от съня и котарака. Ободрих се и се почувствах по-човешки, макар че все още кихах. Облякох чисто бельо и обух оплесканите панталони.

— Нали не си алергичен към моето коте? — попита Брук, когато се присъединих към нея в дневната.

— Малкото копеленце ли? В никакъв случай. Мисля, че съм алергичен към теб.

— Виж ти. Въпреки това, идвам с теб.

И го направи. По-точно е да се каже, че аз отидох с нея, защото оставих взетия под наем буик и се качихме на нейната кола. Когато ме заведе до червеното BMW, изпъкващо сред редицата коли, паркирани под навеса, попитах многозначително:

— Пак ли татенцето?

— Не. Всъщност, татко е университетски преподавател във Вирджиния. Това е от банката. — След миг добави: — И е на три години, ако не възразяваш.

— Нищо не съм казал.

Погледна ме над платнения покрив и леко прехапа устни. После влезе в колата, натисна някакъв бутон на панела за управление и покривът се сгъна назад. Потеглихме.

— Взех го направо без пари — каза тя, след като се вмъкнахме в сутрешния трафик. — Някакъв богат студент от университета трябвало да замине на работа в Токио и му се наложи спешно да се отърве от колата.

— Много добре за теб.

— Виж сега, имам нужда от кола. Това е Калифорния, все пак.

— Напълно съм съгласен.

— Изкарах четири години в медицинския колеж, след това още четири като специализант. Осем години ад. Заслужавам една прилична кола.

— Напълно.

— Хайде, престани да се правиш на светец. — Брук ядно превключи на трета.

— Брук, ти заслужаваш тази кола.

— Ти каква кола караш? — вбесена ме попита тя.

— Корола от 1986-а.

— Господи, Натаниъл. И сигурно се обличаш с власеница. Иисусе!

— Това е една надеждна кола.

— Вярвам, че е такава.

— Просто не си падам много по колите.

Известно време пътувахме мълчаливо. Накрая Брук каза:

— Ще я продам другата седмица.

— Нима?

— Не, но е ужасно подло от твоя страна да ме караш да се чувствам толкова гадно.

Брук Майкълс, независимо от моите желания, все повече се наместваше в списъка ми на положителни личности, което, да си кажа правичката, не бе място, отредено за нея. Е, нека кажем, че Ейлийн Чен не е единственото ми емоционално тресавище в Северна Калифорния. Може би най-лепкавото и най-дълбокото, но не и единственото.

Настройвах се все по-приятелски към Брук. И, макар че да я нарека партньор би било пресилено, я допуснах по-близо до сърцето на събитията, като ѝ разказах това, което ми бе съобщил Джон Майърс по-рано същата сутрин за Дъглас Бюканън.

— Но това е наистина много странно, Натаниъл.

— И аз така мисля.

Продължихме да разискваме темата и стигнахме до карето на „Санта Ана“ преди да успеем да разнищим всички *какво и как*, свързани с кончината на Дъглас Бюканън.

— Охо! — каза внезапно Брук, загледана напред.

Проследих погледа ѝ. Точно пред нас, паркиран пред къщата, видях необозначен полицейски шевролет, бурканът на който все още стоеше на таблото. Зад него бе паркирана черно-бяла тойота ленд крузър.

Докато приближавахме входа на „Санта Ана“ през главата ми мина предположението, че Джон Майърс се е обадил на колегите си от полицейското управление на Сан Хосе с молба да огледат положението. Мисълта ме вбеси. Това означаваше не само че ни бе натресъл полицията на главата, то означаваше също така, че Джон Майърс ми няма доверие за пукната пара.

Как беше успял толкова бързо? И дали ченгетата вече разговаряха с Гладис Томас? Погледнах часовника си. *По дяволите, не трябваше да губя време за душ, помислих.*

Стигнахме до вратата. Брук натисна звънеца, обърна се към мен и попита:

— Как мислиш, дали...

Вратата се разтвори и пред нас се извиси огромен униформен полицай.

— Какво става тук? — попитах.

Той вероятно си мислеше, че не ние трябва да задаваме въпросите и затова в течение на няколко секунди ме измери с поглед от горе надолу — нещо, което му се удаде наистина добре — след което попита на свой ред:

— Вие пък кои сте?

Въздъхнах и извадих удостоверението си. Брук също. Той ги разгледа и кимна:

— Помислих ви за репортери. Не разбирам какво ви интересува тук.

— Не сме репортери и сме много заинтересувани.

— Вие сте лекари.

Страхотно, Шерлок!

— Да — казах. — Тук сме, за да говорим с Гладис Томас.

При споменаването на името ченгето вдигна поглед от документите и ни ги подаде обратно.

— Няма да стане.

— Това е част от разследване, водено от общественото здравеопазване, полицай — каза Брук.

Полицаят невъзмутимо скръсти ръце на гърдите си и погледна първо нея, после мен.

— Не можете да говорите с нея, защото е мъртва.

ГЛАВА 39

Не знаех какво да кажа. Брук, очевидно, също. Накрая тъпо попитах:

— Кога е станало?

— Нощес или рано тази сутрин.

Опитах се да го заобиколя и да вляза вътре, но той с лекота препречи пътя ми.

— Не може да влезете. Това е местопрестъпление.

— Аз съм лекар. И двамата сме лекари.

— Тя няма вече нужда от лекари, освен от коронера.

— Вижте — промълвих отчаяно, — трябва да поговорим с някого...

— Говорите.

— Иисусе Христе!

Стояхме така, лице срещу лице, двама служители на обществото, въввлечени в малка война за надмощие. Изглежда добрите отношения между полицията и общественото здравеопазване бяха специалитет само на Източния бряг. Погледнах Брук, която извади от чантата си бележник и писалка.

— Полицай — казах, — загрижени сме поради възможността г-ца Томас да е разполагала с известна информация, засягаща спешен проблем на общественото здравеопазване.

— Както вече казах, г-ца Томас не е в състояние да ви помогне.

— Кой разследва случая?

— Полицейското управление на Сан Хосе. Какво правите? — обърна се ченгето към Брук.

— Записвам номера на значката ви, полицай... — Тя се вторачи в значката и записа името му — Сътър. — Аз представлявам Здравния департамент на Санта Клара и съм убедена, че на моите началници няма да им хареса...

— Окей, окей. Въобще не ми пука. Жената е мъртва и няма да може да ви каже нищо. — Отмести се и влязохме вътре, а той се провикна подире ни: — Отзад са, в гаража. Търсете детектив Уокър.

— Направо го очарова — казах на Брук, когато вече не можеше да ни чуе.

— Това е ползата от обучението за работа с хората — бе категорична тя.

Когато влязохме в коридора и подминахме малкия офис, се извиних наум на Джон Майърс за неоснователните обвинения. Събитията от изминалата седмица ме бяха изнервили и засилваха параноята ми. Кое не беше зле, стига да можех да се контролирам.

Шум от множество гласове изпълваше коридора. Наляво, в дневната, видяхме ято от седем-осем жени, скупчени на групички по кушетките. Имаше и двама души от персонала: едната обясняваше нещо на групата, а другата — Розалинда — се опитваше безуспешно да утеша една от жените. Когато ме видя, се намръщи гневно.

Коридорът завършваше с люлееща се врата. Бутнах я и влязохме в скромната кухня, в дъното на която стъклена врата даваше път към вътрешния двор, където се виждаше някаква пристройка, вероятно гараж. На вратата на гаража стоеше човек, висока чернокожа жена със силно опъната приборна коса. Брук и аз излязохме навън, слязохме по дървените стъпала в дворчето и доближихме жената, която записваше нещо в бележника си.

— Детектив Уокър? — попитах.

— Да? — Тя се обърна към нас и ни изгледа. Ченето ѝ се трудеше над парче дъвка. — Кой сте вие?

Измъкнахме отново удостоверенията си.

— Какво търсите тук? — попита детективката, след като ги прегледа бегло.

— Гладис Томас беше обект на разследване, над което работим. — Разказах ѝ за избухналото огнище в Балтимор и за възможната връзка на Гладис Томас със заразен човек.

Уокър ме изслуша мълчаливо и записа две-три неща в бележника си. След като приключих повествованието си, я попитах какво се е случило.

— Фасулска работа — каза, трудейки се усилено над дъвката си. — Поне засега така изглежда. Обадиха ни се около седем сутринта. Снощи г-ца Томас е излязла. Никой не е разбрал, че е навън, освен съквартирантката ѝ, но...

— Какво?

— Съквартирантката. Пълна шантавелка. Все пак, на сутринта решава да вдигне тревога. Персоналът се появява и оглежда цялата къща. Звънили са в спешното отделение и след като и там не са я намерили, някой се сетил да погледне в гаража. — Покани ни с жест да я последваме вътре. — Само до вратата, ако обичате. Мястото и без това е достатъчно замърсено.

Брук ме изпревари, вмъкна се в гаража и рязко спря. Чух я как изпъшка силно.

ГЛАВА 40

Промуших се покрай Брук в постройката.

Сцената, открива се пред очите ми, бе сюрреалистична, като инсталация, създадена от модерен художник. В гаража нямаше коли. Нямаше и нищо друго, освен няколко плетени стола, кашони и преносимо барбекю, свряно в единия ъгъл. И един стол, лежащ на страната си под увисналото тяло на Гладис Томас. Късото въже, увито около врата ѝ, бе завързано за напречната греда, поддържаща покрива на постройката. Гредата бе само на седем фута от пода и нозете на момичето почти докосваха бетонната замазка.

Около тялото се суетеше фотограф със святкаща и щракаща камера. Постоях малко, за да дам възможност на мозъка си да осъзнае случилото се. После посочих с ръка тялото и попитах:

— Може ли?

— Само не докосвайте нищо — отговори с въздишка Уокър.

Кимнах и тръгнах към средата на помещението. Брук ме следваше.

Очите на Гладис Томас бяха изцъклени, подутият ѝ език висеше от устата. Красивото някога лице бе разкривено и подпухнало. Беше прехапала дълбоко езика си и по устните и брадичката ѝ имаше засъхнали следи от кръв. Въпреки слабата светлина, можех да видя малките кръвоизливи в нежната кожа около очите ѝ, белег на задушаване. Охлузванията и контузиите по врата ѝ бяха обширни и тъмни. Не беше нужно да чакам заключението на патолога, за да разбера, че Гладис не е умряла с бързата и безболезнена смърт на прекършения врат. Тя бе умряла в ужасни мъки.

— Много кофти — каза Уокър. — Срамна работа.

— Полицаят отвън каза, че е самоубийство — казах аз, загледан отблизо в разкривеното лице.

— Така изглежда според нас.

— Нас?

— Аз разследвам самоубийство. Моите заключения ще бъдат проверени и, евентуално, потвърдени, от полицейския доктор, но...

Виждала съм много подобни истории. Самоубийство е.

— Оставила ли е бележка? — попита Брук.

— Никога не оставят.

Извадих от джоба малкия си бележник и си записах някои неща. Обиколих тялото и разгледах гърба на момичето. Голямо бледо петно покриваше задните части на светлосиния ѝ памучен панталон. Разгледах го внимателно в течение на повече от минута.

— Видяхте ли това? — попитах детектив Уокър.

Тя се доближи и погледна намачканата тъкан.

— Урина е.

— Точно така.

— Винаги се изпускат...

— Зная. Но погледнете петното. Потекла е към задника ѝ. Не съм детектив, но ако е умряла увиснала по този начин, би трябвало урината да потече надолу по бедрата ѝ, нали така?

Уокър ме погледна, понечи да каже нещо, но премълча. Обърна се към фотографа и студено му каза да снима петното.

— Вече го снимах — възрази той.

Уокър кимна и записа нещо в бележника си.

— На детектив ли си играете, докторе?

Погледнах я.

— Не. Аз само...

— *Махайте се!*

Думите се разнесоха зад гърба ни, откъм портата на гаража. Обърнах се. Беше Розалинда.

— Махайте се оттук, вървете по дяволите — викаше тя.

Всички — Уокър, фотографът, Брук и аз — стояхме втренчени в жената на вратата.

— Те я убиха — посочи ме с пръст Розалинда.

— Какво? — изненадано попитах.

Главата на Уокър се завъртя към мен.

— Те я докараха до това. Беше съвсем добре довчера, преди да дойдат и ужасно да я разстроят...

— Госпожо? — Уокър се доближи до нея.

— Те я убиха!

— Госпожо...

— Щеше да си е съвсем добре, ако не бяха дошли!

— Госпожо, хайде да излезем навън. — Уокър сложи ръка на рамото ѝ.

Розалинда подскочи, блъсна ръката ѝ и изпищя:

— Не ме докосвайте!

— Стойте тук — строго ни нареди Уокър, внимателно подхвана жената за лакътя и я поведе навън, в малкото дворче.

Аз отново погледнах тялото.

— Свършихте ли? — попита ме фотографът и демонстративно погледна часовника си.

Не, не бях свършил, но не можех да направя нищо повече, без да докосвам тялото. Не исках да отстъпя толкова лесно, затова се обърнах към Брук и на свой ред я попитах:

— Искаш ли да провериш още нещо?

— Не точно сега — отвърна тя.

Отстъпих от тялото и мършавото човече отново зацрака с апарата си близки планове на петното урина по панталоните на мъртвата жена. Изглежда не го беше снимал преди, независимо че заяви обратното на детективката. Дочух гласовете на Розалинда и Уокър, разговарящи в двора. Не исках да вляза в гнездото на стършелите и останах още няколко минути в гаража. Накрая гласовете затихнаха и детектив Уокър влезе обратно в постройката.

— Много е притеснена — каза.

— Забелязах.

— От вас двамата. Мисли, че вие...

— Чухме какво каза.

— Какво се е случило вчера? — попита Уокър и отгърна нова страница на бележника си.

Не виждах причини да си мълча. Затова ѝ разказах за лъжите, за връзката с мъртвия Дъглас-Кейси. Разказах ѝ за шока и отчаянието, обзели Гладис Томас при вестта за смъртта на любимия човек. Забелязах, че фотографът е престанал да снима.

— Болна ли е била? — запита притеснено той.

— Мъртва е — отговорих. — Няма за какво да се безпокоите. Просто сложете ръкавици, преди да я докоснете. Измийте си грижливо ръцете. Ако ще се въртите много време около тялото, сложете си маски. Все едно че имате работа с болен от СПИН.

— Ние третираме всички като болни от СПИН — каза детективката.

— Много добре. — Фотографът се пулеше към тялото. — Няма страшно — казах му пак.

— Доколко разстроена изглеждаше вчера? — попита Уокър.

— Изключително много.

— Достатъчно разстроена, че да се самоубие?

Въпросът беше прост, но дразнещ. *Да се самоубие. Била ли е Гладис Томас достатъчно разстроена, че да се самоубие?* До този момент не бях срещал самоубиец. Разбира се, бях виждал шоковите състояния след успешни и неуспешни опити за самоубийства по време на митарствата ми из спешното отделение и лабораторията по патология. Но никога не бях разговарял с някой, часове преди да дръпне пословичния спусък. На пръв поглед всичко изглеждаше логично: разстроена жена, обезумяла от мъка след загубата на любимия, се самоубива. Но имаше твърде много смущаващи подробности.

— Докторе? — настоя Уокър. — Беше ли толкова разстроена, че да посегне на себе си?

— Не можем да кажем, ние не сме психиатри — каза Брук.

— Може би д-р Маккормик може.

— Не съм психиатър.

Отговорът ми видимо не се понрави на Уокър. Явно бе, че поемаме в грешната посока. Но бях притеснен и усещах, че Брук се чувства по същия начин. Струваше ми се, че полицията си върши работата през пръсти. Бавноразвиваща се жена се самоубива. Дреболия, според полицейските стандарти на големия град.

— Може да се наложи пак да разговарям с вас — каза детективката. — Дайте ми някакви координати.

— Аз си тръгвам утре.

— Дайте ми координатите си.

Дадох ѝ номера на мобилния си телефон и на телефона в офиса на ЦКПЗ. Брук изкашля своите числа. Уокър демонстративно ни обърна гръб и се насочи към тялото, давайки ни да разберем, че трябва да си вървим. Но аз не бях приключил.

— Разпитахте ли г-жа Лопес?

— Това какво ви влиза в работата? — обърна се Уокър.

— Казах ви. Разследваме огнище на опасно заболяване. — Не исках да влизам в сложни пререкания за правомощията ни и смекчих тона. — Детектив Уокър, всичко, което споделите с нас, може де се окаже от голяма полза.

— Разпитах я, преди да дойдете. Какво искате да знаете?

— Каза ли нещо за гаджето на Гладис. За въпросния Кейси.

— Не.

— Това е снимка на убития ѝ възлюбен. — Извадих от джоба си и ѝ показах черно-бялата фотография. — Това, което знаем за него е, че по източното крайбрежие се е подвизавал под името Дъглас Бюканън, а тук под името Кейси. Не знаем фамилното му име. Както вече казах, присвоил си е името Дъглас Бюканън от човек, починал преди няколко години.

— Това разследва ли се?

— Да, от полицейските управления в Балтимор и Уестминстър, Мериленд. Ще направя копие на снимката и ще я пратя по факса в кабинета ви.

— Благодаря — отвърна Уокър. — Независимо от всичко, ще продължа да третирам случая като самоубийство, освен ако нашите лекари не кажат друго. Разследването на този Кейси — тя посочи снимката — не е наша работа.

— Не е — съгласих се. — Поне засега.

ГЛАВА 41

Фотографът и Уокър останаха при тялото, а ние с Брук излязохме в двора. Под голям разлистен дъб имаше градинска масичка. Седнахме около нея и зачакахме да пристигнат хората от службата на коронера. Мислех си за една цигара. Брук не мислеше за същото.

— Мисля, че тази история ме притеснява все повече — каза тя.

— Мен също.

— Не, исках да кажа, че това започва да ме плаши.

— Защо?

— Притеснявам се, че може да е атака.

Това бе нещо, за което винаги съм се притеснявал. Но исках първо да чуя какво мисли тя.

— Какво по-точно?

— Помисли само. Имаш един човек, който е носител на заразна болест. Нека, за простота на разсъжденията, допуснем, че е някаква мутирала форма на СПИН. И така, този тип е самоубийствен биотерорист, който постига целта си чрез полови контакти с лесно уязвима прослойка от населението.

— Дотук добре — казах.

— Ти каза, че стаята му в приюта в Балтимор е била добре обзаведена, нали така? Значи той държи на някакво ниво и се е нанесъл в малката стая в занемарения приют за бавноразвиващи се, защото не е искал да изпусне открия му се шанс. Има мобилен телефон, стереоуредба, все неща, недостъпни за другите обитатели на дома. След като е свършил мръсната си работа, поръчителите го пречукват, за да не проговори.

— Защо поръчителите ще го убиват? Нали предположихме, че е самоубиец — някакъв чукач-самоубиец...

— Говоря сериозно, Натаниъл.

— И аз говоря сериозно.

— Не знам. — Тя отмести поглед настрана. — Може би уговорката не е била да се самоубива. Може би се е надявал да го излекуват. Може би това са му казали поръчителите. Може би е

разчитал да си свърши работата в Балтимор, да се излекува и после да дойде тук и да се ожени за Гладис Томас.

— Не се връзва, Брук.

— Само мисля на глас. Просто разсъждавам.

— Добре, извинявай. Нека поразсъждаваме. Каква е целта?

— Коя цел?

— На терористичната атака. Къде са писмата със заплахи, исканията? Къде са изявленията за поемане на отговорност?

— Може би чакат положението да се влоши. Пресата да раздуха случая. Помисли, Нат. Помисли колко е ужасно. Никакви писма, никакви пулверизатори или аерозоли. Самият този тип е една жива бомба. Помисли за това.

Помислих. Пак не се връзваше.

— И Гладис Томас е била слабото място. Може би...

— Брук...

— Може би са научили за нейното съществуване след смъртта на Кейси. Може би са я убили, защото са се притеснявали...

— Брук...

— Какво? — сопна ми се тя. После каза по-спокойно: — Не ми викай.

— Въобще не ти викам.

— Викна ми.

— Ами, започна да се увличаш.

— Все някой трябва да го стори. Ти, например. Това ти е работата.

— Виж сега — казах. — Вече се увлякох веднъж. Точно затова и ме изритаха от Балтимор.

— О, разбирам. И откога Натаниъл Маккормик е започнал да се притеснява какво мислят хората за него?

— Откакто чу бълбукация звук на кариерата си, потъваща в канала на тоалетната. Брук, тревогата, че е застрашен целият свят, е правилен начин на мислене. Това е начинът, по който би трябвало да се отнасяме към проблема...

— Аз правя точно това...

— ... но не трябва да губим реалната представа за нещата. Поне досега това нещо е една болест. Вярно, има някои необясними елементи и аз съм тук именно за да изясня един от тях. — От

вътрешността на къщата се разнесоха развълнувани гласове. Изправих се. — Пристигнаха са хората на медицинския следовател. Аз пък трябва да отида в университета, да посетя един стар приятел.

— Стар приятел.

— Стар преподавател. И, освен ако не искаш да ме закараш дотам и да поемеш риска да срещнеш...

— Джеф.

— Освен ако не искаш да срещнеш Джеф, трябва да се върна до твоята къща и да взема колата си.

— Не искам да виждам Джеф. — Тя се изправи.

— Добре тогава, да вървим.

Влязохме в къщата и се представихме на двамата санитарии от службата на медицинския следовател. Обяснихме им подробно предпазните мерки, които трябваше да вземат, преди да приберат тялото. Единият от тях, дебел бял мъж с бръсната глава, се опита да изцеди от нас малко повече информация. Казах му, че вирусът вероятно не се предава по въздуха и че няма за какво да се безпокои, ако спазва всички предпазни мерки. Типичен случай на противоречиви указания — чувствах се като президента, който казваше на народа да бъде бдителен, но да продължи да води нормален начин на живот.

Докато минавахме през централния коридор, дочух хлипанията от дневната и казах на Брук, че няма да е зле да разпитаме и останалите обитателки, да разберем дали някоя от тях не е виждала Дъглас и дали не е влизала в контакт с него.

— Имай малко милост, Натаниъл. Прояви състрадание и изчакай до утре.

— Утре отлитам у дома.

— Защо веднъж не направиш нещо безразсъдно? — остро ми каза тя, отправяйки се към изхода. — Смени си полета.

ГЛАВА 42

От апартамента на Брук изпратих по факса снимката на Дъглас Бюканън на детектив Уокър. После поех на север към срещата със стария ми наставник, стария университет и, може би, към един куп неприятни спомени. В интерес на истината, нямах идея как ще се почувствам там, въпреки че не веднъж и дважд си бях представял сцената на завръщането, най-често въображаеми триумфални събития, като изнасяне на слово при откриване на учебната година или удостояване с почетна степен.

Излязох от магистралата и поех по Юнивърсити авеню, което пресича сърцето на града, станал синоним на възхода на дот-ком^[1] индустрията от 90-те години. Балонът отдавна се бе спукал, но имах усещането, че новината не е достигнала дотук. Затънах в безкрайна колона автомобили, която се влачеше със скоростта на гол охлюв и бе съставена почти изключително от луксозни немски и японски коли и джипове. Някога, по времето на „Лазурно небе“, тук е живял Кен Киси^[2]. Почудих се какво ли би казал за влакчето от лъскави BMW-та, лъкатушещи между бутиците и ресторантите, хищно предлагащи салати по осемнадесет долара.

Постепенно колоната се раздвижи и скоростта ми нарасна на астрономическите петнайсетина мили в час. Шосето се промуши под железопътен надлез и след това се издигна и ме изведе пред Фермата.

Независимо от чувствата ми към университета, където бях прекарал четири изнурителни години на медицинско и научно образование, трябва да призная, че обожавам величествеността на това място. Тя не е от типа на тази по източното крайбрежие, липсва й готическата и джорджианска^[3] монументалност на Йейл или Харвард. Но въпреки това университетът е величествен. Порталът, въвеждащ в университетското землище, което, между другото, е най-голямото по площ в страната, се състои от две големи арки от пясъчник, през които се излиза на дългата половин миля алея, оградена с палмови дървета. Дърветата, дар от някакъв богат възпитаник, се извисяват като масивни

колони, украсени с широки зелени коринтски капители. Носеха се слухове, че всяко дърво струва поне тридесет хиляди.

Медицинският колеж бе напълно неузнаваем. На мястото, където преди години се простираха зелени морави, се бяха появили две масивни постройки. Сградите се издигаха невъзмутимо и внушително, изградени от нещо, приличащо на масивни блокове жълт пясъчник. Гледката ми напомни думите на един известен културен историк, че, когато човек пристига в Ню Йорк през гара Гранд Сентръл, се „чувства като куче, влизащо в града“. Влязох през портала на университета, промушвайки се като плъх. Наистина, ако арките от пясъчник и алеите, обградени с палми те карат да се чувстваш като бог, гигантските сгради на медицинския колеж могат да те накарат да се почувстваш като плъх. Особено, ако преди години са те изритали оттам като плъх.

Все пак, предполагам, че имаше нещо повече от комплекса за непълноценност, внушаван от архитектурата. Присъстваше и усещането за неизменността на институциите, които остават същите, каквито са били, когато си ги напуснал. Това е особено вярно за училища и колежи. Затова е много дразнещо да откриеш, че вратата, до която си се изпикал след онзи щур купон, сега е блиндирана и пред нея стои пазач, че на мястото на храсталаците, зад които си се натискал с колежката от другия поток сега се издига студентски център. Освен това, този университет определено не ме помнеше. Поне така се надявах.

Бях пристигнал петнадесет минути преди часа на срещата с д-р Тоубъл. Давайки си сметка, че има реална възможност да срещна някой от моите демони, натъпках паркинг автомата с монети и поех към колежа.

Вътре не видях абсолютно нищо познато. Нямахте ги редиците бежови шкафчета, в които заключвахме учебници, тетрадки и стетоскопи. Беше си отишла и голямата хладилна витрина, миришеца на компост от преседяващите в нея по цели седмици сандвичи. Нямахте ги очуканите тоалетни с миризмата на амоняк.

Спрях едно момиче, което изглеждаше на тринайсет и го попитах къде е медицинският колеж.

— Ей там — посочи през стената тя. — До административните сгради.

Значи, най-после са построили отдавна обещаните нови класни стаи. Усетих пробождащото ме жило на носталгията, но бляновете ми бяха прекъснати от разнеслия се зад гърба ми писклив глас.

— Натаниъл? Натаниъл Маккормик?

Обърнах се и видях ниска, тъмнокоса жена в дълга бяла престилка, от джобовите на която стърчаха стетоскоп, писалки и бележник. *О, боже, помислих, не сега. В никакъв случай.*

Стомахът ми се сви, докато прехвърлях в паметта си лицата на всички бели жени, които някога бях познавал.

— Джена Натансън — каза тя и ми протегна ръка, избавяйки ме от неудобството да водя разговор, в който нито веднъж да не спомена името на събеседника си. От друга страна, ако правилно си спомнях коя е Джена Натансън, предстоеше ми неособено приятна среща. Почудих се защо, по дяволите, не бях останал в колата.

— Здравсти, Джена — казах. — Отдавна не сме се виждали.

— Наистина отдавна. С какво се занимаваш? Защо си тук?

Казах й, че работя в ЦКПЗ, че съм тук по работа и че съм дошъл да посетя старото училище.

— Чудесно. Това е чудесно. Радвам се да те видя най-после стъпил на краката си, след ония тежки времена. — Великолепен двусмислен комплимент, няма що. — Сигурно си защитил магистърска степен по обществено здравеопазване? — Очевидно не можеше да допусне, че съм получил докторска степен по медицина и предполагаше, че съм избрал друга магистратура. Ако вземем всичко предвид, предположението й бе доста добро.

— Не. Доктор съм. Доктор по медицина.

— Това е страхотно. Къде се дипломира?

— В университета на Мериленд — отговорих. Разговорът ставаше мъчителен.

— Много добър университет — бе неискрената й реакция. — Аз пък се занимавам тук с неврохирургия. Предложиха ми факултативна длъжност и сега съм младши преподавател — допълни тя, без въобще да забележи, че не съм я питал.

— Много добре.

— Аха. Мозъчната хирургия е сериозна работа.

— Е, не е като да конструираш космически кораби — усмихнах се аз.

Тя не се засмя.

— Но е мозъчна хирургия.

— Така е — съгласих се. Как успях отново да се наикисна в подобен разговор?

— Работата не е лоша, но е тежко за жена...

През ума ми минаха поне десет хапливи отговора, но предпочетох по-безопасния вариант:

— Мога да си представя.

— Така или иначе, някой трябва да разбие затворения мъжки клуб — каза тя, изпращайки ми неприятното внушение, че никога не съм бил негов член, че разговаря с някой от по-ниска категория. И после ме докосна по лакътя и попита: — Как се чувстваш тук след всичко онова... нали знаеш?

Не можех повече. Погледнах часовника си и казах:

— Съжалявам, Джена, но закъснявам за среща. Поздравления за всичко, което си постигнала. Изглежда си намерила мястото си в живота. — Докато изричах това, започнах да се отдръпвам назад, за да избегна опасността от покана за кафе или друга социална клопка, в която Джена Натансън би могла да ме вкара.

Излязох навън и се отдалечих доста настрани от старата сграда, преди да се озърна и да се убедя, че Джена си е отишла. Теренът беше чист и си позволих да седна на една пейка. Едва след това погледнах пред себе си и видях, че съм се настанил точно срещу Хейлмановата сграда, където се помещаваше лабораторията на Хариет Тоубъл. Тя, за разлика от всичко останало, изглеждаше непроменена — същите обрулени от вятъра стени от пясъчник, зад които бях прекарал безкрайни часове и където се бях пречупил пред д-р Тоубъл и я бях помолил, бях я умолявал да ми помогне. Погледнах надясно и видях сивата сграда, приютила лабораторията, в която бях правил своя докторат. На третия етаж, в ъгловите помещения, там, където бях самонадеян, щастлив, амбициозен, чувстващ се господар на света, там, където се бях провалил. Провал, така го наричаха състудентите ми. Усетих, че се изпотявам.

[1] Наименование на бизнеса с интернет сайтове, произлязло от разширението „com“, идентифициращо всички сайтове с комерсиална насоченост. — Бел.прев. ↑

[2] Писател, автор на „Полет над кукувиче гнездо“. „Лазурно небе“ е култов филм за космически пришълци на Слава Цукерман, направен през 1982-а. — Бел.прев. ↑

[3] От епохата на крал Джордж I-IV, XVII век. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 43

Моят провал. Първите две години от обучението по медицина са еднакви за всички студенти. Това са двадесет месеца, посветени на усвояването на базисни знания, така наречените предклинични дисциплини: анатомия, биохимия, физиология. След това обикновените студенти отиват по клиниките, за да се научат да бъдат лекари, а онези, които следват програмата за научна степен, отиват в лабораториите, за да станат научни работници. Изборът на лаборатория е изключително важен, защото човек избира не само средата, в която ще живее и работи през следващите четири години, но и наставника си и научната сфера, която ще му осигури изобилие — поне така се предполага — от публикации, парични фондове и полезни контакти. Ако направиш добър избор и поработиш здраво, можеш да се видиш един ден в списъка на кандидатите за Нобелова награда. Ако не уцелиш, е, винаги можеш да станеш лекар.

Казано накратко, искаш властта и влиянието, което се излъчва от твоите уважавани и могъщи шефове на изследователски програми, пронизва те и те обсебва. Крайната цел, свещеният Граал, за повечето от нас бе една и съща: собствена изследователска програма и собствена лаборатория.

След около година озъртане, спрях избора си на лабораторията за ракови изследвания, ръководена от Марк Юрген, хирург трансплантатор от Германия, който се занимаваше с влиянието на вирусите върху човешката ДНК. Д-р Юрген работеше с човешки папиломни вируси, които причиняват брадавици и, при някои жени с лош късмет, са причина за тумори в областта на шийката на матката. Конкретната област на изследванията му беше влиянието на вируса на клетъчно ниво. Интересуваше го защо при някои хора вирусът стимулира клетките да започнат бясно да се делят. Въпреки че се занимаваше с папиломни вируси, нямаше причини да ограничи изследванията си само върху брадавични образувания. Идеята за вирусната причина на раковите заболявания бе много модерна и се

очакваше резултатите на Юрген да бъдат полезни и за ред други изследвания. Това ме убеди окончателно.

Лабораторията имаше славата на тенджера под налягане. Юрген очакваше всички да знаят как да постигнат резултати и да го правят непрекъснато. Похвалите и потупванията по рамото не бяха чести. За сметка на това не бе рядкост някой да напусне съвещание на лабораторията облян в сълзи. Но човекът постигаше своето — резултатите от изследванията се публикуваха редовно в най-престижните научни списания: *Nature*, *Cell*, *Science*, *Cancer*. Юрген бе дошъл в Щатите само преди осем години и лабораторията нямаше сериозни традиции, но защитилите докторат при него отиваха в най-престижните университети като Харвард, Дюк и Пен. Лабораторията бе чудесно място за млад, интелигентен и самоуверен зубрач като мен. С благословията на моята наставница Хариет Тоубъл се присламчих под крилото на Юрген и нещата потръгнаха великолепно. Поне за известно време.

Издълбах собствена ниша за проучванията си върху вируса на хепатит С, който причинява у някои хора рак на черния дроб. Това бе доста сериозна стъпка встрани от основната тема на лабораторията, защото папиломните вируси са ДНК с двойна спирала, а хепатит С е РНК с единична спирала. Но да не ви занимавам повече с подробности. Достатъчно е да кажа, че работата ми бе нова за лабораторията и никой не разбираше напълно същността на заниманията ми. Това ми даде много голяма степен на свобода, което по онова време изглеждаше направо страхотно, а накрая се оказа най-големият гвоздей в ковчегата ми на научен работник.

Както и да е, бях убеден, че съм напилал нов начин да разгадая как вирусите стимулират растежа на клетките и разработих програма за опити, с които да потвърдя хипотезите си. И само след две кратки години успех, доказах ги. Подготвих за публикуване резултатите си, които щяха да допринесат за съществено увеличаване на човешкото познание, а на Юрген направо му бяха потекли лигите. Бях изгряващата звезда на лабораторията, на медицинския колеж и — защо не? — на биологията на раковите заболявания. Имаше само един проблем: резултатите ми не бяха съвсем верни.

Нека осветя сцената на събитията малко повече. В сравнение с академичните медицински среди Уолстрийт и Холивуд са приятни

места за отдих. Моите уважения към Джена Натансън и нейната мозъчна хирургия, но ако искате истинско напрежение, подклаждано от най-високата награда за ума и тялото — завистта на колегите ви, опитайте да поработите във водеща лаборатория, оглавена от брилянтен и отдаден на работата си водещ изследовател. По дяволите, това е много по-тежко от неврохирургията. Тя е за занаятчии. Гениите се занимават с молекулярна и ракова биология. Колкото до парите — след взрива на биотехнологиите, водещите специалисти бяха много добре платени.

Искам ясно и точно да очертая вината си: не започнах да подправлям данните от самото начало. Първоначалните ми резултати бяха много обещаващи. Толкова обещаващи, че Юрген започна да ми сваля звезди от небето. Бях златното му момче и се къпех в лъчите на одобрението му. Когато нещата тръгнаха не накъдето трябва, когато данните, които трябваше да покажат едно, показваха друго, започнах леко да фризирам числата. Бях прав, знаех, че съм прав. Просто не успявах да накарам проклетите числа да се подредят правилно. Изведнъж моята пътека към върха, към славата, се оказа препречена от няколко глупави цифри. Фризирах, фризирах и накрая се оказах толкова хлътнал, че нямаше начин да се върна обратно.

Стратегията ми не беше толкова погрешна, наивна и измамна, колкото може да се стори някому. Съвременната наука е състезание и аз се надпреварвах с няколко други лаборатории, занимаващи се със сходни проблеми. Всичко отива за победителя. За губещите остават годините пропилян труд. Буквално. Може и да успееш да публикуваш нещо в треторазредно списание, при това след доста напъни. Усещайки как ми дишат във врата, исках да спечеля време в играта със заявките. Времето, което е нужно на една публикация, докато се появи на страниците на списанието, е доста дълго. Имах искрените намерения да повтора всички опити докато тече обработката на заявките и процеса на редактиране. Казвах си, че ако, не дай боже, резултатите не излязат каквито трябва, ще оттегля материала си. И до днес вярвам, че щях да го направя. Но не стигнах дотам.

Около месец преди крайния срок за предаване на материалите, Юрген ме извика в кабинета си. Откакто наскоро се бе върнал от някаква конференция, се държеше хладно с мен. Бях го отдал на

перипатетичната^[1] му арийска натура и му казах да почака, защото бях зает с описанието на раздела методика на публикацията ми.

— Веднага, Натаниъл — срязва ме той.

По гласа му разбрах, че нещо се е случило и тръгнах към неголемия му кабинет, който бе на десетина крачки от лабораторната ми маса.

— Затвори вратата — каза Юрген, след като влязох вътре. Бе нагънал дългучестата си тевтонска снага зад бюрото и се бе облегал в седемстотин доларовия си въртящ се стол. — Какво става?

— Какво имаш предвид? — Усетих, че лицето ми пламва.

Допря пръстите на ръцете си, наведе се напред и бавно и отчетливо повтори въпроса, произнасяйки всяка дума поотделно:

— Какво става с твоята работа?

— Всичко е наред. Тъкмо... — Капки пот избиха по скалпа ми.

— Изчервил си се.

— Зная.

— И се потиш. — Добрият научен работник не пропуска нищо.

— Зная — повторих.

Той се прокашля и продължи нататък.

— На конференцията срещнах Дон Епългейт. — Епългейт бе изследовател от чикагския университет, чиято лаборатория се занимаваше с проблема, над който се трудех и аз. — Говорихме за изследванията ти. Той бе много изненадан, че сме получили такива резултати.

Не казах нищо.

Юрген продължи.

— Много изненадан. Толкова изненадан, че каза това и на другите колеги, които бяха наоколо. Те също много се изненадаха. — Значи, освен греха, че съм подправил данните, на съвестта ми щеше да тегне и прегрешението да съм поставил шефа си в неудобно положение. Разбира се, Юрген никога нямаше да го спомене.

— След като се върнах от конференцията, надникнах в няколко дискуссионни форума. Навсякъде забелязах съмнения в нашите резултати. Предполагам, че след като публикуваш работата си, мнозина ще поискат да възпроизведат експериментите ти.

Само че статията ми нямаше да види бял свят. Вече го знаех, а и Юрген, разбира се, го знаеше. Лицето ми гореше.

— През последните седмици отделих доста време да проуча данните ти. Доста се потрудох, Натаниъл. И имам сериозни трудности да разбера как си успял да получиш всичко това.

— Нали ти обясних всичко. Проблемът е в методите. Можеш да провериш лабораторния ми журнал...

— Където забелязах, че си почернил някои резултати.

Лабораторният журнал е основната следа за работата на изследователя. Всичко се записва в него. Поне така би трябвало да бъде. Нищо никога не се изтрива или почерня. Само се задрасква. Би трябвало добре да го зная, но бях немарлив. Това, което бях направил, е все едно да бях оставил пушката с отпечатъците от пръстите си до тялото на човека, когото съм застрелял.

— Аз...

— Не ми говори. — Пак прочисти гърлото си. Това бе неговият тик. — През последния месец накарах Карън да повтори някои от опитите ти...

— Последния месец? Направил си експериментите без да ми кажеш? Не ми вярваш?

— Не. Вече не ти вярвам. Но сега искам да замълчиш, а след това ще ми кажеш дали съм прав, или не. — Отново хъркащото прочистване на гърлото. — Карън направи опитите и не получи твоите резултати. Направи ги отново и отново не получи резултатите.

Не казах нищо, само стоях в кабинета му с пламнало лице.

— И така, питам те, Натаниъл: подправи ли данните от експериментите си?

През ума ми проблеснаха ужасните перспективи, които ме очакваха. От самото начало знаех, че може да стигна дотук, но с течение на времето вероятността изглеждаше все по-малка и все по-далечна. Промълвих бавно:

— Може би съм позакръглил някои числа...

— По дяволите! — изкрещя той. — Слава богу, че те хванах. Просто не мога да го повярвам.

— Мога да обясня.

— Какво по-точно да обясниш? Какво въобще можеш да обясниш?

— Трябваше ми малко повече време. На прав път съм, Марк. Ще направя опитите още веднъж и ще...

— Няма да ги направиш. Не сега. И не ти.

— Но аз...

— Махай се оттук. Върви на майната си. Изчезвай веднага, без да спиращ до бюрото си. Ще изпратя някой да ти донесе личните вещи. — Изправи се и пак прочисти гърлото си. — Ще ти се обадят от академичната канцелария.

Наистина, още същия ден ме потърсиха от академичната канцелария. Настояха да прекратя докторската си работа и да напусна. След едногодишна пробация можеха да ми разрешат да завърша и да стана доктор по медицина, при условие че няма повече да се занимавам с научна работа в областта на базовите или клиничните изследвания, докато съм в университета. Съгласих се с всичко, което искаха от мен. Приех също така да посетя двудневно обучение по изследователска етика. Обещах да се срещна с колегите си от лабораторията на Юрген и да ги въведа в детайлите на работата си от последните две години.

Да се класираш за обучение в медицински колеж е много трудно и затова на всеки, който успее, е даден реалният шанс да стане лекар. Затова, навярно, е още по-трудно да го докараш дотам, че да те изритат от колежа. Цинично погледнато, инвестициите в един бъдещ доктор са толкова големи, че никой колеж не иска да ги хвърли на вятъра. Е, колкото и трудно да изглежда, аз успях да го постигна — изритаха ме.

В началото на годината за пробация постъпих в една местна клиника. След като от мен не излезе изследовател, си поставих целта да стана добър лекар. За два месеца станах експерт по мерене на температура и кръвно налягане и записване на историите на болните. Станах част от екипа и се радвах на добри чувства от страна на персонала. И бях отегчен до смърт. Не ми беше разрешено да практикувам почти никаква медицина, защото не бях положил клинична практика като студент и бях прекарал последните две години в лаборатория. Затова ден след ден всичко се свеждаше до кръвното налягане и температурата. Непрекъснато се упреквах, веднъж за това, че бях подправил данните, а друг път за това, че не ги бях подправил по-умело. След осем безконечни седмици почувствах много повече от простото отегчение. Започнах да се озлобявам. И напуснах.

Трябваша ми пари и се хванах на работа в кафето на кампуса. Това бе началото на края на любовния ми живот. Вече не бях обещаващ

млад докторант и връзката ми с прекрасната Ейлийн Чен загниваше пред очите ми. Борих се да я запазя — боже, колко се старях! — но никоя млада, лъскава и повърхностна жена не би искала да се обвърже с мрачен и навъсен барман, ако може да намери нещо по-добро. А тя можеше. И го направи.

Следвайки традицията от баща ми и от бащата на баща ми, започнах да пия. Няколкото глътки, за да заспя по-лесно, постепенно прераснаха в две-три глътки преди работа и половин бутилка бърбън преди лягане. Месец след раздялата с Ейлийн успях да вкарам няколко пъти в леглото си една колежка, и тя като мен робиня на кафенето, която правеше магистратура в областта на изследване на религиите. Това притъпи болката от жилото на безнадеждността, но за кратко — тя ме заряза след като една вечер, пиян до невъзможност, вдигнах толкова шум пред затворените врати на спалното ѝ помещение, че повикаха полиция.

Такива бяха дните тогава.^[2]

Върхът на самоунищожението ми настъпи в деня, когато в кафето влязоха трима мои бивши състуденти, които бяха достигнали до последната година от клиничната си практика. Бяха напреднали в специализациите си и лекарските им дипломи вече се мержелееха на хоризонта. За тях животът бе прекрасен. Бяха пияни, аз също бях бая сръбнал.

Първият, който дойде до тезгяха, веднага ме позна.

— Я виж ти, кого срещам!

— Здравсти — отвърнах. — Какво да ти предложи?

— Какво ще кажеш за малко данни? Можеш ли да ни сервираш малко данни тука, а? — обади се хлапето зад него. Дебел хирург на име Пабло.

— Какво каза? — попитах аз с широка фалшива усмивка.

— Чу ме много добре — викна с претенция за остроумие Пабло.

— Не му обръщай внимание — каза първото момче. — Прекали с пиенето тази вечер. Заминава за Калифорнийския университет да специализира ортопедия и, нали разбираш, почерпихме се.

— Разбирам. — Опитвах се да се удържа, но Пабло не се предаваше:

— Това е оня тип, дето е подправил данните. Гепиха го и го изритаха. Гепиха шибания лъжец.

Другият студент се обърна към него, но твърде късно. Бях се надвесил над тезгяха и стоварвах якия си десен прав удар точно в средата на муцуната на бъдещия хирург. Болка прониза ръката ми и до слуха ми достигна звукът на строшената назална кост. Пабло покри лицето си с ръце и запищя, а аз се опитвах да го нацеля още един път. Кръвта се процеждаше през пръстите му.

Първото момче ме блъсна назад през тезгяха.

— Какво правиш, по дяволите...

Всичко бе свършило. Хората се трупаха около сгърчения на пода Пабло. Неколцина се промушваха със загрижени лица през тълпата, като че ли можеха да направят нещо. Насочих изкривения си пръст към хленчещия на пода мухльо, който уплашено опипваше носа си.

— Шибан смукач. Върви в калифорнийския да ти го оправят, задник такъв. Мръсен шибан задник.

И в този миг, протегнал ръце във въздуха, изригващ проклетия, превъртах окончателно и рухнах. Дойде полиция, закараха Пабло в спешното отделение. Първият момък, сега онколог във Филадельфия, успя да убеди него и полицаите, че той е виновен за инцидента и никой не направи оплакване. Но университетските власти не бяха никак очаровани и ме помолиха да напусна.

Напуснах. Бях на двадесет и пет.

Добрата стара сграда на колежа. Майната й. Погледнах часовника си, станах от пейката и тръгнах.

[1] Присъща на стила Аристотел, който е обучавал учениците си по време на разходка. — Бел.прев. ↑

[2] Those were the days — известен хит на Мери Хопкин от 60-те години. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 44

Изкачвах бавно изтритите от годините стъпала до третия етаж на Хейлмановата сграда. Нищо не се бе променило откакто ги бях изкачил за последен път преди осем години. Имах чувството, че познавам някои пращинки.

Както вече споменах, лабораторията на Хариет Тоубъл бе първата, в която бях работил. Може би щях да остана там, ако тя не ме беше убедила, че мога и трябва да разширя сферата на практическите си знания. Неведнъж през годините, особено в началото, съм си задавал въпроса дали тя не е прозряла някои черти на характера ми и не ме е убедила да отида другаде, единствено за да предпази себе си и лабораторията си от неприятности. Но с течение на времето все повече се убеждавах в нейната лоялност.

Подминах администрацията на департамента по микробиология и ускорих крачка, като се надявах да избегна нова среща като тази с Джена Натансън. От двете страни на коридора се редяха вратите на лабораториите. На всяка от тях имаше табелка с името на водещия изследовател, на докторантите и специалистите, минаващи следдипломната си квалификация там. В ъгъла, простирайки се на по четири метра във всяка посока, се разполагаше лабораторията на Хариет Тоубъл. Влязох вътре.

Сред лабиринта от лабораторни маси видях тридесетинагодишен мъж, вероятно правец постдокторската си специализация и млада жена, която би трябвало да е дипломантка. Той се бореше с компютър, а момичето, нахлузило ръкавици, титруваше някакъв гел, една от най-досадните рутинни дейности в лабораторията.

В дъното имаше дървена врата с малка месингова табелка, на която бе гравирано: *Хариет Тоубъл, доктор по медицина, доктор на науките*. Почуках и отворих вратата.

— Д-р Тоубъл — казах.

Тя седеше зад отрупано с бумажни бюро. Кабинетите на почти всички доктори изглеждат по този начин; никой учен или лекар, заслужаващ това име, не би допуснал да бъде заварен в разтребен

офис. Акуратно подреденият офис подсказва за неправилно степенуване на приоритетите.

— Натаниъл — отвърна тя.

Не стана от мястото си, затова аз пристъпих до нея, наведох се и я прегърнах. Колкото и дребна да беше, имах чувството, че още се е смалила от последната ни среща насам. Все пак, времето я бе пощадило и тя изглеждаше твърде енергична за жена, прехвърлила седемдесетте, която детския паралич е приковал от малка към инвалидната количка.

— Радвам се да те видя — каза, — много, много се радвам.

Да пукна, ако срещата с тази жена не ме изпълваше с вълнение. Колкото и да мразех Калифорния, струваше си да дойда дотук, само заради срещата с Хариет Тоубъл. Почти си струваше.

Прекарах известно време в дрънкане на глупости — за ЦКПЗ, за сушата, налегнала напоследък източното крайбрежие и за любовния ми живот. Но думите бяха като балсам за душата ми, изтънчена храна, която двамата с д-р Тоубъл поделяхме. Наслаждавах се на мига; изглежда, че тя също се наслаждаваше. Накрая попита:

— Е, д-р Маккормик, казвай какво те носи насам?

В рамките на две минути ѝ разказах най-същественото.

— Добре, ще успеем да го обсъдим по време на обяда. Доста неща се промениха откакто си отиде. Видя ли лабораторията?

— Каквото можах от входа на коридора до кабинета ти.

— Разраснала се е, Натаниъл. Взех и съседните помещения на Копелман, след като Хенри напусна и замина за Северна Каролина. Нека ти покажа.

Изправи се и се опря на патериците, които бяха подпрени до бюрото ѝ. Премествайки с труд недъгавите си крака, наследство от полиомиелита, се насочи към вратата, а аз я последвах. Влязохме обратно в лабораторията и тя ми посочи с жест на брадичката трите реда маси и двамата си помощника, трудещи се в помещението.

— Продължаваме да работим по някои теми още от твое време. Мутации на вируса на СПИН и резистентност към лекарства. Йоник — кимна към постдокторанта — работи над материал, който ще публикуваме през някой от следващите месеци в *Медицински журнал на Нова Англия*. Йоник, Лейла, това е д-р Натаниъл Маккормик,

някогашен мой студент. Сега е един от ония, които колят и бесят в ЦКПЗ.

Думите на д-р Тоубъл ми придадоха неочаквана тежест, въпреки всичките житейски несполуки. Обичах я за това й качество.

Йоник и Лейла промърмориха нещо, приличащо на поздрав. Някъде отзад бръмчеше центрофуга. *Господи, казах си, толкова отдавна не съм бил на място като това.* Миризмите, звуците... всичко бе толкова познато, нещо като да се завърнеш у дома.

— Натаниъл, мисля, че това тук много ще ти допадне.

Влачейки патериците по покрития с плочки под, тя се упъти към съседната стая. Тя се оказа по-малка, но много по-добре оборудвана: имаше нов хроматограф, работещ под високо налягане, компютър на всяко работно място и молекулярна центрофуга в ъгъла. Нова, скъпа техника.

— Положителните страни да работиш с частния бизнес. — Бръчките й се събраха в усмивка. — Имаме много приличен бюджет.

Чух някой да чука по клавиатурата на компютър в далечния край на помещението.

— Частният бизнес ли? — попитах, но изглежда нещо бе отвлякло вниманието й. — Нима сега работиш за Империята?

Тя се усмихна и отново се върна при мен.

— Чувал ли си името *Трансгеника*? Компанията?

— Звучи познато. Нещо, свързано с ксенотрансплантациите.

— Продължаваш да следиш новините, виждам.

— Донякъде.

Ксенотрансплантациите представляват трансплантации на органи и тъкани между различни биологични видове. Някои от тях са вече широко разпространени, например, трансплантацията на сърдечни клапи и кожа от свине. Но от *Трансгеника* си бяха поставили по-високи цели: трансплантация на цели органи. Подобен род експерименти се провеждаха от много години, но без особен резултат. Първият регистриран подобен опит е бил направен в Германия, в началото на 20-и век от лекар на име Унгер. Той се опитал да присади на човек бъбрек от маймуна. Реципиентът починал почти веднага, след като имунната му система въстанала и кръвта се съсирила във вените му. По-късно, през 20-те, един американски лекар трансплантирал агнешки бъбреци на човек. Пациентът живял девет дни. Напредък, но

много далеч от целта. Като се има предвид, че по онова време дори идеята за кръвни групи е била новост, резултатите са били впечатляващи.

Бъбреци от примати, от агнета, от мъртви пациенти — познанията ми се простираха дотук. Горедолу това можех да си припомня от лекциите по трансплантиране, които бях посещавал преди десетина години.

— Значи работиш за *Трансгеника*, така ли?

— Работя с тях. Успяха да издействат голяма субсидия от Националния институт по здравеопазване и сериозни инвестиции от *Спанна фармасютикъл* за целите на техните изследвания. Парите от Института по здравеопазване НИЗ са отпуснати целево за изследване на рисковете от междувидови зарази — вируси, приони и други, всички ония кофти нещица, с които се занимаваш. Имаха нужда от някой независим, който да наблюдава работата им. Предложиха ми и аз се възползвах от възможността.

— Поздравления — казах, макар че, познавайки ситуацията по принцип, можех да си представя доста добре докъде се простира независимостта на д-р Тоубъл. — В какъв стадий са нещата? Стигна ли са до клинични тестове?

— Предполага се да преминат в трета фаза — непосредствено преди одобрението на Агенцията по храните и лекарствата — след по-малко от година. Много е интересно. Изследваме всяко късче тъкан от реципиентите, но досега не сме намерили нищо. Пациентите са съвсем чисти.

— Кои са реципиентите?

— Чувал ли си за Ото Фалк? — пренебрегвайки въпроса ми, попита тя.

Името ми бе много добре познато и той, разбира се, не беше един от реципиентите. Фалк беше много известен хирург, специалист по трансплантации, дошъл в университета от *Джон Хопкинс* преди петнайсетина години. Беше ревностен привърженик на ксенотрансплантациите. Именно на неговите лекции бях научил за ранните експерименти в тази област.

— Слушал съм негови лекции едно време — казах. — Значи работиш с прасета? Доколкото си спомням, Фалк обожаваше прасетата.

— Да. Те са най-близко до човека по размер и морфология на органите. Прасетата, животинската аристокрация.

Човекът в другия край на лабораторията тихо изруга.

— Колко човека работят по задачата на *Трансгеника*? — попитах, докато се опитвах да разгледам по-добре жената, скрита зад отрупаните с каталози и бутилки с реактиви рафтове. Бях чул достатъчно ясно гласа, за да съм сигурен, че е жена.

Д-р Тоубъл не отговори на въпроса ми.

— Хайде да вървим да обядваме — каза тя. — Вече е почти два, а аз не съм сложила троха в устата си от сутринта. След това ще ти разкажа всичко, което те интересува.

Жената отново изруга. Чух я да отмества стола си и да тръгва към нас покрай рафтовете. Заобиколи ги и замръзна на място, когато ме видя. Аз пък за момент помислих, че ще умра.

— Здравей, Натаниъл — каза тя.

— Ейлийн...

Настъпи мъртва тишина, нарушена накрая от д-р Тоубъл.

— Д-р Чен е част от нашия екип.

Кимнах. Не бях в състояние да кажа каквото и да било.

— Как я караш? — попита Ейлийн.

— Горедолу. — Гласът ми трепереше.

— На обяд, Натаниъл. Кафето ще затвори след пет минути. — След още една пауза д-р Тоубъл отново ме подкани да вървим на обяд.

— Радвам се, че те видях — каза Ейлийн, докато излизахме от лабораторията.

Аз само кимнах.

Вече в асансьора, Хариет Тоубъл ме хвана за лакътя.

— Съжалявам, Натаниъл. Ейлийн не трябваше да е в лабораторията днес. Освен това не беше на обичайното си място. Ако знаех...

— Всичко е наред. Беше много отдавна. — Но не достатъчно. Никога нямаше да бъде достатъчно отдавна.

ГЛАВА 45

В стремежа си да избегнем възможността за нова, нежелана среща с жената, която разби сърцето ми, седнахме в малко кафе в друга сграда с лаборатории. Медицинският колеж изобилства от подобни местенца — всяка сграда има поне едно и всички предлагат различен асортимент. Изобилието от закрепостени клиенти дава възможността на щастливците, докопали се до договор за наемане, да надуют надценките и да трупат добри печалби.

Поръчах си сандвич, но не бях в състояние да преглътна нито хапка. Не ми се искаше да се разпростирам по темата за епидемията, за Дъглас Бюканън или Гладис Томас, но перспективата да разговарям за Ейлийн Чен ме ужасяваше. Затова се впуснах в разказ за перипетиите си от последните дни. Освен другото, д-р Тоубъл бе и микробиолог. Бе работила за ЦКПЗ по времето, когато те се наричаха още Център за заразни болести и беше правила някои проучвания на хеморагичната треска още преди на сцената да се появи СПИН и да привлече преобладаващата част от изследователските фондове и повечето добри специалисти. Може би щеше да ми подсказе нещо полезно.

Докато слушаше разказа ми, тя ставаше все по-мълчалива. Вероятно за жена, прекарала голяма част от живота си в изследване на СПИН, бе угнетяващо да слуша история за секс и смърт. Изложих ѝ фактите и преминах към хипотезите за биотерористична атака, предавана по полов път. Накрая я попитах дали всичко това не ѝ се струва прекалено изсмукано от пръстите.

— Не съм експерт в тази област.

— Но какво мислиш?

— Мисля, че звучи много плашещо.

— И за мен. Кръгът на заразените е доста неочакван. Притеснен съм от това, което се случва, д-р Тоубъл. Много съм притеснен.

— Излишно се впрягаш, Натаниъл. Това, че заразата удря неочаквана прослойка от обществото, не значи, че е по-ефикасна. Не се вживявай толкова, не пишеш роман на Том Кланси.

Не, не пишех роман на Том Кланси. Биотероризмът не беше най-вероятният сценарий, но определено беше най-лошият възможен. И в цялата история категорично имаше нещо сбъркано. Предполагам, че притеснението се е изписало на лицето ми, защото д-р Тоубъл смекчи тона:

— Добре е, че мислиш по този начин, все пак. Радвам се, че човек като теб работи за правителството. — Тя се усмихна. — Казваш, че си се сблъскал с доктор на име Рандъл Джеферсън?

— Да.

— Ще взема да му се обадя. Сигурна съм, че ти е казал всичко, което знае по случая, дори и да не го е направил по най-приятния и удобен за теб начин.

— Познаваш ли го?

— Работили сме заедно преди време в *Джон Хопкинс*. Не бих казала, че сме приятели, но сме добри познати. — Тя огледа залата. — Той е добър човек, Натаниъл. Просто си го хванал в лош момент.

— Изглежда често му се случва.

— Може би защото има много неща, които трябва да защитава.

— Включително общезития, приличащи на помийна яма?

— Разбирам възмущението ти. — Лицето ѝ запази неутралното си изражение. — Аз също се възмуствам. Разбирам също така, че си много огорчен, че са те отстранили от разследването, но така е може би по-добре — добави тя с тъжна усмивка.

Разсмях се, но смехът ми секна, защото осъзнах, че не се е пошегувала.

— Не мога да повярвам, че го казваш. Нали току-що каза, че било добре, дето правителството разполага с хора като мен?

— И пак ще го кажа. — Замълча, явно търсейки думите. — Натаниъл, ти си още много млад. И си прекалено амбициозен, дори и за тази професия, изобилстваща от амбициозни млади мъже. Най-късият прав път невинаги е най-добрият.

Не беше трудно да схвана скритото зад думите ѝ внушение: същите онези черти на характера, които ме провалиха в медицинския колеж, бяха причина да ме изритат от Балтимор. Но имаше една съществена разлика:

— Този път не съм направил нищо нередно.

— Освен че си настроил срещу себе си всички, които биха могли да ти помогнат. Членуваме в един малък, затворен клуб, Натаниъл. Всеки познава всекиго и всеки защитава всекиго. Най-вече от нахалното надзъртане на хора, които не си правят труда да разберат какво точно вършим. За тях всичко е черно-бяло. — Тя замлъкна и отхапа малък залък от сандвича си. — Ото Фалк бе облепил едната стена на кабинета си с изпълнени с хули и обиди писма, които бе получил, а другата — с писмата на хората, които умираха, чакайки реда си за трансплантация на бъбрек. „Да изгориш в ада, нацистко копеле“ и „Моля, побързайте, брат ми ще умре без бъбрек“. Той е ангел в очите на едните и дявол за другите. А в същност е само един човек. А ти... — Тя ме погледна право в очите. — Ти не можеш да проумееш защо никой не се разтапя от удоволствие, когато ти, заслепен от чувството за собствена правота, ги тероризираш, за да получиш информация. Например, д-р Джеферсън. Служиш на двама господари, Натаниъл, предполагам, че са ти го обяснявали по време на обучението в ЦКПЗ. Разбира се, трябва да се грижиш за общественото здраве, но трябва да се грижиш и за самото общество, за законите му и за правата на отделния човек...

— А какво ще кажеш за правото на човек да не бъде заразяван?

— О, колко чудесно би било, ако живеехме в полицейска държава, където ще можеш да влезеш във всеки дом и да вземеш проби. Където всеки човек може да бъде принуден да разкрие всички свои кирливи ризи, за да спре избухването на епидемия, която може би има, а може би няма нищо общо с личните му тайни. Има ли нови случаи?

— Не зная.

— А би трябвало. — Тя взе в ръка сандвича си, погледна го и го остави обратно. — Може би това е изолиран случай. Може би една от заразените жени го е прихванала от някой, който е пътувал до Южна Америка и е донесъл оттам нов щам на *мачупо*, достатъчно различаващ се от познатите ни вируси, за да не бъде разпознат от вашите лабораторни тестове? Може би този щам се пренася само по полов и кръвен път? Ако е така и ако се развива толкова бързо, колкото казваш, тогава да благодарим на Бога, бързо ще се самоунищожи. Но ако те оставим да действаш по твоя начин, ще трябва да поставим под

карантина целия Балтимор и да хвърлим Рандъл Джеферсън в затвора, за да спрем болестта.

— Може би това щеше да бъде най-правилното нещо — казах ядосано аз.

— А може би *ти* виждаш нещата само в черно и бяло. Не е никак добре за научен работник или епидемиолог.

Мълчаливо се заехме със сандвичите си. С всяка хапка ядът ми се разпалваше все повече и повече. Толкова се бях надявал, че поне Хариет Тоубъл ще ме разбере и ще застане на моя страна.

— Не може да имаме всичко, д-р Тоубъл. Аз съм склонен да пожертвам някои лични свободи в името на по-висшето добро. Има полза от принудителните карантини. Може да не си съгласна с мен, но ако бяхме успели да намерим Дъглас и го бяхме задържали за известно време, вероятно всичко това нямаше да се случи.

— Но ти въобще не можеш да бъдеш сигурен, че именно Дъглас е причината — остро каза тя. Потръпнах от бликналото в тона й чувство. — Натаниъл, Натаниъл, Натаниъл. — Усмихна се, пресегна се през масата и ме потупа по ръката. — Напредваш, моето момче. Беше направо чудесно да наблюдавам израстването ти. И продължава да е чудесно.

— Дошло ми е до гуша от израстване. Вечно някой ме полива, наторява, окопава...

— Но нали така животът ти става двойно по-вълнуващ? Иначе не би бил и половината от това, което си сега.

— Радвам се, че имаш вяра в мен.

— Аз винаги имам вяра в хората. Особено в теб. — Тя се отпусна назад на стола си. — Хубаво. Ще ударя една жица на Рандъл Джеферсън. Едва ли мога да направя нещо съществено, но поне ще се опитам да го успокоя и да видя дали няма да ми каже нещо повече за младежа, за когото се интересува. — Извади своя джобен компютър и надраска нещо на екрана му. — Как беше името му? Дейвид Бюканън, нали?

— Дъглас. Или Кейси. Забравих да ти кажа. Тук е бил известен с това име. Доста е смущаващо... — По лицето й се изписа странна гримаса. — Какво има?

— Кейси? Сигурен ли си, че е Кейси?

— Да, защо?

— Нищо. Кейси чий?

— Не можах да науча фамилното му име. Нещо не е наред ли?

— Всичко е наред, Натаниъл. Как изглеждаше този човек?

— Ами, беше... Чакай, имам негова снимка. — Разрових бележника си, търсейки снимката на Дъглас Бюканън, известен като Кейси и я плъзнах към нея по масата.

Когато я видя, лицето ѝ се промени. Може би беше изненада, а може би беше само напрежението да разгледа по-добре едрозърнестия образ. Помислих, че ще каже нещо, но тя само ме погледна и ми върна снимката.

— Наистина трябва да тръгвам, скъпи. Беше толкова хубаво да те видя отново. — Тя се пресегна за патериците.

Станах и ѝ подадох ръка. Помогнах ѝ да се изправи.

— Д-р Тоубъл, ако имате някаква идея, каквато и да е...

— Беше толкова хубаво да те видя, Натаниъл.

С тези думи тя се обърна и си тръгна, почуквайки с патериците по излъскания каменен под.

ГЛАВА 46

Бях объркан, макар и донякъде окуражен от това, че поне някой изглежда знае нещо за това, което се случва в Балтимор. Тръгнах обратно към колата. Когато заобикалях сградата Хейлман, забавих крачка. Не можех да се отърся от срещата с Ейлийн, въпреки че моментът бе крайно неподходящ за изясняване на някогашни отношения. Изкушавах се от мисълта да изкача трите етажа, да провრა глава през вратата на лабораторията на Хариет Тоубъл и да повдигна самочувствието си с няколко язвителни забележки, отправени към Ейлийн.

Но това би било безкрайно глупаво. Продължих към паркинга и извадих мобилния си телефон. Имах задача за решаване.

Изпратих повикване на пейджъра на Тим. Вундеркиндът на епидемиологията ми се обади след двадесет минути, когато вече слизах от магистралата в Сан Хосе.

— Намерих жената — казах му. — Гладис Томас.

— И?

— Мъртва е. Обесила се е рано тази сутрин. — Отброих пет бавни удара на сърцето.

— Окей — каза. — Окей. Това е доста странно. Обесила се е, казваш?

— Да. Видях тялото. — Тим беше прав, странно беше. Не толкова самото събитие, колкото начинът. Макар че обесването е доста популярен метод за самоубийство, статистиките твърдят, че жените предпочитат да гълтат хапчета.

— Успя ли да се срещнеш с нея, преди да, въ, преди това да се случи? — попита Тим.

— Да. — Разказах му за любовната интрига между Дъглас Бюканън и Гладис Томас и за връзката с Кейси, псевдонима на г-н Бюканън за Западното крайбрежие.

— Много странно.

— Всъщност, още не съм ти разказал най-странната част от историята. — Казах му за кончината на Дъглас Бюканън,

възкресението и повторната кончина. — Така че, поне както аз си представям нещата, излиза, че Кейси или Дъглас е имал две самоличности, едната от които е задигнал от починалия в Пенсилвания човек. Или е живял тук като Кейси и после се е пренесъл на изток, или е живял там, а е прескачал дотук, представяйки се за Кейси. Става дума за един и същ човек, Тим. Снимката го потвърждава.

— Научи ли фамилното му име?

— Не.

— Не знам какво да мисля за това. Между другото, кога го научи? Кога разбра, че Дъглас е умрял на два пъти?

— Преди двацет минути — излъгах.

— Добре. Нали не правиш нищо зад гърба ми? Не си пъхаш носа в Балтимор?

— В никакъв случай. Просто звъннах на Майърс да го питам как е със здравето. Оплакваше се, че напоследък много го притесняват хемороидите.

— Добре. — Чух как спира колата си и отваря вратата. — За да си в течение на нещата, ще ти кажа, че се обединяваме около хипотезата за гризачи или членестоноги. Балтимор е пристанищен град и не е невероятно някое насекомо или плъх да е скочило от кораба и да е разнесло нашия вирус. Неколцина от квартирантите на Джеферсън работят на пристанището, така че е напълно възможно. Но... — Той издиша шумно през носа. — Но това, което ми каза преди малко... Ще се наложи да се обадя на детектив Майърс и да му напомня, че информацията трябва да идва първо при мен, а не при теб.

Тим отдръпна телефона от устата си и поведе разговор с друг човек. Така са големите клечки, нямат време за телефонна етикеция. Без да забавя темпото, продължи прекъснатата си тирада:

— Полазват ме тръпки от това, което открихме, Нат. Става все по-необяснимо. Никак не ми харесва начинът, по който се развиват нещата. Все още не знаем най-важното за убийството на Дъглас Бюканън... — Замълча. Изглежда се бе замислил над нещо. — Аз не съм ченге. Ние не сме ченгета. ФБР настоява да поеме случая...

— ФБР? — Това не бе добра новина. Веднага си представих заглавията: „ФБР разследва вероятна атака на биотерористи“.

— Аха. Докато бяхме сигурни, че причината е естествена, се постарях да ги държа на разстояние. Но с оглед на разкритията от

последните часове мисля, че няма да навреди, ако ги повикаме.

— Недей, Тим. Не още. Тук имам някакъв напредък. Ако ги вкараме в играта всичко ще оцапат.

— Аз защо ти приказвам, че не сме ченгета? Не там е нашата сила, Гунга Дин^[1]. Нашата работа е да преследваме болестите, а нека момчетата от Бюрото разследват убийствата и откраднатите самоличности. — Дочух гласовете на хора, разговарящи близо до него. Тим заговори по-тихо. — Виж сега, разбирам, че си обиден. Сигурно си мислиш, че ти отнемат лаврите всеки път, когато свършиш някое добро дело. Но знаеш ли какво, Натаниъл? Животът е пълен с Л... Нямам предвид теб...

Точно така, казах си. Става дума за теб, Тим.

— ... а цялата тази ситуация, политиците и всичко от този род. Трябва да се справим по най-ефикасния начин. — Той замълча. — Правили ли са секс?

— Кой?

— Твоето момиче там, Гладис Как-й-беше-името и Бюканън?

— Тя каза, че никога не са го правили.

— Вярваш ли й?

— Да. Изглеждаше наистина влюбена в него.

— Да бе. — Сарказмът бликаше от него. — Нейсе. Вземи тъканни проби и ги изпрати в лабораторията. Утре заминаваш за Атланта, нали?

Отговорих утвърдително на въпроса, който беше по-скоро заповед. По челото ми изби пот и започна да се стича надолу по бузите ми. Бях ужасно вкиснат. Паркирах колата на забранено място точно срещу Департамента по здравеопазване. Пазачът се насочи към мен, но след като му посочих разрешителното, което бях оставил зад предното стъкло, се прибра обратно.

Смених темата и попитах дали има някакво развитие на случаите в Балтимор.

— Няма нови заболявания. Но все пак, изменили са само тридесет и шест часа.

— Това е добре.

— Да, но съм притеснен. Чудя се кога ли ще се отприщи потопа.

— Е, ако това стане и имаш нужда от още хора...

— Тогава ще се радвам, че си в Атланта да координираш нещата. Виж, аз трябва да вървя. Предстои ми пресконференция. Все пак, да попитам: успял ли си да се спречкаш с някого там?

— Не, Тим.

— Сигурен си, че не си ядосал никого?

— Така поне мисля.

— Не ме интересува дали ти мислиш, че не си ядосал никого. Проблемът е дали аз ще помисля, че си ядосал някого.

— Не, Тим. И ти не би помислил така.

— Това е добре. Така или иначе, нямаш много време да го направиш. Искам те утре в Атланта. — Искях да му благодаря, че ми е напомнил кога трябва да бъда в Атланта. През последните две минути почти го бях забравил. — Сега трябва да вървя. Опитай се да не предизвикаш въстание на туземците.

— Тим? — казах. — Има още нещо.

Но той вече бе затворил телефона.

— Знаеш ли, ти си пълен задник.

Две минути по-късно ми се обади Брук.

— Къде си? — попита без предисловия.

— Точно пред твоя офис. Трябва да...

— Трябва веднага да дойдеш тук. Аз съм в службата по съдебна медицина.

— Точно това имах предвид. Какво правиш там? Това не е твоя работа...

— Казах ти, че нещата стават бавно. Трябва да дойдеш тук.

— Какво се е объркало?

— Просто ела — троснато каза тя и затвори телефона.

[1] Герой от едноименната поема на Ръдиард Киплинг. Символ на добротата и милосърдието на неевропейската раса, индуски аналог на Чичо Том. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 47

Докато стигна до сградата, където се помещаваше службата на съдебния лекар, докато се оправя с охраната и намеря пътя си към сутерена в лабиринта от коридори, стана три часа. По това време би трябвало патолозите да са доста напреднали с аутопсията на Гладис Томас.

И наистина бяха. Можех да го видя през големия стъклен прозорец, отделящ административните помещения от залата за аутопсии. Вътре забелязах трима души, облечени в престилки, с маски и ръкавици. Двама бяха наведени над тялото, а третият надничаше през раменете им. Наблюдателят, който имаше по-скоро женска фигура, ме забеляза и ми махна с ръка да мина надясно. Беше Брук. Тръгнах да заобиколя бюрата. Всички бяха празни с изключение на едно, зад което полуумряла седеше жена на средна възраст с типичния вид на секретарка. Намерих вратата с надпис „Зала за аутопсии“ и се вмъкнах в преддверието, изобилстващо от престилки, маски, ръкавици и други подобни. Друга врата, облепена с всички възможни предупреждения за опасност от зарази, водеше към самата зала. Облякох се и отворих вратата.

Брук ме очакваше.

— Доста време ти отне.

— Самият Дедал^[1] не би могъл да сътвори по-объркващ лабиринт.

— Кой?

— Няма значение.

Тя ме поведе покрай две маси за аутопсия от неръждаема стомана, на едната от които лежеше покрито с чаршаф тяло. Другата бе празна. На третата маса лежеше Гладис Томас, която вече никак не приличаше на себе си: гръдният ѝ кош бе разтворен и вътрешностите ѝ лежах на масата, на половин метър разстояние от останалата част от тялото.

Брук ме представи на доктора. Луис Гонзалес бе към края на двугодишната си специализация по съдебна медицина и патология.

Санитарят, младеж на име Питър, не изглеждаше никак доволен, че се намира на това място. Първото нещо, което ме попита д-р Гонзалес, след като се представихме, беше:

— Наистина ли е *ебола*? Имам предвид онова в Балтимор.

Питър, оплескан до лактите в кръв, спря да работи в очакване на отговора ми.

Брук ме погледна и каза:

— Вече им казах, че не е, Нат.

— Просто искаме да знаем всичко, което е известно по случая — каза Гонзалес, докато претегляше черния дроб и си отбелязваше нещо.

Обясних им, че не знаем какво точно представлява балтиморският вирус и че няма основания да се притесняват точно това тяло да е заразено с... ами, с каквото и да се окаже онова в Балтимор.

— Точно това им казах и аз — обади се Брук.

Гонзалес я погледна:

— Изплашихте ни до смърт, когато позвънихте. След като се разчу, никой, освен мен и Питър, не искаше да се заеме с това тяло.

— Аз не исках — каза Питър.

— Но ти си смело момче и ще постигнеш много в живота — отвърна Гонзалес.

— Д-р Гонзалес, кажете, моля, на д-р Маккормик това, което казахте на мен. — Брук се доближи до масата.

— Това е само мое мнение — поколеба се Гонзалес. — Няма да говоря официално.

— Разбирам — казах.

— Ами — започна той, загледан в лежащия пред него труп. — Смъртта е настъпила от асфиксия^[2], това е сигурно. Видели сте я, нали?

— Да.

— Разгледахте ли добре контузиите?

— Не. Детективът не ми позволи да я докосна.

Ръката на Гонзалес ме насочи към тялото на Гладис и аз за пръв път можах да видя по-подробно покойната.

Само човек, който не се е нагледал на смърт, може да мисли, че тя носи умиротворение. Устните на Гладис Томас бяха така подути, сякаш държеше в тях малина. Очите ѝ бяха отворени и ако бе жива,

щях да кажа, че изглежда изплашена. От раменете към гръдната ѝ кост и надолу през коремната кухина имаше голям разрез с формата на буква „У“. Късове плът, подобни на криле на умряла птица, бяха хлътнали в пустата ѝ телесна кухина. Беше гротескно.

Гонзалес хвана с ръце главата ѝ и я обърна на една страна, откривайки врата.

— Направихме много снимки на главата и врата, но нека погледнем... — Взе маркуч и изплакна мястото. — Още сутринта взехме всички проби от драскотините и следите от въжетото. Вече са в лабораторията и едва ли ще имаме резултат по-рано от няколко дена. — Посочи ми врата на мъртвата. Бе разрязан и плътта около трахеята бе разтворена. Той разголваше пласт след пласт мускулатура, обръщайки ги надолу към гърдите, където те падаха подобно на лигавник.

— Видели сте я висяща на въжетото, нали?

— Да.

— Видяхте ли примката?

— Видях я.

— Тогава сигурно сте забелязали, че възелът не е от най-добрите. Не е изненадващо, напоследък никой не знае как да завърже свестен възел. Още по-малко такава... — Той не довърши мисълта си. — Искам да кажа, че не е умряла от счупване на врата. Задушила се е.

— Ясно.

— Но погледнете тук. Виждате ли? — Той грижливо съчлени обратно врата и прекара пръст по посинелите черти. — Имаме две следи от охлузване. — Посочи ми обръча, обвиващ врата като грозен опушен гердан. Имаше и още едно, по-леко охлузване, малко над първото. Наистина трябваше да се вгледам, за да забележа разликата.

— И какво? — попитах.

— От уврежданията на сънната артерия и подезичната кост изглежда, че причина за смъртта е тази, по-долната следа. Горното охлузване не е навредило. Вижете тук: няма спазъм на сънната артерия толкова високо.

Вгледах се в купчината плът на масата пред себе си и за миг видях в нея жената. Жива, само преди двадесет и четири часа. Плачеща, суетяща се, вкопчила се в Брук. А сега лежеше пред мен, разчленена като животно в кланица. Контрастът бе твърде шокиращ.

Затворих очи и се постарях да изтрия от съзнанието си образа на живата Гладис Томас.

Тя е мъртва, Маккормик. Просто мъртва.

— Д-р Маккормик? — Видях, че Гонзалес е спрял и ме гледа.

— Да. Гледам внимателно. — Разрових се из познанията си по анатомия и патология в желанието си да открия разликата между сънна артерия със и без спазъм. Безнадеждна работа. Въпреки това кимнах. — Да, виждам.

— И така, нашата жертва не е направила най-добрия възел — продължи Гонзалес. — Предполагам, че не е скочила от стола, за да разбере, че въжетото не е достатъчно опънато, след което да го е нагласила и направила втори опит.

— Какво искате да кажете?

— Искам да кажа, че я е убило това, което е оставило тази, пониската следа.

Нещата започнаха да се проясняват.

— Продължавайте, докторе.

— Тази следа е оставена от примка, която е била издърпана в хоризонтална посока и е причинила основните увреждания. Това е долната следа. Горната следа е оставена от друга примка, която е била сложена по-късно, след като долната е нанесла пораженията. Виждате ли как охлузванията са доста по-повърхностни от тези на долната? Това е защото вече е била мъртва, когато е направено това. Трябва да погледнем снимките, направени на място, но съм готов да се обзаложа, че въжетото, на което е висяла, съответства на следите, оставени от погорната примка.

— Което означава, че е била убита от нещо, пристегнало врата ѝ хоризонтално.

— Точно така. Не е напълно невъзможно да го е направила сама, но би трябвало да се е наклонила много настрани от стола, за да се получи подобна хоризонтална следа от пристягане.

— Да го кажем откровено: изглежда сякаш някой е застанал зад нея, стегнал е врата ѝ с хоризонтална примка и я е задушил до смърт. Това ли искате да кажете? — попитах.

Гонзалес се отдръпна от тялото.

— О, аз не съм ченге и не мога да твърдя такива неща. Казвам само на мен на какво ми прилича.

— Аз само ви моля да кажете каквото мислите.

Настъпи неприятна тишина.

— Луис, ти вече ми го каза — обърна се към него Брук.

— Но ти си само един човек. Ще кажа на теб, ще кажа на него и после шефът ми ще започне да ми търси сметка от къде на къде, по дяволите, си позволявам подобни заключения. — Той въздъхна. — Добре, но да се разберем — това е абсолютно неофициално.

— Нямах проблеми — казах. — Аз съвсем не съм официално лице. По отношение на криминалните разследвания съм възможно най-далече от официалното. Аз съм само един дребен служител на общественото здравеопазване, който се старая да предпази хората да не се разболеят.

— Окей — въздъхна отново Гонзалес. — Това, което мисля, е, че който го е направил, не е успял да прикрие удушаването по най-добрия начин.

— Значи мислите, че е била убита.

— С риск да се поставя в неудобно положение, бих казал, че е така. Но както вече казах, не е направено по най-добрия начин. Не е особено трудно следите от примките да се нагласят така, че да съвпаднат, но не са го направили. — Погледна ме. — Този, който го е направил, е бил небрежен.

— Или не се е притеснявал, че ще разберем — казах аз.

[1] Митичен строител, създал на остров Крит лабиринта, в който цар Минос е държал Минотавъра. — Бел.прев. ↑

[2] Задушаване. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 48

Подготвих пробите от тъканите на Гладис Томас, които трябваше да заминат за лабораториите на ЦКПЗ, опаковах ги в биологични контейнери, надписах пликовете и формулярите на ФедЕкс и напуснах офиса на съдебния лекар. Навън се обадих на детектив Уокър и я попитах как върви разследването за покойната.

— Напредваме — беше нейният отговор.

— Можете ли да ми кажете нещо по-конкретно?

— Д-р Маккормик, полицейското управление на Сан Хосе си върши работата.

— Нищо повече ли не сте в състояние да ми кажете? — попитах я, може би малко по-рязко от допустимото.

Реакцията ѝ бе незабавна.

— И аз бих искала да ви задам един въпрос, докторе. Каква, точно, е вашата компетентност в този случай?

Точно там беше проблемът. Намирах се тук по покана на Здравния департамент на Калифорния и Санта Клара. Полицейското управление на Сан Хосе не ме бе канило и не можех да се бъркам в работата им, освен ако не успея да докажа наличие на съществен проблем от компетенцията на общественото здравеопазване. Налагаше се да бъда по-внимателен.

— Както вече ви казах, Гладис Томас е свързана с човек, замесен в избухналата в Балтимор епидемия. — Усещах колко са слаби аргументите ми. — Нейното убийство...

— Убийство? Я виж ти! Не ви ли се вижда малко неуместно — ние сме полицията, хората, които се занимават ежедневно с подобни истории и всичко, което сме констатирали досега не ни дава основание да определим това като подозрителен смъртен случай. Защо сте толкова сигурен, че е убийство?

— Опитвам се да разследвам нещата, детектив. — Засега не виждах смисъл да намеся името на Луис Гонзалес.

— Ние ще се погрижим за разследванията, докторе. Имам телефонния ви номер. Ще ви се обадя веднага, щом стигнем до нещо,

имащо отношение към вашето разследване.

— Утре заминавам за Атланта.

— Ще ни липсват в Сан Хосе.

— Мога ли да ви помоля да ми се обадите, когато разберете нещо по-конкретно? Всичко, което според вас може да има някакво отношение...

— Имам телефоните ви — повтори тя и затвори.

Почудих се дали двусмислеността на репликата е била съзнателна.

Пристигнах в „Санта Ана“ по обяд. Терасата пред къщата бе обляна от аромата на приготвяната храна, носещ се от отворените прозорци. Натиснах звънеца.

Вратата ми отвори жена, която не беше Розалинда Лопес. Представих се делово и ѝ обясних, че се налага да говоря с всички обитатели на дома.

— Полицията вече разпита всички — информира ме служителката.

— Зная. Но аз не съм от полицията, аз съм лекар.

Показах ѝ служебното си удостоверение и казах, че изпълнявам задача на федералното правителство, каквото и да значи това.

Изглежда думите ми я впечатлиха и тя ме въведе в трапезарията, където видях седем жени да обядват около голяма маса. Хранеха се мълчаливо, което не беше изненадващо с оглед на празното място до трапезата, напомнящо дупка от прясно изваден зъб. Пред пустия стол бяха сервирани прибори и чиния, вероятно в памет на покойната им приятелка. В помещението се носеха само звуците от допира на метал до порцелан.

— Бих искал да започна с вас, ако не възразявате — казах на служителката, която ме въведе в къщата.

Тя промърмори нещо за това, че трябва да даде пример и ме поведе към дневната. Влязохме вътре и тя затвори вратата след нас.

Започнах с формалностите. Името ѝ бе Велма Тарп, родом от Стоктън, който бе напуснала след гимназията в търсене на работа. Работеше в дома от около осем месеца. След като записах тези данни, извадих снимката и ѝ я показах.

- Познавате ли този човек?
- Не — отговори тя.
- Знаехте ли нещо за връзки на Гладис Томас с някакви мъже?
- Какви връзки?
- Всякакви — любовни, приятелски.
- Не. Нищо не зная.

Продължихме в същия дух през следващите петнадесет минути. Задавах въпроси като полицаи: видяхте ли нещо необичайно миналата нощ? Имало ли е някакви странни телефонни обаждания? Но изглежда Велма Тарп бе завряла главата си дълбоко в пословичния пясък и когато ѝ казаха, че съм свършил, бързо се изправи на крака.

— А, още нещо — допълних. — Какви са смените ви тук?

— Обикновено са от осем до осем. Аз поемам нощните смени от неделя до четвъртък.

— Това ли са нормалните смени? По дванадесет часа?

— Да.

— И казвате, че не сте чули нищо необичайно миналата нощ?

— Не.

— Все още няма осем часът. Защо сте вече тук?

— Ами, цялата тази история и, от друга страна, напускането на Розалинда...

— Тя е напуснала?

— Да. Днес. Съвсем набързо и без обяснение ни изостави.

Отбелязах си го, благодарих ѝ и я помолих да ми изпрати следващата жена.

През полузатворената плъзгаща се врата дочух Велма да обяснява нещо на жена на име Стейси. След малко същата се появи и седна на дивана срещу мен, цялата обляна в сълзи. Записах си името и възрастта ѝ, след което се поинтересувах от колко време е в приюта. Не знаеше. Тогавя ѝ показах снимката на Дъглас.

— Познаваш ли този човек?

— Аха.

Бинго!

— Знаеш ли името му?

— Не. Но той беше гадже на Гладис.

— Идвал ли е тук?

— Понякога.

— А живял ли е тук?

— Не — произнесе натъртено тя. — Не ни позволяват.

— Колко често Гладис се срещаше с този човек?

— Понякога.

— Кога за последен път е идвал тук?

— Отдавна.

Карахме я по този начин още десетина минути, аз — в изобретяване на възможно най-елементарни формулировки на въпросите, а Стейси в измучаване на едносрични отговори. Приключих с нея и извиках следващото момиче. И по-следващото. Разговорите протичаха еднообразно, следвайки една и съща схема. Всички познаваха Кейси, някои по снимката, други знаеха името му. Ако не друго, Кейси се беше справил много добре със задачата да държи здраво юздите на гаджето си.

Когато стана осем часът, чух в съседната стая звука на включен телевизор. Някои от момичетата се качиха на горния етаж.

След около час стигнах до последната питомка на приюта. Както и трябваше да се очаква, тя се бе качила горе в спалнята си и на Велма ѝ бяха необходими цели десет минути, докато ми я доведе. Накрая Мери Джейкъбсън настани обилните си телеса на дивана срещу мен, събра ръце в скута си и ме погледна със сините си очи. Оказа се, че тя е живяла в една стая с Гладис.

Задах ѝ въпросите, които вече бяха станали рутинни. Много скоро усетих, че отношенията между двете съквартирантки не са били идеални, затова попитах направо:

— Харесваше ли ти Гладис?

— Не — отговори тя, без да се поколебае.

Много добре! — помислих.

— И защо?

— Гладис през цялото време говореше по телефона. Бла, бла, бла. През цялото време. Тя... — Мери се поколеба и замлъкна.

— Какво тя? Мери?

Момичето се пребори с нерешителността и продължи:

— Гладис се опипваше. Тука, долу. — Тя посочи скута си. — Беше много противно.

— Докато разговаряше по телефона?

— Аха. Беше много гадно.

За момент се опитах да си представя двете момичета една срещу друга и да преценя дали жената срещу мен е имала силата и сръчността да убие съквартирантката си и да я окачи на въжето в гаража.

— Кейси оставаше ли да спи тук?

— В никакъв случай.

— Влизал ли е въобще някога в стаята на Гладис?

— В моята стая.

— Да, в твоята стая.

— Няма начин.

— Мислиш ли, че са правили секс?

— Дали е мушкал онази си работа в Гладис? — попита тя след минутка размишление.

— Да.

— Не.

— Сигурна ли си?

— Гладис щеше да ми каже, ако го беше правила.

— Защо да ти каже?

— Гладис ми казваше всичко.

— Откъде си сигурна, че всичко?

— Тя си мислеше, че я харесвам. Мислеше, че съм нейна приятелка.

Още едно доказателство колко лесно се заблуждават хората. Последният път, когато повярвах, че някой наистина ме харесва, беше преди година и въпросният някой бе Брук Майкълс, която само след няколко дни замина за Калифорния при годеника си. А аз дотогава въобще не бях разбрал, че има годеник. И двамата с Гладис бяхме измамени.

— Имаше ли нещо необичайно в поведението на Гладис през последните дни? Държеше ли се странно?

— Държеше се по-различно. Беше много тъжна.

— Говореше ли по телефона?

— Не.

— Чу ли я да излиза навън миналата нощ или сутринта?

— Онази жена вече ме попита за това.

— Онази жена? Детектив Уокър?

— Жената от полицията.

— Кажи и на мен. Чу ли Гладис да излиза от стаята миналата нощ или на сутринта?

— Не съм я чула.

— А чу ли нещо друго?

— Бях си сложила това. — Тя мушна ръка в джоба на халата си и извади две запушалки за уши. Ах ти, Мери, малка любопитке! Излиза, че безкрайните разговори по телефона нямаше да са те безпокоили, ако не си беше извадила запушалките от ушите. Вероятно беше подслушвала горещите разговори на съквартирантката си с Кейси и си е слагала запушалките само когато е искала да спи. А както каза, миналата нощ е искала да спи. Вярвах ѝ.

Не се сещах какво още да попитам Мери Джейкъбсън, така че приключих разговора и излязох в коридора. Представих си я, излегнала се в леглото си, спяща дълбоко и щастливо, за пръв път от много време без запушалки за уши.

Велма редеше пасианси на компютъра в малкия офис. Попитах я кой печели. Тя се посмути от въпроса, но накрая си призна, че не може да надвие над машината.

— Бихте ли ми дали телефонния номер на Розалинда Лопес?

— Не мога да ви го дам.

— Защо?

— Защото нямаме право да даваме адресите и телефоните на служителите. Освен това, тя вече не е служител.

На стената, на корково табло за обяви, забелязах отпечатан списък с имената и номерата за контакт със служителите. Бях готов да заложа взетата под наем кола, паркирана пред приюта, че номерът на Розалинда все още фигурираше в този списък. Отидох до таблото, намерих номера, написан срещу фамилията „Лопес“ и си го записах.

Тръгнах си, следван от намръщения поглед на Велма.

ГЛАВА 49

Наближаваше десет часът. Не бях ял нищо от обяд, не бях спал достатъчно вече цяла седмица, а на всичко отгоре трябваше да напиша и изпратя докладите си до Тим Ланкастър и Хърб Верлах. Гласовата ми поща бе задръстена от съобщения, които прослушвах, докато карах колата.

Първото бе от Джон Майърс, който каза, че му се е обаждал Тим Ланкастър, но помоли да не му звъня същата вечер, защото бил дяволски уморен и отивал да спи. Той щял да ми се обади сутринта. Второто бе от Брук, която се била прибрала у дома и ме чакала. Следващото бе от Хариет Тоубъл. Беше се обаждала преди час.

„Натаниъл, моля те, обади ми се веднага, след като получиш това съобщение. Няма значение по кое време, много е важно. Обади се у дома. Ще бъда там.“ Беше оставила телефонния си номер.

Последното съобщение също беше от д-р Тоубъл. Този път гласът ѝ звучеше напрегнато и тя каза отчетливо: „Брегът на слоновата кост, Натаниъл“.

Странно. Много странно. Изглежда д-р Тоубъл най-после щеше да ми каже какво мисли, щеше да сподели с мене онова, което не се реши да ми каже по-рано през деня. Това добре. Но *Брегът на слоновата кост?*

Споменаването на това място, Бряг на слоновата кост^[1] не беше толкова странно, колкото може да ви изглежда. Преди години, след като дисциплинарната комисия, чийто член бе и Хариет Тоубъл, взе решение, с което настоя аз да напусна университета, аз седях в кабинета ѝ разредан като изоставен тийнейджър. Тя не се беше противопоставила на решението на комисията. Казах ѝ, че се чувствам предаден. Тя поклати глава и рече:

— Времето ти тук приключи, Натаниъл. За добро или за зло, но никога няма да можеш да се измъкнеш от ямата, която сам си изкопа. Но това не означава, че животът е приключил за теб. Нищо подобно.

Тя бе човекът, който ме убеди да напусна Калифорния. Предложи ми да кандидатствам за Корпуса на мира. Не виждах за себе си друг

избор, след като стръмния път към върховете на медицинската наука бе барикадиран и се съгласих. Изпратиха ме в селскостопански район в Бряг на слоновата кост, трагична държава, разположена на западните брегове на Африка. В продължение на цели две години помагах на местни и чуждестранни лекари да изградят мрежа от клиники, с която да ограничат експлодиращата епидемия от СПИН в тази страна. Именно там, в сърцето на дива Африка, престанах да съжалявам за това, което ми се бе случило и започнах да съжалявам за това, което бях направил. Единственият контакт с предишния ми живот бяха редките писма, които обменях по електронната поща с д-р Тоубъл.

Гледката на десетките и стотици хора, умиращи пред очите ми, безпомощно търкалящи се по матраци, напоени с кръвта от собствените им рани, с плът, разкъсвана от тумори и язви от залежаване, подклаждаше гнева ми срещу болестта. Реших, че след като бях скъсал с медицината, една магистратура по обществено здравеопазване и степен по международни отношения ще бъдат най-добрата алтернативна възможност да продължа борбата. Споделих плановете си с д-р Тоубъл, но тя ми предложи да не скъсвам окончателно с лекарската професия. Писа, че може би ще бъде в състояние да направи нещо за мен. Както казах, преди да дойде в Калифорния, тя бе заемала преподавателска длъжност в Балтимор, в *Джон Хопкинс*. Не вярваше, че ще успее да убеди бившите си колеги там да ми дадат втори шанс — реномето на заведението бе такова, че те не биха рискували с някой като мен, затова ги изостави с коментара „Невероятно арогантни копелета“. Положи много усилия да пробие в Университета на Мериленд.

Не можах да разбера защо се ангажира до такава степен с мен, докато тя самата не ми го каза един ден, преди да постъпя в университетската болница УМБ: „Защото имаш цел, Натаниъл. За разлика от всички онези студенти, които идват и си отиват от моя кабинет, ти имаш цел и я следваш за добро“.

Цел.

Тук трябва да спомена нещо. Въпреки хвалебствията на д-р Тоубъл за моите новооткрити цели в живота, фактът, че въобще има медицински колеж, който е склонен да ме приюти след като друг университет ме е изритал, беше сам по себе си зашеметяващ. Съвсем нормално би било моето заявление бързо-бързо да приключи жизнения

си път в кошчето за боклук. Момчетата и момичетата от ЦКПЗ, каквито са скаути, биха унищожили незабавно заявлението ми, за да не бъдат осквернени от заразата, носеща се от него или от мен. Никой в медицината не обича фалшификациите.

И така, как лъжец и борец, каквото бе предишното ми „аз“, успя да си проправи пътя обратно в медицината и след това в стерилно чистите ЦКПЗ?

Д-р Тоубъл се бе намесила по време на обсъжданията в университета как по-точно да се отърват от мен. Както вече казах, тя бе член на дисциплинарната комисия и упражняваше огромното си влияние както там, така и в университета като цяло. Тя успя да надделее над мнението на колегите си, които биха искали мъченията на дибата^[2] да са все още законно средство за наказание и успя да изтрие най-неприятните елементи от характеристиката, с която ме отпратиха. Например, „изключване“ бе заменено с „напускане за неопределен срок по желание на студента“. И когато от ЦКПЗ поискаха справка от бившия ми медицински колеж, Хариет Тоубъл бе отново на поста си. Тя им каза, че съм прекъснал обучението си, за да помагам на нуждаещите се в Африка. Малките ѝ манипулации и натискът, който упражни където трябваше, спасиха медицинската ми кариера в най-буквалния смисъл.

Веднъж, след един особено изтощителен месец от специализацията ми в университета на Северна Каролина, който разклати до основи вярата ми в призванието ми да бъда лекар, ѝ се обадох и я попитах защо прави толкова много за мен. Защо ми помага да остана в една професия, която изглежда прекалено комплицирана, прекалено взискателна за дефектен човек като мен.

Тя изслуша оплакванията ми и каза: „Натаниъл, мисля, че в теб има потенциал да станеш един наистина велик лекар. В професията на медика настъпва един момент, когато започваш да вярваш, че си различен от хората, които лекуваш. Чувстваш се по-способен не само като лекар, но и във всяко друго житейско поприще. В нашата професия не е възможна честната оценка на собствените ни недостатъци и затова започваме да вярваме, че нямаме такива. Ти бе принуден да се изправиш лице с лице със собствените си слабости, а това те поставя на едно и също ниво с пациентите ти. Ти си човешко същество, също като тях. Мисля, че ако решиш да се отдадеш на нещо

друго след това, което си преживял и научил, лекарската професия ще загуби много“.

Тогава се почудих дали тя не прави някакъв паралел между себе си и мен. Между нейното увредено тяло и моя увреден характер.

Но да се върнем в Брега на слоновата кост. След една добра доза самоанализи и още няколко електронни писма, разменени с д-р Тоубъл, реших да се пробвам още веднъж в медицината. Прекарах цяла седмица в големия град Абиджан и навъртях международни телефонни разговори за стотици долари, докато събера нужната ми документация от студентството в колежа. Получавах и изпращах всичко по факс от едно малко, нагъчкано с хора и мебели туристическо бюро в центъра на града. Три месеца по-късно бостънският медицински факултет на университета на щата Мериленд ме прие за студент трета година.

Толкова по въпроса за Брега на слоновата кост. И какво общо, по дяволите, имаше това със сегашните ми проблеми? Защо Хариет Тоубъл беше произнесла това име на телефонния ми секретар? Беше много странно и притеснително.

Набрах номера ѝ и попаднах на телефонен секретар. Затворих, почаках няколко минути и набрах отново. Пак ми отговори машината.

— Д-р Тоубъл, обаждате се Натаниъл Маккормик. — Почаках. Нищо. — Моля ви, обадете ми се на мобилния телефон, когато получите това съобщение. Бях го изключил, защото провеждах поредица от разговори, но сега е вече включен. Обадете ми се, колкото и късно да е.

Припомних си номера на лабораторията на Тоубъл. След няколко извънбявания повикването бе прехвърлено на друга линия и в ухото ми прозвуча женски глас. Дори и след петдесет години, когато мозъкът ми бъде напълно задръстен от алцхаймеровите плаки и няма да помня собственото си име, все още ще помня този глас.

— Здравсти — казах.

След кратка пауза отсреща се чу:

— Натаниъл.

— Самият той, единствен и неповторим. — Слабо, Натаниъл.

— Наистина.

Беше мой ред да говоря, но да пукна, ако можех да измисля какво да кажа. Накрая Ейлийн попита:

— Какво има?

— Нищо особено. — Все още не исках да питам за д-р Тоубъл, исках да накарам Ейлийн да говори, да прекарам още няколко мига с този глас. — Боря се тук с едни неща.

— Хариет каза, че си дошъл заради някакво разследване, свързано с огнище на епидемия. Как се развива?

— Бляскаво. Микробите са избити, лошите момчета са зад решетките. Свърших цялата работа още преди обяд.

— Сериозно?

— Не. Птичките са все още извън клетката, въобще не сме сигурни, че има лоши момчета, а часовникът показва доста след обичайното ми време за вечеря.

Тя се разсмя и като че ли произнесе името ми. Сякаш хубавите времена се завръщаха.

— Хариет не е тук — каза.

— О, така ли? — Това беше притеснително, но нали разговарях с Ейлийн... — Ти какво правиш?

— Работя, непрекъснато работя.

— Само работа и никакви удоволствия...

— Винаги съм била глупава.

— Именно. Съвсем като Мата Хари.

— Какво?

— Нищо, просто неудачен избор на исторически женски образ.

— Наистина. Окей, Натаниъл. Ще кажа на Хариет, че си се обаждал.

— Знаеш ли къде е?

— Не. Тръгна си доста рано.

— Все още ли живее в Атертън? На същото място?

— Да.

Разговорът приближаваше естествения си завършек. Но вместо да се сбогувам и затворя, казах:

— Утре отлитам обратно на изток.

— Ами, да ти пожелаая приятен полет.

— Много ще се радвам, ако си поговорим малко.

— Мисля, че вече го направихме.

— Хайде, Ейлийн.

— Съжалявам. — Тя меко въздъхна в слушалката. — Натаниъл, аз съм ангажирана.

За момент си помислих, че ми казва, че на следващата сутрин е заета с други дела. После осъзнах смисъла на думите ѝ. *Ангажирана*. Сгодена.

— О — казах. — Ами... ами, много се радвам за теб.

— Благодаря ти.

— И кой е щастливецът?

— Не го познаваш.

— Пробвай, все пак.

— Казва се Иън Карингтън.

— Наистина, не го познавам.

— Видя ли?

— С какво се занимава?

— С рискови инвестиции.

— И все още има работа, след като се пукна големия борсов сапунен мехур?

— Да, той...

— Аз пък мислех, че всичките тия юнаци сега карат таксита.

— Той е много интелигентен.

— Сигурно е такъв. — Можех да предположа още поне дузина неща, които Иън Карингтън със сигурност беше, но предпочетох да ги запазя за себе си. — Добре тогава, да затворя. Предай на д-р Тоубъл, че съм се обаждал.

— Ще ѝ предам. — И точно преди да затворя, тя каза: — Натаниъл?

— Да?

— Беше ми много приятно да разговарям с теб.

— Аха — казах аз и натиснах копчето за край на разговора.

[1] Напоследък у нас е прието тази африканска държава да се нарича с френския вариант на името си — Кот д'Ивоар. — Бел.прев. ↑

[2] Диба — приспособление за изтезание чрез разпъване. — Бел.ред. ↑

ГЛАВА 50

Едва когато стигнах до дома на д-р Тоубъл в предградието Атертън, успях донякъде да се успокоя. Донякъде означаваше, че можах да изхвърля от главата си мислите, свързани с убийство на годеника на Ейлийн. Но продължавах да бъда ужасно вкиснат.

Бавно прекарвах колата по лъкатушещите, тъмни улици. За разлика от повечето новобогаташки селца, изникнали на Полуострова, Атертън трупа пари още от началото на миналия век. Огромни дъбови и палмови дървета се изправят пред големите домове, които се крият зад тях като зад плътни зелени стени. Не беше гостоприемно предградие, беше място, където безцелното шофиране по алеите много бързо привлича вниманието на полицията.

Повъртях се няколко минути из тихите улици, докато се успокоя и овладея напълно, без полицията да ме спре. Всъщност, не срещнах нито един друг автомобил, докато стигнах до дъгообразната алея за паркиране пред входа на дома на д-р Тоубъл. Под навеса беше паркиран голям лексус, предположих, че е неин. Другото място под навеса бе запълнено с градинарска техника.

Макар и малко по-малка от съседните, къщата бе прекалено голяма за сам човек. Съпругът на д-р Тоубъл бе починал преди години и вероятно не бе имала силите и желанието сама да се справи с преместване в нещо по-малко. Измазаните с бял хоросан стени и падащия ниско покрив придаваха на постройката приветлив, испански външен вид.

Един от прозорците на горния етаж светеше — предположих, че е спалнята. Излязох от колата, изкачих каменните стъпала пред входа и натиснах звънеца. Чух мелодията му да отеква вътре в къщата и зачаках да светне лампа. Наместо това, някъде от вътрешността на дома се разнесе бесен лай на няколко кучешки гърла. Отново позвъних. Нищо, освен кучешки лай. Сърцето ми се разтуптя и аз извадих мобилния си телефон. Набрах домашния номер на д-р Тоубъл и чух звъна на апарата в недрата на къщата. След пет позвънявания се включи телефонният секретар. Захлопнах мобилния телефон и

налегнах звънеца в продължение на пет дълги секунди, след което се отказах.

Седнах на стъпалата и отново позвъних в лабораторията. Повикването се прехвърляше от линия на линия, докато накрая се включи автоматичният секретар. Значи дори Ейлийн си бе отишла оттам, забързана към дома, където щеше да се отдаде на пламенни страсти с нейния Игор или Иван или каквото там му беше името.

Кучетата продължаваха да лаят истерично. Може би д-р Тоубъл бе излязла на разходка, на кафе или за нещо друго и скоро щеше да се върне. Това беше малко странно за седемдесетгодишна, недъгава жена, но все пак беше най-малко обезпокоителната възможност.

Двадесет минути по-късно отново натиснах звънеца и опитах да отворя вратата. Звънецът иззвъня, дръжката на вратата не се завъртя и вътре не помръдна нищо, чуваха се само кучетата. Тръгнах покрай фасадата на къщата. Широка тераса я опасваше чак до живия плет в ъгъла на двора. Двойни френски прозорци откриваха достъп до трапезарията. Надзърнах вътре и видях кучетата, двата дакела, които ме следваха от вътрешната страна на дома и сега с бесен лай се хвърляха към мен от другата страна на стъклото. Не беше възможно някой да спи при такава шумотевица. Абсолютно никой.

Дяволите да го вземат!

— Д-р Тоубъл — почуках по стъклото. Набрах отново номера на телефона и отново чух първо звъненето му във вътрешността на къщата, а после и гласа от телефонния секретар: „Вие се свързахте с...“.

Пробвах френските прозорци. Те също бяха затворени. Обиколих цялата къща, като си пробивах път през джунглата от хиацинти и лаврови храсти. Кучетата ме следваха отвътре, лаят им ту се усилваше, ту затихваше в зависимост от това, колко близо до стените идваха в стремежа си да ме пресрещнат на всяка врата. Всички врати бяха заключени.

Колата, паркирана под навеса, кучетата, движещи се свободно из къщата, светлината в прозореца на горния етаж, всичко това...

Взех един камък от калдъръма на градината и изтичах към френските прозорци. Стискайки го с ръка, ударих едно от стъклата, близо до бравата. Стъклото не поддаде, затова отстъпих назад и хвърлих камъка на същото място. Сега вече то се пръсна на парченца,

кучетата съвсем полудяха и камъкът тупна на килима в трапезарията. Промуших ръка в образувалия се отвор и завъртях дръжката. Докато издърпвах ръката си обратно, закачих остър ръб на стъкълце, останало в рамката и се порязах. Кръвта ми потече по петсантиметровата рана.

Бях вътре. Къщата бе изпълнена от лаещи до припадък дакели. Единият от тях дори се изпика на пода от напрежение, докато се отдръпваше назад с лай и ръмжене. До масата за хранене видях отворена клетка за кучета. Извиках името на д-р Тоубъл, но гласът ми бързо затихна сред килимите, книгите и кучешкия лай. Бях идвал тук няколко пъти и все още си спомнях разпределението: кухнята вдясно, стълбите и голямата дневна вляво, спалните и кабинета на горния етаж.

Макар че от кухнята не се долавяше никакъв звук, влязох там, с надеждата, че няма да видя д-р Тоубъл просната на пода до кипящ чайник. Тя наистина се оказа пуста и тиха. Взех книжна салфетка и я обвих около кървящата си ръка. Прехвърлих се в дневната, а оттам към стълбите.

— Д-р Тоубъл? Нат Маккормик е. Добре ли сте?

Изкачих стълбите, които ме отведоха в покрития с мокет коридор на горния етаж. Видях леко открената врата, от която бликаше светлина. Бутнах я и тя се отвори докрай.

— Д-р Тоубъл?

До отсрещната стена видях легло, разхвърляно, като че ли някой бе лежал в него. Нощната лампа светеше, но не видях разтворена книга или папка нито на леглото, нито на нощното шкафче. До леглото имаше голям скрин, отрупан със снимки в сребърни рамки. Вдясно зееше отворена друга врата, от която блестеше неонова светлина. Банята, очевидно.

— Д-р Тоубъл?

На пода, наполовина в спалнята, наполовина върху покрития с розови плочки под банята, лежеше патерица. Тялото на моята наставница с прибори ръце и крака, бе стърчено на пода до едната патерица, а другата бе в краката ѝ. До нея лежеше малко, тъмно шишенце за лекарства; ситни, бели хапчета обсипваха като снежинки тялото ѝ, мивката и пода.

Тя лежеше там с полуотворени очи и застинала в гримаса уста. Без да се замислям, бързо се хвърлих към нея и сложих пръсти на

врата ѝ: нямаше пулс. Взех малко огледалце от шкафа до мивката и го поднесох под носа и устата ѝ. Не се замъгли. Не дишаше. Кожата ѝ бе студена на пипане.

Преплитайки крака излязох от банята.

ГЛАВА 51

Забелязал съм, че често успяваме да синтезираме всичко, което знаем за някой човек, в един-единствен спомен, в спомен, който се превръща в есенция на всичко онова, което чувстваме към него. Понякога това е последният път, когато си видял чезнещия образ през задния прозорец на колата си. Друг път може да е един съвместен риболов или пък някакъв жест. Например, когато мисля за баща ми, винаги пред очите ми изниква зачервеното пияно лице, на което е изписана смесица от гняв и притеснение, че току-що е ударил сина си през лицето с кожения си колан. Оттам нататък всичко се разплува — и доброто, и лошото.

Странно, но най-яркият ми спомен за Хариет Тоубъл не е мой собствен. Дори не е нещо, което съм научил от нея. Стигна до мен благодарение на традиционните, неписани предания, ширещи се из медицинския колеж, митовете и легендите за институцията, за преподавателите, за славните и безславни студенти. Казано по-просто, научих за това от клюкарската мелница на колежа.

Още през първата седмица в колежа всички научихме, че д-р Тоубъл е недъгавата професорка, която куцука на патериците си от лабораторията до аудиториите и кабинета на декана. Никога не можах да разбера защо предпочита патериците пред инвалидната количка, освен поради очевидната причина че можеше самостоятелно да се придвижи от точка А до точка Б. И въпреки че бе мой наставник и се срещах с нея стотици пъти още през първия ми семестър в колежа, никога не се осмелих да я попитам.

Но не това е въпросният спомен, споменът, който не е мой. Историята е следната — разказа ми я един дългуч от четвърти курс, още през първата седмица: Хариет Тоубъл на игрището за голф, подпряна на патериците си. Куцука до точката за начален удар, където някой ѝ подава стик. Само с един мощен замах вдига стика, захвърля патериците, удря топката и пада на тревата. Прави това последователно за девет дупки, а според слуха — за цели осемнадесет. Замах, удар, падане. Замах, удар, падане. Тази история е символ на

един живот, подобно на легендата за Вашингтон и черешовото дръвче или за Теди Рузвелт и атаката на хълма Сан Хуан.

Тя лежеше там, жената, която бе опознала всичките лошотии, които бях способен да ѝ поднеса, която бе рискувала част от значителната си репутация, за да се застъпи за мен и да ми помогне, първо в Калифорния, а след това и в Балтимор. Беше видяла всичките тумори, циреи, брадавици и гнойни язви на характера на Натаниъл Маккормик и не беше го зарязала. Не като Ейлийн. Нито дори като Брук Майкълс. Нейната подкрепа бе за мен също така фундаментална, както бяха за нея патериците.

Сега бях останал сам, седнал на пода в спалнята, втренчил поглед през отворената врата на банята, а кръвта бавно се процеждаше през хартиената салфетка на ръката ми. Опасявах се, че няма да мога отново да стъпя на краката си.

Когато най-после преодолях шока, се изправих, издухах си носа, изтрих очите си и си наложих да откrehна завесите на емоциите, които все още бушуваха в съзнанието ми. Прекрах в реалността. Опитвах се да бъда лекарят, епидемиологът, медицинският следовател и всичко онова, което обикновено се опитвах да съм. Опитвах се да бъда онова, което д-р Тоубъл вярваше, че бих могъл да бъда.

На нощното шкафче имаше телефон. Вдигнах слушалката и набрах номера за справки, от който поисках телефона на офиса на медицинския следовател. Още преди операторът да ми го каже, размислих и затворих телефона. Трябваше да помисля.

„Натаниъл, обади ми се, когато получиш това съобщение.“ Последните ѝ думи не излизаха от главата ми: „Брегът на слоновата кост“.

А сега тя лежеше мъртва на две крачки от мен.

Не беше правилно.

Върнах се обратно в банята и се опитах да възстановя какво се е случило. Вратичката на шкафчето за лекарства бе отворена, шишенцата с хапчета се бяха изсипали в мивката. Поставката за сапун бе откъртена и паднала на пода, вероятно д-р Тоубъл се бе опитала да се хване за нещо, което да спре падането ѝ.

Взех салфетка и повдигнах с нея малкото кафяво шишенце, което лежеше отворено и празно на пода: нитроглицерин, което съответстваше на малките хапчета, разсипани навсякъде из помещението. Изглежда моята наставница бе починала от сърдечен удар, инфаркт на миокарда, казано на медицински език.

Погледах в шкафчето за лекарства. Горният рафт бе пълен с бели и кафяви шишенца с предписани от лекаря й медикаменти — дигоксин, ласикс, рамприл, лосатран, липитор — и случаен набор от отпускани без рецепта лаксативи и хапчета за стомах. Наборът лекарства съответстваше напълно на хронично сърдечно заболяване.

Затова предположих, че е направила инфаркт.

Отново и отново проигравах наум сцената: тя лежи в леглото си, в очакване на моето обаждане, когато се появяват болките зад гръдната кост. Първоначално е предположила, че е пристъп на гръдна жаба, но после се е притеснила, защото гръдната жаба не боли, когато човек е в покой. Или направо е разбрала, че е нещо сериозно. Като лекар е била добре запозната със симптомите — изпотяване, тежест в гърдите, болката, отекваща в челюстта или потичаща по ръцете. Става и отива да намери нитроглицерина, за да сложи две хапчета под езика си и да облекчи болката. Но вече знае.

Успява само да отвори капачката на стъкленицата, преди лишеното от кислород сърце да изпадне в аритмия. После сърцето спира. И тя умира.

Умира точно преди да ми каже нещо „много важно“.

Брегът на слоновата кост.

Отново вдигнах телефона и поисках номера на медицински следовател. Оттам ми казаха, че след като смъртта не е насилствена, ще се обадят на полицията да изпрати някой да огледа мястото и да ме поразпита.

Добре, помислих. После седнах на пода пред банята, загледах се в д-р Тоубъл и се опитах да помисля.

Не чух колата, преди да спре. Бързо се изправих и отидох до прозореца, който гледаше към градината. Нищо. Колата сигурно беше скрита от широкия жив плет, отделящ градината от улицата. Двигателят се включи с тихо ръмжене, което не нарушаваше

спокойствието навън. Очаквах да чуя хлопването на врата и някой да се появи, но не се случи нищо подобно. След цяла минута, изминала в очакване, реших да слеза на долния етаж и да видя кой е дошъл. Ако беше полицията — а кой друг можеше да бъде — исках да приключа с тях колкото е възможно по-бързо. Тази смърт ужасно ме потискаше и исках тялото по-скоро да бъде аутопсирано.

Когато излязох през предната врата, все още можех да чуя звука на мотора на колата. Докато заобикалях живия плет някой превключи на скорост, двигателят изръмжа и колата потегли. Можех да видя само първата буква от номера — *P* и това, че колата беше тъмносин или черен седан, в който имаше само един човек, шофьорът.

Колата бързо се отдалечи, пренебрегвайки знака „стоп“ на близката пресечка.

— Мамка му! — казах.

* * *

Полицайте, две от най-добрите атертънски ченгета, не бяха никак щастливи да са на това място. И двамата бяха отегчени, което ме накара да се зачудя какво ли е обичайното занимание за атертънските ченгета в сряда вечер. В крайна сметка, това тук не беше Оукланд или Сан Хосе.

Бяхме седнали тримата около масата в трапезарията, докато хората на медицинския следовател подготвяха тялото на д-р Тоубъл за транспортиране. Кучетата се мотаеха в краката ни.

Женската половина на полицейския отбор, полицай Бийн, ме погледна през масата и попита:

— И защо мислите, че тук може да има нещо нередно?

— Просто не мисля, че е била толкова болна.

— Не искам да споря с вас, все пак сте доктор. — Бийн погледна партньора си. — Но нали затова наричат сърдечния удар „тихия убиец“?

— Така наричат високото кръвно налягане — поправих я аз, без да се замислям.

— Каквото и да е.

— Защо не се е обадила по телефона? — попитах. — Сърдечните пристъпи почти никога не убиват веднага.

— Не я е убил веднага — възрази Бийн. — Нали виждате хапчетата? Опитала се е да сложи няколко под езика си.

— Може някой друг да ги е разпилял.

Бийн завъртя очи.

— И коя беше тази кола отпред? — продължих аз. — Защо тръгна така внезапно, когато излязох навън?

— Д-р Маккормик, вече говорихме за това. Знаем само, че колата е била тъмен седан и имаме първата буква от регистрационния й номер. Можете ли да си представите колко автомобили отговарят на това описание? Освен това, не е престъпление да паркираш за малко колата си на това място...

— Знаете ли дали някой е таил лоши чувства към д-р Тоубъл? — Този път беше полицай Маки, партньорът на Бийн.

— Не — отвърнах.

— Дали е имала любовник?

— Не.

— Беше ли пристрастена към хазарта, д-р Маккормик?

— Това е несериозно.

— Бих казал същото и на вас, докторе. Виждате, че не става дума за случай, налагащ намеса на полицията. Приятелката ви е починала от сърдечен удар.

Разнесе се шум от стъпки и чух как един от санитарите изруга на висок глас. Кучетата също го чува, разляяха се и се втурнаха към антрето.

— Вкарайте ги в клетката — каза Маки. — Ще изпохапят хората на стълбите.

Отвърнах му с пренебрежителна гримаса, станах и отидох в кухнята да потърся някакво угощение за кучетата. Видях в антрето носилка, облежната на стената близо до входната врата. Санитарите внимателно сваляха по стълбите напъханото в черен пластмасов чувал тяло.

— Хубави кучета — каза единият от тях и кимна с глава към двата дакела, които чинно бяха застанали под носилката, сякаш търсеха подслон.

Не можех да откъсна погледа си от черния, затворен с цип чувал.

— Хайде, момчета — казах на кучетата, които ме последваха в трапезарията веднага, след като надушиха храната. Вкарах ги в клетката им и заключих вратата ѝ.

— Имам няколко въпроса към вас — каза полицаей Бийн, когато седнах отново до масата. — Какво се е случило с ръката ви?

Бях забравил раната. Посочих френския прозорец и обясних, че съм се порязал, счупвайки стъклото.

— А защо сте счупили стъклото?

Виждах санитарите, които положиха тялото на носилката в антрето. Обърнах глава настрани.

— Защото никой не отговори на позвъняванията ми и се притесних.

— Ако сте бил притеснен, защо не се обадохте в полицията?

— Защото съм лекар. Бих могъл да ѝ помогна, ако имаше нужда.

— Затова счупихте стъклото и влязохте?

— Да.

— А каква бе причината да дойдете тук?

— Имахме уговорка.

— Толкова късно?

— Да. Всъщност, не. Нямахме уговорка. Трябваше да ѝ се обадя по телефона. Но когато не го вдигна, се притесних и реших да дойда да я видя на място. — Носилката с тялото на д-р Тоубъл излезе през входната врата. Единият от санитарите тихичко си подсвиркуваше мелодия от бродуейски мюзикъл, която винаги бях мразил. — Слушайте, това е просто пилеене на време. Не е ли редно да огледате мястото и да вземете отпечатъци от пръсти?

— И освен нейните и вашите отпечатъци, чии още очаквате да намерим? — попита с иронична усмивка полицаей Бийн.

— Не зная чии. Нали затова проверявате, в крайна сметка? Вие сте полицаите.

— Може би наистина трябва да поръсим всичко с прах за отпечатъци, Джек — каза Бийн на партньора си. — И да извикаме екип от службата по съдебна медицина, който да прекара всичко през гребенче, за да намери косми и влакна. А може би това е прекалено сложно за нас. Май ще се наложи да се обадим на ФБР. Можем да блокираме и претърсим целия квартал. — Двете ченгета се разкикотиха. Бийн продължи: — Да, ние сме полицаите и моето

професионално мнение е, че тук няма нищо необичайно. Можем да ви закараме в участъка и да ви разпитаме подробно, ако от това ще се почувствате по-добре.

Нямаше да се почувствам по-добре, но не й го казах. Вместо това казах:

— Знаете ли, че сте чифт истински задници, вие двамата? — Това най-последно ги впечатли.

— Слушай, ти, арогантен... — започна Бийн, но Маки я прекъсна с предупредяващ поглед.

— Вижте какво, докторе, разбираме, че сте разстроен и възбуден, но тук наистина няма нищо необичайно или подозрително. А ние имаме и друга работа да вършим. — Той извади от джоба си визитна картичка. — Тялото пътува към залата за аутопсии. Това би трябвало да ви удовлетвори.

— Напълно.

— Но ще ви кажа, че споделям мнението на полицаи Бийн. Това е просто една възрастна дама, която е починала от естествена смърт. Ако, все пак, откриете нещо, обадете ни се.

Изправи се и ми подаде визитката си. След това двамата си тръгнаха. Не мога да кажа, че това много ме разочарова. Когато шумът от отдалечаващата се кола затихна, бях обгърнат от плаща на самотата. Върнах се обратно в трапезарията, отворих клетката на кучетата и седнах на пода, докато те прескачаха скута ми, опитвайки се по техния, кучешки начин, да ме накарат да се усмихна. Не можех.

ГЛАВА 52

— Моля те, ела при мен.

— Не мога, Брук.

— Защо да не можеш?

— Трябва да се обадя на децата й.

— Можеш да им се обадиш утре.

— Не мога да постъпя така.

— Трябва да поспиш — каза Брук. — Искаш ли да дойда да те взема, а утре сутрин пак ще те докарам дотам. Можеш да...

— Благодаря ти. — Беше два след полунощ. Обадох се на Брук, за да освободя изпълващото ме напрежение, но след като я събудих, не знаех какво да й кажа. Всички думи, които ми идваха наум — празни, лишени от съдържание, тъжни и отчаяни — щяха да прозвучат твърде банално, твърде незначително. — По-добре върви да си легнеш. Аз ще дойда по някое време.

— Натаниъл...

— Лека нощ, Брук, благодаря ти.

Натиснах бутона за край на мобилния си телефон. След тридесет секунди той зазвъня.

— Брук...

— Сигурно си много самотен.

— С кучетата съм.

— Натаниъл.

— Оценявам загрижеността ти, но наистина трябва да затворя. Лека нощ. — Затворих телефона. След малко той звънна отново, но аз изключих звуковия сигнал.

Д-р Тоубъл имаше две деца, момчета. Странно, но не знаех почти нищо за тях. Въпреки че снимките им седяха в рамки на бюрото в спалнята й, тя никога не ми бе разказвала за тях.

След като огледах кухнята и не намерих там телефонните им номера, се качих на горния етаж. Кучетата подтичваха след мен.

Влязохме в кабинета и те легнаха едно до друго на пода, а аз седнах на износения кожен стол зад дъбовото бюро и включих зелената, банкерска настолна лампа. Стаята имаше вид на нещо, изтръгнато от средата на миналото столетие: по средата на старото бюро се мъдреше очукана от употреба кожена папка за писма; рафтовете по стените бяха отрупани със стари справочници, тетрадки и книги. По стените имаше картини, нито една по-нова от 1970-а. На едната стена имаше камина, над която се простираше дълга полица. На нея бе скупчена пъстроцветна колекция от сувенири: древни щипки за лед, маска, която аз ѝ бях изпратил от Африка, гърнчарски изделия на инките и маите. Общото впечатление, което стаята оставяше, беше на музейна камера.

Освен в технологично отношение. Компютърът, монтиран на поставка до бюрото, явно бе купен съвсем наскоро. Мониторът с плосък екран изглеждаше съвсем нов. Имаше и скенер, факс апарат, DSL хъб^[1] и порт за включване на джобен компютър. Въпреки че естетическите предпочитания на д-р Тоубъл бяха формирани преди десетилетия, отношението ѝ към съвременните технологии бе напълно модерно.

Защо бях дошъл тук? За да намеря телефонните номера на децата ѝ. На двете момчета.

Моля те, обади ми се, когато получиш това съобщение. Много е важно.

Брегът на слоновата кост.

Прегледах чекмеджетата на древното бюро, надявайки се да намеря бележник с адреси. Пликове, листа хартия, кламери и други канцеларски принадлежности. Личните ѝ финансови записи. Прелистих ги и открих, че заплатата на д-р Тоубъл от университета надвишаваше съвсем малко стоте хиляди. Няколко непостоянни, консултантски договора добавяха към това още петдесетина хиляди през последната година. Любопитно, но дали имаше някакво значение?

Брегът на слоновата кост.

Забрави децата, помислих си. Отидох до отрупаните с книги рафтове и започнах да търся атласи, книги за Африка, каквото и да е. Намерих няколко, свалих ги от рафта и ги прелистих. Нищо. За петнадесет минути бях прегледал всички книги, които успях да намеря и вече щях да тръгна да оглеждам долния етаж, когато погледът ми се

спря на полицата над камината, на маските, които ѝ бях изпратил от Африка.

След като ме приеха в мерилендския университет, изпратих на д-р Тоубъл две дървени маски, издялани от абаносово дърво, в знак на благодарност за помощта ѝ. Бяха скъпа изработка, дори и за американските стандарти. Струваха ми една месечна заплата от Корпуса на мира. Но бяха прекрасни. Едната представляваше лъвска глава, от устата на която излизаха пламъци и се разливаха по бузите, а другата изобразяваше козел със свиреп вид.

Съчетанието на лъв и козел не бе съвсем случайно. Беше нещо като шега. Химерите от гръцката митология са двуглави — познайте с какви глави — чудовища от женски пол със змийски опашки. Съвременната биология нарича „химера“ смесването на различни биологични компоненти в един жив организъм. Пример за това е всеки, на когото са трансплантирали орган. Д-р Тоубъл беше работила над проблеми на химеричните клетки, а аз бях участвал в експерименти, провеждани в нейната лаборатория, докато бях там. Помагах при трансфекцията, т.е. при пренасянето на генетична информация от едни клетки на други. Без да бъда особено метафоричен, понякога си мислех за Хариет Тоубъл като за химера. Не защото тероризираше градовете на древните гърци, а защото беше дива и свирепа по един свой, особен начин. Тя успяваше да постигне целите си, да победи и да се наложи въпреки недъгавото си тяло, въпреки че бе жена, бореща се на фронт, доминиран изцяло от мъже, въпреки че бе наставник на проблемен студент като мен.

Много забавна шегичка, нали?

Бях забравил колко тежки са дърворезбите. Помислих се, че са наистина великолепни — тежки, тъмни, плашещи. Взех в ръце маската на козела и я завъртях, за да я поставя на главата си. И тогава видях думите, надраскани с молив от вътрешната ѝ страна. Те сивееха на фона на черното дърво: *Банка Марина, КА №12.*

— Какво, по дяволите, значи това? — пошепнах.

Въртях маската в ръцете си, търсейки още нещо, някакъв допълнителен къс информация. Нещо проблесна дълбоко навътре в носа ѝ — ключ, залепен с малко късче лента.

Брегът на слоновата кост.

Стаята избухна от кучешки лай. Дакелите се втурнаха навън, откъдето се донесе звука на захлопната врата на кола.

[1] Устройство за свързване към интернет. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 53

Не можех да видя вратата от мястото, където бях застанал, но чувах нечии стъпки, които изкачваха външните стъпала. Ръката ми все още стискаше абаносовата маска. Беше неудобна за хващане, но иначе бе тежка и можеше да бъде ефикасно оръжие. Мушнах пръсти в отворите за очите и направих няколко пробни замахвания.

На вратата силно се потропа и кучетата, които бяха на стълбището, се втурнаха надолу, нахлуха с бесен лай в антрето и започнаха да се въртят в кръг на килима зад входната врата. Наведох се над парапета, за да видя кой е отвън пред нея. Отново се почука.

Стегнах се, стиснах по-здраво маската и заслизах по стълбището.

Светлините на козирката над вратата бяха угасени и фигурата под нея тънеше в мрак. Можех да видя само, че е облечена в нещо, подобно на суичър, с нахлузена на главата качулка. Държеше нещо в ръката си. Премести тежестта на тялото си на един крак и сгъна коляното на другия.

Познавах много добре този маниер на стоене на един крак с повдигнато коляно, така че пристъпих към портата и я отключих.

— Какво правиш тук? — попитах.

— Не трябва да оставаш сам сега — каза Брук.

В един нелеп миг не знаех дали да я прегърна, или да се отместя настрана, за да я пусна да влезе в къщата. Така и стоях там с притеснената гримаса, замръзнала на лицето ми. Междувременно кучетата се боричкаха и се катереха по краката ѝ. Тя протегна ръка към мен и ми подаде пътнически термос.

— Чай. — После клекна и започна да гали кучетата. — Как се казват?

— Никога не съм знаел.

— Това нещо много прилича на ключ от банков сейф — каза Брук.

— И аз така мисля.

— И *Банка Марина, Калифорния*, е име на банка.

— Точно така.

— Номер дванадесет е вероятно номер на клон.

— Аха.

Двамата с Брук седяхме до масата в трапезарията пред чаши с чай, абаносовата маска и ключа, които лежаха помежду ни.

— Много е странно, Нат. Сякаш е знаела, че може да ѝ се случи нещо лошо и ти се е обадила да вземеш това... — Гласът ѝ затихна.

— Зная.

— Тогава какво ще правим?

Точно там беше въпросът — какво ще правим? Ще се свържем с ченгетата? Не. Да се обадим на ФБР или на Тим Ланкастър? В никакъв случай.

— Ами — погледнах часовника си. — Само след пет часа ще намерим къде в Калифорния е дванадесети клон на *Банка Марина* и...

— Нат, не съм сигурна дали трябва да...

— Тя е оставила това за мен. Не за полицията. Нито за децата си.

— Всъщност си прав — каза Брук, след като помълча малко.

Поседяхме още малко в мълчание, отпивайки от чашите си с чай. — А сега какво ще правим?

— Трябва да поспиш — казах.

— Докато ти правиш какво, Нат?

Отпих още една глътка чай и я погледнах право в очите:

— Когато утре тук дойдат синовете ѝ, вече няма да имаме достъп до тази къща.

— И?

— Мисля, че трябва да открием всичко, което успеем, за да разберем с какво се е занимавала д-р Тоубъл.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че се налага да претърсим документацията ѝ. Да открием какво...

— Боже Господи, Натаниъл. Това е абсолютно невъзможно. Това е нещо като да разбиеш вратата и да нахлуеш в чужд дом.

Искаше ми се да ѝ кажа, че вашият покорен слуга малко по-рано беше извършил и едното, и другото, но вместо това казах:

— Виж какво, д-р Тоубъл означаваше много за мен. И сега, когато умря по такъв съмнителен начин, се чувствам длъжен да

разбера какво, по дяволите, се е случило.

— Имаш ключа.

— Не е достатъчно. Ти, ако искаш, си върви у дома. Или пък иди се обади в полицията. — Изправих се и се отдръпнах от масата. — Но аз се качвам горе.

Излизайки от стаята чух зад себе си тихото „Исусе Христе, Натаниъл“; после чух стъпките на Брук, следваща ме нагоре по стълбите. Двете кучета се катереха подире ѝ.

За добър или лош късмет, претърсването на архивите на Хариет Тоубъл в кабинета ѝ не ни отне много време.

— Тук няма нищо — казах.

Бях застанал пред голям дървен бюфет, който заемаше едната стена на стаята под прозорците. Не бе трудно да намерим ключовете за него — бяха в глиненото канче за кафе на бюрото. Затършувах из полупразното най-горно чекмедже и много скоро отново стигнах до същото заключение — тук нямаше нищо.

Не съвсем нищо, разбира се, но нищо, което да ме интересува в момента. Макар и да не знаех какво точно търся, бях сигурен, че това не са копия от публикациите на д-р Тоубъл в научни списания, колкото и реномирани да бяха те — *Science*, *Nature*, *Biochemistry* и други от този род.

Затворих горното чекмедже и погледнах в най-долното. Отново документация от изследванията ѝ, този път от най-скорошните. Това бе по-любопитно, но след като прелистих няколко от тежките зелени папки разбрах, че тук бяха не най-последните ѝ разработки, а само резултатите от изследванията ѝ върху СПИН. Кофти. Ръководила е цяла лаборатория, посветена на задачите на *Трансгеника*, а нямаше никаква следа от работата ѝ над тях. От друга страна, като си помислих колко параноични биха могли да бъдат компаниите, занимаващи се с биотехнологични проучвания, може би липсата на документация в дома ѝ за работата над техните задачи не би трябвало да ме учудва. Вероятно не е било достатъчно сигурно място. Но все пак...

— И тук няма нищо — каза Брук, която човъркаше компютъра.

— Какво имаш предвид?

— Имам предвид нищо. *Нищо*. Дори не мога да зареда операционната система. Твърдият диск е преформатиран.

— Шегуваш се. — Наистина, екранът бе съвсем тъмен, с изключение на мигаща бяла черта. — Да опитаме пак.

Брук натисна и задържа бутона за рестартиране и машината забръмча. След около половин минута отново стигнахме до мигащата бяла линия. Отворих чекмеджето под стойката на компютъра и намерих в него самозареждащ се диск на *Windows*. Поставих го в компактдисковото устройство и след малко стигнахме до познатия екран на *Windows*. Но наистина в компютъра нямаше никакви папки и файлове. Абсолютно нищо.

Брук беше права: компютърът беше преформатиран.

Прегледах дисковете и видях, че имаше само системен и приложен софтуер — комплектът *Microsoft Office*, няколко системи за анализ на данни, инсталационния софтуер за нейния джобен компютър, но никакви файлове с данни. Прегледахме наоколо, търсейки джобния компютър или някакви компактдискове или дори дискети с данни, но не открихме нищо.

За всеки случай загасих компютъра и го включих отново. И пак стигнах само до добрия стар екран на *Windows*. Нямаше нищо интересно.

Брук се прозя.

— Заспиваш, май? — казах.

— Вече е почти пет — каза тя, протягайки се. — Това ми напомня за годините на специализацията.

Доближих библиотеката и заразглеждах кориците на наредените по рафтовете ѝ книги, като че ли нейде между тях можеше да има скрити няколко сандвича.

— Натаниъл, изглежда имаш право. В тази история има нещо гнило.

— Знам, че има.

— Хайде, тогава, да помислим...

Започнах да вадя книгите от полиците и да ги хвърлям на пода. Кучетата, които дремеха в ъгъла на стаята, подскочиха стреснато.

— Това няма да ти помогне — каза Брук.

— Уморен съм и съм вкиснат.

— Както казах, това няма да ти помогне. — Тя отново се прозина. — А дали Хариет Тоубъл е имала кабинет и във фирмата или само в университета?

— Не знам.

— Значи не знаем. Да видим тогава какво знаем: ти ѝ казваш за Кейси и за ситуацията в Балтимор; според теб, тя е много притеснена и не иска да разговаря на тази тема. Но по-късно ти се обажда и настойчиво иска да говорите. Ти не успяваш да се свържеш с нея, идваш в дома ѝ, но тя вече е мъртва.

— Да. Мъртва е.

— Значи, може би е искала да ти даде ключа и е искала да я намериш, нали разбираш, горе.

— За бога, Брук, Хариет Тоубъл не се е самоубила.

— Само се опитвам да анализирам ситуацията — каза замислено Брук. — Може би е била замесена по някакъв начин в историята с въпросния Кейси. Не знаем как точно. Може би е искала да се отърве от всичко, свързано с нея и това е причината за липсващите папки и документи и за преформатирания компютър. От друга страна, запазила е ключа. Но може би напрежението е било непосилно за нея...

— Ти не ме ли чуваш? Тя-Не-Се-Е-Самоубила. — Брук ме погледна стреснато. Смекчих малко тона си. — Виж сега, познавам добре Хариет Тоубъл. Тя не се е самоубила. Случаят е приключен. — Започнах да подреждам книгите обратно по полиците на библиотеката. — Нека обмислим друг сценарий. Например че тя е искала да ми каже нещо, свързано със случая „Кейси“, но някой е дошъл в дома ѝ и я е убил. Същият човек е прочистил документацията ѝ и е преформатирал компютъра.

— Мисля, че сме много преуморени — каза Брук и седна. — Тя беше възрастна жена, Натаниъл. Казваш, че има цяла аптечка, пълна с лекарства за сърце. Най-вероятно е получила инфаркт на миокарда. Може би сама е преформатирала диска на компютъра си, а може би просто му е правила профилактика и е прехвърлила файловете си...

— Тогава къде са дисковете? Къде е резервното копие? Къде са хартиените документи?

— Не знам. — Брук протегна ръце напред, отпусна ги върху плота на бюрото и склони глава над тях. — Пет часа сутринта е и аз нищо не знам.

Няма почивка за уморените.

Не успяхме да намерим джобния компютър, не намерихме проклетия ѝ телефонен бележник, нито пък някакъв списък с имена и адреси на колеги, приятели, деца. Странно, много странно.

Отидох в спалнята с надеждата да открия нещо и в следващия миг непохватно се събудих от дълбок сън. Мъчителното събуждане ми напомни за времената на специализацията, за откраднатите часове сън в дежурната стая, за пейджъра, който не ме оставяше да заспя. Този път, слава богу, не беше пейджърът, а Брук Майкълс, която внимателно разтърсваше рамото ми, седнала до мен.

— Хей, събуди се.

— Ти си хей — отвърнах. Бях завит с одеяло. — Заспал съм.

Тя кимна. Опитах се да прогоня съня от очите си и да се изправя, макар че това бе последното нещо, което исках да сторя. Повече от всичко исках да я прегърна и да притисна до себе си тялото ѝ, да почувствам топлината му. Да забравя всичко, което се бе случило.

— Колко време съм спал?

— Половин час.

— Чувствам се ужасно. — Изправих се отпуснато на дивана.

Брук ми се усмихна.

— Как си, Натаниъл? Добре ли си?

— Супер — отвърнах. — Не. Не съм добре.

Тя се пресегна и леко разроши косите ми.

— Тя бе винаги някъде наблизо. Винаги, винаги беше край мен. Можеше да не сме говорили цяла година, но знаех, че трябва само да ѝ се обадя или да ѝ пиша... — Затворих очи и се отпуснах под ласката на пръстите, които нежно се движеха по скалпа ми. — Например, преди време, когато бяхме в Атланта, ѝ изпратих писмо по електронната поща. Казах ѝ, че съм срещнал едно фантастично момиче, което е сгодено и не знам какво да правя.

— Уау! Кого си срещнал?

— Познай. Тя ми отговори: „Натаниъл, може би трябва да се бориш за това момиче. На Господ му омръзна цели пет години да се взираш в миналото и да се упрекваш. Последното нещо, от което имаш

нужда в живота, е съжалението“. — Брук мълчеше. Отворих очи и видях, че не ме гледа. — И аз, какъвто съм глупак, я послушах.

— Нат...

— Какво?

Тя само поклати глава.

— Изненадан съм колко бързо можеш да се увлечеш по някой, Брук. Нали разбираш, когато се отдадеш на волята на събитията и започнеш да приемаш желаното за истина. — Едва ли бих казал тези думи, ако не бях буквално пиян от мъка и желание за сън. А може би щях да ги кажа. Кой знае?

— Бях ужасно объркана...

— И какво значение има това?

— *Казах ти*, че бях объркана.

— А пък *аз ти казах*, че се влюбвам в теб.

— Ами защо мислиш, че постъпих така тогава?

Зачудих се как стана така, че само преди три дена бях сам и относително щастлив от това в Балтимор, а сега бях в Северна Калифорния, забъркан с трите жени, които бяха имали най-голямо значение в живота ми? Може би щеше да е по-добре да облека отново бронята на самотата и да се върна към ония по-безопасни времена?

— Знаеш ли какво още ме учудва? — казах. — Колко бързо можеш да убиеш нещо, стига само да поискаш. Как, ако пожелаеш, можеш с лекота да го унищожих до основи.

В погледа на Брук, насочен към мен, се четеше смесица от изненада и обида. Тя се изправи и излезе от стаята, оставяйки ме сам да размишлявам над най-големите лъжи, които бях изрекъл в живота си.

Пет минути по-късно ми подаде слушалката на телефона.

— Лари и Дон — каза.

— Кой?

— Децата. — Подаде ми лист хартия с надраскани на нея телефонни номера.

— Как успя?

— Номерата бяха програмирани в апарата, който е в кухнята. Първите два, които се появиха, когато прелистих екрана, бяха Лари и

Дон.

— Защо си сигурна, че това са децата й?

— Защото съм. Кои биха могли да бъдат първите два номера в телефона й? Също като в апарата на майка ми. И на майката на Джеф... — Тя замлъкна.

— Джеф?

— Бившият ми годеник, Нат. Но нямам никакво желание да говоря нито за него, нито за миналото лято, нито за каквото и да било, свързано с това, става ли? Сега се ровим в нещата на твоята приятелка, която току-що е починала... Можеш да ми повярваш. Имам предвид, за телефонните номера. Време е да им се обадиш. — Тя посочи слушалката в скута ми.

— Благодаря ти. Съвсем сериозно. — Погледнах часовника на отсрещната стена: беше почти шест. — Брук, не исках да бъда груб. Просто съм много уморен и малко тъжен, това е всичко. И трябва да си призная, че бях доста вкиснат от начина, по който приключиха нещата тогава...

— Всичко е окей. Наистина — прекъсна ме тя. — Нека се съсредоточим в нещата, които трябва да направим сега. Аз ще отида да си наля чаша чай.

Телефонната слушалка в ръката ми беше страшно тежка. Подържах я малко, после избрах първото име от паметта — Лари.

ГЛАВА 54

След като съобщих лошите вести на Дари Тоубъл — корпоративен адвокат, живеещ в Чикаго, пълен задник — заковах парче картон на мястото на стъклото, което бях счупил. Обиколих още веднъж къщата, да видя за сетен път дали не съм пропуснал нещо и за да върна всичко, което бях размествал, на мястото му. Брук си бе тръгнала преди малко. Разбрахме се да се срещнем в апартамента ѝ за кратка дрямка и душ.

На излизане забелязах на закачалката, вдясно от вратата, купчина карти с идентификацията на покойната ми наставничка. Най-отгоре лежеше дебела пластмасова карта от *Трансгеника*. Снимката на д-р Тоубъл, сканирана и обработена от компютър, украсяваше долния десен ъгъл. Под нея намерих картата ѝ от болницата, също със снимка. Под тях имаше още много други, повечето от които бяха с изтекъл срок на валидност. Мушнах в джоба си двете карти — от *Трансгеника* и от болницата — и напуснах къщата.

Лари Тоубъл. Беше, разбира се, шокиран. Но беше и много неприятно изненадан от моята поява. Недоумяваше кой съм, защо точно аз съм намерил майка му, чудеше се какво възнамерявам да правя с проклетите кучета. Казах му, че съм неин бивш студент и приятел, че съм имал среща с майка му и затова се е получило така, че аз съм я намерил мъртва. Колкото до кучетата, те в момента бяха *en route a chez*^[1] Брук, уплашени до полуда в багажника на колата ми. Усещах миризмата на урина, за която можех уверено да кажа, че не е моя.

Слава богу, Лари пое ангажимента да съобщи новината за смъртта на майка им на брат си Дон. Нямах абсолютно никакво желание да разговарям с още една раздразнителна и груба издънка на фамилията Тоубъл.

Когато най-после пристигнах у Брук, тя се бе поровила в мрежата и бе открила адреса на клон № 12 на *Банка Марина* в Калифорния. Оказа се наблизо, в едно градче на име Редууд Сити. Работното ѝ време започваше от десет часа сутринта, което ни даваше

възможност да подремнем няколко часа. Оставих клетката с кучетата на пода в дневната стая и попитах:

— Къде е котаракът?

— На обичайното си място, когато е изплашен от нещо. — Тя посочи покрива на хладилника. — Можеш да ги пуснеш от клетката.

Направих го. По-малкият от двата дакела колебливо показва носа си навън и направи няколко неуверени крачки. Другият го последва. Котаракът ги наблюдаваше от висините на хладилника и ако погледът можеше да убива, щяхме да сме изправени пред две купчинки тлееща пепел в средата на стаята.

— Това по лапите им вода ли е? — попита Брук, когато видя влажните следи, оставени от двете животинки, които обикаляха и душеха всичко из стаята. *По дяволите.*

— Ами, може би — казах неутрално.

Тя се наведе, потопи пръст в течността и го доближи до носа си. Опитах се да я предупредя:

— Брук...

— Урина е. — Тя погледна двете кафяви създания, които обикаляха апартамента й. — Дяволите да ви вземат, момчета. — После отиде в кухнята и донесе оттам бутилка с препарат и хартиени салфетки. — Аз ще почистя пода — каза, докато ми подаваше пачка салфетки. — А ти се заеми с клетката.

Почистването на кучешка клетка от урина не е идеалът ми за приятно прекарване на времето след безсънна нощ, но нямаше как да се измъкна. Почистих клетката, след което взех душ. След това, слава на Бога, заспах.

[1] На път за дома на (фр.). — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 55

Клон №12 на *Банка Марина* в Редууд Сити, се оказа усамотено здание в старата търговска зона на града близо до железопътната линия. Беше голяма сграда, но както повечето подобни постройки в тази част на Калифорния беше като че ли нарочно невзрачна.

— Нали знаеш, че няма да ни дадат да видим какво има в сейфа — каза Брук, докато пресичахме паркинга.

— Разбира се, че ще ни дадат — възразих. — Нали имаме ключа?

— Това не ти е Швейцария, Нат. Трябва да покажеш личната си карта, за да получиш достъп до банкова касета. Лична карта и ключ.

Въобщо не бях помислил за това. Нито аз, нито някой член на семейството ми е имал някога банков сейф и представата ми за начина на ползването им беше доста повърхностна.

— Защо не ми каза по-рано? — Бутнах вратата и влязох вътре, където ме обля мощната вълна на климатиците.

— Бях много изтощена от безсънието и не можех да мисля.

— Трябва някак да ги кандърдисаме.

— Дано имаме късмет — каза тя.

От лявата страна на банковата зала бяха разположени касите, а в дясната имаше няколко самостоятелни гишета. Избрах едно от тях, зад което седеше симпатична на вид матрона, обвита в дебела вълнена жилетка, спасяваща я от арктическият микроклимат на банката. Марни Джил, обслужване на клиенти.

Усмихна ни се и попита с какво може да ни бъде полезна.

— Искаме да получим достъп до този сейф — извадих ключа от джоба си и ѝ го показах.

Тя го взе, постави го на плота пред себе си и ме попита:

— Какъв е номерът на вашата сметка тук?

— Ами, аз, всъщност, нямам сметка в банката ви. Този сейф е на една приятелка. Тя ми даде ключа.

Марни нетърпеливо затрака по клавиатурата на компютъра пред себе си. След малко обърна поглед към мен и каза:

— Съжалявам, но не мога да ви разреша достъп до банковите сейфове без специално разрешение. На чие име е сметката?

— Хариет Тоубъл.

Още тракане на клавиатурата. Спря за миг и измъкна от чекмеджето на бюрото си малък кафяв плик. Взе ключа и го пусна вътре.

— Но това е моят ключ — запротестирах.

— Не е — каза спокойно тя. — Този ключ е собственост на банката. Нашата практика в подобни ситуации е да задържим ключа и да го предоставим на титуляря на сметката.

Брук се усмихваше мазно. Каза ми само с устни „кандърдисвай я“. Искаше ми се да я стисна за гушата.

— Бихте ли ми казали по букви фамилното име на титуляря? — попита Марни.

Направих го. Компютърът изпухтя, а Марни плъзна плика с ключа в горното чекмедже на бюрото си. Въведе още няколко символа в компютъра.

— Така. Хариет Тоубъл. — Тя ме погледна. — А вашето име как е?

Супер, помислих си. Сега ще повика охраната, те ще се обадят на полицията, след което ще прекарам остатъка от деня в даване на обяснения на ченгетата защо съм задигнал лични вещи на д-р Тоубъл...

— Натаниъл Маккормик — казах. — Вижте, май че е по-добре да си вървим. Можем да уредим това и да дойдем по-късно.

— Почакайте, моля. — Ноктите на Марни чукаха по пластмасовите клавиши.

Брук вече не се усмихваше. Тя също видимо също започна да се притеснява.

— Мога ли да видя ваше удостоверение за самоличност със снимка? — запита Марни.

Дадох ѝ разрешителното си за шофиране, издадено в Джорджия. Тя го разгледа, погледна ме и ми го подаде обратно. После отвори горното чекмедже на бюрото си и измъкна оттам плика с ключа. Стегнах се, очаквайки повиканите от нея охранители да дойдат всеки миг. Наместо това тя плъзна плика към мен и рече:

— Моля да ме извините за притеснението, г-н Маккормик. Надявам се разбирате, че трябва да бъдем предпазливи. — И, вероятно видяла смущението, изписало се по лицето ми, добави: — Титулярката на сметката е променила правата на достъп до своя банков сейф, като е добавила вашето име. Направила го е вчера, поради което не можах да видя веднага, че имате право на достъп. Моля още веднъж да ме извините.

Тя се изправи.

— Вчера? Можете ли да ми кажете по кое време д-р Тоубъл е дошла тук, за да направи промените в достъпа до сметките си?

— Разбира се. — Марни се наведе отново над клавиатурата на компютъра. — В седемнадесет часа и четиридесет и пет минути. Точно преди да затворим.

И само няколко часа, след като се бяхме срещнали на обяд, няколко часа преди да умре.

Марни ме поведе към банковия трезор, а Брук остана до гишето за обслужване на клиенти, прелиствайки една много интересна брошура за лихвите по ипотечните кредити. Пред входа на трезора в небрежна поза седеше пазач, задълбочен в последния брой на *Сан Франциско Кроникъл*. Той ми посочи мястото в дневника за посетители, където трябваше да се подпиша, което се оказа сигнал за Марни да се оттегли.

— За мен бе удоволствие да ви обслужа, г-н Маккормик — каза тя на прощаване.

Благодарих ѝ и се подписах на списъка.

Дебелата врата на трезора бе отворена и допряна до стената на сградата. Входът бе преграден само от метална решетка. Пазачът остави вестника си и ми поиска удостоверение за самоличност. Показах му разрешителното си за шофиране. След като го разгледа доста по-дълго от необходимото време, се надигна от стола си и отключи решетката. Каза:

— Последвайте ме.

Тръгнах след него по къс коридор към просторно помещение, от стените на което ме гледаха стотици малки вратички. Той отиде до една от тях и я отвори, освобождавайки достъпа до заключената

метална касета, която се намираше вътре и кимна към нея. Приех това като покана да я взема, издърпах я от леговицето ѝ и го последвах през залата към малка стая с маса и единствен стол. Влязох вътре, а той затвори вратата зад мен.

Останах сам с кутията.

Натаниъл, моля те, обади ми се веднага, когато получиш това съобщение. Много е важно. Брегът на слоновата кост.

Усетих как ръката ми, стискаща ключа, се изпотява. Последните думи на Хариет Тоубъл пронизваха съзнанието ми. Без да мисля повече вкарах ключа в малката ключалка, завъртях го и отворих капака на касетката.

На сивото метално дъно лежеше едно-единствено нещо. Видеокасета.

ГЛАВА 56

Денят беше чудесен, не беше много горещо и сигурно щеше да бъде много приятно да се носиш по магистралата в BMW кабриолет, редом до прекрасна блондинка. Но мислите и на двама ни с Брук бяха изпълнени с любопитно очакване на това, което щяхме да видим на видеокасетата. Освен това в главата ми като злокобен барабанен бой пулсираше въпросът: *Това ли бе причината Хариет Тоубъл да умре?*

В апартамента цареше мир и покой. Кучетата бяха заспали, котаракът зорко бдеше, вероятно планирайки мъчителна смърт за тях.

— Да започваме ли? — попитах.

Брук кимна. Поставих касетата във видеокасетофона и взех дистанционното. Липсваше само пликът с пуканки. Казах на Брук, но тя не пое шегата.

В мига, когато седнах до нея на дивана, пейджърът ми зазвъня. На екрана му се изписа познат номер.

— Тим — казах.

— Ще му се обадиш ли?

— По-късно.

— Ще му се обадиш ли преди да видим какво има на касетата? — попита по-настойчиво Брук.

— Не.

— Добре тогава, нека видим това.

— Окей — съгласих се, но все още не включвах видеото.

— Хайде, давай. — С тези думи тя се пресегна към ръката ми, държаща дистанционното и натисна бутона за начало. Екранът се изпълни с хаотични черни линии. Брук не отместваше ръката си.

Появи се образ: едрозърнест, черно-бял. Запис от наблюдателна камера, поставена високо под тавана на помещението. Картината показваше болнично легло, запълващо по-голямата част от образа. Долната част на леглото съвпаднаше с долната част на екрана. На него лежеше човек — жена — оградена с няколко монитора. От гърдите ѝ се проточваше катетър за венозно вливане, свързан с окачените на

стойка до леглото пластмасови торбички с течности. *Окей*, казах си, *намираме се в болница*. Жената изглеждаше заспала.

Часовникът в дъното на екрана показваше, че записът е направен преди близо две години. Над него разпознах трите букви, идентифициращи университетския медицински център, където бе лабораторията на д-р Тоубъл. Това означаваше, че лентата от наблюдателната камера е взета някъде от болницата.

— Болнична стая — каза Брук.

— Добра догадка, докторе.

— Млъквай.

Нищо в стаята не помръдваше, с изключение на мигащите цифри на екрана на един от мониторите.

— Това ли е всичко? — попита разочаровано Брук.

— Предполагам, че не. Надявам се да не е.

— Виж тройката. — Тя ми посочи голямата цифра три, изписана до трибуквената абревиатура на болницата. — Стая номер три.

Прекарахме още пет минути, загледани в екрана, на който не се променяше нищо, освен цифрите.

— Май е време да преминем на бързи обороти — казах и натиснах бутона на дистанционното.

Нищо не се промени, само цифрите в дъното на екрана се сменяха по-бързо. Жената не се помръдваше, никой не влизаше в стаята, докато изведнъж...

— Я виж — каза Брук в момента, когато в полезрението на камерата се появи нова фигура.

Спрях лентата, превъртях малко назад и я пуснах отново на нормална скорост.

Беше мъж. Камерата беше високо над него и го показваше в гръб. Лицето му бе покрито с хирургична маска и защитни очила, така че не можехме да различим чертите на лицето му. Беше с престилка и ръкавици и буташе пред себе си количка.

— Какво има на количката? — попита Брук.

— Мисля, че е леген.

Мъжът мушна ръка под задника на жената и измъкна оттам подлога. Сложи на нейно място хавлиена кърпа. После подпъкна кърпи под цялото тяло на жената и започна да сваля нощницата ѝ, излагайки на показ гърдите и корема ѝ. От дясната ѝ страна имаше

широк розов белег, започващ под мишницата и завършващ около десет сантиметра под гърдата. Тя не реагира на действията му.

— Като гледам — казах, — почти сигурно е коматозна.

— Добра догадка, докторе.

Мъжът прибута количката по-близо до леглото.

— Той я мие — каза Брук. — Сега ще започне да я мие.

Той наистина започна да я почиства, като бавно и внимателно прекарваше мокра гъба по горната част на тялото ѝ, а след това грижливо я подсушаваше. Жестовете му, начинът, по който обтриваше всяка подмишница и попиваше останала влага, бяха обезпокоително любвеобилни. Почисти лицето ѝ, ушите и врата.

След като приключи с торса, човекът махна нощницата, оголи напълно тялото ѝ и започна да почиства корема и лоното ѝ. Между краката на жената се виеше катетър, който отвеждаше урината в пластмасова торбичка до леглото. Той нежно го отмести първо на едната, после на другата страна, почиствайки около него. Прекара гъбата между бедрата ѝ и надолу по дължината им.

— Какво значи това, Натаниъл? — Брук ставаше нетърпелива. — Той я мие. Голяма работа. Превключи на бърз ход.

— Чакай малко — възразих аз.

Мъжът подсуши с кърпа голото тяло, след което прибра нещата на количката. После взе ръцете на жената и започна да ѝ изрязва ноктите.

— Всичко това са обичайни процедури, Нат. Давай нататък.

Когато мъжът премина от ноктите на ръцете към тези на краката, долових проблясъка на очите му през стъклото на маската. Спрях образа и се вгледах.

— Можеш ли да разпознаеш лицето? — попитах.

— Не — каза Брук.

Пуснах отново лентата да се върти. Мъжът приключи с ноктите на краката и се изправи в края на леглото. Предположих, че ще се върне при количката, но той стоеше там, с гръб към нас, загледан в лежащото пред него голо тяло.

После той отиде до количката, вероятно за да остави там инструментите, с които бе подрязвал ноктите и взе туба с нещо. Върна се обратно до леглото, продължавайки да гледа тялото на жената.

Видях как дясната му ръка се насочва надолу под корема му и повдига предницата на престилката.

— О, не! — възкликна Брук.

Ръката му започна да се движи в бавен ритъм. След малко той свали долните си гащи изпод престилката. Отвинти капачката на тубата и изстиска нещо в дясната си шепа.

— Тоя сега ще се оправи — каза Брук. — Това ли трябваше да видим? О... — В този момент той остави тубата на количката и се покачи на леглото. — Не мога да гледам това! — простена Брук и отвърна глава.

Но аз изгледах докрай как санитарят се намести между бедрата на лежащата в безсъзнание жена, отмествайки настрана катетъра. Направи няколко тласъка вътре в нея, след което свърши и тялото му застина. Всичко приключи за по-малко от две минути. След като си свърши работата, той се смъкна от леглото и нахлузи обратно бельото си. Взе гъба и почисти каквото бе изцапал, след което пъкна нова подлога под задника ѝ, облече ѝ нощницата и приглади тъмните ѝ коси. Постоя малко, загледан в нея. После бавно повдигна защитния екран от лицето си, свали хирургическата маска, наведе се над нея и целуна устните ѝ.

След като се изправи, мъжът върна обратно маската и защитния екран, така че не успях да видя лицето му, когато се обърна към вратата. Хвана количката и я избута във вратата. Вратата се затвори след него.

ГЛАВА 57

— Свърши ли?

— Да.

— Той я изнасили.

— Да.

Лентата продължаваше да се върти, но образът бе като в началото: жена, лежаща на леглото в стая, където нищо не помръдва. Гледката ме отвращаваше — по нищо не личеше, че жената току-що бе изнасилена.

— Това е ужасно — каза Брук. — Моля те, изключи го.

— Трябва да видя дали няма още нещо.

Брук запази мълчание. В главата ми се блъскаха хиляди въпроси. Кой беше този мъж? Коя беше жената? Защо д-р Тоубъл бе пожелала да видя този запис? Естествено, лентата беше само начало на разговора с нея, който никога нямаше да се състои.

А това — самата лента и обстоятелствата, при които тя бе стигнала до мен — пораждаха нови въпроси. Дадох малко време на мислите си да се поизбистрят и казах:

— Те са я убили.

— Кой кого е убил?

— Д-р Тоубъл. Някой я е убил. За да не може да каже нищо за това — посочих с ръка към телевизора.

— Защо си толкова сигурен?

— Не съм. Казвам само каквото мисля. Някой не е искал това да излезе наяве.

— Кой?

— Не зная. Предполагам някой, който може да пострада много, ако този сексуален акт стане известен.

— О, Нат — каза Брук, докато двамата седяхме загледани в екрана, — ако това е вярно, ще трябва да открием кой е мъжът. И коя е тази нещастна жена.

Много проникателен въпрос, Шерлок, рекох си наум. После непредпазливо го казах и на глас. Брук ме стрелна с яден поглед, но не

каза нищо. Когато малко по-късно проговори, каза това, което си мислех, но в никакъв случай не исках да чуя:

— Знаеш ли, възможно е твоята д-р Тоубъл да е била замесена по някакъв начин в тази история.

Твоята д-р Тоубъл.

— Какво искаш да кажеш с това *замесена*?

— Лентата е у нея. Тя я е запазила и скрила.

— И това какво означава според теб?

— Означава, че едва ли се е натъкнала случайно на това. Става въпрос за изнасилване, а доколкото ми е известно, това е сериозно нарушение на закона. Трябва да има някаква причина, поради която не е показала запис на полицията.

— А може би им го е показала.

— Не мисля така. Ако го бе направила, нямаше да има причини да я съхранява по този начин, в банкова сейф касетка. Така се пази нещо тайно, Нат. И Хариет Тоубъл трябва да е имала сериозна причина да пази това в тайна.

— До неотдавна.

— Точно така. До съвсем неотдавна.

В този момент лентата свърши.

— Това беше — казах и натиснах бутона за пренавиване.

Пейджърът ми завибрира. Беше Тим.

— Все още няма нови случаи — каза хер Ланкастър.

— Това е страхотно.

— Страхотно, но не съвсем. Брайън Тайнингс почина миналата нощ. Същата смърт като при жената Филмор. Увреждане на няколко органа.

— Иисусе! Гаджето на Маги Фелпс.

— Да. Тя се оправя постепенно, но новините за смъртта на любимия ѝ не ѝ се отразяват никак добре. Междувременно затворихме всички общежития, където има заболели...

— Дали е разумно? — прекъснах го аз. — Имам предвид, че направо ще се побъркат, затворени вътре.

— Това е риск, който поемам съзнателно. Засега имаме само пет такива приюта. Стеснили сме инкубационния период до интервал от

седем до десет дена.

— Значи сега сме в режим на изчакване.

— Затаили сме дъх, ако това имаш предвид.

Хубаво, казах си, сега е моментът да хвърля бомбата.

— Тим, отложих полета си.

Брук седеше с кръстосани крака на дивана до мен, потънала в мислите си, но стреснато изправи глава, когато ме чу да казвам „отложих полета си“.

— Защо? — попиша раздражено Тим.

— Почина една моя приятелка...

— Моите съболезнования.

— Искам да остана за погребението.

На Тим му трябваше малко време, за да смели това.

— Това кога е?

— Днес е четвъртък. Тя е — тя беше — еврейка и по техните обичаи трябва да я погребат преди залез-слънце в петък. Заради шабата.

— Ти евреин ли си?

— С име като Натаниъл Маккормик? Не, разбира се.

— Е, може майка ти да е била. Както и да е, искам те в Атланта най-късно утре. — Това беше прекалено, дори и за Тим Ланкастър.

— Тим, нали каза, че сме в режим на изчакване?

— Не съм казвал такова нещо, ти го каза. А аз имам нужда от някой в Атланта, който е запознат със ситуацията в Балтимор. Трябва да се координира дейността на тукашните лаборатории с тези в Атланта. Искам да контролираш нещата там.

— Но това беше един от най-важните хора в моя живот...

— Нещата стават по-силни от нас. ФБР се включи в разследването.

— И ти си човекът, който ги е повикал — отбелязах. Обърнах се към Брук и само с устни й казах: Фе-Бе-Ре.

— Не, Нат, шефовете ми са ги повикали. Нещата вече се решават на най-високо ниво.

— Супер.

— Мисля, че това е за добро. Сваля от нас част от отговорностите. Но не трябва да допуснем участието ни да бъде омаловажено. За теб ще бъде добре, ако си там като човек на пост.

— След като е толкова важно за мен да бъда човекът на пост, защо не ме върнеш в Балтимор, а ти да отидеш в Атланта. Това е твоето поле на действие. А съм теренен работник, не...

— Знаеш, че не мога да го направя.

— Зная, че не искаш да го направиш. — Ледено мълчание. Отидох прекалено далече. — Поне ме остави тук да изследвам докрай историята с Гладис Томас. — Поколебах се дали да не му разкажа за видеокасетата и за странните обстоятелства около смъртта на Хариет Тоубъл, но се отказах. Действията ми дотук бяха достатъчно противоречиви от гледна точка на Тим и нямаше необходимост да го провокирам да мисли, че се увличам по конспиративни теории. Поне засега.

— Няма какво да разследваш повече, Нат. А пък дори и да има, то е от компетенцията на полицията, не е работа на служител на СЕИ. Припомни си задълженията ни.

Изкуших се да му напомня, че част от нашите задължения беше да откриваме и възпираме заплахите за здравето на обществото, но премълчах.

— Искам също така, като пристигнеш в Атланта, да се приготвиш за заминаване в Луизиана, където са констатирани няколко случая на заболяване от *Западен Нил*. Засега изчакваме да видим какви мащаби ще придобие епидемията там.

— Кое от двете, Тим? Отивам в Атланта да координирам работата на лабораториите или заминавам да дебна разрастването на *Западен Нил в Луизиана*?

— И двете. — Добрият стар Тим Ланкастър. Има отговор на всеки въпрос. Истинският отговор — че иска да ме отстрани от това разследване — никога няма да се откъсне от устните му. — Казваш, че погребението ще бъде утре, така ли? Добре, остани. Но те искам в Атланта най-късно в събота. Обади ми се, като пристигнеш.

— Окей — казах, въпреки че ми се виждаше невъзможно да се оправя с нещата в Калифорния дотогава. А ако не успееш да ги изясня, нямаше начин да замина за Атланта. Дучето щеше да има да чака това обаждане.

— Какво стана? — Брук разбъркваше с лъжица съдържанието на купа с някаква зеленчукова смес.

— Все още съм на работа. Поне до събота.

— Много добре. А какво ще се случи в събота?

— Трябва да съм в Атланта.

— Значи ни остават два дена.

— Ни остават? На нас?

— Да не мислиш, че съм прекарала първата си безсънна нощ след края на специализацията просто ей така? Това е важно.

— Кое е важно?

— Нат...

— Питам напълно сериозно. Какво правим ние тук? Кое е важно? — Тонът ми бе остър и си давах сметка, че се държа наистина безобразно с тази жена. Не ме питайте защо го правех. Може би защото бях много раздразнен и дисбалансиран от странните събития, които се развиваха около мен. Може би бях разстроен от смъртта — убийството? — на д-р Тоубъл. Бях се набъркал в нещо, което миришеше много лошо. А може би, само може би, все още й бях сърдит за това, че ме изостави миналата година и исках да я накажа.

Каквато и да беше причината, държах се като мижитурка. *Много зряло, Натаниъл, много зряло.*

— Защо ми се нахвърляш по този начин? Аз само искам да ти помогна.

— Не ти се нахвърлям. Само питам защо искаш да се правиш на герой.

— Какво? Аз да се правя на герой? Досега ти помагах. Помагах ти да си свършиш шибаната работа, докторе. — Очите й святкаха, изпълнени с неподправен гняв. — Знаеш ли какво, Нат? Да ти го начукам.

— Брук...

— Вземай си двете малки посрани кучета — тя посочи дакелите, които се бяха събудили и смутено наблюдаваха сцената — и се изнасяй на мотел. Заминавай да душиш из града кой е пречукал любимата ти наставница. Защото това е същинската ти цел, нали? Вече не те интересува някаква си болест, която се промъква наоколо. Нещата станаха лични, нали, Нат? — Гласът й наблегна на думата *лични*.

— Чудесно, Брук. Много си любезна.

— Колкото до онази история в Атланта, може би просто си имал нужда от една последна доза. Прецакваш интересите на общественото здравеопазване заради някакво недоразумение, станало преди година.

Как успя да стигне чак дотам? Аз се бях държал толкова внимателно.

— Но не! Не и ти. За теб нещата приключиха още в Джорджия. Ти си истински мъж, нали, Нат? Непоклатим като скала. Контролираш тотално чувствата си. Супер си. Знаеш ли какво? Защо не седнеш и не си поговориш с малкото момченце вътре в теб, за да си изясниш защо си се забъркал в тази история. И може би след този просветляващ разговор ще проумееш, че е по-добре да заминеш за Атланта, защото си толкова объркан, че не можеш да схванеш истинското положение на нещата тук.

— Объркан? Аз ли съм объркан? Мисля, че ти си тази, която е постоянно объркана. Може би именно ти трябва да си дадеш сметка защо искаш да се натопиш дълбоко в нещо, което дори не е част от проклетите ти служебни задължения. Които са толкова безинтересни, че се влачиш по петите ми. Все още не можеш да се оправиш от провала на годежа си и искаш да ме имаш като залъгалка до себе си? Да съм ти приятелче? Това ли е? Напъвам се до припадък да подсигурия балтиморската напаст, каквато и да е тя, да не стигне дотук, да откроя каква е причината за това и да съм сигурен, че никога вече няма да се изправи на пътя ми. А може би се опитвам да разбера защо единственият човек, който някога ме е обичал, сега лежи студен в моргата. Щом искаш, разпъни ме на кръст за това. Но на мен не ми пука. Не ми пука, Брук.

Да ѝ го начукам казах си. Да ѝ го начукам. Да ѝ го начукам, задето не разбира какво съм преживял, задето не разбира собствените си мотиви, каращи я да се набърка в тази история. Въпреки че се бе държала мило с мен, че се бе показала загрижена за инфекцията, за мен и за д-р Тоубъл, тя си оставаше политическо животно, не по-добра от кой да е друг. Беше близник на Тим Ланкастър, само че с цици, разкошни бедра и нежни слова.

Втурнах се в спалнята и започнах да си събирам нещата. Метнах през рамо двете си чанти и се върнах в дневната. Брук не се бе помръднала от дивана. Стискаше зъби и не искаше да ме погледне.

— Можеш да запазиш проклетите кучета за себе си. Или да ги дадеш в кучкарник, както искаш. На мен не ми пука.

След което си тръгнах, недоумявайки колко лесно и бързо можеш да разрушиш нещо.

ГЛАВА 58

И така, остават ми два дена. Два дена, за да узная кой е изнасилвачът от видеозаписа, коя е насилената и какво отношение имат те към моя проблем. Два дни, за да разбера дали и как това е свързано със заболяването в Балтимор, да разбера в какво е била замесена Хариет Тоубъл и дали смъртта ѝ е в резултат на това. Два дни, за да проумея защо се държах като задник с Брук. Два дни, за да разбера защо все аз трябва да играя ролята на самотния каубой, който води битките си извън системата, който винаги свършва работата, който накрая се покрива със слава и получава целувка от красивата девойка. Нат Маккормик — героят.

Само че нито бях свършил работата, нито бях заслужил целувките на красавицата. Бях се преобал. Може да си помислите, че вече съм свикнал.

Отправих се на север към Университета, към един друг емоционален водовъртеж. Тъжната истина беше, че се налагаше да разговарям с Ейлийн Чен, която, за мой късмет, беше най-вероятният човек, разполагащ с информация за Хариет Тоубъл и невзрачната стая номер три, скрита нейде в болницата.

Усетих как стомахът ми се свива, докато изкачвах стълбището на Хейлмановата сграда. Преходът от разногласията с Брук Майкълс към дипломатически преговори с Ейлийн Чен никак не съответстваше на представата ми за приятно прекаран следобед. Но нали героите трябва да са силни и решителни?

Лабораторията на Тоубъл кипеше от живот. В нея се трудеха Йоник, дипломантката и още неколцина студенти, които не познавах. Имах усещането обаче, че нещо липсва, макар и да не можех да определя дали това усещане се носеше в атмосферата на лабораторията, или само в моята глава. Капитанът на лабораторията, д-р Тоубъл, в момента лежеше на масата за аутопсии. Можеше да се усети липсата ѝ. Все още не знаех дали новината за смъртта на шефката вече е стигнала дотук. Кой би могъл да им каже? Полицията? Лари или Дон? Едва ли.

Тогава видях Ейлийн и разбрах, че тя знае. Стори ми се някак си замаяна, по-скоро шокирана: очите ѝ бяха зачервени, а лицето ѝ изглеждаше опустошено. За момент се трогнах. Ейлийн Чен, която бе най-студената, най-резервираната жена, която познавах, можеше да изпитва чувства.

Тя улови погледа ми, усмихна се пресилено и ме поведе към кабинета на д-р Тоубъл. Последвах я. Влязохме вътре и тя затвори вратата след мен.

— Нат, просто не мога да повярвам.

— Нито пък аз. — Не можех да повярвам, че д-р Тоубъл е мъртва. Не можех да повярвам, че съм загубил емоционално две жени в един и същ ден.

Макар че това беше моментът да се прегърнем, никой не се реши да направи жеста. След малко вече разговаряхме за това колко сме опечалени, колко внезапно е било за всеки от нас; обичайните за един смъртен случай приказки. Чувствах известна близост с нея, но не бях в състояние да определя дали бе причинена от съвместно преживяваната скръб, или бе истинско чувство. Независимо от това, „близо до Ейлийн Чен“ не беше мястото, където бих искал да се намирам.

Не, това не беше напълно вярно. Всъщност, въобще не беше вярно. Докато слушах как ми разказваше за чувствата си към д-р Тоубъл, за това, колко силно усеща загубата, осъзнах колко отчаяно исках да бъда близо до нея. Току-що бях загубил своята наставница и приятелка, Брук Майкълс ме мразеше и може би в момента пробождаше с куки за плетене малка восъчна кукла с моя образ, а Тим Ланкастър проклинаше деня, в който ме бе назначил на работа. Не мисля, че мога да покажа чудеса на тестовете по емоционална интелигентност, но със сигурност бях в състояние да разбера защо искам да бъда близо до Ейлийн. В този момент прозрях колко нещастен съм бил. Също като нея. Толкова ли опасно щеше да бъде, ако двамата можехме да се утешим взаимно? Толкова страшно ли щеше да бъде, ако оставехме гравитацията да надделее и ако тя паднеше в обятията ми, ако самообладанието ѝ я напуснеше и сълзите ѝ покапеха по ризата ми, докато галех с длан косите ѝ? Ако притиснех устни до мокрите ѝ очи и вкусах солените ѝ сълзи? Представях си как ще ѝ кажа: *Всичко ще бъде наред, Ейлийн. Всичко ще бъде наред.*

Тя продължаваше да говори, а аз — да се боря с изпълващите ме желаниа. Облегнах се назад на една лабораторна банка, опитвайки се да запазя контрол и да се държа максимално далече от нея. Ръцете ми се опираха на банката. *Дръж ги там*, казвах си, *не прави никакви жестове*. Нямах да понеса още веднъж да вляза в емоционална орбита около тази жена. Имах много работа за вършене. И само два дена.

— Нямаме представа какво ще стане с лабораторията — казваше Ейлийн. — *Трансгеника* и Агенцията по храните и лекарствата сигурно ще искат работата да продължи под ръководството на някой учен с утвърдена репутация. А ние сме свършили толкова много неща, Натаниъл. Познаваме протоколите по-добре от всеки друг и ако нещата бъдат прехвърлени в Дюк или Йейл...

Много добре, Ейлийн, опитай се да разрушиш магията, споменавайки кариеристичните си неволи. Това беше Ейлийн, която исках да запомня — ледената кралица, влюбена в себе си. Не исках да виждам, че може да изпитва чувства. Не исках симпатията да разруши защитната ми броня.

И не го допуснах. Сутринта бях напуснал Брук Майкълс и, дяволите да ме вземат, ако не можех да зарежа и Ейлийн Чен. Прекъснах я рязко:

— Трябва да ти покажа нещо. — Тя прекъсна жалването си и смутено замлъкна. — Има ли някъде тук зала за съвещания? Имам нужда от видеокасетофон.

ГЛАВА 59

Не се впуснах в обяснения относно касетата. Казах ѝ само, че съм я получил от д-р Тоубъл преди смъртта ѝ. Всъщност, казах нещо по-близо до истината:

— Д-р Тоубъл ми се обади и ми каза откъде да взема това. Остави ми съобщение около девет часа. Три часа по-късно я намерих мъртва.

Пуснах лентата да се върти и на екрана изплува стая номер три.

— Познаваш ли тази стая? — попитах.

Ейлийн ме погледна, после отново се взря в екрана. Размърда устни и накрая каза:

— Не, не я познавам.

— Коя е жената?

— Не знам.

— Какво значи това „не знам“?

— Колко възможни значения на „не знам“ има, Натаниъл?
Просто не знам.

Поклатих глава. Каквото и да значеше това, усетих, че в мен са останали много малко нежност и чувства към д-р Чен. Припишете го на това, че съм задник или пък съм самотният герой, за който ме мислеше Брук Майкълс. Всъщност, припишете го на факта, че само преди малко бях готов да прегърна жената-паяк, която ми бе причинила толкова мъки. Струваше ми се, че за малко съм се разминал с фатална автомобилна катастрофа.

Имаше и още нещо: реакцията на Ейлийн на всичко това ме притесняваше.

— Виж дали можеш да познаеш този човек. Д-р Тоубъл вероятно го е познавала. Предполагам, че ти също го познаваш.

Сцената с измиването премина по екрана, след нея — мастурбацията и накрая — изнасилването. Изражението на лицето на Ейлийн се колебаеше от смесица между отвращение и погнуса до нещо, подобно на ужас. Спрях образа на сцената, в която мъжът напускаше стаята. Очите ѝ останаха приковани в екрана.

— Ейлийн?

Главата ѝ подскочи към мен. Ръката ѝ се повдигна към устата, но спря напред път и увисна. Трепереше.

— Аз... това е ужасно.

— Познаваш ли този човек, Ейлийн?

За миг тя се вгледа в мен, като че ли не бях там. После отново погледна екрана.

— Не. Не мога да видя лицето му. Защо мислиш, че трябва да го познавам?

— Знаеш ли нещо, свързано с този инцидент?

Тя поклати глава.

Ти, проклета лъжскиньо, казах си.

— А знаеш ли къде е тази стая?

Не ми отговори.

— Знаеш ли къде е тази стая? — попитах по-остро.

— Натаниъл, моля те...

— За какво ме молиш? Стаята е в тази болница, Ейлийн. Тази касета е на Хариет Тоубъл, а ти си водещият изследовател в нейната лаборатория. Къде се намира тази стая?

— Не мога... много съм разстроена... Нат, моля те. Моля те, Нат. Разстроена съм от смъртта на Хариет, а ти ми показваш... показваш ми това. Какво очакваш да кажа?

— Очаквам да кажеш каквото знаеш, каквото ти е казала д-р Тоубъл. Защо е запазила тази лента? — Ейлийн не каза нищо. — Защо искаше аз да я видя? Защо поиска да ми я даде веднага, след като ѝ разказах за епидемията, избухнала в Балтимор?

Тя ме погледна с хлъзгав поглед и завъртя главата си настрана.

— Престани, Натаниъл.

— Дали Хариет Тоубъл бе убита, защото е притежавала този запис?

Нищо.

— Дали убиха Хариет Тоубъл, защото искаше да ми каже нещо?

След този въпрос Ейлийн Чен — бездушната Ейлийн Чен — скри лице в ръцете си и започна да плаче. А пък аз, бездушният Натаниъл Маккормик, пристъпих към нея.

— Ейлийн — казах, — помогни ми да разбера какво става тук.

Нищо.

Отново ме обхвана желанието да я прилаская. Пред мен не беше жената-паяк, а едно страдащо, уплашено момиченце. Първичната, непреодолима привързаност, която години наред бях чувствал към нея и която години наред безуспешно се бях мъчил да изтръгна от себе си, ме изпълни. Преди да успея да се овладеея се пресегнах и докоснах рамото ѝ. Малък, но напълно достатъчен жест. Тя се хвърли на гърдите ми и се разрида с пълен глас. Ръцете ми се заключиха около раменете ѝ. Сълзите ѝ потекоха по ризата ми. Бяха топли и влажни, точно както си бях представял.

И така, опасните фантазии се превърнаха в реалност. Стоях там, прегърнал жената, която бях обичал, успокоявах я, шепнех в ушите ѝ и съзнавах, че бях прекрачил границата. Не можех да си представя какво ме чака от другата страна.

Видеокасетофонът прещрака и образът на изнасилвача, на коматозната жена и на стая номер три отстъпиха място на черния екран.

Пет минути? Или десет? Нямах представа колко време бях прекарал в грозната конферентна зала, прегърнал някогашната си любов. Не аз, а тя беше тази, която накрая направи малкия жест, означаващ край на прегръдките ни. Ако не го бе сторила, ако трябваше аз да поема инициативата, можехме да останем в тази поза седмици наред, двамата, чезнеци в нищото. Отдръпнах се.

— Добре ли си? — попитах.

— Да — каза тя. Избърса очите си и измъчено ми се усмихна. — Съжалявам.

— Не...

— Ти как си?

— Наред съм. — Огледах стаята. — Има ли някакви салфетки тук?

Тя ми посочи ролка хартиени кърпи. Откъснах няколко парчета и ѝ подадох едно. Издухах носа си в твърдата материя. Тя последва примера ми, смачка кърпата и взе още една. Започна да почиства влажните петна, оставени от сълзите ѝ по гърдите ми. Нежните ѝ движения напълно ме размазаха.

— Съжалявам за ризата ти.

— Имам други.

Приключи с грижите за външността ми и двамата се изправихме загледани един в друг. Мигът на близост бе отлетял и не знаех какво да правя. Само кимнах и казах тромаво:

— Ами, аз ще вървя.

— Добре.

Кимнах отново, пресякох стаята, за да извадя касетата от видеото. Един последен поглед към Ейлийн Чен и си тръгнах.

Изправен бях пред сериозната опасност да се отдам на носталгия и на мисли от рода на „а какво би станало ако“, които никак нямаше да ми бъдат от полза. Съзнавах го много добре и въпреки това стоях пред заседателната зала, очакващ появата на Ейлийн. Предполагам, че исках да я видя поне още веднъж уязвима.

Но тя не се появи. След няколко минути успях да се отърся от обесията и да си припомня, че имам да върша по-важни неща. Шест човека бяха умрели. Напуснах Хейлмановата сграда, а стъпките ми отекваха в ритъма на две слова — *слабак, глупак*.

Навън, под храста бучиниш, открих стар, изхвърлен стол. Изправих го, отърсих го от прахта и се паркирах в рядката сянка. Опитах се да се съсредоточа върху нещата, които нямаха нищо общо със заплетените отношения между Ейлийн и Натаниъл.

Изнасилването, Хариет Тоубъл и предполагаемото неведение от страна на Ейлийн за връзката между двете събития. Аз самият не знаех много, това поне беше ясно. Това, което знаех, беше, че събитията се развиваха с бясна скорост. Вратите се затваряха и вагоните потегляха. Не ми оставаше много време.

— По дяволите — казах. Имах нужда от информация, информация, която не бях успял да получа, защото бях побягнал далеч от Ейлийн, като дете, уплашено от големия страшен батко. Погледнах към Хейлмановата сграда, станах и се отправих обратно в бърлогата на лъва.

Пак изкачих стълбите и се оказах пред същата заседателна зала, надяващ се донякъде да намеря вътре Ейлийн, изправена пред бялата дъска, драскаща сърчица, прободени със стрелите на Амура и изпълнени с „НМ + ЕЧ“, изписани с грижлив момичешки почерк.

Естествено, не я заварих да рисува нищо подобно. Беше си отишла и аз се упътих към лабораторията.

Там заварих Йоник — брадат и енергичен индивид от семитски тип — да върти в ръцете си малка стъкленица, субстанцията на дъното на която бе изпъстрена с точиците на стотици малки ямки.

— Тук ли е д-р Чен? — попитах.

— Не съм я виждал — отговори той, като вдигна само за миг поглед от стъкленицата.

— Това *ELISA* ли е? — попитах, след като наблюдавах известно време какво прави.

Той кимна.

— Виж ти — промърморих. Изпълняването на *ELISA* бе досадна работа. — За какво проверявате?

— Имунна реакция на левкоцити.

ELISA е тест, чрез който се проверява наличието на протеини в пробата, която изследвате. Ако, например, се разболеете, тялото ви ще произведе специализирани протеини — цитокини — които имат важно значение за преодоляване на възпалителния процес. Именно те щяха да бъдат разпознати чрез теста *ELISA*.

— Това по проекта на *Трансгеника* ли е?

Йоник ме погледна подозрително, но само кимна с глава.

— И какво още правите?

— Аз се занимавам предимно с проекта *Трансгеника*, поспециално с ХИВ-имунитета.

— Разбирам — казах. — А откъде идват пробите на *Трансгеника*?

— Всъщност, вие кой сте? — Йоник спря работата си.

Явно щеше да се прави на трън в задника. Извадих служебното си удостоверение и му го показах. Представих се и му напомних, че сме се срещали предния ден.

— О, да, спомних си. Трябваше да се срещнете с д-р Тоубъл.

— Д-р Тоубъл почина миналата нощ. — Лицето му замръзна, устата остана полуотворена. Явно не ми повярва. Постепенно всички в лабораторията прекъснаха заниманията си и в нея се възцари осезаема тишина. — Съжалявам, че трябва да го научите по този начин — казах. — Тя почина снощи от сърдечен удар. Надявам се д-р Чен да ви съобщи подробностите. Аз, от своя страна, трябва да ви задам няколко

въпроса за дейността на лабораторията. На първо място, интересува ме откъде са идвали пробите, които изследвате в рамките на проекта *Трансгеника*?

— Обърнете се към д-р Чен за такива подробности — отговори с напрежение в гласа Йоник и се обърна отново към ямките на *ELISA*. — Подписали сме споразумение за неразгласяване на служебна информация.

Този тип определено ме ядосваше. Вече бях готов сериозно да се заям с него, когато чух зад себе си добре познат глас да произнася името ми.

— Д-р Маккормик? — Обърнах се към Ейлийн. — Нека поговорим навън — каза тя и, без да чака реакцията ми, се обърна и излезе от лабораторията.

Последвах я в коридора до малък кабинет на няколко крачки от лабораторията. Ейлийн отвори врата му, но не влезе вътре.

— Трябва да си вървиш. — Гласът ѝ беше хладен и официален. Изглежда д-р Чен умееше много по-добре от мен да разграничава нещата. Сякаш прегръдката ни отпреди четвърт час никога не се беше случвала.

— Къде се намира стаята от записа, Ейлийн?

— Д-р Маккормик...

— Охо, вече станах доктор, така ли?

— Натаниъл. Налага се да се погрижим за някои по-важни неща. Ще ти се обадя по-късно.

— Разкажи ми над какво работеше д-р Тоубъл. Задачите на *Трансгеника*, работата с ХИВ.

— Моля те, върви си.

— Трябва да узная всичко за работата ѝ, Ейлийн. Трябва да разбера какво става тук. Какви тъканни проби на *Трансгеника* изследвате? Д-р Тоубъл каза, че пристъпвате към експерименти над хора, затова предполагам, че пробите са от човешка плът. Къде са тези хора? Тук, в тази болница ли?

Лицето ѝ остана каменно.

— Бих могъл да се обадя в Агенцията по храните и лекарствата и да получа достъп до всичките ви архиви. — Това беше блъф. Можех да разчитам на съдействие от страна на АХЛ за достъп до документацията на д-р Тоубъл, но това щеше да отнеме дни, ако не и

седмици. Освен това, трябваше да успея да се аргументирам убедително пред тях, че информацията наистина ми е необходима. А убедителността не беше измежду най-силните ми страни...

Изчаках малко, с надеждата че д-р Чен ще се огъне под натиска ми. Не се получи. Тогава поклатих глава и рекох:

— Добре, Ейлийн, благодаря ти за помощта.

Обърнах ѝ гръб и закрачих към изхода. Преди да тръгна надолу по стъпалата се обърнах и я погледнах. Погледите ни се срещнаха; нейният не разкриваше нищо. Над Ейлийн и над цялата лаборатория се бе спуснала дебела, непроницаема завеса. Бе зловещо и впечатляващо. И ако искам да бъда искрен докрай, беше мъчително.

— Не знам на какви господари служиш, Ейлийн, но в случая постъпваш неправилно. И много добре знаеш това.

Но ако можех да си направя заключение от безизразния ѝ поглед, на Ейлийн Чен въобще не ѝ пукаше от това.

ГЛАВА 60

Вътрешността на колата бе гореща като пещ. Седнах на седалката и оставих вратата отворена. Единият ми крак бе вътре, а другия бях опрял на гумата на паркираното съвсем наблизо порше. Тъкмо бях приключил един телефонен разговор с Лари Тоубъл, който бе пристигнал преди няколко часа в града. Обясних му къде съм оставил кучетата и защо е счупено едно стъкло на френския прозорец в дома на майка му, а той ми каза кога и къде ще бъде погребението.

Затворих очи и се облегнах назад, усещайки потта, която се стичаше под мишниците ми. Опитах се да наместя късовете от хаоса, който цареше наоколо; приличаше на опит да подредя пъзел от хиляда къса, от които разполагах само с петдесет.

Медицинската библиотека, която отдавна се славеше като най-слабото място на колежа, беше блажено непроменена. Неудобните столове, двата неподходящи преносими климатика, ужасяващите стойки за четене бяха същите, каквито ги бях оставил преди десет години. Явно обещанията за нова библиотека бяха останали само на думи, въпреки многократно изготвяните и утвърждавани планове. Чудех се кога ли на студентите щеше съвсем да им писне и да нахлуят в кабинета на декана с факли, вили и неработещи регистрационни карти.

Намерих свободен компютър в помещението, наричано изследователска ниша — малка грозна стая, сбутана в единия край на библиотеката. Компютрите бяха наредени на жълтеникави дървени чинове, които явно бяха донесени тук след като са били изхвърлени при основен ремонт на някое начално училище през 1975-а. Издърпах стол до компютъра и завъртях монитора му към стената. Един от двата вече споменати климатици бръмчеше наблизо, обгръщайки ме с арктически микроклимат, докато останалата част на библиотеката изнемогваше от жега.

Поне няма да заспя, казах си наум.

Исках да започна от самото начало. За мое щастие целият кампус бе свързан в единна компютърна мрежа и имаше достъп до всички

бази данни, така че можех да получа достъп до Уестлоу^[1] дори и от медицинската библиотека. Искях да проверя всички съдебни дела, които биха могли да обяснят видяното на касетата. Въведох думата „изнасилване“ и името на университета. Появиха се шест препратки: нещо за млад бейзболен играч, който бе насиллил друг студент преди няколко години, няколко случая на изнасилвачи, които бяха получили образование в университета, но нищо, свързано с насилие в медицинския център.

Е, така или иначе, не бях съвсем „на ти“ със законите. Върнах се към медицината. Включих се в Медлайн^[2], въведох името на Хариет Тоубъл и получих списък с над сто публикации. Бързият преглед ме увери, че нито една от тях няма нищо общо с проекта на *Трансгеника*. Най-новите й изследвания бяха интересни, но едва ли имаха отношение към случая: разработка на ваксина срещу СПИН в сътрудничество с някой си Бонър от Калифорнийския университет в Сан Франциско. Все пак разпечатах материалите и ги прегледах. Предмет на изследването бяха опитите с маймуни за създаване на мутация на ХИВ вируса към нелетален щам. Според авторите, резултатите бяха обещаващи, но неокончателни.

Неокончателни, добър термин.

Отново изпитах усещането, че се мъча да наредя пъзел от хиляда части, разполагайки само с петдесет.

Вкарах името *Трансгеника* в Гугъл и прегледах тяхната уебстраница. В общи линии обичайните рекламни тъпотии — неограничено предлагане на органи за нуждаещите се, зората на „новия ден в медицината“, пионер на който бе, естествено, *Трансгеника*, и други подобни глупости. Според уебстраницата, фирмата бе финансирана от британски рискови капитали. Пазарният потенциал на бърреците, произведени по поръчка, би струвал милиарди. Нещата изглеждаха много привлекателни, съвсем в стила на революционните открития, които те изкушават да вложиш малко излишни пари, бързо да осребриш печалбата си и да си купиш онази къщичка в *Марта'с Винярд*^[3], за която отдавна си мечтаеш.

Отидох на страницата, където бяха изброени ръководните кадри на фирмата. Разбира се, там присъстваше Ото Фалк, легендарният хирург трансплантатор, в качеството на ръководител на научноизследователската дейност. Изненадващо бе името на

изпълнителния директор: Иън Карингтън, годеникът на Ейлийн. Предположих, че Карингтън е представител на някоя от венчъргрупите, които финансираха дейността на *Трансгеника* и искаха да имат свой човек на кормилото. Напълно понятно. Но връзката ме притесни. Ейлийн Чен бе вторият човек в йерархията на лабораторията, натоварена с независимата оценка на риска от дейностите, финансирани от *Трансгеника*. Ейлийн Чен и Иън Карингтън, изпълнителен директор на *Трансгеника*, бяха стодени. Това силно миришеше на конфликт на интереси.

След още няколко минути бях съвсем наясно с текущото състояние на работата по проекта на *Трансгеника*. Д-р Тоубъл бе споменала, че компанията се готви да пристъпи към трета фаза. Това, естествено, бе подчертано в информацията на уебстраницата. Според нея, *Трансгеника* провеждаше изпитания с хора вече цяла година, при това с „изключително обещаващи предварителни резултати“. Прехвърлих се на страниците за връзки с обществеността, изпълнени с материали, от които направо бликаше светлото бъдеще пред фирмата. Аз пък си мислех, че самохвалските публикации са отмрели заедно с гибелта на дот-ком фирмите.

Отпечатах някои от най-сочните статии.

Междувременно отрицателните температури в помещението започнаха да ми се отразяват. Но все още трябваше да се поразровя около самия Велик вожд, Ото Фалк, ръководителят на научноизследователската дейност на *Трансгеника*. Отидох в основната зала на библиотеката, при печатните издания и извън обсега на климатика. Там, в субтропическия климат, успях да намеря няколко книги, написани или редактирани от Фалк. Да назовеш този човек просто водещ изследовател в областта, щеше да бъде некоректно. Той беше *Водещият*. В една от книгите му открих времедиаграма на опитите му:

1969: Трансплантация на бъбрек от маймуна на човек. Пациентът е починал след пет дни.

1971: Свински бъбреци са присадени на двама пациенти. Единият е починал след две седмици, а другият — почти след месец.

1979: Присаждане на свински панкреас. Пациентът е починал след осем дни.

1986: Трансплантация на сърце от бабуин на дете. Починало след две седмици.

И така нататък. Процедурите ставаха все по-сложни, а пациентите живееха все по-дълго. Наистина, впечатляващ труд.

1998: Присаждане на бъбрек от свиня. Пациентът е живял три месеца.

1999: Трансплантация на свински черен дроб. Пациентът е живял два месеца.

2001: Присаждане на бъбрек от свиня. До момента на публикацията пациентът е все още жив.

Зачетох се в статия на Фалк, озаглавена „Относно опитите за ксенотрансплантации при хора“. Впечатляващо. Уводът на статията обясняваше, че текстът е бил първоначално представен като доклад на семинар на Американската асоциация на хирурзите трансплантатори в средата на деветдесетте и е предизвикал буря от противоречиви реакции. Разбрах защо, след като прочетох самата статия.

Същността на тезата на Фалк се свеждаше до твърдението, че вече е настъпил моментът „за истинско тестване по един прецизен и контролиран начин на предизвикателствата на ксенотрансплантацията“. Според Фалк, тестването по прецизен и контролиран начин предполагаше присаждане на животински органи върху хора, изпаднали в състояние на мозъчна смърт и последващо наблюдение на реакциите на техните организми. В статията се казваше, че „само един ден наблюдение след трансплантирането на свински бъбрек у иначе здрав човешки организъм ще даде повече полезни данни от наблюдения, провеждани цяла година над хиляди опити за трансплантация у примати“. Фалк беше предложил да се иска съгласие от семействата на индивиди с мозъчна смърт, например онези, пострадали тежко при автомобилна катастрофа, да разрешат телата на близките им да бъдат използвани за целта.

Сетих се за изнасилената жена. *Боже Господи*, рекох си.

Върнах се при компютъра и направих справка в Медлайн за всички публикации на Ото Фалк. Потърсих нещо, свързано с клинични опити в областта на ксенотрансплантациите, но не открих нищо, което не бе изненадващо. Намерих няколко отчета за опити, проведени с болни и куп изследвания над животни. Почудих се дали опитите с хора, провеждани от *Трансгеника*, са въобще свързани с пациенти в мозъчна смърт. Ако техните експерименти се провеждаха под ръководството на Фалк, бе напълно възможно той да ги прикрива чрез споразумения за неразгласяване. Дори информацията, подавана към АХЛ, можеше да бъде ограничавана и контролирана.

Стана късно, а ми се искаше да се поровя още малко из болницата, преди всички да са си тръгнали. Надявах се, по-конкретно, да мога да поговоря със служителя, който би трябвало да знае всичко, случващо се в неговите или нейните владения, някой, чийто език владеех.

[1] Westlaw — една от трите най-големи юридически информационни системи в САЩ. — Бел.прев. ↑

[2] MEDLINE — световна информационна система за научна литература в областта на медицината, биологията и свързаните с тях клонове на науката. — Бел.прев. ↑

[3] Остров южно от Кейп Код, зона за отдих. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 61

— Бихте ли ми казали къде мога да намеря главния епидемиолог? — Бях застанал близо до главния вход на болницата и разговарях с възрастна чернокожа дама с фантастична розова шапка. Изглежда въпросът ми я притесни; горката жена вероятно се чудеше какво ли шантаво заболяване съм си измислил, че да търся помощ от епидемиолог. Премига два-три пъти, след което измъкна голяма книга изпод масата, зад която седеше. Загуби няколко минути в търсене на залата и телефонния номер, надраска ги на малко парче хартия и ми ги подаде.

— Крило „Г“ е оттук надясно. Там някъде се намира кабинетът, който търсите. Не съм ходила никога в него, така че ще ви се наложи да попитате някого на място.

Известна медицинска истина е, че човек трудно може да се оправи в болниците. Бил съм в доста от тях и съм стигнал до заключението, че всички са проектирани от един и същ побъркан архитект или поне от неговата проектантска организация. И понеже не бях карал стаж в този медицински колеж, доста се озорих, докато различа кое е хирургическото крило и кое — лечебното.

Отне ми повече от десет минути и поне толкова запитвания за правилната посока, докато най-после открих кабинета на главния епидемиолог — далеч от главния коридор, сбутан в средата на лабиринт от тесни коридори и малки офиси. За моя изненада, вратата на кабинета бе отворена и лекарката бе там. Почуках на касата на вратата и Елизабет Пери, доктор по медицина, ме покани да вляза, без да вдигне поглед от екрана на компютъра пред себе си.

Представих се. Споменаването на ЦКПЗ привлече вниманието ѝ и тя престана да чука по клавиатурата.

— Има ли някакъв проблем?

— Не — отвърнах. — Поне аз не мисля, че има.

— С какво, тогава, мога да ви помогна? — попита д-р Пери, изправила се в стола си. Беше едра жена, с възхитителна кожа и безупречна прическа.

— Научих, че сте приютили тук, в болницата, неколцина пациенти в коматозно или вегетативно състояние... — замълчах с надеждата тя да допълни подробностите.

— Да — потвърди тя, но не се хвана на номера ми.

— Къде се помещават тези пациенти? — Тонът ми видимо я смути. Не защото ѝ липсваше самоувереност, а по-скоро заради наивността на самия въпрос.

— Не съм сигурна, че разбирам въпроса ви, докторе. Имаме няколко пациенти в кома в интензивното отделение и в отделението за сърдечноболни. В лечебното крило...

— Имаше ли пациенти в перманентно вегетативно състояние? — ПВС, както обичайно му казват, е състояние, различно от кома. Строгата дефиниция го определя като „състояние на будност без съзнание“. Казано на прост език, това означава, че отсъстват почти всички мозъчни функции с изключение на нормалния цикъл сън-будност и някои базисни рефлексии.

— Обикновено прехвърляме пациентите с ПВС в специализирани заведения за дългосрочни грижи.

— Имате ли в момента пациенти там?

— Но за какво ви е всичко това, д-р...?

— Маккормик.

— Да, д-р Маккормик. Извинете, малко съм разсеяна. Сварихте ме по средата на малък пожар. Миналия месец имахме огнище на *сератиа* в кардиологичното отделение и сега се боря с документацията, нали знаете как е.

— Документацията — нали медицината е всъщност за това.

— Тъжно, но вярно. Ще ми кажете ли защо сте тук?

— Интересът ми не е официален — отвърнах, впрягайки още една лъжа. — Завършил съм тукашния медицински колеж и случайно минавам наоколо. Едно от хобитата ми в ЦКПЗ са мерките за контрол над инфекциите при пациенти с ПВС. И просто реших да проверя дали случайно не сте приютили такива пациенти тук.

Д-р Пери ме погледна със съмнение.

— Както ви казах, това са мои съвсем неофициални лични наблюдения — продължавах да дрънкам глупости аз. — Разчитам някой ден да проведе междуведомствено изследване на протоколите и процедурите — абсолютна лъжа, — но засега съм само в процес на

набелязване на основните тенденции и практики. Реших, че си струва човек да погледне какво се прави в старата алма-матер.

— Сигурно си струва. — Тя се поотпусна и се облегна назад в креслото си, но все още не ме покани да седна. — Както вече ви казах, практиката ни е да прехвърляме пациенти, които са в ПВС повече от няколко седмици, към специализирани заведения за дългосрочни грижи. Все пак — тя се завъртя на стола и чукна нещо на компютъра си, — тук имаме неколцина болни, които може би ще ви заинтересуват. Ситуацията не е стандартна, но може да ви даде идея за мерките, които предприемаме за контрол над инфекции. — Тя леко потрепери. — Ако искате да се поровите в протоколите от интензивното ни отделение, където ще намерите много коматозни пациенти, мога да ви дам цялата документация.

— Чудесно — демонстрирах ентузиазъм аз.

— И, стига да имате желание, можете да се завъртите в самите помещения. Ще се обадя да ви издадат пропуск за тях.

— Това е направо страхотно — казах. — Но ме заинтригува това, което споменахте преди малко — за онези, които са в някакво нестандартно състояние.

— Е, това беше малко прибързано от моя страна. Там има доста затегнат контрол на достъпа. Един от членовете на факултета ръководи изследване с участието на няколко пациенти в ПВС. Достъпът до тях е разрешен само на близките им и на участниците в екипа на изследването.

— Каква е целта на изследването?

— О, това изследване... — Тя поклати глава. — Не искам да се забърквам, д-р Маккормик. Стига ми, че то се провежда в моята болница и аз отговарям за инфекциозния контрол. Но трябва да ви кажа, че не одобрявам това, което се прави там. Използват се методи, които са най-малкото спорни от етична гледна точка.

— Тогава защо продължават с това изследване?

— Много просто, за пари и за слава. Но на мен никак не ми харесва. — Погледна ме с присвити очи. — Друга причина да съм притеснена са опасенията ми, че съм седнала върху бомба със закъснител. Мога ли да видя документите ви от ЦКПЗ, ако обичате?

Неочакваният въпрос ме стресна. Успях все пак да намеря служебното си удостоверение и ѝ го подадох. Тя го разгледа

внимателно, взря се в снимката, а после — в лицето ми и ми го върна с думите:

— Някога, преди много луни, бях служител на СЕИ.

— Къде?

— Остин, Тексас и околността. А вие къде сте?

— Аз съм в Атланта. В отдела по специални патогени, така че ми се налага да обикалям цялата страна.

— По работа ли сте тук?

— Да, донякъде, но както ви казах, в момента задоволявам собственото си любопитство. — Продължавах да се опитвам да я забаламосам, но по погледа ѝ усещах, че не се хваща на номерата ми.

— Много жалко тогава. Защото ако бяхте тук официално, щях да съм длъжна да ви покажа всичко, което бихте искали да видите. Но щом е само личен интерес...

Спогледахме се.

— Ако беше официално — рекох, — може би щеше да постави нащрек някои хора, които, поне засега не бих искал да научават.

— Чудя се, дали не бихме могли, в случай на нужда, да придадем на интереса ви официален характер?

— Какво имате предвид?

— Имам предвид, д-р Маккормик, да мога да покрия себе си и болницата ако по някакъв начин нещата се осерат. Извинете ме за прямотата ми.

— Да си призная, имам невероятната способност да оставям след себе си осрани територии — отвърнах. — Извинете образния ми език.

Елизабет Пери се разсмя.

— Добре тогава, докторе, мисля, че се разбрахме. Искам да знаете, че не вярвам тук да става нещо нередно. Ако подозирах, щях отдавна да съм надала вой до бога. Но също така никак не ми допада тайнствеността, с която е обградена тази история. Медицината трябва да е отворена книга и аз вярвам, че колкото повече хора знаят, толкова по-добре.

Тя вдигна телефона и набра някакъв номер.

— Обажда се д-р Пери. Кой е насреща? Том? Добре, Том. Изпращам ти един човек, д-р Маккормик. Той идва да хвърли един поглед наоколо. — Замълча. — Не знам дали някой друг го е проверявал, но аз съм му разрешила достъп, ясно ли е? Д-р Маккормик

е епидемиолог, който ще разгледа нашата забележителна система за контрол над инфекциите. — Заслуша се още малко в гласа отсреща. — Благодаря. А, още нещо, Том — не искам да се занимавам с проклетата бумащина и затова много те моля да не споменаваш на никого от компанията или от лабораториите на Тоубъл и Фалк, че доктор Маккормик е идвал тук. — Още една пауза. — Благодаря. — След което затвори телефона.

— Лабораториите на Тоубъл и Фалк? — попитах.

— Да, чували ли сте за тях?

— В известен смисъл.

Тя написа нещо на лист хартия и ми го подаде.

— Това са номерата на залите. Намират се в сутерена, до моргата. Подходящо място, нали?

Не знаех доколко е подходящо или не, но някои неща започваха да ми се изясняват. И въпреки че бях сигурен, че знам отговора, попитах:

— А какво е притеснителното от етична гледна точка с тези изследвания? Така и не ми казахте.

Д-р Пери разтвори ръце, подигравателно имитирайки жеста, с който човек представя нещо велико на публиката:

— Прасетата, д-р Маккормик. В ония лаборатории присаждат органи от прасета на пациенти в мозъчна смърт. В моята болница.

ГЛАВА 62

Десет минути по-късно бях застанал пред нещо, което приличаше на офис на болногледачка. Вляво имаше две двойни врати, отварящи се с магнитни карти. Болногледачът, голям бял мъж на около четиридесет години, който спокойно можеше нощем да работи като телохранител за фамилията Корлеоне, четеше книга. Когато доближих бюрото му, вдигна поглед и попита:

— Д-р Маккормик? — усмихна се дружелюбно и веднага ми стана симпатичен.

— Том? — Той кимна. — Казвайте ми Нат.

— А вие можете да ми казвате сестра Харисън — отговори със смях той. — Д-р Пери ми разпореди да ви разведа наоколо. Няма нищо особено за гледане, но съм изцяло на вашите услуги.

— Благодаря. — Забелязах какво четеше: *Прагматизмът на Уилям Джеймс*^[1] — Леко развлекателно четиво? — подхвърлих.

— Трябва да напиша материал за Джеймс за другата седмица. — Той се изправи. — Прагматизмът ми допада. Философия, която има приложение. Не като тия континентални лайна, от които само след два часа четене ти се прииска да си пуснеш един куршум в главата, защото нищо нямало никакъв смисъл.

Сестра Том Харисън се отправи към вратите и отвори едната от тях с магнитния си пропуск. Ключалката иззвъня, прецрака и се отвори. Той бутна вратата и продължи:

— Като чета Джеймс, Дюи и другите прагматици, намирам идеи, които можеш да използваш в живота.

Зачудих се откъде да намеря нещо подобно и за себе си.

— Идеи, които можеш да използваш — повторих. — Звучи много добре.

— Личен принос на Томас Харисън.

Влязохме в къс коридор, от едната страна на който имаше три врати, а от другата — три витринни прозореца. В дъното му имаше място за преобличане, а до стената бе облегат параван, с който можеше да се загради част от коридора.

— Правя магистратура по биоетика — поясни Том. — Работя над това от две години и, както гледам, ще работя до второто пришествие. Което ми създава известни проблеми, защото съм агностик.

— В крайна сметка, нали пътят до целта е по-важен от постигането ѝ? — Той ме погледна, явно се опитваше да прецени дали го поднасях. Бях искрен.

— Самият път, наистина. Прав сте, Нат.

Доближих един от прозорците и надникнах през него. Макар че донякъде очаквах да видя нещо подобно, не бях подготвен за прилива на адреналин, който се вля в кръвта ми. Коленете ми се подкосиха. Стаята бе съвсем идентична с онази, която бях видял на видеокасетата от д-р Тоубъл — коматозен пациент в легло, заобиколено от монитори. Същите размери на помещението. Разбира се, можеше да е просто съвпадение...

— Вътре има ли наблюдателни камери? — попитах. — Охранителна система?

— Естествено.

— Мога ли да погледна техните монитори?

— Стига да искате. — Том ме погледна любопитно. — Какво очаквате да видите?

— Нищо специално. — И за да не позволя на Том Харисън да се замисли, продължих: — Значи всеки от тия хора има по някакъв свински орган вътре в себе си?

— Аха — отвърна той.

Тръгнах по коридора и разгледах всеки един от пациентите. Три жени и двама мъже, призрачно подобни един на друг, лежащи като мъртви в девствено чистите си легла. Само последната стая вляво бе тъмна.

— Защо е празна едната стая?

— Нямам представа. Постъпих тук миналата година, след като тя беше вече починала. Обясниха ми, че е получила някакво усложнение, несвързано със свинските органи, някаква инфекция.

— Тя?

— Да. Първоначално са били четири жени и двама мъже.

— Не казаха ли от какво е умряла?

— Не и на мен.

— А знаете ли името ѝ?

— Не мога да ви го кажа, докторе — усмихна се Том. — Тайна на пациента.

Вгледах се последователно в трите жени, опитвайки се да разпозная лицето от видеокасетата. Но лицето на жената от лентата на охранителната камера бе замъглено и с ниска разделителна способност, а и бяха минали часове — няма само часове? — откакто го бях видял на екрана на телевизора. Върнах се до празната стая.

— Кой е номерът на тази стая? — запитах.

— Това е трета стая. Защо?

Не му отговорих. Вместо това попитах:

— А откъде идват прасетата? Донорите на органи?

— Докторе — Нат. — Том явно се чувстваше неудобно. — Не зная защо сте тук. — Той сви рамене. — Зная само, че д-р Пери ми разпореда да ви разведа наоколо. Но не съм аз човекът, на когото трябва да задавате въпросите си. Аз само наглеждам тези нещастни хорица и им давам предписаните лекарства. Трябва да разговаряте с някой от компанията или някой от лабораториите. Има една жена, д-р Хариет Тоубъл и един мъж на име Фалк, който ръководи всичко тук. Или пък онази много привлекателна докторка, която млад мъж като вас трябва да види на всяка цена, д-р Чен...

— Вече съм разговарял с тях — казах малко по-рязко. — Вие имате ли какво да ми кажете?

— Не. Мисля, че и без това ви казах прекалено много. Всички тук сме подписали споразумения за неразгласяване.

— Значи, накарали са всички да подпишат декларации за неразгласяване. Дотук с откритата и свободна медицинска наука. — Потрих с длан брадата си и усетих, че имам нужда от бръснене. — А какви са мерките, които се предприемат за контрол на инфекциите?

— Всъщност, много са прости. Въпреки че пациентите получават минимални дози имунопотискащи препарати, ги третираме като хора с нарушени имунни способности. На практика, хората от компанията много се впрягат да не би някой тук да прихване някакъв вирус, поради което вземаме универсални предпазни мерки, когато контактуваме с тях. Нали разбирате, предпазваме тях, предпазваме и себе си.

Сетих се за човека, който бе правил секс с жената, изпаднала във вегетиращо състояние. Това определено не спадаше към

универсалните предпазни мерки.

Стоях пред една от стаите, в която лежеше жена. Восъчно бледа и напълно неподвижна, но иначе изглеждаше съвсем здрава.

— А какво е мнението ви като специалист по биоетика за това, което става тук?

— За кое по-точно?

— За това — посочих с ръка неподвижното женско тяло.

Том се разсмя.

— Работата, която се извършва тук, може да доведе до спасяване живота на много хора. Представете си само, край на недостига на органи. Не е ли чудесно? Но колкото и да съм утилитарен, не мога да не си мисля понякога, че... ами че тези хора не са третирани като *човеци*. Нещастниците са само едно средство за постигане на нашите цели. Чудя се дали това е правилно.

Отвърнах поглед от коматозната жена и му се усмихнах.

— Том — сестра Харисън — това е най-уклончивият отговор, който съм получавал някога. От вас ще излезе велик експерт по биоетика.

Той пак се разсмя. На излизане от отделението Том ме заведе зад бюрото си и ми показа шестте монитора на системата за наблюдение. Единият от тях, отбелязан с цифрата 3, беше тъмен. На другите екрани видях абсолютно същата картина, която бе заснета на лентата на д-р Тоубъл.

Тук, помислих си. Изнасилването се е случило именно тук.

[1] Уилям Джеймс(1842–1910) е виден американски психолог и философ. Трудът му *Прагматизмът* се счита за фундаментален за това философско течение. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 63

Свински органи, изнасилване, необяснимо заболяване, появило се в Балтимор, Хариет Тоубъл, сериозно притеснена от това заболяване и починала само часове по-късно. Всички тези неща изглеждаха свързани и проследяването и изясняването на връзките помежду им си струваха труда и времето. Макар че „изглеждаха свързани“ е може би малко пресилено. По-точно бе да се каже, че има вероятност помежду им да съществува някаква взаимна обвързаност.

Седнал пред компютъра в библиотеката, влязох в ПубМед^[1] и пуснах търсене на ПЕРВ. Намериха се около сто и двадесет публикации. Въпреки впечатляващия акроним, авторите им не се интересуваха от педофилия или други сексуални извращения. Техните интереси бяха насочени към нещо, много по-близо на сърцето и кариерата ми — вирусите.

Съкращението ПЕРВ се отнася до Прасешкия Ендогенен Ретровирус, един микроорганизъм, намиращ се в клетките на прасетата в спящо състояние. Повечето прасета носят различни негови варианти, скътани нейде из техния геном, а поне за три от тези модификации е доказано, че могат да инфектират човешкия организъм. ПЕРВ — признавам си, много ми допада това име — са малките гоблини^[2] на свинската ксенотрансплантация. При вкарването на тъкани от свиня на човек чрез присаждане или трансплантация, съществува опасност тези вируси да преминат бариерата между видовете и да заразят приемника. Благодарение на хилядолетното съжителство, ПЕРВ обикновено са инертни у свинете. Може да се каже, че двата организма са се научили на мирно съвместно съществуване, подобно на цитомегаловирусите, които присъстват у повече от половината човечество, без да причиняват никакви съществени проблеми. В крайна сметка, паразитите нямат интерес да убиват приемника си, защото ако го сторят, накрая самите те ще загинат, независимо дали са вируси, бактерии или червеи. Ако, обаче, вкараме ПЕРВ в друг организъм — в нашия случай, човешкия — рискуваме да подпалим сериозен биологичен пожар. Помислете си

само за ХИВ. Според много изследователи на болестта, тя е причинена от вируси, които са се развили у маймуните, като са били относително инертни в техните организми. Но веднъж попаднал у хората, на девствена територия, която не е развила съпротивителни сили срещу него, вирусът ХИВ... Е, всеки знае продължението на историята.

Минах по диагонала няколко публикации, за да освежа познанията си по прасешките ретровируси. Открих елементи, които не съответстваха на предположенията ми: ретровирусите не причиняваха у хората такова кървене, каквото бяхме наблюдавали в Балтимор. Можех да предположа рак, можех да допусна дори някакъв подобен на СПИН синдром, но не и бруталната картина, която представляваха умиращите Бетъни Реджиналд и Дебора Филмор.

Разпечатах статията с информация за най-новите постижения в областта на диагностиката и си тръгнах.

Беше време за преценка, време да седна и да обмисля накъде да продължа. Имах нужда от спокойно място, далеч от библиотеката и медицинския колеж и от опасността от нова среща с миналото. Колата ми изглеждаше такова място. Във всяко разследване, дори и епидемиологично, какъвто е моят случай, има много седене и мислене. А не само онова, което ни показват екшън филмите.

Оказа се обаче, че ме очаква нещо доста по-възвущащо от спокоен половин час насаме със себе си. Времето бе доста напреднало и редиците луксозни возила на преподавателите и студентските трошки бяха оредели. Отдалече взетата под наем кола изглеждаше съвсем добре, скрита между стара тойота и бляскаво ново порше. Но, когато наближих...

Кучи синове!

Нещо липсваше. По дяволите, не *нещо*. Всичко. Всичките ми неща, които бяха нахвърляни на задната седалка, ги нямаше. Пътната чанта с дрехите ми я нямаше. Нямаше я и чантата с видеокасетата от д-р Тоубъл и разпечатките на работата ѝ по ваксина срещу ХИВ. Проклетата ми четка за зъби също липсваше. Всичко.

Псувах яко, цветисто и на висок глас. Няколко хлапета — студентки, две млади азиатки — ме изгледаха и бързо се отдалечиха. Използвах думата за полово сношение още няколко пъти; момичетата само ускориша крачка.

Отворих багажника със слабата надежда, че крадците любезно са скрили там вещите ми, предпазвайки ги от други, не толкова любезни техни колеги. *Nada.*^[3]

И така, всичко, което притежавах, се ограничаваше до дрехите, с които бях облечен, клетъчният ми телефон, пейджъра и джобният компютър, ноутбук компютъра ми и разпечатките от библиотеката. *Страхотно, казах си, направо супер.*

Да се разберем, аз не съм глупав. Може понякога да съм малко прибързан. Често съм арогантен и неуверен. Но не съм глупак. В тази част на Калифорния автокрадците не нападат паркингите на медицинския колеж посред бял ден. Обикновените автовандали не са в състояние да отворят ключалките на буик от последните модели. И точно в момента, когато съм показал касетата на Ейлийн Чен и светът около мен се е срутил, изведнъж единственото ми доказателство — ако въобще можем да наречем видеокасетата доказателство — изчезва... Струва ми се, че нещата излязоха извън рамките на честната игра.

Без да се замислям, изтичах до лабораторията на д-р Тоубъл с желанието да намеря там Ейлийн Чен. Нямаше никого. Вратите на лабораторията бяха затворени и заключени. Почуках, но не получих отговор. Почуках пак.

— Отидоха си — каза някакъв човек, минаващ покрай мен по коридора. — Чух, че д-р Тоубъл е починала.

— Благодаря — отвърнах аз и продължих да чукам.

Пичът ме погледна въпросително; аз се вторачих в него и той побърза да се отдалечи.

Както вече казах, в момента не се замислях какво точно върша, така че ръката ми бе почервеняла от ударите по вратата, когато се усетих, че в джоба ми лежи магнитната карта на д-р Тоубъл. Измъкнах я и я прекарах през тъмния процеп до вратата. Устройството избипка и вратата прещрака. Бутнах я, тя се отвори широко, влязох вътре и оставих вратата да се хлопне зад мен.

Вероятно се досещате, че бях доста ядосан от историята с колата и се насладих на една кратка минута в мечти за вандалско отмъщение, представяйки си как размазвам стъкленици и кутии с предметни стъкла, претъркулвам компютри, оставям отворени вратите на хладилните камери и изтърбушвам лабораторните дневници.

Пречистен от видението, нахлузих чифт латексови ръкавици и започнах да претърсвам.

Включих всички компютри, които, както и трябваше да се очаква, бяха защитени с пароли. Прелистих лабораторните дневници, но съдържанието им не ми даде нещо полезно, защото описваха неизвестни на мен протоколи. И тогава направих това, което възнамерявах да сторя в колата. Седнах и се замислих.

Кабинетът на д-р Тоубъл, нервният център на тази малка империя.

Доближих вратата на отделеното помещение и опитах дръжката. Заключено. Достъпът тук не беше с магнитна карта, а с най-обикновен старомоден ключ, с какъвто не разполагах. Но, за сметка на това, кабинетът имаше прозорец — висок, тесен, остъклен отвор над дръжката на вратата.

Нямах сериозни задръжки да строша стъклото в кабинета на д-р Тоубъл, след като бях направил същото в дома ѝ, но си давах сметка за разликата в двете ситуации — едното беше влизане с цел оказване на помощ, докато това, което правех в момента, си беше чиста проба нахлуване с взлом. Не ми пукаше. Представях си, че това е нещо като компенсация за колата.

Взех пожарогасителя, който бе окачен на насрещната стена на лабораторията, замахнах и го стоварих върху прозореца. Стъклото се разпадна с трясък на множество парчета, след което настъпи тишина. Изчаках да се включат сирените на евентуална алармена система и да чуя тичащите стъпки на облечените в бели ризи охранители. Нищо не наруши тишината. Мушнах ръка през дупката, отключих вратата и влязох в кабинета.

Вече бях истински престъпник. Тим Ланкастър никак нямаше да се зарадва.

Включих компютъра с надеждата, че може би няма да е защитен с парола. Оказа се, че е защитен, затова го изключих и се прехвърлих на папките в кантонерката. Споходи ме *déjà vu*. Точно същото, което двамата с Брук бяхме открили в домашния кабинет на д-р Тоубъл: някой бе прочистил документацията ѝ. По-точно, цялата документация, свързана по някакъв начин с *Трансгеника*, беше премахната. *Напълно очаквано*, помислих си.

Взех малкото останали папки, които съдържаха работите ѝ по ваксината срещу вируса ХИВ и седнах на бюрото, за да ги прегледам. Както и онези у дома ѝ, те съдържаха много плява: стари изследвания, разпечатки от множество проучвания на литература по въпроса. Все пак, в края на една от папките намерих нещо, което изглеждаше по-обещаващо — „Опити с хора“. Зачетох се.

Оказа се недовършено искане за отпускане на финансиране, предназначено за опити с хора на експериментална ваксина срещу ХИВ. Според документите, които бяха в ръцете ми, не бяха проведени никакви опити, а от недовършения вид на искането можеше да се заключи, че то така и не е стигнало до адресата и никой не е отпуснал никакви средства за тези експерименти.

Но нещо привлече погледа ми. Компютърна разпечатка на дълги последователности от букви: ААТГССАТАТГССТ и така нататък. Генетичен код. Прегледах по-внимателно веригите и установих, че са съставени от само няколко хиляди нуклеотида, което означаваше, че става въпрос или за фрагмент от по-голяма молекула на ДНК или за завършена по-малка част. Не видях никаква допълнителна информация, която да ми позволи да определя какво представлява генетичния код. Самата разпечатка бе омачкана и мушната небрежно зад искането за отпускане на средства. Странно. Но все пак, това бе нещо конкретно. Затворих папката.

Странно, д-р Тоубъл. Какво, по дяволите, ставаше тук?

[1] Информационно-търсеща система за публикации и резюмета в базата данни Медлайн. — Бел.прев. ↑

[2] Приказни зли и пакостливи същества. — Бел.прев. ↑

[3] Нищо (исп.). — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 64

Напуснах сградата. Охраната не се заинтересува от мен, така че бях, поне засега, свободен човек. Обадих се в ЦКПЗ и поисках да ме свържат с лабораторията. Часът на източното крайбрежие приближаваше единадесет, но лабораториите на ЦКПЗ работят, ако не 24 часа в денонощието, поне 18 и имаше голяма вероятност да намеря някого там. Само че на мен не ми трябваше просто някой. Затова се представих на жената, която вдигна телефона и потърсих нужния ми човек.

— Здравейте, обажда се д-р Натаниъл Маккормик от отдела по специални патогени. Там ли е д-р Велоу?

— Не — отговори тя.

— Знаете ли къде е?

— Предполагам, у дома си.

— Тогава ще ви помоля за домашния му телефон.

— Не можем да ви го съобщим.

— Разбира се, че можете. Случаят е спешен. Аз ще поема отговорността.

— Как ви беше името? — попита с въздишка жената.

Казах ѝ го и можах да чуя как прелиства някакви книжа, вероятно проверяваше дали наистина работя в ЦКПЗ. Миг по-късно чух отново гласа ѝ в слушалката:

— Но не му казвайте кой ви е дал номера.

— Няма как да му кажа, след като не зная името ви. Благодаря.

Повтаряйки номера наум, го набрах на клавиатурата на мобилния си телефон. Звънът продължи докато накрая се включи телефонния секретар. Нямах начин Бен Велоу да не си е у дома, особено непосредствено след възникването на огнище на зараза в Балтимор и непосредствено преди да се разгори ново такова в Луизиана. Всъщност, бях много учуден, че не го заварих в лабораторията. Позвъних отново и чух сънен мъжки глас.

— Бен — казах.

— Кой е там?

— Натаниъл Маккормик.

— О, боже...

— Слушай, трябва да направиш нещо за мен...

Отне му пет секунди, за да премине от състояние на полусън, до пълно събуждане.

— Нат, имаш ли представа каква купчина лайна си струпал на главата ми? Изпратил си ми за изследване всички проклетни боклуци, които си успял да изровиш в Балтимор. Ще съм много изненадан, ако от града е останало нещо въобще. Мисля, че съм анализирал всяка шибана молекула от него и покрайнините му.

Чух друг глас някъде близо до него и го чух да казва „Върви да спиш“.

— Този път е различно — казах.

— Естествено, че ще е различно. Това е първата нощ от една седмица насам, в която съм си легнал преди два часа.

— Нали за това ти плащат големите мангизи...

— Да те вземат дяволите, Нат! Веднага, след като ме повишат, ще наема секретарка с една-единствена задача — да ти казва да си го начукаш всеки път, когато поискаш нещо от мен. Не знам само дали ще мога да ѝ платя наднормения труд.

Бен Велоу беше микробиолог, който преди няколко години бе направил постдокторска специализация в Дюк. Година-две по-възрастен от мен, бе постъпил в ЦКПЗ, веднага след като бе завършил образованието си. Беше млад и, противно на това, което приказваше, ме харесваше, поради което винаги се обаждах първо на него, когато имах нужда някой да ми свърши нещо в лабораторията. И той никога не ми беше отказвал. Това бе най-краткият път до върха, а той искаше на всяка цена да се изкачи бързо там. Нямах представа защо бе избрал стълбицата на правителствената бюрокрация.

— Свърши ли? — попитах.

— Имам дете, което не съм видял будно от три дена. Не съм бил на нито една среща от първия му футболен сезон. На нито една среща, Нат.

— Свърши ли? — попитах отново.

— Не, не съм. Откакто ми се обади за пръв път, не съм ял нищо, извън менюто на кафетерията на Клифтън и пърдя като новобранец. Изпратил си ми миши лайна, миша пикня, миша сперма, прах от

кухненско помещение А — зад хладилника, прах от кухненско помещение Б — зад готварската печка. Дошло ми е до гуша. — Направи пауза. — Сега свърших.

— Окей. Бен, пардон, д-р Велоу, бих искал да направя ПВР-тест^[1] за наличие на вируси с пробите от Дебора Филмор и Бетъни Реджиналд, които съм ти изпратил.

— Прекарал съм ги през ПВР-тестове за поне хиляда различни микроба, Маккормик.

— Включително и ПЕРВ?

— ПЕРВ? Свинските вируси?

— Аха.

— За какъв дявол да го правя?

— Именно, защото не си го направил, сега те моля да го сториш.

Отсреща се чу някакво шумолене.

— Чакай да взема нещо за писане. — Отново го чух да казва някому: — Върви да спиш.

— Добре, значи трябва да направя тестове за ПЕРВ. Сигурно ще ме накараш и да определя последователностите в основните вериги на ДНК?

— Не. Имам ги. Ще ти ги изпратя по електронната поща.

— Ти си направо светец.

— Кажу го на Тим. Имам и една верига, която бих искал да провериш за съответствие с абсолютно всичко, с което разполагаш. Виж, моля те, дали прилича на нещо от нашата база данни.

— Това ли е всичко?

— Това е. Засега.

— Засега? Иисусе!

— Ще ти изпратя веригите по факс.

— По-добре по електронна поща.

— Имам ги само на хартия.

— Сканирай ги.

— Добре, печелиш. Ще ги сканирам и ще ти ги пратя по мрежата.

— Печеля, друг път. Това е само една стотна от работата, която трябва да свърша аз...

— И още нещо, Бен.

— Какво?

— Искам да започнеш веднага, още тази вечер.

— Не. Няма начин.

— Наистина имам нужда от това, Бен.

— Най-доброто, което мога да направя за теб, е да започна утре сутрин. Ще стана рано и ще започна, но нищо повече. Жена ми и без това за малко да ме убие. Ти къде си сега?

— В Калифорния.

— Утре, като се събудиш, ще съм ти изпратил справка за твоята неизвестна последователност. А тестовете ще ги направя до края на деня.

— Става. И още нещо.

— Колко пъти ще чуя това „още нещо“ тази вечер?

— Не искам да казваш никому за тази работа. Нито на Тим, нито на когото и да било.

— Ровиш нещо зад гърба му?

— Не. Тим все още не би искал да знае за това, повярвай ми. Ако нещо изскочи, ще му кажа.

— Това ли беше всичко?

— Това беше.

И без да каже нито дума повече, той затвори телефона.

Обратно в библиотеката. Трябваше да проверя нещо, преди да изпратя на Велоу последователностите си. Нещо, което щеше да подсили връзката между Балтимор и Калифорния, ако се окажеше вярно.

Сканирах ДНК-веригата от лабораторията на Хариет Тоубъл, преобразувах я в текстов формат, след което прехвърлих всичко във формата на WORD. Прекопирах от статията за ПЕРВ последователностите, които бяха уникални за всеки вирус и еднозначно ги определяха. След това ги вкарах в търсачката на WORD-a. Искях да проверя дали това, което бях открил в лабораторията, представлява геном на ПЕРВ. Ако да, това можеше да означава много. Щеше да потвърди, че д-р Тоубъл е обръщала достатъчно сериозно внимание на ПЕРВ, след като е запазила разпечатка на цялата последователност.

Чукнах клавиша „enter“. Няма съвпадение.

— Проклятие — прошепнах. — Проклятие, проклятие, проклятие.

Изпратих последователностите — хилядите А-та, Т-та, С-та и G-та — на интернет адреса на д-р Велоу и се върнах при ограбената си кола. По пътя минах отново покрай сградата Хейлман. Все още наоколо не се забелязваха охранители. Започвах да си мисля, че ще се размина с попрището на заловен престъпник.

Усещах, че не съм в най-добрата си форма. Постепенно се разпадах — бях много разстроен, уплашен и преуморен от системното недоспиване. И, като оставим настрана цялото перчене, бях влязъл с взлом в чужд кабинет. В крайна сметка, бях само един скапан доктор, тия неща не бяха за мен.

Така че набрах номера на единствения човек на тази планета, на който като че ли му пукаше за мен. Поне доскоро беше така.

— Разбиха колата ми и взеха всичко. Взеха видеокасетата.

— Изчезвай, Нат — каза Брук.

— Днес следобед. Докато бях в болницата. — Тя не каза нищо. — Взеха лентата, Брук.

— Чух те.

— И четката ми за зъби. И всичките ми дрехи. — В слушалката се възцари ледено мълчание. — Съжалявам много за отзарана. Наистина. Съжалявам, много съжалявам...

— Натаниъл — въздъхна тя. — И аз съжалявам. Би трябвало да очакваме подобни изблици, щом работим заедно след... нали разбираш.

— Може би закъсняла реакция.

— Възможно. Но ти се държа като абсолютен задник. — Вероятно това беше моментът да затворя телефона, но не го направих.

— Знам. — Усетих нещо като облекчение. — А пък ти беше една малка кучка.

— Направих го само с цел сплотяване на колектива. Задник и кучка. Динамичният тандем. — Тя отново въздъхна. — Окей, въпреки че това противоречи на здравия ми разум, ще те попитам — имаш ли къде да спиш тази нощ? Имаш ли нужда от място, където да прекараш нощта?

— Не — казах, но истината беше, че имах. Затова след мъничко казах: — Да.

— Тогава, вдигай се и идвай насам. Имам една излишна четка за зъби и някакви дрехи, останали от Джеф. Ял ли си нещо?

— Не.

— Тук наблизо, зад ъгъла на блока ми, има едно приятно джаз клубче. Да се срещнем там? Става ли? Нат? Добре ли си?

— Естествено — отговорих със стегнато гърло. — Благодаря, Брук. Наистина, много ти благодаря.

[1] ПВР — полимеразна верижна реакция. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 65

Заведението, в което седяхме, *Туутс джаз*, не приличаше много на джаз клуб — на подиума бяха сложени две маси, а забутаното до стената пиано имаше нещастен, изоставен вид — но предлагаше евтини питиета и евтина храна. Затова се отдадох на очарованието на местенцето, наслаждавайки се на храната и пиетието си. Хамбургер с пържени картопки за мен и салата с нещо, подобно на бобени зърна за Брук. За мен чаша чивас с лед и бира като разремител, а за нея — шестдоларова чаша шардоне.

— Изнамери най-скъпото питие от целия бар — прокоментирах избора й аз.

— Сръбвам си по малко.

— Хайде, не ме карай да пия сам.

— А това какво е? — Тя посочи чашата пред себе си, пълна с течност, имаща цвета на урина.

— Не се прави, че не разбираш.

Въведох я набързо в ситуацията с ПЕРВ.

— Не знам какво ни дава това, Нат. Разбира се, че ще следят за поява на усложнения с ПЕРВ.

— Но ако е свързано по някакъв начин с изнасилването? Ако вирусът е преминал у друг човек и е стигнал до Балтимор...

— Тогава е възможно да прилича на хеморагична треска. Би било по-трудно доловимо.

— Зная. Но може да си имаме работа с човешко-свинска химера, нали? Вирусът на ПЕРВ взема малко генетичен материал от човешки вирус и подивява.

— Няма биологичен смисъл. И как е стигнало до Балтимор? — възрази тя. — Разбирам, че искаш да очертаеш паралелите, но недей пресилва нещата. Рискуваш да видиш онова, което искаш, вместо реалността...

— Не съм идиот, Брук. Обучавали са ме за тази работа.

— Добре тогава. — Тя се облегна назад. — След като *са те обучавали*.

Като оставим настрана подигравателната забележка, Брук имаше право. Един от капаните, дебнещи всяко разследване — лабораторно или теренно — е изкушението да приемеш за вярна една хипотеза и като кон с капаци да се вторачиш в нея. Приемаш аргументите и фактите, които подкрепят хипотезата ти и отхвърляш онези, които не я потвърждават. По дяволите, това беше много типично за мен. Вече бях изпадал в тази клопка в лабораторията на Юрген преди десет години и май сега повтарях грешката си.

— Все пак е възможно да сме попаднали на мутирал ПЕРВ. Но наистина не трябва да отхвърляме и другите възможности.

— Да разбирам ли, че си съгласен с мен?

— Само казвам, че не съм против критичната ти преценка.

— Това е сериозно признание от твоя страна, Натаниъл, браво!

— Малка част от момчешкото ми очарование.

— Аха. Продължавай да си го повтаряш. — Тя се засмя.

Много скоро усетихме, че няма да се заседим в *Туутс*. Опитвах се да се преборя с третото си питие. Стараех се да преодоля меланхолията, резултат от смъртта на д-р Тоубъл и угризенията на съвестта си, че съм достатъчно безотговорен да се напия в момент, когато имам толкова много работа на главата си и че си позволявам да се увличам по прибързани заключения. Все още бях вкиснат заради колата. И, разбира се, заради онази дребна история с Ейлийн Чен.

— Свиха ми всичкото бельо. И онази страхотна синя вратовръзка. Задигнаха ми и окото на Буда, което си бях донесъл от Непал преди десетина години. Нали го знаеш онова нещо, дето е като огърлица? Никога не съм го носил на врата си, но си стоеше в багажа ми.

Брук ме погледна и леко поклати глава. Беше довършила първата си чаша вино, но почти не бе докоснала втората.

— И кой, по дяволите, би направил подобно нещо? — продължавах аз. — Кой би разбил посред бял ден кола, паркирана пред медицинския колеж на шибаната богаташка Калифорния? Голяма американска кола, ни повече, ни по-малко. Нали е странно?

Брук кимна.

— И са взели лентата, Брук. За какво им е притрябвала лентата?

— Взели са всичко.

— Правилно. Но са взели всичко друго само за да могат да задигнат видеокасетата.

— Откъде са могли да разберат, че тя е у теб?

— Ейлийн им е казала.

— Разбирам. И кои са *те*, Натаниъл?

— Не зная. Те. Някой, който не иска да научим повече за изнасилване, случило се в недрата на престижна болница.

— И кой би могъл да бъде това?

— Хората, които провеждат това изследване — казах, навеждайки се над масата към нея. — Ото Фалк, Ейлийн, хората от *Трансгеника*...

— Натаниъл...

— Същите онези, които убиха Гладис Томас, които отидоха в дома на Хариет Тоубъл в нощта на нейната смърт. Същите хора, които по-късно се върнаха там и изчезнаха, преди да успее да видя номера на колата им...

— Натаниъл!

— Какво?

— Пак го правиш.

— Кое?

— Трупаш произволни факти и градиш неоснователни хипотези.

— Просто се опитвам да разсъждавам.

— Пиян си.

— Вярно. Но, Брук, там, на Изток, има някакъв вирус, който убива хора. Хариет Тоубъл е мъртва...

Усетих, че дрънкам прекалено много. Сграбчих чашата си и ударих яка глътка. Лицето на Брук се смекчи.

— Разбирам те. — Тя се пресегна и докосна ръката ми. — Но все още не разполагаме с достатъчно информация, нали? Прав си, че всичко е много странно. Не мога да разбера защо д-р Тоубъл е съхранявала тази видеокасета и защо не я е извадила по-рано на бял свят. Тя е — била е — сериозно ангажирана с този проект. Защо не е реагирала по-рано, ако е знаела?

— Може би не е знаела.

— И защо другите изследователи не са докладвали за случая от видеозаписа? Това не би дискредитирало целия проект. Изнасилвачът е

щял да отиде зад решетките и те са могли да се измъкнат сухи от цялата тази история.

— А мислиш ли, че семействата на другите болни биха се съгласили да оставят намиращите се във вегетативно състояние свои близки под контрола на изследователи, които не са в състояние да предотвратят дори и изнасилване?

Това я смути и тя смени темата.

— Може би Хариет Тоубъл е единственият член на ръководния екип, който е видял записа?

— А може би ти приказваш само врели-некипели.

— А може би всичко си има перфектно обяснение — отвърна тя. — Нали и двамата знаем много добре колко стриктно АХЛ контролира подобни изследвания? Всичко трябва да бъде прецизно документирано. Ако има нещо нередно, още повече такава голяма конспирация, те със сигурност трябва да знаят. Ще им се обадя утре, за да разсея съмненията ти. Няма как да не знаят за смъртта на тази жена.

— Няма да научиш нищо от тях. Всички, които са свързани с проекта, са подписали споразумения за неразгласяване.

— Имам приятели в АХЛ — каза тя.

— Наистина ли вярваш, че съществува разумно обяснение на цялата тази история, Брук?

— Хайде да вървим — внезапно каза тя. — Утре ще обсъдим всички детайли. Сега не ми се мисли повече за това.

Последвах Брук обезсърчен, доста пиан и с бунтуващ се стомах. Изнасилване, Хариет Тоубъл, *Трансгеника*, Гладис Томас, Бетъни Реджиналд. Една голяма конспирация. Точно така, Натаниъл. Точно така.

— Не мога.

— Защо? — попитах, опитвайки се да пхна носа си във врата на Брук.

— Не по този начин. Не и когато си пиан.

— Не съм пиан.

— Престани, Нат.

Отдръпнах се от нея и се изгърколих на другия край на дивана.

— Днес беше един много дълъг ден — каза тя.

— Вярно.

— Не искам да започне по този начин.

— А искаш ли въобще нещо да започне?

Брук не ми отговори. Вместо това се изправи и тръгна към вратата на стаята си. Там се спря и ме погледна.

Сигурно изглеждах ужасно. Бях облечен с бельо в защитен цвят, което носех трети ден. Ризата и блейзърът ми бяха свидетели на всичко от самото начало — от тялото на Гладис Томас до тялото на Хариет Тоубъл и сълзите на Ейлийн Чен.

Всичко, което исках в този миг, бе да притисна Брук до себе си. За съвсем малко да отпусна глава в скута ѝ. Майната им на болестите, болните хора и мъртвите наставници. Майната ѝ на Ейлийн и проклетите ѝ амбиции. Ейлийн, която имаше нужда само от рамо, на което да поплаче и нищо друго. И накрая, майната ми и на самия мен, задето бях допуснал всички тези подлудяващи мисли. Бях изпаднал в патетично настроение.

— Лека нощ, Натаниъл — каза Брук и затвори вратата след себе си.

Плуващ на вълните на самосъжалението, толкова дълбоки, че не намерих сили да прогоня котарака, потънах в сън.

ГЛАВА 66

На следващото утро се събудих с нос, запушен от секретите, раздразнено гърло и очи, възпалени, като че ли ги бях натрил с отровен бръшлян. Гонеше ме махмурлук, главата ме цепеше, а вкусът в устата ми пораждаше съмнения дали котаракът не я беше ползвал за тоалетна.

Върху мен имаше одеяла. Брук.

Дотърях се до мивката и излях чаша вода в гърлото си. Разтършувах се из чекмеджетата с надежда да открия някакъв мултивитамин, нещо, богато на витамин Б-комплекс, нещо, което би могло набързо да премахне болката. Намерих витамини и аспирин и изгълтах цяла шепа хапчета. Издухах грижливо носа си в хартиена салфетка. Очите ми почти изхвъркнаха от орбитите от напъните да прочистя синусите си от секретите.

Кучетата се влачеха около мен. Повиках ги да се качат на дивана и те не закъсняха да се отзоват на поканата. Папките с данни за ХИВ, които бях взел от кабинета на д-р Тоубъл, лежаха на малката масичка пред мен. Взех една и я отворих в мъчителен опит да фокусирам погледа си.

Дочух неясния глас на Брук от другата стая. Известно време седях на дивана, зачетен в един и същ абзац от материала за резистентност срещу вируса ХИВ, неспособен да възприема нищо. Прекарах близо петнадесет минути в безполезно зацикляне върху текста, докато накрая мобилният ми телефон зазвъня.

— Звучиш като фрашкан с говна — каза Бен Велоу.

— Благодаря ти, човече. Винаги си знаел как да ми повдигнеш настроението.

— Ами тогава да ти го повдигна още малко: не открих никакви съвпадения в голямата верига, която ми изпрати.

— Не съм изненадан — отговорих.

Той замълча в очакване да направя някакъв коментар, но аз нямах какво да кажа и Велоу продължи:

— Пуснал съм другите проби през тестовете за ПЕРВ. До довечера трябва да знаем дали нещо подобно се е наместило в тъканите на Филмор и Реджиналд. Ако е така, ще имаме много сериозна индикация.

— Страхотно.

— Само толкова ли?

— Да. Само толкова. Благодаря ти, Бен.

— Какво има, Нат? Нещо не е наред.

— Няма нищо. Благодаря ти за помощта.

— Искаш да ми кажеш, че всичко, което си искал от мен, е да пусна ПВР-тестове и да проверя веригата в базата данни?

— Да, това е всичко.

— И след половин час ще ми се обадиш и ще поискаш да анализирам петстотинте проби, които току-що си ми изпратил с ФедЕкс?

— Няма.

— Добре, стига си ми извивал ръцете. Виж сега, ще ги прекарам през теста на Съдърн^[1], вместо през ПВР-тестове. Не е толкова прецизно, но ще стане доста по-бързо. Ако открием нещо, ще го идентифицираме и ще ти се обадя.

— Благодаря.

Велу, въпреки заядливия си характер, обожаваше професионалните предизвикателства. И обичаше да работи. Това, което го помолих да направи предната вечер, да анализира няколко проби чрез ПВР-тестове и да провери генетичния код на д-р Тоубъл в базата данни на познатите ни патогени, не беше нито сериозно предизвикателство, нито много работа.

— Ще ми кажеш ли какво представлява голямата верига? — попита той.

— Съжалявам, но не мога да ти кажа.

— За бога, Маккормик. Искаш ли да знаеш дали сме открили частични съвпадения?

— Разбира се, че искам. Бен, открихте ли частични съвпадения?

— Установихме нещо необяснимо. Изглежда нещо подобно на „об“ и „пол“ гени, които са от типа на ХИВ. Не точно, но нещо доста близо до него. — Терминът „об гени“ се отнасяше до протеиновата обвивка на вируса, а „пол гени“ визираше полимеразния ензим, който

позволява на вирусите да се размножават. — Но имаме и един куп други боклуци, които не съм виждал досега. Имам едно частично съвпадение с „об“ гена на Джунин, но с доста ниска прецизност. Не прилича на нищо, което сме срещали.

Бен Велоу искаше да ми каже, че това, което изследвахме, прилича на смесица от различни вируси. Което не беше изненадващо. Природата е консервативна и когато нещо работи, например един ген, който съдържа код на ефикасна протеинова обвивка, тя е склонна да го повтори. По тази причина геномът на човека съвпада на 98% с този на шимпанзетата. Древният принцип, че когато нещо не е счупено, не бива да го поправяш, е много дълбоко залегнал в биологията. А онова, което върши работа при хората и шимпанзетата, върши не по-малко работа и при вирусите. Затова имахме частични съвпадения в голяма част от веригата. Мина ми през ума, че е възможно някой да е изрязал и съединил генетични парчета от различни вируси, но не можех да си представя за какво би използвала това д-р Тоубъл.

— Значи изглежда като вирус? — попитах.

— Изглежда като че ли би могло да бъде вирус.

— Не можеш ли да кажеш нещо по-определено?

— Ако искаш по-определено, обърни се към Господ.

— Той е следващият в списъка ми. Все пак, благодаря ти, Бен.

— Няма ли да ми кажеш за какво е всичко това?

— Може би някой ден, като седнем на по бира, но не и сега.

— Ти наистина злоупотребяваш с доброто ми сърце — каза той и приключи разговора.

Вдигнах поглед и видях Брук, облежната на рамката на вратата към спалнята ѝ, облечена в откриваща бедрата ѝ тениска от Пенсилванския университет.

— Какво беше това, Нат?

— Нищо. Задънена улица.

— Говорих с някои хора от АХЛ. Не ми дадоха много подробности; в началото не искаха въобще нищо да ми кажат, но ги натиснах. Казаха, че всичко, свързано с опитите на *Трансгеника*, е открито и коректно.

— Колко ги притисна?

— Прекарах почти два часа в телефонни разговори, Нат. Първо се свързах с една приятелка, после с приятелка на приятелката, после

пак с приятелката. Казаха ми, че всичко е наред.

— Пълен боклук. — Отпуснах се на дивана и вдигнах крака на масичката.

— Горкият Натаниъл. Махмурлукът ли те мъчи?

— Жестоко.

— Преброих само три питиета.

— Направо ме събориха. — Наместих се по-удобно на дивана. — Какво да правя, като съм толкова нескопосан кавалер? Трябва по-често да излизам с момичета.

— Изглеждаш като един много очарователен нескопосник — засмя се тя.

— А пък ти изглеждаш доста секси, почти като порнозвезда, правеща се на колежанка — отвърнах аз, загледан в тениската ѝ. — Да ти се намира някоя цигара?

Тя поклати глава и се усмихна.

— Недей приказва, Нат, разваляш си имиджа. Просто стой така и изглеждай като калпазанин.

— Е, мисля, че имиджът ми рухна окончателно.

Тя се обърна и тръгна към спалнята си.

— Само не ми казвай, че съм си проиграл шанса — подметнах към гърба ѝ.

Тя сви пресилено рамене и затвори вратата след себе си. Пофантазирах си как отново отваря вратата и се изправя пред мен, напълно разсъблечена. Вместо това чух шума на водата, падаща от душа ѝ. По дяволите.

Чувствах се достатъчно виновен за поведението си предната вечер — всъщност, за предната вечер и още няколко пъти преди това — така че реших в знак на покаяние да приготвя закуската. В хладилника намерих яйца, а в кухненския шкаф открих смес за палачинки. Хванах се на работа, без да забравям, че имам на разположение по-малко от едно денонощие до предполагаемото ми завръщане в Атланта. *Трябва наистина да действам бързо*, казах си наум, *трябва да задвижа нещата*. Само дето не знаех как да действам и какво да движа.

Разбърках сместа за палачинки с вилица и излях част от нея в сгорещения тиган. Портокаловият сок поставих в средата на масата. При други обстоятелства бих изпитал удоволствие от заниманията с

домакинство, но сега махмурлукът и притеснението доминираха над всичко.

Излъчваща свежо ухание, Брук се показа от стаята си с мокра коса.

— Какво е това?

— Опитвам се чрез храната да ти се извиня за снощи. С твоята храна, всъщност. — Сложих няколко палачинки в чинията ѝ.

Седнах. Тя също седна. Погледнах стенния часовник — девет сутринта. Ако паметта не ми изневеряваше — а аз не бях съвсем сигурен в нея — погребението на Хариет беше в единадесет.

— Погребението на Хариет Тоубъл е след по-малко от два часа — казах.

— Ще ти бъде много тежко. — Тя бе наистина много чувствителна и мила.

— Би ли искала да дойдеш?

— Не — каза. Добре, да зачеркнем горното; жената не беше нито чувствителна, нито мила. — Но ако ти искаш, ще дойда — добави тя. — Мразя погребенията.

— Не и аз. Обичам ги. Отивам винаги когато мога.

— Искаш ли да дойда с теб, или не искаш? — Никак не ме улесняваше.

Кучетата се въртяха в краката ни. Брук ги погледна, след това стана от масата. Извади торба с кучешка храна от шкафа и напълни две малки купички.

— Не претендирам да съм добър готвач — рекох. — Но не мисля, че палачинките са чак толкова лоши.

Тя се усмихна разсеяно. Може би бях започнал да ѝ досаждам със сутрешните си духовитости. Остави двете купички на пода и седна обратно на масата. Още преди да се отпусне на стола, кучетата бяха изгълтали своите порции.

— Не мога да се храня спокойно, ако те са гладни. Действат ми на нервите.

Погледнах двете зверчета, които отново се бяха наврели под масата. Малките лицемери съвсем не изглеждаха прегладнели.

— Случайно Джеф да е забравил тук някой черен костюм? — Май прекалих с въпроса.

— Не. Джеф се отърва от всичките си костюми, когато се преместихме в Калифорния. Мина на джапанки, джинси и стари пуловери.

— Звучи като че ли е станал идиот.

— И това също. Но откакто получи постоянно преподавателско място, вече няма значение.

Усещах, че съм стъпил на тънък лед и побързах да се оттегля, което, в случая, означаваше да си държа устата затворена.

— Трябва да изкараш кучетата на разходка след закуска — каза Брук.

— Разбира се.

— Кога трябва да се прибереш в Атланта?

— Утре сутрин. Тим иска да се прибера с нощния полет.

— Няма да се върнеш, нали?

Много уместен въпрос. Въпреки че си казвах, че с риск за кариерата си, а от снощи и на бельото и тоалетните си принадлежности, ще остана тук докато стигна до дъното на нещата, не бях съвсем сигурен дали ще го сторя. Може би махмурлукът говореше вместо мен. Може би.

— Не зная.

[1] Едуин Съдърн, английски биохимик, роден 1938 г. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 67

Въоръжен с две пластмасови торби, две скимтящи кучета и мобилния си телефон излязох навън и се гмурнах в още един непосилно слънчев ден. Кучетата щастливо опъваха каишките си.

Предстоеше ми един задължителен неприятен разговор и още дузина не по-малко неприятни, но не чак дотам задължителни. В момента бях настроен на вълната на ефективността и реших да заеба дузината.

Жената от офиса на съдебния лекар прехвърли обаждането ми към Луис Гонзалес, специализанта по патология, който бе направил аутопсията на Гладис Томас. Според Брук той бе направил по нейна молба и аутопсията на Хариет Тоубъл, което бе причина да му се обаждам.

— Д-р Маккормик, ще бъда съвсем кратък — каза Гонзалес, когато вдигна телефона. Звучеше наистина притеснено. — На главата ми виси едно двойно убийство.

Прииска ми се да възразя, че пациентите му няма да имат нищо против, ако закъснее с пет минути за аутопсиите им — нямаше да се противят и на двегодишно закъснение — но вместо това попитах:

— Вие ли правихте аутопсия на Хариет Тоубъл?

— Да. Брук ми каза, че е ваша близка.

— И какво констатирахте?

— Инфаркт на миокарда — каза Луис Гонзалес, съдебен експерт по патология. — Никакво съмнение. Лявата предна входяща артерия беше запушена над седемдесет процента. Левият и десният коронарен съд са над петдесет процента запушени.

— Но това едва ли би я убило — казах.

— Не, само по себе си не би причинило смъртта. Но обяснява нитроглицерина, който сте видели на леглото и който намерихме в устата ѝ. Дамата е имала тежки пристъпи на ангина пекторис.

— Но не е умряла от ангината. Открихте ли запушване?

— Не. Предполагаме, че е получила спазъм на съдовете. Сърцето ѝ става леко исхемично, после изведнъж получава спазъм и инфарктът

е готов. Голяма част от предната стена на сърцето ѝ е некротизирана.

— Има ли някакви травми?

— Никакви. Починала е от сърдечен удар — добави любезно Гонзалес.

— Това ли е всичко?

— Да.

— Брук ви е казала, че имам известни подозрения за причината на смъртта, нали?

— Аха. Отделих ѝ доста време, докторе. Всичко е съвсем очевидно — масивен инфаркт на лявата камера.

Изпълваха ме противоречиви чувства. От една страна усещах облекчение, а от друга — безпокойство. Облекчение, защото изглежда наистина беше починала от естествена смърт; безпокойство, защото не можех да повярвам напълно.

— Изпратихте ли проби за проверка на токсини?

— Да. Ще получа резултатите след няколко дена.

— И никакви следи от травма?

— Никакви. Вижте, д-р Маккормик, направихме всичко...

— За което съм ви много благодарен. Проверихте ли за малки травми, за следи от инжекции?

— Проверихме всичко.

— Какво имаше в стомаха ѝ?

— Д-р Маккормик... — Чух го да въздиша, след това до мен се чу шумът от прелистване на хартия. — Ще ви прочета доклада от аутопсията. Имаше полусмляно пиле, зелен фасул...

— Окей, окей. — Напънах се да задам още някой въпрос, но изглежда хората бяха проверили всичко необходимо, а пък и аз не бях патолог. — Благодаря ви за положените усилия.

— Няма проблеми.

Натиснах бутона за край на разговора. И така, казах си, смъртта на Хариет Тоубъл, смъртта, дошла точно когато тя искаше да ми съобщи нещо важно, смъртта, дошла толкова подозрително бързо, след като бе решила да ми даде видеокасетата, не се оказа убийство. Така поне казаха експертите.

Защо, тогава, не можех да им повярвам?

ГЛАВА 68

Мразя погребенията, особено онези, на които срещам куп хора, свързани с тъмните кътчета на миналото ми.

Не бях се замислил, че ми предстои да лавирам в едно социално минно поле, докато не влязох в параклиса, съпроводен от Брук. На първо място, защото добрият стар Джеф, бившият годеник, беше зарязал предишния си облик нейде далече на изток и бях принуден да се появя облечен в нещо, което би могло да се нарече „Нат Маккормик в собствен сос“: панталони цвят каки, син блейзър и синя риза без връзка. Мога да ви уверя, че обитателите на Северна Калифорния са наблюдателни, така че долових подозрителните погледи на доста представители на старата гвардия. Можех само да предполагам, че те се дължат на облеклото ми, а не на гаргантюанската^[1] ми репутация на представител на ЦКПЗ.

Видях стария декан на медицинския факултет, чиито очи шареха из тълпата. Почудих се дали все още заема поста си и дали с този дебнеш поглед в момента прави проверка на присъстващите. Само безумец или щатен преподавател би си позволил да игнорира погребението на такава икона на факултета.

Слава богу, деканът не ме позна, така че си позволих да го позяпам за малко, пробуждайки в съзнанието си неприятния спомен за каменното му лице, с което ми съобщаваше, че вече не съм желан зад стените на медицинския факултет. Извиках във въображението си една по-привлекателна картина: ръцете ми, стегнати около врата му, изпъкналите му очи и посиняващото му арогантно лице...

— Натаниъл? — Някой ме потупа по рамото.

Обърнах се и видях нечие теме, покрито с вълнисти черни и сиви къдрици. Беше Майлоу Шах, бившият ми преподавател по патология.

— Толкова неприятно, тази смърт — каза той и поклати енергично глава, като че ли за да отърси от себе си лошите слова. — Как си, синко?

— Добре, доколкото е възможно при тези обстоятелства.

— За погребението ли си дошъл?

— Да — излъгах аз.

Виждах как в него намира големият въпрос. Студент по медицина, забъркан в няколко скандала, оставя силен спомен в паметта на хората. И те са любопитни да научат продължението на историята.

— С какво се занимаваш сега?

Казах му и, за негова чест, той беше видимо облекчен. Като че ли беше очаквал да му кажа, че се занимавам с режисиране на порнографски филми.

— Много добре — каза. — Много се радвам за теб.

Брук тактично се намеси в притеснителната ситуация и се представи. Д-р Шах закима с усмивка, правейки си неверни заключения за любовния ми живот. Това беше добре. Да водиш под ръка привлекателна жена е много убедително доказателство, че си се издигнал много над нивото на загубеняка, който някога си бил. В някои случаи е по-добре от членство в колежа.

Д-р Шах стисна ръцете ни и тръгна да пресрещне някакъв загорял, официално изглеждащ мъж. Стори ми се, че старият коцкар ми намигна на тръгване.

— Сигурно ти е много трудно — каза Брук, докато промушваше пръсти през моите. — Имам предвид не само погребението, но и всички тези хора от миналото ти... Виждам, че те харесват, че се интересуват от теб.

Благодаря ти, Брук. Те по-скоро проклинат късмета ми и очакват недостатъците ми, които някога ме принудиха да напусна Калифорния да изригнат отново и да ме унищожат.

Параклисът се намираше в самия център на кампуса и приличаше на корона, поставена на главата на централното каре на университета. С червените си керемиди и леките арки от светъл пясъчник предизвикваше асоциации не със Силиконовата долина, а по скоро с Кордоба. Предположих, че тази атмосфера не е случайна, а е търсено внушение за мултикултурния характер на университета. Молитвените домове на Южна Испания, този връщ казан на религиозни борби и завоевания, са били последователно обитавани от християни, мюсюлмани и евреи. Университетът се стараяше да поддържа едновременно и трите вероизповедания, заедно с будизма, хиндуизма, зороастризма и куп други. Вътрешността на храма бе имитация на гръцко православие, с къси нефове и високи аспиди.

Чудех се какво ли би казала Хариет Тоубъл, която никога не бях чувал да говори за религия, по повод тежката иконография. Но както казват, погребенията са за живите, не за мъртвите. А Лари Тоубъл бе решил, че университетският параклис е особено подходящо място за вечния сън на майка му, макар че, както подозирах, беше имал сериозни спорове с равина по този повод.

Видях Ейлийн Чен, бледа и с подпухнали очи, изправена от другата страна на главния кораб^[2]. Беше увиснала на ръката на висок бял мъж, няколко години по-възрастен от мен. Опитах се да уловя погледа ѝ и пулсът ми се ускори. Напразно. Тя изглеждаше напълно съкрушена и отнесена и въобще не вдигна поглед към мен.

— Какво има? — попита Брук.

— Нищо.

Тя проследи посоката, в която се бях взрял.

— Това ли е...?

— Това е нищо, Брук.

Реших никога вече да не проявявам нежността си към Ейлийн.

Церемонията беше кратка. Равинът произнесе добре отработено слово. След него говори Лари Тоубъл, изненадващо красноречив и прочувствен, с достатъчен да увлече аудиторията ораторски плам и достатъчно гняв и тъга, за да докара мнозина от нас до сълзи. Погледнах към Брук, изправена стоически до мен. Ейлийн бе заровила лице в дланите си. Нейният спътник леко галеше рамото ѝ с жест на собственик.

Не се разридах. Вече го бях сторил.

[1] Гаргантюа — герой на Рабле от „Гаргантюа и Пантагрюел“, великан, нарицателно за ненаситен човек в буквален и преносен смисъл. — Бел.прев. ↑

[2] Кораб — централната част на църквата. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 69

Ейлийн Чен ме забеляза едва след като напуснахме параклиса и се озовахме в изпъстрения със слънчеви петна двор. Опита се да ми се усмихне, но лицето ѝ се разкриви в нещо, много по-близо до гримаса. Изтри една сълза от очите си, оставяйки за малко размазана следа от грим по бузата си. Чувствата, които я бяха обзели, смекчиха отношението ми и решителността ми се стопи. Затова приех жеста за нещо като покана и казах на Брук, че трябва да поговоря с нея.

Брук, неспособна да определи каква роля ѝ отреждах в момента, се поколеба малко, но после стисна лакътя ми и отстъпи настрана.

Отидох при Ейлийн. За миг се прегърнахме и я целунах по бузата. Тялото ѝ бе гъвкаво и податливо. Излъчваше аромат на скъп парфюм.

— Все още не мога да повярвам — каза тя. — Всички тези хора... Правят нещата така необратими.

— Но е мило, че всички са дошли да се простят с нея. Иначе си права. Необратимо е. И боли.

Ейлийн се взираше в мен. Бе застанала толкова близо, че можех да видя грима, размазан в порите на лицето ѝ.

— Благодаря ти... за вчера. Хариет мислеше, че си добър човек. Аз също мисля така. Искам да го знаеш.

Това беше нещо, за което никак не бях подготвен. Очаквах незначителна размяна на реплики, може би някое и друго заяждане, задето се бях опитал да я притисна с въпроси за *Трансгеника*. Но не и това.

— Да служа и да защитавам, да нося утеха на нуждаещите се — това е моят девиз. — Съзнавах, че звучи съвсем детински.

— Опитвам се да кажа, че вероятно е много тежко за теб, особено с оглед на...

— Въобще не е тежко. Работа за няколко часа. Спомни си девиза ми.

Не мога да кажа дали беше обидена, притеснена или смутена от факта, че не се включвах в тона ѝ. Но можех да усетя невидимите

пипала, които се протягаха и ме обгръщаха. Защо говореше всичките тези неща? Защо се опитваше отново да ме омотае?

— Натаниъл, трябва да ти кажа... — Тя се притисна към мен.

— Какво? — Отстъпих назад.

— Нат...

— Какво трябва да ми кажеш, Ейлийн? Че ме мислиш за чудесен човек и че би искала двамата с теб да седнем и да си поговорим за д-р Тоубъл? Да дрънкаме глупости за добрите стари времена? Или отново да си поплачеш на рамото ми? Не ми пробутвай тия номера. Престани.

Забелязах, че междувременно Брук се бе доближила до мен, вероятно обидена, че съм я оставил сама на непознатата територия, за да си бърбля със старо гадже. Предполагам, трябваше да ѝ бъде благодарен, че прекъсна още в зародиша му нещо, което застрашаваше да се превърне в нелеп монолог. Но не бях. По-скоро бях леко притеснен. Ейлийн също изглеждаше притеснена и очите ѝ шареха нагоре-надолу по снагата на моята спътница, а по лицето ѝ премина сянка от гримаса.

— Ейлийн — казах, — това е моята приятелка Брук Майкълс.

Двете размениха хладно ръкостискане.

Не съм светец. Не си правя никакви илюзии, а пък и тя ме беше раздразнила донякъде, затова мога с чиста съвест да си призная, че изпитах голямо удоволствие от болката, която причиних на Ейлийн в този момент. Нищо общо с болката от смъртта на д-р Тоубъл, боже опази! По лицето ѝ бе нарисувана ревността, която я изпълваше. Бях я сварил със свален гард, иначе никога не би ми позволила да забележа колко е разярена от появата на Брук, от атлетичната ѝ фигура и красива външност. Това, разбира се, беше заблуда, защото шансовете двамата с Брук да се озовем заедно в леглото бяха не по-големи от вероятността Хариет Тоубъл да се изправи в ковчега си и да поиска нещо за хапване. Имам предвид общото ни минало, на мен и Брук, и неприятните разговори от последните няколко дни. Все пак, д-р Майкълс се бе оказала добро оръжие в неугасващата битка между мен и Ейлийн. Както можех да установя в този миг, войната между любовници никога не умира, а само затихва и дебне удобен повод да пламне с нова сила. Дори и при неудобен случай, дори и на погребение.

Но злорадството ми трая съвсем кратко. Беше ред на д-р Чен.

Високият светлокос мъж я доближи изотзад, прихвана лакътя ѝ и я целуна.

— Това е Иън Карингтън, моят годеник. — Тя промуши ръка под мишницата му. Едва сега забелязах пръстена с диамант на ръката ѝ. Беше с размера на монета от четвърт долар и се зачудих къде го дява, когато работи в лабораторията. — А това, Иън, е Натаниъл Маккормик, стар мой приятел. И Брук Майкълс. — Тя пресилено се усмихна.

Точно така, годеникът. Арсеналът на д-р Ейлийн Чен беше по-голям, в порядъци по-голям от моя. Ако можеше само в този миг Брук да бъде моя съпруга, да е бременна или да е спечелила Нобелова награда.

Стиснах ръката на Иън Карингтън. Ръкостискането му бе силно, излъчваше усещане за власт, пари и чувство за превъзходство. Усещах полъха на Чоут^[1] и Харвард, макар че може би това бе само ароматът на одеколona му. Както и да е, този тип вероятно никога не бе чувал за Бондо^[2] и сигурно е знаел как се произнася името на Гъоте още в мига на раждането си.

— Радвам се да се запознаем, Натаниъл — каза. — Доколкото позволяват обстоятелствата.

— Подобно — излъгах и аз.

Иън стисна ръка на Брук. Погледна крадешком гърдите ѝ, след което се вгледа отново в лицето ѝ. *Я по-полека, човече.*

Ейлийн се бе изключила малко преди това. Тази жена притежаваше удивителното умение да се изключва от околната среда когато поиска. Винаги когато нещата приемаха неприятен обрат, бе в състояние да отплува към някакъв свой далечен, емоционален остров. Можеше да ме докара до бяс.

Но сега обърна поглед към мен. Беше се завърнала.

— Не мога да повярвам, Натаниъл. Наистина, не мога. Тя беше...

Какво беше, Ейлийн? Трамплин към кариерата ти? Спирка по пътя към собствена лаборатория? Или като мен — някой, при когото да се приютиш при нужда и да напуснеш, когато вече не ти трябва? Това беше проява на злопаметност, но майната ѝ на Ейлийн. Отказвах да приема, че връзката ѝ с д-р Тоубъл е била нещо повече от елементарни отношения работодател-работник, при които всеки е имал полза от другия.

— ... тя беше най-важният човек в живота ми. Освен Иън. — Последното изречение прозвуча не на място. Възцари се неудобно мълчание. Накрая Брук се престаши и се гмурна.

— Виждам, че е била много почитана и обичана.

Ейлийн, Иън и аз промърморихме нещо в съгласие с думите ѝ. Отбелязвайки, че Иън се присъедини към мърморещите, му зададох въпрос, отговора на който ми бе добре известен:

— Познавахте ли д-р Тоубъл?

— Да. Ние работим — извинете, работехме, още не мога да свикна — работехме с нея. И с Ейлийн.

— Иън е изпълнителен директор на *Трансгеника*, фирмата, за която ти бях разправяла, Нат. Хариет и аз...

— Знам — прекъснах я. — *Ксенографтс*. — Не ми харесваше, че през всичкото време използваше малкото име на д-р Тоубъл. *Хариет*.

— Това е голяма загуба за нас. Голяма загуба. — Иън изглеждаше унесен в мислите си. Може би трябваше да го тупна по главата, за да дойде на себе си. — Слава богу, Ейлийн е тук и ще може да продължи делото ѝ. А сега моля да ме извините...

Той пресече двора и се впусна в разговор с някакъв нисък мъж с плешива като топка глава.

— Кой е оня? — попитах.

— Това е д-р Ото Фалк — отговори ми Ейлийн.

— Доста по-нисък е от репутацията си.

Ейлийн поклати глава, възмутена от детинското ми заяждане.

— И доста по-плешив — добави Брук.

Точка за нас, Брук. Двамата разменихме усмивки.

— Трябва да вървя — рязко каза Ейлийн. — При създалата се обстановка вероятно ще има много промени в лабораторията. Ако въобще не я закрият.

— Няма ли да дойдеш на гробището?

— Трябва да се връщам в лабораторията.

— Защо? Нали тя е най-важният човек в живота ти...

— Престани, Натаниъл. Нима си забравил всичко? Ще имам късмет, ако все още не са започнали да изнасят мебелите, докато аз седя тук и подсмърчам.

— На твоето място не бих се безпокоил — казах остро аз. — Поне докато гаджетото ти контролира финансирането на работата, нали така?

— Не го контролира изцяло.

— Може би ще успееш да организираш нещо под шапката на Ото Фалк.

— *Трансгеника* иска независими изследвания. Агенцията по храните и лекарствата също настоява за независим надзор.

Първата стъпка към независимостта, Ейлийн, би било да прекъснеш годежа с арийския принц.

Започнахме да се сбогуваме. Брук и Ейлийн си стиснаха ръцете. Изненадващо Ейлийн ме прегърна силно и ме привлече към себе си. Устата ѝ се прилепи до ухото ми и усетих дъха ѝ. „Те знаят, че си влизал“ прошепна ми тя. „Откажи се.“

[1] Престижна гимназия в Кънектикът. — Бел.прев. ↑

[2] Фирма за производство на материали за ремонт на стари автомобили. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 70

Ейлийн се отдели от мен и забързано тръгна през двора в посока на медицинския кампус. Хвърлих поглед към Брук, която бе вдигнала вежди в ням въпрос.

— Сега се връщам — казах ѝ и се затичах след Ейлийн. Догоних я и изравних крачките си с нейните. — Кой знае, че съм влизал?

Не ми отговори и продължи да върви напред.

— Кажи ми какво става.

— Откажи се, Натаниъл — каза тя с наведен към земята поглед.

— Какво се случи с Хариет Тоубъл? — настоявах аз.

— Престани! — почти извика тя. Погледна бързо към тълпата зад нас и продължи напред с ускорена крачка. Проследих погледа ѝ и видях Иън Карингтън, който разговаряше с Ото Фалк. Погледът му, обаче, не бе насочен към дребния мъж, а бе вторачен в нас.

Ейлийн се скри зад ъгъла на сградата от жълт пясъчник, оставяйки ми образа на черните си коси и черния траурен костюм. Тръгнах бавно към Брук. Надявах се Иън да е помислил, че двамата с Ейлийн просто сме разчовъркали някои стари, незараснали емоционални рани, което не бе много далече от истината, поне що се отнася до мен. Виждах, че все още ме гледа и осъзнах колко глупаво бе от моя страна да се втурна след нея по този начин.

Когато стигнах до Брук, тя вече разговаряше с някакъв човек. Независимо от ситуацията, една самотна хубава жена е като стодоларова банкнота, лежаща на тротоара на улица в Манхатън — само въпрос на време е някой да се наведе и да я грабне.

Джентълменът, който се бе навел за да го стори, изглеждаше поне на двеста години, така че ако се стигнеше до борба за находката, имах всички шансове да надвия. Брук го представи като пенсиониран преподавател по класически дисциплини. Слънчевият му миг отлетя, професорът се извини и си тръгна.

— Каква беше тази история? — попита Брук.

— Последни схватки от битката на нашата раздяла. — Усетих, че Брук не ми повярва напълно, но си премълча.

Тръгнахме към паркинга, където бяхме оставили колата. Докато пресичахме двора се оглеждах да зърна Ото Фалк и Иън Карингтън, но не ги видях.

— Много е хубава — отбеляза Брук, докато минавахме покрай цветната леха пред зоната за паркиране.

Не отговорих.

— Голямата любов на твоя живот, нали, Натаниъл?

— Не знам — отвърнах.

— Не е особено емоционална.

— За бога, Брук!

— Притесняваше се за кариерата си и искаше по-бързо да се върне в лабораторията.

— Ти не би ли направила същото?

— Не. Не и днес.

Стигнахме до колата. Бяхме с BMW-то на Брук и възнамерявахме да отидем с него и на гробищата.

— Знаеш ли, ако все още си влюбен в нея, трябва или да си го признаеш или да престанеш — каза тя, докато отваряше вратата на колата.

— Не съм влюбен в никого...

— Щом е така, предлагам ти да приключиш с тази история. — Тя тресна вратата и включи двигателя.

Добре, признавам, че защитавах Ейлийн Чен малко повече от необходимото. Но оценявах, че ме предупреди и се чувствах глупаво, задето бях допуснал, че това, което искаше да ми каже, има нещо общо с отношенията ни.

Опитах се да успокоя гнева на Брук.

— Не съм влюбен в нея — казах.

Следите от гуми, които колата остави по асфалта при потеглянето, ме наведоха на мисълта, че думите ми едва ли са постигнали целта си.

— Нат, ние сме отново заедно и между нас има нещо като приятелство. Поне аз така си мислех. О, боже, аз се привързвам отново към теб, а ти ми навираш в лицето тази история. — Под привързване Брук очевидно подразбираше, че ме бе приютила в дома си и че ме бе оставила да й направя закуска. Не очаквах такъв изблик на ревност.

— Нещата не са такива, каквито ги мислиш — възразих. Разказах ѝ какво бяхме говорили с Ейлийн, като, разбира се, пропуснах момента с „ти си добър човек, Натаниъл Маккормик“.

Тя помисли малко, после каза:

— Това звучи притеснително. — И смени темата. — Излиза, че *Трансгеника* са замесени в нещо. Или те, или някой, свързан с изследванията на д-р Тоубъл върху ХИВ вируса. Кой друг би се притеснил, че си се вмъкнал в лабораторията? Кой би могъл да го сподели с Ейлийн? Мислиш ли, че изнасилването е ключът към това?

— Да, то е ключът.

— И аз така мисля. Убедена съм, че са разбили колата ти, за да вземат касетата, а не тоалетите ти.

— Благодаря ти — казах ѝ с усмивка.

Пресичахме облите хълмове, заобикалящи университета. По това време на годината всичко бе изсъхнало, пожълтяло почти до кехлибареножълто. Тези треви, заедно със слънцето и метала, бяха дали на Калифорния прозвището *Златния щат*.

— Защо не са докладвали за изнасилването?

— Ами, предполагам, че с цел да бъде защитен някой, ако не и изследването като цяло. Може би Ото Фалк има слабост към хора с мозъчна смърт. Или пък Иън Карингтън. Помниш ли колко висок беше мъжът от записа?

— Не. Беше снимано от неподходящ ъгъл. Предполагам, че не беше много висок.

Поразсъждавах малко над тази догадка. Нещата все още не се връзваха.

— Тия типове са много ловки. Защо просто не са изключили камерите? И не са взели видеокасетата?

— Може би не са имали време. Може би някой ги е изненадал. Или отвън е имало някой. Или пък някой, който е в играта, е искал да си осигури материал за изнудване. — Не беше нужно да уточнява, че този някой може би е била Хариет Тоубъл.

Колите пред нас завиха по отклонението към гробищата и ние ги последвахме.

— Не мисля, че е бил Фалк. Беше някакъв санитар. Мъжът, който го направи, беше санитар.

— Или е бил някой, който е искал да го помислят за санитар.

ГЛАВА 71

Докато следвахме кавалкадата автомобили по засенчената от евкалиптови дървета алея, се върнах към последния си разговор с Хариет Тоубъл и се опитах да открия нещо полезно в думите ѝ. *Трансгеника*, огнището в Балтимор, упреците ѝ, че съм прекалено амбициозен. Нищо не ми се стори интересно. Преговорих си още веднъж разговора. В контекста на необичайните събития, разговорът изглеждаше съвсем обикновен. Целият разговор, освен...

— Ама си и загубеняк — промърморих на себе си.

— Защо да съм? — Брук явно ме бе чула. — Просто карам след колите пред нас...

— Не, не ти. Аз съм загубеняк. Знаеш ли какво стресна д-р Тоубъл, когато разговаряхме с нея в кафето? Какво я накара да млъкне, да ми се ядоса и след малко да си тръгне?

— Огнището в Балтимор?

— Не. Това стана след като споменах името Кейси. Нещо прещрака в главата ѝ. Не мога да повярвам, че досега не съм помислил за това.

За известно време Брук не можа да съобрази какво ѝ говоря. После и в нейната глава прещрака нещо и по лицето ѝ се изписа разбиране.

— Трябва да говорим с един човек — казах. — По-точно, ти трябва да говориш с него.

ГЛАВА 72

Напуснахме гробището веднага, след като последната символична шепа пръст покри капака на ковчегата на Хариет Тоубъл. Още в колата се обадох на националния номер за справки 411 и получих телефонния номер и адреса, които бях загубил покрай кражбата от колата ми. Розалинда Лопес.

Брук не можа веднага да се сети къде точно се намира адресът, който ми дадох, но имаше идея в кой квартал е, така че задачата да намеря точното местоположение на картата се падна на мен. Прелиствах атласа, докато най-после открих улицата, която, според моя шофьор, се намираше в един от най-непрестижните квартали на Сан Хосе.

Профучахме по 280-а, а косата на Брук се ветрееше като златист ореол, блестящ под слънчевите лъчи. Ако не бях заобиколен с толкова много смърт, сигурно щях да изпитам наслаждение от пътуването. Но сега не можех да надвия терзанията, които ме разяждаха.

Обсъдихме какво трябва да каже Брук на бившата служителка на приюта *Санта Ана*. Бях убеден, че е по-добре тя да разговаря с нея, защото след последната ни среща бях останал с убеждението, че моята персона предизвиква у Розалинда пристъп на зъбобол.

Когато най-после стигнахме целта на пътуването си, бях изненадан от привлекателния облик на квартала. Ако това е бедност, то никак не изглеждаше зле: приятни малки къщички с градини, палми, сред които тук-там се мяркаше и по някое портокалово дърво. Вярно, имаше и къщи, в дворовете на които се виждаха захвърлени продънени дивани и коли без гуми, вдигнати на трупчета, но в сравнение с бедняшките квартали на Атланта или Балтимор, местните бедняци живееха направо в луксозни условия. Може би причината се криеше в безумните цени на земята в градовете на Изток, които принуждаваха всички наркомани и бандити да се тълпят по улиците, докато местните се радваха на повече територия.

Пред номер 6577 на Ърбъни Роуд бе паркирана симпатична нова мазда. И това ми било бедно предградие!

— Изглежда си е у дома — каза Брук. Излезе от колата и тръгна към къщата, а аз се загледах в стройната ѝ загоряла фигура, облечена в черен траурен костюм. Преди да натисне звънеца хвърли поглед през рамо и ми се усмихна. Върнах ѝ усмивката и изведнъж бях сполетян от силно притеснение. Толкова силно, че посегнах да отворя вратата на автомобила, готов да скоча, да се затичам и да я грабна, да я отнеса далеч от цялата тази гадост.

Преди да успея да направя нещо, зад стъклото на входната врата се мярна сянка. Брук каза нещо, после замълча. Вратата се отвори и тя влезе вътре.

Опитах се да се отпусна и успокоя. Облегнах глава назад, затворих очи и оставих калифорнийското слънце да унищожават ДНК-то в кожата на лицето ми. Нямаше ефект: в главата ми бушуваха досадата и притеснението за Брук. Не знам как успях да съчетая точно тези две чувства. Мога само да кажа, че не беше никак приятно.

Хрумна ми, че нямам идея как вървят нещата на Изток, затова извадих мобилния телефон и проверих нивото на батерията. Беше спаднала, а аз нямах зарядно устройство, защото то бе изчезнало заедно с багажа ми. *Да им го начукам*, рекох си. Ще трябва да взема зарядното на Брук по-късно.

Обадих се на моя любим специалист по обществено здравеопазване в Балтимор. Хърб Верлах вдигна слушалката, което беше сигнал, че нещата там, поне в момента, са спокойни.

— Здравсти, Хърб — казах. — Натаниъл Маккормик ти се обажда.

— Маккормик... Маккормик? Имаше едно време един симпатяга, с когото работехме заедно, на име Маккормик. Замина за Калифорния и сега се занимава с пласмент на водни легла.

— Самият той, единствен и неповторим.

— Как върви бизнесът с водни легла?

Стига де, Хърб, шегата се изтърка.

— Как вървят нещата при теб?

— На източния фронт всичко е спокойно. Няма нови случаи, а онези, за които се грижим в болницата, вървят към оздравяване, освен един, който може и да не се оправи. Двадесет и шест годишен мъж от Лоуръл. Дойде след като ти замина.

— Заедно с Тайнингс, Реджиналд и Филмор ще станат четирима.

— Я виж ти, в медицинския факултет все още преподават аритметика.

Страхотно. Но все пак ми беше приятно да отбележа, че е в относително добро разположение на духа.

— И какъв е процентът на смъртност тогава?

— Ако този мъж умре, ще стане около двадесет и пет.

— Кофти работа. — За сравнение, епидемията от ТОРС през 2003 имаше коефициент на смъртност около десет процента.

— Аха. — Той се прокашля. — Тим се омете. Остави ни Бет и Анди, но самият той си тръгна за Атланта още вчера заедно с твоя шеф на отдел. Имало някакво огнище на *Западен Нил* в Луизиана, щял да се захваща с него.

— Каза ми за него. — Шансът да ме изпратят в Луизиана ставаше все по-реален. Не стига че ме изритаха от този случай, сега рискувах да се озова в последното място на света, където бих искал да бъда в края на месец юли. Климатът там е толкова влажен и горещ, че имаш усещането, че си потопен в препълнен детски плувен басейн. — Докъде стигна разследването в Балтимор? — попитах.

— Претърсихме до шушка приютите на Джеферсън и клиниките на Дан Милър. Лабораториите в Атланта и тук работят денонощно, но все още нямаме резултати. Колкото и невероятно да изглежда, май ще се разминем с по-сериозна епидемия. Нивото на заболяемост спада.

— Дано ни се размине.

— Надявам се. — Поколебах се дали да не кажа на Верлах за вируса ПЕРВ, но предпочетох да изчакам обаждането на Бен Велю. Попитах го: — Мислите ли вече да се отказвате?

— В никакъв случай. Но вече не го третираме като спешен случай. След като се включи и ФБР, търсенето на криминални елементи е тяхна грижа, но като гледам, и те не си дават много зор. Умрели са няколко бавноразвиващи се — голямо чудо. Мисля, че дебнат отстрани дали няма да се прехвърли върху населението и тогава да се появят целите в бяло.

— Появи ли се нещо в медиите?

— За ФБР? Аха. Има го в днешните вестници, но всички го третират като нещо маловажно. Официалната позиция е, че не прилича на биотерористична атака, но за всеки случай се разследва и тази възможност.

— Разбирай: покриваме си задниците.

— Аха. От гледна точка на правомощията и отговорностите всичко е пълна каша. Твоят приятел Джон Майърс тази сутрин се беше разкрещял на федералните. Беше бесен, когато си тръгна оттук.

Разсмях се.

— Нат, май че твойто приятелче е в дъното на всичко.

— Какво приятелче?

— Нали се сещаш — всички пътища водят към Рим. Е, като гледам, всички следи водят към Дъглас Бюканън или както му е там истинското име.

— Той неизменно присъства навсякъде, нали?

— Да. Все още няма нищо за убийството.

Не ми се вярваше.

— Нищо? Човекът е бил изкормен, Хърб. Органите му са извадени и скрити някъде наблизо. Това е едно голямо кърваво убийство, а ти казваш, че няма никакъв напредък?

— Аз да не съм ти полицията? Знам само това, което ми казват. Някои следи сочат към Джеферсън, но докторът има желязно алиби. Предадох твоя доклад на ФБР. Казаха, че ще се погрижат и ще се свържат с теб.

— За какво да се погрижат, Хърб?

— Знам ли. — Той замълча. — Честно казано, Нат, ако бях на твое място, щях да бъда непрекъснато нащрек. Кой знае докъде могат да стигнат тия свирепи типове.

— Благодаря ти, Хърб, ще го имам предвид.

Затворих телефона. На мое място всеки добросъвестен служител би позвънил на Тим и би му казал, че вечерта ще вземе нощния полет за Атланта, където ще се появи рано на следващото утро, готов за нови дела. Би посветил остатъка от деня на писане на отчети за изминалите няколко дни, които след това би изпратил на шефа си по електронната поща. Но вече бях разбрал, че не спадам към категорията на добросъвестните служители. Освен това бях вбесен от събитията, разиграли се на Изток. Изтегляха всички от огнището в Балтимор, като че ли вече нямаше никакво значение. Може би Верлах беше прав — на кого ли му пука от смъртта на шепя бавноразвиващи се? Виж, ако двама богати жители на предградията пукнат от мозъчно възпаление,

тогава веднага ще съберат силите за бързо реагиране. Кипях от яд. Гладис Томас и Бетъни Реджиналд заслужаваха повече внимание.

Зачаках. Отново ме налегнаха досадата и притеснението. Размишлявах дали наистина да не се обадя на Тим, поне за да убия времето, но успях да се въздържа от подобна малоумна постъпка.

Огледах вътрешността на колата. Брук — прелестната Брук — беше взела със себе си ключовете, така че не можех да пусна радиото. Трябваше да се задоволя с картата.

Когато тя най-после се появи на тротоара пред къщата, имах чудесен слънчев тен и бях станал експерт по местонахождението на улиците в квартала около дома на Розалинда Лопес. Затова я посрещнах с думите:

— Знаеш ли, че Меркадо стрийт е задънена, после започва отново, пак е задънена и така цели шест пъти?

— Страхотна информация, Натаниъл.

Не отговорих. Изчаках я да се настани в колата, да я запали и сама да реши кога ще започне разказа си. Минаха повече от десет секунди в мълчание и не издържах:

— Е, и?

— Бил си прав. Кейси е работил в болницата.

ГЛАВА 73

— Беше много уплашена, Нат.

— Розалинда ли?

— Да. Здравата уплашена. Накара ме да се закълна, че няма да кажа никому, дето е разговаряла с мен.

— Каза ми на мен.

— Знаеш какво имам предвид. — Преди да потеглим на север трябваше да се отбием в дома на Брук, за да може тя да се преоблече и да пуснем кучетата за малко навън. Черният цвят е супер за погребение, но никак не върви в болниците. Навява неприятни мисли на болните там.

— Някой я е наплашил. Затова е напуснала след смъртта на Гладис. Каза, че не била в състояние да понася напрежението.

— И кой я е наплашил така?

— Категорично отказа да го назове. Единствената причина да ми каже за Кейси и за това, че е работил в болницата е, че това е информация, която можем да получим и от друго място. Наложил се много да я прищипвам, за да ми каже и това.

— Добре си се справила, д-р Майкълс.

— Чувствам се донякъде виновна. Ако нещо ѝ се случи... — Остави изречението недовършено. Пъхна ключа в бравата и го превъртя. Кучетата доловиха звука на отварящата се врата и се разляяха.

— Нищо няма да ѝ се случи — рекох.

— Как можеш да бъдеш сигурен? — възрази тя.

Брук влезе в спалнята за да се преоблече, а аз пробвах дали нейното зарядно устройство приляга на моя мобилен телефон. Ставаше, за което изказах наум подкрепата си на правителствената политика за стандартизация на контактите в телекомуникационната индустрия.

— В Балтимор са почнали да бият отбой — викнах към Брук.

— В какъв смисъл? — провикна се тя в отговор.

— Верлах каза, че работят, та пушек се вдига, но вече на проблема не се гледа като на приоритетна задача. Освен това се е намесило и ФБР.

— Значи нещата не са толкова спешни. Това е добре.

— Не е вярно, че не са спешни. Просто на някои хора не им пука.

— Но това е добра новина, Натаниъл — каза тя, показвайки главата си през вратата. — Това значи, че ще разполагаме с повече свобода на действие.

— Свобода да направим какво?

Не ми отговори.

Изведох кучетата, докато тя се преобличаше. Те се изходиха и делово подушиха произведенията си. Прибрах ги в пластмасовата торбичка. Замислих се какво върша: светът около мен се срутва, а аз събирам кучешки лайна.

* * *

Бяхме в колата. Брук шофираше и аз реших да притесня Бен Велю, защото все още няхах новини от него, а времето по източното крайбрежие напредваше. Позвъних на микробиолога.

— О, любимият ми служител на СЕИ — каза той. — Хей, май ще трябва да сложа чавка в календара си: кога ще приключваш с ЦКПЗ?

Може би много по-скоро, отколкото предполагаш, Бен, помислих. Но на глас казах само:

— Много забавно.

— Знам, че е забавно. Нали цял ден само с това се занимавам, с твоите анализи. Дотук тестът Съдърн даде само отрицателни резултати, така че не може да става дума за големи количества ПЕРВ.

— Което значи, че може въобще да не става дума за ПЕРВ, така ли?

— Правилно. При тези обилни кръвоизливи човек би помислил, че ще открием тялото бъкано от вируси, но не е така. Проверихме пет различни тъканни проби. — Погледнах Брук и поклатих глава. Велю продължаваше: — Получих ПСВ данните за черния дроб, бъбреците и лимфните възли. Всички са негативни. Очаквам да видя резултата за мозъка и кръвоносните съдове.

— Благодаря, Бен.

— Благодарствените слова са за наивници. Един чисто нов драйвер^[1] — да кажем, един титанов *Биг Бърта* — би бил истинско доказателство за благодарността ти.

— Утре сутрин ще бъде на стъпалата пред дома ти.

— Чакам — каза с кисел глас Бен и затвори телефона.

— Значи няма ПЕРВ? — попита Брук, докато вмъкваше колата в потока на магистралата.

— Не.

— Но ти продължаваш да мислиш, че е нещо, свързано с прасетата, нали?

— Да, с прасетата. И с други свине.

Пристигнахме в болницата десетина минути след четири часа, достатъчно рано, за да намерим някой от администрацията, който да може да ни осигури достъп и достатъчно късно, че повечето от хората да са си тръгнали за уикенда. Все още не бях направил резервация за полет до Атланта. О, да върви по дяволите.

В канцеларията ни посрещна някоя си г-жа Мартъл, която имаше пълна бойна готовност да се изстреля в посока навън, към седмичната си почивка. Когато ѝ показахме служебните си карти и обяснихме за какво сме дошли, тя въздъхна и попита колко време ще се бавим. Казах, че ще свършим за петнайсетина минути, което, разбира се, нямаше нищо общо с истината, но не исках да я притеснявам от самото начало.

Системата за контрол на достъпа не ни позволи сами да бърникаме в компютърните бази данни, затова се наложи намусената г-жа Мартъл да седне пред клавиатурата, докато ние с Брук надничахме през рамото ѝ.

— Можете ли да търсите по малко име? — попитах.

— Да.

— Кейси. — Казах ѝ го по букви.

Търсачката заработи. Нямаше такова име.

Явно, нещата нямаше да се ограничат до петнадесет минути.

Изпробвахме пет различни начина на изписване на името Кейси. Което само по себе си бе доста впечатляващо, но не даде резултат.

Попитах Брук дали помни датата от записа. Г-жа Мартъл, внезапно заинтересувана, вдигна глава.

— Април, преди две години. — Потърсихме в списъците на целия помощен персонал — чистачи, санитарии и други подобни, които са работили по това време в болницата. Получи се списък от шестстотин имена.

— Можем ли да ги разпечатаме? — попитах.

— Трябва да попитам началника си — каза г-жа Мартъл, след като демонстративно погледна часовника си. — Ще се наложи да поискам заплащане за извънреден труд.

Не ще и дума, г-жо Мартъл.

Тя изчезна нанякъде за около пет минути, след което се върна с недоволна гримаса и някакви формуляри и ни информира, че трябва да ги разпишем. Документите представляваха стандартния набор от правна формалистика — за неразгласяване на информацията, за покриване на евентуални щети и други подобни глупости. Бях направо щастлив, че не ми се налагаше да изписвам всичките тия дивотии, а само да се подпиша под тях. Подписах единия екземпляр и запазих другия за себе си. Брук направи същото.

— Ще отнеме около половин час — каза г-жа Мартъл. Натисна бутона „печат“ и нейде във вътрешното помещение принтерът започна да бълва листове с тихо ръмжене.

Г-жа Мартъл бе преценила точно времето, така че след половин час двамата с Брук напуснахме кабинета ѝ. Почудих се колко ли извънреден труд ще си напише госпожата.

Може би най-правилно щеше да бъде да се насочим директно към болничната кафетерия и да започнем да претърсваме получените списъци — ако намерехме нещо, можехме веднага да отидем долу, където лежаха пациентите на *Трансгеника* и да изцедим още информация от болногледача. Но не бях в състояние да прекарам нито минута повече на това място, нито в този, нито през кой да е друг ден. Обстановката наоколо ми навяваше ужас.

Освен това, на територията на болницата бе забранено ползването на мобилни телефони, а аз трябваше да се обадя и да резервирам място в самолета, така че се спряхме на един малък ресторант близо до кампуса.

Още в колата позвъних на самолетната компания. Разбира се, имаха нощен полет до Атланта същата вечер. Затворих, без да направя резервация.

— Няма ли да заминеш? — попита Брук.

— Тази вечер — не. Ще се обадя на Тим и ще му обясня, че след като съм размислил, съм решил да не пристигам в Атланта в състояние на кома. Американският данъкоплатец няма да получи един бодър и свеж служител на общественото здравеопазване, което едва ли ще му се понрави. Затова американският данъкоплатец ще бъде благодарен на Тим за отложения ми полет, а той ще бъде благодарен на мен.

— Постъпваш правилно, Нат.

— Не забравяй да отбележиш това в личното ми досие — измърморих аз.

[1] Специален стик за голф, за дълги удари. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 74

Седяхме в „Юнивърсити Кофи Хаус“, всеки от нас с петсантиметрова купчина листове пред себе си. Търсехме нещо, което не бяхме в състояние да дефинираме съвсем точно. Една от следите ни — името „Кейси“ — изглежда не съществуваше в болничните архиви. Нито пък Дъглас Бюканън. Гениалната ми идея, че Кейси или Дъглас или както му е било там името, да го вземат мътните, е работил в болницата и е изнасилвачът от видеокасетата, се оказа в края на краищата не чак толкова гениална. Не съм придирчив, нито елитарен, но Кейси не беше възлов играч в схемата на нещата. Все пак, не можехме да си позволим „да оставим непреобърнат камък“ според красноречивото определение на Брук.

И така, въоръжени с по една голяма чаша кафе, двамата с д-р Майкълс отгръщахме лист след лист в търсене на нещо, което да привлече вниманието ни: уволнения, дисциплинарни наказания или нещо подобно. Само след двадесет минути осъзнах, че това щеше да ни отнеме часове и че ми предстои много неприятен разговор с Тим Ланкастър. Почувствах се страхотно уморен и изкушен да приема съвета да се откажа, даден ми от Ейлийн Чен. Наистина, какво толкова ме беше прихванало? Да кажем, че успея да разгадая случая, да открия, че Ото Фалк е изнасилвач и че Иън Карингтън го е покривал. Да кажем, че открия откъде се е появил балтиморският вирус. И какво? Ще съм успял да настроя срещу себе си един куп хора и да се преборя с огромен куп лайняна документация. А ако се окаже, че смъртта на Хариет Тоубъл има нещо общо, полицията ще се подразни, че навлизам в тяхна територия. Както казаха всички, тя бе възрастна и имаше болно сърце.

Отстъпниците получават признание само в приказките. Знаех много добре това, но какъвто съм си идиот, продължавах да упорствам.

Изтърколи се час, след него — друг. Започнах да се чудя защо Брук се занимава с това нещо и, вместо да гадая, направо я попитах. Така или иначе, имах нужда от почивка.

— Защото е важно.

— Защо?

Тя вдигна глава от разпечатките.

— Защото някой, който не е в състояние да се съпротивлява, е бил изнасилен, Натаниъл. Защото Гладис Томас, която не искаше нищо, освен да бъде с гаджето си, е мъртва. Защото, както каза ти самият, една шепа бавноразвиващи се хора са болни и може би умират в Балтимор; защото ние трябва да открием причината — дължим им това. Ние сме лекари, Натаниъл. Това ни е работата.

— Но защо? Защо, по дяволите, не специализирах дерматология? Щях да работя три дни в седмицата и да карам порше? — Тя се разсмя. — Питам сериозно, Брук.

— Не си го направил, защото нямаше да си ти. Ти си... ти си по-добър от тях.

— Да, ама вече ми писна да съм по-добър.

— Не, не още. Просто си уморен, несигурен и малко притеснен.

— Деветдесет и девет процента от населението на планетата не дава пукната пара за тия говна и всички те са много по-щастливи от мен.

— Изборът е бил твой.

— Но не съм избрал това. — Бутнах купчината листа; някои паднаха на пода, което привлече вниманието на околните.

— По дяволите, Натаниъл, какво става с теб?

— Става това, че съм уморен и отвратен да се бия непрекъснато в името на доброто. Искам да се разкарам от всичко това, да си създам малка практика, да имам жена и деца. Искам да подстригвам ливадата пред дома си събота сутрин, а не да се тревожа за изнасилвания и душевноболни в Балтимор. Светът е гадно място, Брук. И ще си остане такава, независимо дали ще успеем или не, да открием какво, по дяволите, става тук. Всичко, което искам, е да се успокоя, да си взема моя малък дял, да ритна надалеч всичко останало и да го гледам отстрани как загива в пламъците на пожара.

— Това е най-лайнарското изказване, което съм чувала в живота си. Особено от теб. Ти беше онзи, който настояваше толкова много. Защо?

— Това беше преди, Брук. Докато тършувах из тия шибани документи, получих просветление.

Спогледахме се.

— Знаеш ли какво, Нат? Ти си като онези типове от ЦРУ по филмите, които виждат у всекиго лошия, защото се движат само между престъпници. Те си избират такъв живот и забравят, че някъде там съществува един голям друг свят, в който има много хубави неща и прекрасни хора. Накрая те биват погълнати от собствения си малък, тъмен свят.

— Когато се взираш прекалено дълго в пъкъла, пъкълът също започва да се вглежда в теб. — Брук усети, че цитирам и ме погледна неразбиращо. — Ницше — поясних.

— Много точно, Нат, наистина. Трябва по-често да се вслушваме в думите на мъдреците. Полезно е.

— Ти си тази, която разговаря с Розалинда Лопес, с горката, бедната напласена Розалинда Лопес. Видя и Гладис. По цял ден се занимаваш със СПИН и туберкулоза. Изобилие от светлина и доброта, нали?

— На света има лоши хора. И лоши болести. Но това не означава, че светът е лошо място. Не означава, че на старата ти преподавателка, която е имала болно сърце, се е случило нещо различно от това просто да умре в съня си. Искаш мрак? Помисли си колко ужасно е да получиш сърдечен удар и да умреш в самота. Това е мракът. Знаеш ли какво се случва с ония момчета от ЦРУ? Онези, които защитават свободния свят от нападенията на лошите момчета толкова дълго, че накрая забравят всичко останало?

— Не. Какво се случва с тях, Брук?

— Те стават лошите момчета.

— Когато прекалено дълго се взираш в пъкъла...

— О, я млъквай!

— Мисля, че трябва да поработиш над мирогледа си. Много си повлияна от медиите.

— Аз пък мисля, че ти си този, който трябва да поработи над мирогледа си, защото е прекалено шибан.

— Много сте красноречива, докторе.

— Значи искаш да се откажем? — Тя се отдръпна от масата. — Искаш сега да си поръчаш едно суши, да приключиш с работата за днес и утре да отлетиш за Атланта? Добре, ще те закарам до летището.

Погледнах демонстративно часовника си:

— Аха. Хайде тогава да се захващаме, че нямаме никакво време. — Тя не намери репликата ми за забавна. Аз също, забелязвайки колко е ядосана. Подредих обратно листата пред себе си. — Първо да свършим с това.

Сигурен съм, че в този миг през главата ѝ минаха хиляди неща: какво да каже, дали да стане и да си тръгне, или да вземе моята част от листовите и да каже, че ще довърши сама. Вместо това Брук, пълната с чудни изненади Брук, наведе очи към своята купчина и започна да чете.

През следващия час огънят, който не даваше покой на мислите ми, постепенно утихна. Реших, че на следващия ден ще взема самолета за Атланта. Но първо ще отида в полицията и ще им разкажа всичко, което знаех. Ако искаха да разследват изнасилване в тази болница, можеха да го направят. Ако не... е, тогава някой ще се измъкне безнаказано. И това съвсем няма да бъде жената от стая номер три на няколко мили оттук.

— Я виж, — каза Брук. — В списъка на санитарите има един с фамилия Фалк.

Продължих да чета листата си, но тя продължи:

— Напуснал е близо месец след изнасилването.

— Сигурно по света има много хора с тази фамилия. — Тя се загледа в досието пред себе си. Аз междувременно прегледах цели три листа. — Забавяш темпото — казах. — Давай напред.

— Работил е в болницата цели четири години преди това.

— Защо е напуснал?

— Не е отбелязано. — Тя обърна страницата, после пак я върна. — В момента е на тридесет и две години.

— Хмм. Приблизително на моята възраст. Може би сме братя. Може би Ото Фалк е нашият баща. — Тя продължи да чете без да ми обръща внимание, така че трябваше да гадая дали наистина е заинтересувана от досието. Вероятно беше, защото всичко останало бе отчайващо скучно. — Как му е малкото име?

— Кинкейд.

— Хубаво име. Но не е Кейси.

Тя продължи да се взира в страницата. *Добре, казах си, но нали някой от нас трябва да отбележи напредък?* Съсредоточих се в моите досиета. След няколко минути чух Брук да поема дълбоко въздух:

— Знаех си — каза. — Знаех си, че тук има нещо. Гледай.

Плъзна листа към мен. Изглеждаше като всички други, които бяха минали през ръцете и очите ми: най-отгоре бе изписано името, номерът на социалната осигуровка, длъжността и т.н.

— Кинкейд Фалк. Фокуърт Уей, 4566.

— Погледни името.

— Кинкейд Фалк — прочетох аз.

— Цялото име.

— Фалк, Кинкейд Чарлз — прочетох от листа. Вдигнах поглед и видях, че Брук се е втренчила в мен. Не се усмихваше, но ѝ личеше колко е възбудена.

— Прочети го пак.

— Хайде стига, казвай какво има тук.

— Прочети го по нормалния начин: име, бащино, фамилия.

— Кинкейд Чарлз Фалк.

— Хайде пак.

— Брук... — Прочетох го още веднъж на висок глас: — Кинкейд Чарлз Фалк. — Тя движеше устни заедно с мен. — Това е някаква дивотия. Каж ми какво си видяла. — Тя замълча и за да се отърва от нея, прочетох името още веднъж: — Кинкейд Чарлз Фалк.

И тогава разбрах. Изведнъж ми светна:

— Кинкейд Чарлз Фалк. К. Ч. Фалк. Кей Си Фалк^[1]. Кейси.

[1] На английски името Кинкейд се изписва с „К“ — Кей, а Чарлз се изписва с буквата „С“ — Си. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 75

Известно време не казах нищо, опитвайки се да осмисля откритието. Брук вероятно правеше същото, защото замълча и не се загледа нейде настрана. Отпих малко от кафето си — беше горчиво и студено.

— Работил е тук — бавно промълви тя.

— Можем да сме сигурни — казах. — Не е възможно да е случайно съвпадение.

— Работил е тук. Според теб е бил нещо като сексуален хищник. И изведнъж се оказва, че може би е свързан с човека, който ръководи цялата тази проклетата история. Ако изнасилвачът е бил докладван на полицията... — Не довърши изречението си. Нямахше нужда.

Потърсих портфейла в джобовете си.

— Как са могли да допуснат това да се случи — запита се Брук. — Колко ли пъти се е случвало? Горката жена...

Извадих портфейла си, сложих го на масата и започнах да измъквам боклуците, които се бяха натрупали там през последните месеци. На масата пред мен се натрупа малка купчинка от визитни картички, късчета хартия, сини квитанции от химическо чистене. Взех една от картичките и набрах телефонния номер, изписан на нея. Попаднах на телефонен секретар, затова набрах другия номер и чух женски глас:

— Емили Уокър.

— Детектив Уокър — казах. — Обажда ви се Нат Маккормик от ЦКПЗ.

Тя замълча за секунда, през която вероятно се опитваше да си спомни кой съм аз. След това каза:

— В момента не съм на работа, докторе. Този номер е само за спешни случаи. Моля обадете се в...

— Искам да ви помоля за една малка услуга. Нещо като спешен случай.

— Нещо като спешен случай?

— Спешен случай е.

— Тогава позвънете на 911.

Защо всеки се държи като трън в задника? — помислих си.

— Трябва да проверя за един случай на изчезнал човек. Става дума за преди година и половина.

— Обадете се в полицейския участък. Оттам могат да ви направят справката.

— И колко време, според вас, ще ми отнеме да се свържа с подходящия човек в петък вечер?

Отсреща настъпи мълчание. Стори ми се, че чувам детски гласове близо до нея. Детектив Уокър каза: „Мама след мъничко ще затвори телефона“, след което умореният ѝ тежък глас прозвуча отново в слушалката:

— Окей, д-р Маккормик. Казвайте името.

— Кинкейд Чарлз Фалк. Изчезнал е вероятно...

— ... през последната година и половина. Чух ви добре още първия път. Ще проверя и ще ви се обадя по-късно.

Какво става с тия детективи? Явно Джон Майърс и Емили Уокър са завършили една и съща школа за твърдоглави задници.

— Страшно съм би благодарен — казах. — Задължен съм ви.

— О, не се притеснявайте, докторе. Следващият път, когато дъщеря ми вдигне температура, ще ви се обадя в три часа през нощта.

— Ще се отзова на повикването. С удоволствие.

— Разбрахме се. — Помислих, че ще затвори, но тя неочаквано каза: — Това свързано ли е по някакъв начин със смъртта на Гладис Томас?

— Не зная — казах, което означаваше „да, свързано е“.

— Окей, док. Ще ви направя справката. Но разчитам да ме държите в течение на всичко, което откриете. Колкото и да ми е неприятно, но ще призная, че може би сте прав. Не съм сигурна, че е било самоубийство. Започнах сериозно да се безпокоя за това момиче, разбирате ли?

Да, казах си, разбирам много добре. И затворих телефона.

— Мислиш, че е изчезнал ли? — попита Брук.

— Да.

— Защо да е изчезнал?

— Защото се е появил в Балтимор под нова самоличност. Изчезва като К. Ч. Фалк и се появява отново като Дъглас Бюканън. — Замълчах

за няколко мига. — И после някой го пречуква. Не знам, може би няма да открием нищо, но си струва да опитаме.

Допих гадното кафе. Брук погледна часовника си и се надигна с думите:

— Трябва да се погрижим за кучетата. После можеш да се обадиш на Ейлийн Чен.

ГЛАВА 76

Телефонът ми зазвъня още докато бяхме в колата на път за вкъщи.

— Д-р Маккормик, тук е детектив Уокър.

— Много сте бърза — казах.

Тя игнорира коментара ми.

— Обадох се в полицейското управление на Сан Хосе и оттам ми казаха, че в началото на миналата година при тях се е получило заявление за изчезнал човек с името Кинкейд Чарлз Фалк. — Погледнах Брук и ѝ направих жест с вдигнати палци.

— Кой е подал документите?

— Сега ще видя. Изпратиха ми го по факса. — Чух я как прелиства страниците. — Хмм, името е Ото Фалк.

— Баща?

— Да.

— Имате ли някакъв домашен адрес на Кинкейд? — Огледах се из вътрешността на купето за лист хартия и нещо за писане. Уокър ми даде адрес в Сан Хосе.

— Започва ли да ви се изяснява, докторе?

— Може би.

— Хубаво. Очаквам да ми се обадите веднага, когато се изяснят напълно. Ще ви пришпорвам, задължен сте ми.

— Зная.

— Освен това, няма да се разминете с обаждането в три часа през нощта — добави тя със смях и затвори телефона.

Погледнах Брук, която бе обърнала поглед към мен. Казах ѝ:

— Попаднахме на нещо.

— Ние ли? — разсмя се тя. — Променил си се, д-р Маккормик. — Тя натисна педала на газта и стрелката скочи до деветдесет. — Май отново си на страната на добрите момчета?

— Ще видим — казах аз с усмивка и поклатих глава.

Въпреки че беше петък вечер, пътуването не ни отне много време. Сигурно повечето хора бяха в онзи преходен момент между

петъчния работен ден и петъчния нощен купон, което означаваше, че повечето от тях се наконтваха, а само малцина шофираха. Пък и Брук поддържаше през цялото време скорост над осемдесет мили в час. Потърсих дръжка, за която да се хвана; не намерих такава и се отпуснах в очакване на смъртта на магистралата.

Паркирахме колата в гаража на Брук и тръгнахме нагоре към апартамента ѝ.

— Как се чувстваш? — попитах я, докато изкачвахме стълбите.

— Кафето беше много голяма порция и сега съм в нещо като кофеиново натравяне.

— Много добре. Разбираш какво искам да кажа, нали?

— Донякъде съм възбудена, донякъде — нервна. Все пак, повече възбудена.

— По-вълнуващо от наблюденията над ХИВ, нали?

— Почти всичко е по-вълнуващо от ХИВ-мониторинга. — Тя натисна бутона „нагоре“ на асансьора. — Трябвало е да стана ченге.

— Не са толкова добре платени.

— *Ние* не сме добре платени. Какво мислиш за всичко това?

— Нищо не мисля.

— Глупости, Натаниъл. Преди час и половина изслушах излиянията ти как е трябвало да станеш дерматолог, изобилстващи с цитати от Ницше.

— Виждаш ли какво става, когато мисля? Затова спрях всякаква мисловна дейност.

— Невъзможен си.

— Трябва да те попитам — казах, когато вратите на асансьора се отвориха на етаж. — Ти пожела да станеш участник в това разследване. Но доколко това беше от мисълта, че се захващаш с нещо важно и доколко — просто от скука?

— Не знам дали искам да ти отговоря.

— И доколко това беше, защото си искала да работиш с мен?

— На този въпрос категорично не искам да отговарям.

Усмихнах се. За пръв път, откакто получих онова ранно обаждане от Верлах, усетих, че нещата започват да се изясняват. Почувствах нещо като задоволство. Удовлетворение. Може би всичко това бе само една игра и проклет да съм, ако не бяхме започнали да я печелим. Пък и, да си призная, ми харесваше да работя с Брук. Харесвах самата нея.

Следващите няколко думи се изплъзнаха от устата ми, преди да успея да ги обмисля:

— Мисля, че с теб сме добър екип.

Очаквах тя да ми се изсмее или да се разсърди за неуместното изказване. Вместо това, тя отвърна:

— И аз мисля така. Мисля, че можем да бъдем дори още по-добър екип.

В този миг ми се прииска да я целуна. Но не бях близвал алкохол от предната вечер насам и смелостта ми за подобни актове се бе изпарила. Затова, какъвто съм смелчага, кротко последвах Брук през коридора към вратата на апартамента ѝ. Тя отключи и влезе вътре. Почудих се дали да не се опитам да си открадна една целувка, преди да се захвана с разпита на Ейлийн.

Не се чудих дълго. Чух писъка на Брук.

ГЛАВА 77

Вторачена в стената, на която бе окачен планинският ѝ велосипед, Брук цялата трепереше. Очите ѝ бяха изскочили от уплаха, разтворените ѝ устни трепереха. Втурнах се в стаята и погледнах това, което я бе ужасило. Усетих как стомахът ми се вледенява.

От всяка кука, на която бе окачен велосипедът, висеше жица, дълга около два фута. Краищата на жиците бяха омотани около вратовете на двата дакела, които гротескно наподобяваха тежести на махало. Животинчетата бяха с разпорени коремни и вътрешностите им висяха навън. Червата им се спускаха цял фут под телата. Полиците и подът бяха покрити с кръв.

Сграбчих я за лакътя и я измъкнах обратно в коридора. Дишаше учестено и постепенно преодоляваше спазмите в гърлото си. Вратите на съседните апартаменти започнаха да се отварят и от тях да надничат любопитни погледи.

— Няма нищо — казах. — Просто котаракът е заловил две мишлета. — Изобразих най-добрата усмивка, на която бях способен.

Съседите се поколебаха, след което един по един затвориха вратите си. Облегнах Брук на стената.

— Стой тука, Брук. Няма да мърдаш, нали? — Тя не отговори, но остана неподвижна. Оставих я да стои така и влязох в апартамента.

— Сега ще се обадя на полицията — казах отвътре. Лъжех. Заслушах се, но не чух нищо откъм коридора. Бързо влязох в спалнята ѝ. Отворих вратите на гардероба, после проверих банята. Нямаше нищо. Върнах се обратно в дневната и проверих малката тоалетна до нейната гостна-кабинет. И там не намерих нищо тревожно. Отворих вратата на гостната и влязох вътре. Плъзгащата врата на гардероба бе леко отместена и аз я отворих докрай.

— Господи! — извиках, а котаракът изскочи от гардероба и се метна на шкафа, настръхнал и готов за нов скок. Поех въздух, за да се успокоя малко и погледнах вътрешността на гардероба; беше празен, с изключение на колекцията от дрехи и кутии. Върнах се обратно в коридора при Брук.

— Вземи си нещата — казах ѝ. Тя ме погледна, все още разтреперана, без да разбира какво ѝ говоря. — Вземи си малко дрехи. Махаме се оттук.

Кимна бързо с глава. Влязохме в апартамента.

— Не бива да гледаш това повече — казах.

Тя кимна отново и се скри в спалнята си, запазвайки дистанция между себе си и изкормените кучета. Аз самият не можех да откъсна поглед от кървавата сцена пред себе си. Чувствах се зле, но не чак толкова, колкото очаквах. Помислих си мрачно, че е възможно постепенно да привиквам към жестокостите.

— Трябва да почистим тук — каза Брук след няколко минути, когато се появи отново в хола, мъкнеща голям сак с дрехи.

— Не е нужно — възразих аз.

— А Бъди?

— Котаракът ти е наред. — Във физически смисъл, имах предвид; в момента не бяхме в състояние да сторим каквото и да било за психическите му проблеми. Тръгнах към вратата, но Брук не ме последва. — Той е в гостната. — Не се помръдна. — Ще му оставя повечко храна, става ли? — Този път я побутнах леко към изхода. Отидох в кухнята и напълних с храна купичката на котарака. Ръцете ми бяха нестабилни и разсипах малко по пода. Разлях водата, докато пълнех другата купичка.

ГЛАВА 78

До мотела — някакво безлично стерилно място близо до летището — стигнахме, като всеки караше своята кола. Паркирахме и аз се измъкнах от моята. Брук остана вътре. Доближих се до нея.

— Ще взема две стаи.

— Взemi една. С две легла.

Гледаше право пред себе си, така че ми бе трудно да видя лицето ѝ. Все пак можех да забележа сълзите, които се стичаха по бузите ѝ. Сложих ръка на рамото ѝ, задържах я там за секунда; после тръгнах към рецепцията на хотела.

Десет минути по-късно седяхме на коравите хотелски легла.

— Това беше предупреждение — казах.

— О, няма? — Очите ѝ бяха сухи. Може би малко подпухнали, но явно вече се бе взела в ръце. Сарказмът отново беше на линия. — Аз пък си помислих, че го е направил котаракът ми. Хенри винаги е имал вкус към драматизма.

— Мисля да се обадя в полицията. След това ще се върна там и ще почистя.

— Какво може да направи полицията?

— Вероятно нищо.

— Тогава защо да им се обаждаме?

— Не знам — казах. Реално погледнато, ченгетата щяха да си запишат какво се е случило и да си тръгнат. Можех да им кажа и за обира в колата ми, щяха да си отбележат и него. Вероятно щяха да попълнят необходимите протоколи, но какво от това? Да им кажа за видеозаписа, който вече не притежавах? Да им разкажа теорията си, включваща сина на прославен доктор, огнище на епидемия в Балтимор, мъртъв човек в Мериленд, две мъртви жени в Калифорния? Те със сигурност щяха да ме изслушат. И после щяха да решат, че съм смахнат.

— Сега поне сме сигурни, че сме попаднали на вярната следа.

Погледнах я изненадано. Бях си помислил, че ще иска да бъде колкото се може по-далеч от тази лудост. Сега, когато нещата станаха

истински, когато над нас бе надвиснала реална заплаха, очаквах да реши, че заниманията с ХИВ-мониторинг в крайна сметка не са толкова скучни.

— Не сме в безопасност, Брук. Може би си мислиш, че сме недосегаеми заради институцията, за която работим, но това не е така.

— Не мисля, че сме недосегаеми. Мисля, че не искат да ни направят нещо лошо, но че могат да го направят, ако продължим да ровим.

— Защо тогава да продължаваме да ровим?

— Колко пъти трябва да ти обяснявам едно и също нещо?

— Не ме разбра, Брук. Въпросът е защо ние да продължим да ровим. *Ние*. Виж сега, аз съм на тридесет и три години, нямам жена или приятелка, нито деца. Явно дерматологичната практика в Лос Анджелис няма да я бъде. Аз съм си аз. Ако нещо ми се случи, някои хора ще тъгуват, други вероятно ще бъдат щастливи. Нямам какво да губя.

— Аз пък — каза Брук, — нямам нито гадже, нито годеник. Нямам деца. Дерматологичната практика ще остане и за мен несбъдната мечта. — Замисли се за малко. — Вярно, че ако нещо се случи с мен, ще скърбят повече хора, отколкото биха скърбили за теб... — Усмивката ѝ бе измъчена.

Добре де, помислих си. Трябва да действам. Наистина не исках тя да се набърква повече в тази история. Убийството на кучетата преминаваше някаква граница и се безпокоях за сигурността ѝ. Истински, искрено се безпокоях. Изправих се.

— Къде отиваш?

— Казах ти. Отивам да почистя.

— Почакай. — Тя ме хвана за ръката, притегли ме към себе си и ме целуна.

— Какво беше това? — попитах.

— Какво беше това ли? — Придърпа ме на леглото и ме целуна отново.

— Не искам да се забъркваш в това.

— Нат — пошепна тя, — аз съм забъркана в това. Искам да бъда „забъркана в това“.

Бях наполовина на леглото, наполовина извън него и сигурно изглеждах като някаква маймуна в опит да прескочи на съседния клон.

Наведох се към нея. Целунахме се отново.

— От колко дни не си сменял тези дрехи?

— Поне от четири, но не повече от десет.

— Това е отвратително, Натаниъл. Трябва веднага да ги махнеш, веднага, веднага, веднага. — Тя започна да разкопчава ризата ми.

Не бях виждал голото тяло на Брук Майкълс повече от година. Всъщност, повече от година не бях виждал голо женско тяло въобще, поне не и триизмерния му вариант. Но както и при велосипеда, в любовта нищо не се забравя.

Няколко минути по-късно двамата бяхме в леглото, голи и тежко дишащи. Правехме любов и имахме чувството, че изминалата година и разстоянието между Атланта и Сан Хосе просто не съществуваха. Беше чудесно, независимо от обстоятелствата.

Не си падам по посткоитусни разговори, но с оглед на събитията от изминалия ден, нямаше как да ги избегна. Брук лежеше на сгънатата ми ръка и разсъждаваше.

— Да допуснем, че К. Ч. Фалк е изнасилил тази жена; да предположим, че тя е имала някаква тайнствена инфекция. Излиза, че не е било ПЕРВ. Поне в това можем да сме сигурни. Но може да бъде нещо друго. Напълно възможно е да го е прихванал от нея и да го е отнесъл в Балтимор.

— Така е — казах. — Но защо биха искали Фалк да замине? По-скоро би трябвало да са искали да го наблюдават, да го държат под ръка.

— Може би са искали просто да се махне.

— Не и тези типове. Каквото и да вършат, едва ли биха искали да пуснат някакъв нов вирус сред населението.

— Но също така и едва ли биха искали да загубят работата и парите си.

За мен нещата продължаваха да не се връзват.

— Хариет Тоубъл не би допуснала да бъде замесена в подобно нещо.

— Но е била замесена, Нат — каза Брук и погали гърдите ми.

— Трябва ни нещо повече от предположения — смених темата аз. — Можеш да си абсолютно сигурна, че никой няма да си мръдне

пръста — нито Тим, нито полицията, нито ФБР — освен ако успеем да се сдобием с нещо повече от трудовите договори на нисшия персонал в болницата и верига странни събития.

— Но какво? Тези хора едва ли поддържат архив за действията си.

— Не знам какво. Но мисля, че знам къде е. — С тези думи нагласих будилника за четири часа сутринта. Пет часа сън щяха да ни се отразят добре.

ГЛАВА 79

Не можахме да спим пет часа. Поспахме малко повече от три, защото и двамата с Брук имахме нужда да се отдадем на секса, който извираше от телата ни. След като все пак удовлетворихме глада за ласки, прекарах в сън най-чудесните 180 минути със затворени очи за последния месец.

Алармата звъня доста време, преди да проумея, че не е част от съня, в който бях потънал. Изключих я и се измъкнах от леглото. Брук не се помръдна. Искам да кажа, че въобще не потрепна нито от звука на алармата, нито от моите движения. Бях забравил колко дълбоко спи тази жена.

Душът ме доближи с няколко стъпки към света на живите. Дрехите ми, обаче, ме върнаха с гигантски скок обратно към света на мъртвите. Помечтах си за някакъв дезодорант.

Брук все още не помръдваше. Загледах се в нея и, ако бях сантиментален, бих казал, че има ангелски вид.

Да, сантиментален съм. Но такъв ангел няма какво да прави с изтърбушените кучешки трупове. Намерих мотелската папка с канцеларски принадлежности и написах бележка, молейки я да ми се обади, когато се събуди. Взех ключа от апартамента ѝ, който лежеше на масата. После нежно я целунах — тя все така не помръдна — и излязох.

Краткото пътуване по магистралата до центъра бе най-бързото, което някога съм правил по някоя от основните пътни артерии на Калифорния. Четири и половина в събота сутринта. Почти ми се прииска да попътувам още малко, по-нататък из града. За бога, при такъв трафик можех да стигна до Ел Ей само за час. Но вместо това, сега ми предстоеше да се захвана с две изкормени кучета.

Ако само преди четири седмици някой ми бе казал и показал какво ще ми се случи, сигурно щях да помисля, че ще бъда много изплашен. Разбита кола, кучета, изкормени в стил „Кръстникът“. Но не бях истински уплашен. Бях по-скоро ядосан. Ядосан, че хора умираха от насилствена смърт. Ядосан, защото две малки животинки бяха

убити, за да бъде изпратено послание. Що за човек би извършил подобна гадост? И най-вече, бях ядосан, защото бях напълно сигурен, че в тази история има замесени лекари. Мислете си каквото искате за лекарите, но от нас се очаква да не се забъркваме в подобни безобразия. Разбира се, чел съм за Менгеле^[1] и за гадовете, които тровят пациентите си, но за бога...

Разбира се, апартаментът беше тъмен. Запаших осветлението и недокоснатата картина на стената се освети като театрална сцена. Кръвта се бе съсирила и на места засъхнала. Можех да подуша смъртта — един смътен органичен аромат, който изпълваше въздуха.

Включих мобилния си телефон в очакване на позвъняването на Брук, след което отворих прозореца и се захванах да почиствам.

Час по-късно кучетата бяха опаковани в двойни пластмасови чували и лекетата бяха избърсани с парцала. Дадох най-доброто от себе си, но тук-там се забелязваха петънца от кръвта, попила в нарезите по скоростите и спиците на велосипеда. Надявах се Брук да не ги забележи.

Слязох надолу по стълбите — избрах този път, за да избегна някой, който би ползвал асансьора — и изхвърлих кучетата и кървавите парцали в контейнерите за боклук. Тривиалността на погребението леко ме шокира.

Брук все още не се обаждаше, за което ѝ бях благодарен. Поне единият от нас щеше да се наспи. Много ми се искаше да запаля цигара, но реших, че е напълно безсмислено да тършувам из апартамента на Брук за смъртоносните пръчици. Изкушавах се да прескоча до най-близкия супермаркет и да си купя една кутия, но нямах време за такива глезотии. Трябваше да се боря с други проблеми.

Както се оказа, предизвикателствата се стовариха върху мен още в ранни зори.

Мобилният ми телефон зазвъня. Предположих, че е Брук и отговорих, без да погледна номера, от който ме търсеха. Грешка.

— Вярвам, че си в Атланта.

Майн фюрер.

— Не съм — казах.

— О, така ли? — Гласът на Тим преливаше от сарказъм. — Защото преди малко ми се обади моят началник, на когото са се

обадили някои хора от Агенцията по храните и лекарствата и са му казали, че тормозиш някои хора. Някои хора с много дебели връзки. Искаше ми се да можех да му отвърна: „О, не се притеснявайте за д-р Маккормик. Той е вече в Джорджия и няма как да тормози някого в Калифорния“. Но се оказва, че не мога да му кажа това, нали, Нат?

— Не знам какво...

— Не мога да кажа това, защото ти си все още в шибаната Калифорния.

Значи отново започнахме да ругаем. Тим явно бе много ядосан. Давах си сметка, че нагазвам в много опасни води. Изглежда кариерата на Тим Ланкастър — за моята и дума да не става — преживяваше мигове на нестабилност.

— Тук имаме известен напредък — казах. Разказах му набързо какво се бе случило, като пропуснах инцидента с кучетата. Единственият звук, който телефонната линия донасяше до мен, беше свиренето на носа му.

— Направи ми писмен доклад за всичко това. Ще се постарая да стигне където трябва...

— Тим...

— И искам да вземеш самолета още днес. Днес. Събота.

— Не мога.

— Какво?

— Няма време. Явно тия типове действат много бързо и сплотяват редиците. Не мога да тръгна оттук...

— Чакай. Мисля, че не съм те чул добре: ти не можеш какво?

— Не мога да се върна днес.

Осъзнавах тежестта на последствията, които можеха да се стоварят на главата на вашия покорен слуга, но много ми се искаше да мога само за миг да зърна изражението на лицето на Тим. Но както се оказа, и тонът в гласа му бе добра компенсация.

— Обявявам те в служебна самоотлъчка.

Не бях очаквал това. Опитах се да си представя собственото си изражение.

— Чакай сега...

— От този момент нататък.

— Тим, моля те...

— Което означава, че всяко действие, което предприемеш оттук нататък от името на ЦКПЗ, ще бъде незаконно. Което пък означава, че единственото твое легално работно място е бюрото ти в Атланта.

— Добре де, дори и административният служител има административни почивни дни. Ще бъда в офиса в понеделник. — С тези думи затворих телефона, който почти веднага зазвъня отново. Изключих шибаната машинка.

Ето така приключи медицинската кариера на д-р Натаниъл Маккормик. Като че ли трябваше да съм изненадан, че е продължила толкова дълго, че съм успял да пропиляя толкова много доброжелателно отношение към персоната си, преди на Тим да му писне от мен. Дори и така, въпреки обстоятелствата, се чувствах великолепно. Тактиката ми се оказа пълен провал, макар и да не бях в състояние да определя къде точно и в какво съм сбъркал. Щях да го направя после, когато имах свободно време да седна и да помисля. Но за най-важното се бях оказал прав.

Отворих хладилника на Брук, намерих кутия бира, взех я и я отворих. Още нямаше шест часа сутринта, а вече пиех бира. Не бях сигурен дали да се срамувам, или да се гордея със себе си.

След като имах на разположение само двата почивни дена, трябваше да се захващам за работа. Затова седнах на дивана, включих джобния си компютър, отидох на буквата „ч“ в справочника и отпих солидна глътка бира. След това позвъних на бившата дама на сърцето ми.

— Ало — обади се тя. Гласът ѝ звучеше бодро и отривисто, което ми показва, че не спи. Всъщност, не си беше у дома, можех да го отгатна по шумовете, които се носеха близо до нея.

— Ейлийн, обажда ти се Нат Маккормик.

— Здравей — отвърна тя след кратка пауза. — Задръж за малко.

Чух как ръката ѝ покрива микрофона и после до слуха ми достигнаха заглушени думи, които не можах да разчлена. След няколко секунди в слушалката отново прозвуча спокойният ѝ глас:

— Здравей.

— Къде те намирам толкова рано в събота, Ейлийн? Във фитнеса може би?

— На работа.

— А, разбирам — ранното пиле хваща ранните АйПО^[2].

— Какво искаш?

— Искам да знам какво става.

— Аз се опитвам... — замълча. — Опитвам се да те защитя, Нат.

— От кого?

— Моля те, Нат. Просто си върви. Замини за Атланта, нали там живееш? Забрави за всичко това.

Почудих се дали е разговаряла с Тим Ланкастър.

— Не знам в какво точно си се забъркала — казах, — но не изглежда никак хубаво. Не е хубаво, Ейлийн. Знам някои неща за това и мога да се обзаложа, че няма да свърши добре за всички, които са замесени в историята. Затова искам да те посъветвам да не се забъркваш. Защото няма да се върна в Атланта. От ЦКПЗ не са ме викали обратно там. — Надявах се лъжата да прозвучи убедително. — Огледай се назад и си дай сметка какви са шансовете това да проработи. — Замълчах, оставяйки думите ми да проникнат в съзнанието ѝ. — Какво става, Ейлийн?

— Вълнуващо е — каза тя.

— Какво?

— Аха, направо е страхотно тук. И там сигурно ще бъде страхотно, като стигнем малко по-късно.

Нищо не разбирах.

— За какво говориш?

— Най-лесният начин да се стигне до Кингс Кениън е да тръгнеш на юг до Гилрой, а оттам да поемеш на запад. — Тя замълча. — Точно така. После се прехвърляш от Петдесет и шеста на запад по Пета.

— Ейлийн, какво...

Чух я да казва нещо настрана от слушалката. Някой друг говореше с нея. После каза отново в телефона:

— Трябва на всяка цена да пообиколиш фермите, преди да стигнеш водохранилището в долината. Много е интересно.

Постепенно започнах да разбирам какво правеше тя. Огледах се за лист хартия и писалка.

— Автоматична врата, наблюдение, на около тридесет мили от Едно-нула-едно — прошепна тя. После, с висок и ясен глас продължи: — Вземете със себе си повечко вода — в парка е доста горещо по това време. Аха. Внимавайте. И да се сещате за мен, докато сте там, да си

спомните, че аз съм ви препоръчала това местенце. — Замълча, като че ли очакваше отговор от събеседника си. Разбрах, че няма нужда да казвам нищо, но въпреки това рекох:

— Благодаря ти, Ейлийн.

— Кингс Кениън е великолепен по това време на годината. Не забравяй, че аз ти го препоръчах. Дължиш ми едно интересно място. — С тези думи тя затвори телефона.

Поседях малко с телефона в скута ми, отпивайки от бирата. *Окей, Маккормик, казах си, старото ти гадже ти подава информация. Казва ти къде да отидеш. Освен това иска да ѝ помогнеш.*

Допих остатъка от бирата. После, пестейки батериите на мобилния, се обадих от телефона в апартамента на Брук, за да проверя гласовата си поща. Имаше две съобщения. Първото бе от нея — с доста притеснен глас питаше къде съм. Предположих, че и второто е от нея. Беше получено десет минути преди първото ѝ обаждане.

От слушалката се разнесе мъжки глас: „Д-р Маккормик, обаждате се Ото Фалк. Моля да извините ранното обаждане, но искам да се срещна с вас преди да се завърнете на източното крайбрежие. Надявам се, че ще можем да се видим. Моля, непременно ми се обадете“. Следваше телефонен номер.

— Ще се срещнеш ли с него?

— Разбира се.

Брук изпусна лека въздишка в телефонната слушалка. Бях сигурен, че в момента решава какво да направи. Накрая каза:

— Идвам и аз.

— Не.

— Трябва да...

— Трябва да дойдеш тук — казах, имайки предвид апартамента ѝ. — Някой трябва да прерови всичките файлове на д-р Тоубъл, свързани с ХИВ ваксината. Не знам дали са свързани по някакъв начин...

— Не са свързани.

— Не сме сигурни в това.

— Сигурни сме. Единственото, което е съществено сега, е проектът на *Трансгеника*.

— Не можем да оставим това непроверено, нали трябва да обърнем всеки камък, хубавице моя? Освен другото, ти си специалист по ХИВ, а аз не съм силен по ретровирусите. Дай ми на мен един як филовирус и голяма чаша кафе и стой, та гледай...

— Нат...

— Какво? — Сигурно се бе уморила от шегичките ми.

— Пази се.

[1] Д-р Йозеф Менгеле, 1911–1979, е известен с това, че е извършвал нечовешки медицински експерименти със затворници в нацистките концентрационни лагери по време на Втората световна война. — Бел.прев. ↑

[2] От английски — IPO — начално публично предлагане на акции на дадена фирма на борсата. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 80

След всичките суперлативи и хвалебствия, които бях прочел във вестниците и чул от устата на Ейлийн Чен, сградата на *Трансгеника* ми се стори доста невзрачна. Всъщност, цялата архитектура на Силиконовата долина беше невзрачна. Хората, заети със създаване на технологиите на бъдещето, нямат време за глупава естетика. Хората, създаващи бъдещето, имат нужда от маси за настолен футбол и видеоигри.

Сега обаче живеехме в посткризисна Калифорния. Нямаше маси за настолен футбол и всички строители на бъдещето се бяха върнали обратно към консултантския си бизнес в Чикаго или Бостън. На практика целият бизнес комплекс, пред който стоях, бе пуст, с изключение на двадесетте процента, заети от *Трансгеника*. Вратите на празните офиси изобилстваха от надписи „дава се под наем“.

На паркинга имаше само няколко коли — две-три трошки в далечния край, един мерцедес и едно BMW пред входа на *Трансгеника*. Предположих, че една от немските коли принадлежи на Ото Фалк.

Той ме беше помолил да се срещнем в офиса на фирмата, когато му се бях обадил по телефона. При нормални обстоятелства едва ли бих се замислил, но сега, след като току-що бях погребал в кофата за боклук остатъците от две изкормени кучета, имах известни резерви да приема среща с този човек на негова територия. Не че допусках именно Ото Фалк да е нахлул в апартамента на Брук с касапски нож и кълбо жици, но пък и не вярвах, че няма никакво отношение към смъртта на животните.

Доближих стъклената врата с гравирана на нея емблема на фирмата. Представляваше нещо като комета, подчертаваща името, опашката на която се сливаше с последната буква „а“. До вратата имаше звънец. Натиснах го.

От дъното на приемната се появи силует, който доближи вратата. Човекът беше доста по-висок от Ото Фалк. Но може би *Трансгеника* беше разработила и някакъв серум за растеж, чрез който шестдесетгодишният учен би могъл да добави десетина сантиметра

към снагата си. Ако го бяха направили, веднага щях да инвестирам във фирмата им. По дяволите, аз самият веднага бих пийнал една доза — винаги съм си мечтал да съм метър и деветдесет.

Но не беше Ото Фалк. За мое неудоволствие, видях Иън Карингтън — висок, рус и с толкова ослепително блестящи зъби, като че ли ги миеше с белина. Изпрати ми една искряща усмивка през стъклото, а аз закрих очи, за да не ослепея от блясъка.

Г-н Карингтън набра някакъв код на панела на ключалката и ръчно отвори вратата.

— Радвам се да ви видя отново, д-р Маккормик — избоботи той и ми протегна ръка.

Поех я и се опитах да си я представя, стиснала нож, да го забива в тялото на куче или да обвива с въже врата на Гладис Томас. Хватката му беше здрава, но не можа да предизвика тези образи.

— Подобно — излъгах аз.

Карингтън придържаше вратата, за да мога да вляза в безличната приемна — бюро за портиера, няколко стола и ниска маса с нахвърляни на нея научни списания и бизнесиздания.

— Добре дошли в скромните помещения на нашата корпорация — каза той.

Забелязах, че превъртя резето на вратата. Ключалката избипка. Двойно заключване. Лош знак.

Карингтън ме поведе към друга врата, която този път беше с биометрична ключалка. Постави дланта си на подложка, устройството я сканира и избипка. *Единственият начин да се вмъкна тук, помислих си, е да отрежа ръката на Иън Карингтън и да я поставя на скенера.* Общо взето, не чак толкова лоша идея.

Прекосихме коридор, покрит с килим, с бели стени и кафяви дървени врати. Една от тях, в дъното на коридора, беше отворена. Карингтън се доближи до нея и ме въведе в зала за съвещания. Влязох. Ото Фалк се изправи на крака. Карингтън затвори вратата.

— Д-р Маккормик, много мило, че дойдохте при нас.

Фалк ми подаде ръка, поех я и я стиснах. Явно, трябваше да съм много радостен, че всички тук бяха толкова щастливи да се срещнат с мен.

— Седнете, моля — каза Фалк. И с грацията, присъща на диктаторите, нацистките генерали и опиянените от властта си

изпълнителни директори леко наклони глава и ми посочи с жест стола пред мен.

Седнах и зачаках куршума в тила си.

Не последваха изстрели, Фалк и Карингтън седнаха на местата си.

Сега, когато можех да го разгледам по-отблизо, установих, че Ото Фалк, въпреки дребния си ръст, изглежда хирург до мозъка на костите си: късо подстригана, рядка, сива коса, лъщящо теме, поддържана козя брадичка. Очилата му бяха прекалено модерни за лекар, но нали се намирахме в Калифорния, а пък той беше не само лекар, а и бизнесмен.

Известно време никой не продума. След добра доза неудобно мълчание Ото Фалк ме погледна с бащински поглед и каза:

— Знаем, че сте обезпокоен от кончината на д-р Тоубъл.

— Наистина съм много обезпокоен.

— Всички сме обезпокоени. Това бе голяма загуба за нас. — Той прочисти гърлото си. — Но се чудех дали смъртта ѝ не е предизвикала у вас някакво объркване, свързано със ситуацията тук.

— Не мисля, че съм объркан, д-р Фалк.

— Може би ще е по-правилно да кажем *заблуден*. — Същият бащински поглед, лека усмивка и спокойно лице. — Д-р Маккормик, знаете ли колко хора в тази страна чакат за трансплантация на бъбрек?

Въпросът изглеждаше неочакван, но аз много добре знаех отговора му, защото предишния ден бях прочел проспектите на *Трансгеника* в библиотеката.

— Петдесет хиляди.

— Петдесет хиляди осемстотин деветдесет и осем човека, според данните от последния месец. — Замълча, оставяйки точното число да ме впечатли. Като се замислиш, това са извънредно много хора. Повече от населението на малкия град, в който бях израснал. — Шестдесет процента от тях ще умрат в очакване на подходящ донор. А колко човека чакат за черен дроб?

— Осемнадесет хиляди.

— Осемнадесет хиляди седемстотин петдесет и двама. Осемдесет процента от тях ще умрат в очакване. — Той се облегна назад в креслото си. — Направили сте си домашното, д-р Маккормик.

— Нищо особено — магнах с ръка. — От медицинския колеж и специализацията успях да спестя доста пари, с които не знам какво да правя и търся къде да ги инвестирам. Вашата компания изглежда има многообещаващи перспективи.

Фалк погледна към Карингтън и замълча. Човекът със сигурност не се притесняваше от паузите, защото остави тази да се проточи. Накрая каза:

— Едва ли има нужда да ви обяснявам по-детайлно колко важно е това, с което се занимаваме тук. — Мисля, че нямаше нужда да казва това, но все пак го каза. — Ние сме на прага, д-р Маккормик, на прага на спасяването на десетки хиляди живота всяка година. Десетки хиляди! Само в тази страна. Можете ли да си го представите? Вие сте служител на общественото здравеопазване, затова разбирате езика на числата. Но за вас спасяването на десетки хиляди живота е свързано с изграждането на обществени тоалетни и с антибиотиците, не с високите технологии и процедури. Зная това. Зная как се отнася към „науката“ общественото здравеопазване. Инвестирайте повече пари в образованието, казвате вие. В превенцията!

Фалк почукваше с юмрука си по масата. Можех да разбера източника на бликащия му ентузиазъм, но не бях свикнал да виждам подобно поведение у научните работници. Ото Фалк се беше изявявал в множество кабинети на рискови капиталисти, обливайки ги с преувеличени, апокалиптични картини, размахвайки оживено ръце и изпълвайки речта си с удивителни. Не е чудно, че бяха инвестирали милиони във фирмата му.

Но аз не бях рисков капиталист и това представление леко ме отблъскваше. Почудих се дали тия типове искат да ме замоят с картини от розовото бъдеще и да ме накарат да забравя за мъртвите кучета, за мъртвия Дъглас Бюканън и за изнасилването, за бедната мъртва Гладис Томас?

— Вижте числата, докторе. Те не лъжат. Видяхте пациентите в болницата, нали? Те също не лъжат. — Фалк се беше вгледал в мен с тънка полуусмивка. — Да, д-р Маккормик, знаем, че сте ходили в болницата да погледнете нашите помещения. Останахте ли впечатлен?

— Може да се каже.

— Чудесно — каза той. — Би трябвало да сте останали. — Направи пауза. — При пациентите, които сте видели, не сме

констатирани практически никаква имунологична реакция, никакво отхвърляне. А те са на минимални дози от имунопотискащи лекарства. Много ниски дози, докторе.

— И как го постигнахте?

— А, най-трудно се отговаря на лесни въпроси.

Спести ми дзен-глупотевините, Ото.

— Казано с прости думи, успяхме да отстраним от тези органи всички специфични маркери, обозначаващи ги като чуждо тяло. Постигнахме го посредством технология на обработка на тъканите, разработена от мен и колегите ми. У животните, от които са взети органите, отсъстват всички повърхностни захари и протеини, които идентифицират тъканта като чужда. Тези органи са напълно безлични, те са универсални резервни части. — Фалк ми намигна. — Виждате колко монументално е всичко това, д-р Маккормик. Това е революция, съпоставима с откриването на антибиотиците. Ние открихме... Ние разработихме технология, благодарение на която един орган ще може да функционира в почти всяко тяло. Мощта на нашата технология няма аналози. Започваме с бъбреци и черен дроб, след което ще се захванем с панкреаса, с белите дробове и сърцето.

Лицето му беше започнало да се зачервява. Вероятно почувства, че може да се пръсне и спря, за да поеме въздух. Поуспокои се и продължи нататък.

— Парите не ме интересуват, д-р Маккормик. Имам достатъчно, за да си позволя хубава къща и хубава кола. Стигат ми, за да поддържам семейството си. — Стори ми се, че леко се запъна на думата *семејство*, но може би си въобразявах. — Разбира се, мнозина се интересуват от пари. Например, някои от екипа ми. Със сигурност всички, които са инвестирани в компанията. — Погледна към Иън Карингтън, който седеше с отсъстваща усмивка на лицето. — Тази инвестиция ще им се отплати богато. Хората ще спечелят десетки милиони долари. Някои ще спечелят стотици милиони. Видите ли, страната разчита на донорите на органи. Но ако успеем да произведем органи, ще бъдем в състояние да поискаме за тях всяка цена, която пазарът е в състояние да понесе. — Нямаше нужда да ми казва, че пазарът щеше да понесе астрономически цени. Животът ви или петдесет хиляди долара. Животът ви или сто хиляди. Лесен избор.

— Самият аз съм вложил акциите, които притежавам от тази компания, във фонд, който ще поддържа фондация, имаща за цел да финансира изследванията и да компенсира разходите за органите на тези, които не могат да си ги позволят. Имам обещанията на някои от сътрудниците и инвеститорите, че те също ще вложат част от акциите си в този фонд. — Той замълча, очаквайки да реагирам по някакъв начин.

— Това е много щедро от ваша страна — казах.

— Все пак съм лекар. И следвам професионалното си призвание да направя нещо повече от това да играя голф и да се оплаквам какви щети е нанесла системата на здравното осигуряване на практиката ми. — Фалк се изправи с целите си шестдесет и пет инча^[1], взе книгата, която лежеше на масата пред него. Заобиколи масата, приближи се до мен и я отвори на, както ми се стори, случайна страница. Беше фотоалбум, от страниците на който ме гледаше снимка на малко момче. — Това е Даръл Тененбаум. Той е мъртъв. Отказ на бъбреците да функционират и последвала септисемия — отравяне на кръвта. На другата страница е Доди Фиск. Мъртва. Отказ на черния дроб. Преди две години се опитахме да трансплантираме, но организмът ѝ го отхвърли. — Фалк прехвърли няколко страници и ми показа нови четири снимки. — Кенет Билингс. Тридесетгодишен, диабетик. Умрял от увреден бъбрек. Не можахме да намерим подходящ донор. Джералдин Нимън. Тридесет и четири години. Умряла от инфекция, получена по време на диализа. Тези хора мрат като при епидемия, д-р Маккормик. Епидемия. А ние сме много близко до възможността да можем да направим нещо за тях. — Затвори албума. — Надявам се, разбирате ситуацията.

Всъщност не я разбих. Не бях очаквал подобен водопад от оправдания. Макар и да не бях съвсем наясно какво да очаквам от срещата, се бях подготвил за нещо по-застрашително, не за тази проповед на тема неизчерпаемите добрини, които вършат в името на Човечеството.

— Разбирам.

— Много скоро ще можем да помогнем на тези хора. Съвсем скоро ще можем да се похвалим с нова книга, дебела не по-малко от тази, пълна с усмихнати лица, под които ще има рождени дати, но не и

дати на погребение. Схващате ли най-последните мащаби на нашата работа?

— Да — казах. Можех да схвана мащабите. И затова разбирах колко много имат да губят тия приятелчета. Толкова много, че да не се поколебаят пред необходимостта да жертват някой и друг живот. Да убиеш неколцина, за да спасиш хиляди. На пръв поглед изглежда много просто уравнение.

— Мога ли да се намеся? — Това беше Иън Карингтън, она с ослепителните зъби.

Фалк кимна.

— Д-р Маккормик, аз се включих в този проект като бизнесмен — започна Карингтън, а аз се почудих какъв точно бизнес имаше предвид — този на *Трансгеника* или този на Ейлийн Чен. — И мога да ви уверя, че бизнес интересите отстъпват пред доброто, което ще можем да сторим.

Думите му прозвучаха толкова нелепо, че ми беше трудно да го гледам в очите. Благодарих на Бога за зъбите и се съсредоточих върху блясъка им.

— Естествено, всички искаме да направим големи пари, но броят на хората, чийто живот ще бъде спасен... ме кара да изпитвам желание и аз да бях станал доктор. — *Правилно, Иън.* — Сега имам възможността да направя нещо за доброто на човечеството. Натрупах опит с високотехнологичните компании — преди пет години ръководих една публична фирма, после се занимавах с инвестиции в няколко малки биотехнологични компании — но това е възможност да стана част от нещо, което е много по-голямо от самия мен. Благородството на нашата работа...

Не можех да поема нито дума повече от този лицемер. Беше говорил по-малко от две минути, но бе изчерпал всичката ми толерантност.

— Млъкни, Иън.

Възцари се оглушителна тишина. Усмивката на Карингтън за момент заблестя. Вероятно очакваше да кажа още нещо, да поясня, че съм се пошегувал. Постепенно схвана, че не се шегувам и усмивката помръкна.

Обърнах се към Фалк.

— За какво ме повикахте тук?

— Исках да ви обясня с какво се занимаваме и защо го правим — каза той с пресилена усмивка.

— Зная добре с какво се занимавате.

— Не мисля така.

Разговорът ни навлезе в по-острата си фаза, но аз нямах нищо против. Любезниченето в началото бе странно и неочаквано и, макар че всичко, което чух, би могло в основата си да е искрено и истинско, беше покрито с такъв куп лайна, че не можех да видя благородството, за което глаголдваше Ото Фалк. Изглежда моралният компас на хирурга се бе повредил нейде по пътя и въпреки че бе тръгнал в правилната посока, сега следваше един шибан, погрешен път. Освен това не си правех никакви илюзии за това, което си мислех за мен тия двамата. Ако нямаше закони, наказващи убийствата, отдавна да бях гушнал букета. Или, по-вероятно, щях да бъда коматозен приемник на свински бял дроб.

Както и да е, трябваше да изтръгна от тях някои отговори и след това бързо да се омитам. Затова се хвърлих с главата напред.

— Какво се случи с жената от болнична стая номер три? Къде е отишла?

Не показаха с нищо, че въпросът ми ги е изненадал.

— Видели сте празната стая — каза Фалк.

Кимнах. Трябваше да знаят, че съм видял и видеозаписа. Той се прокашля и продължи:

— Тя почина от нозокомална инфекция със стафилококи.

Нозокомалната инфекция се получава в болнични условия. Стафилококите са широко разпространени бактерии.

— Така ли? — попитах.

— Трагично е — отвърна Фалк, — но се случи.

Кимнах отново. Виждах, че останалата част от тази среща няма да ми донесе нещо съществено, но трябваше да разбера причините, поради които ме бяха поканили тук, така че попитах:

— Всичко това е много интересно, пичове, но трябва да ви попитам: за какъв дявол ме поканихте тук?

Двамата се спогледаха, Фалк остави Карингтън да говори.

— Д-р Маккормик, искахме да ви обясним с какво се занимаваме...

— Това вече го казахте — опитах се да го прекъсна аз.

Той продължи, без да обърне внимание на прекъсването.

— Искахме да знаете, че сме на вашата страна. Знаем също така, че сте притеснен от някои... случки. Но следвате грешна следа. Тази следа, грешната, може да има последствия за нас. И за всички пациенти, на които бихме могли да помогнем.

Ото Фалк, който досега седеше, свел погледа на полузатворените си очи към масата, вдигна глава.

— Ще се радваме много да работим заедно с ЦКПЗ, да ви покажем всичките данни по заболяванията, за свинските ендогенни ретровируси и стотици други болестотворни агенти. Но мога да ви уверя отсега, че няма да намерите нищо. Животните, които ползваме, се проверяват предварително от специалист с квалификация, не по-лоша от тази на Хариет Тоубъл. Агенцията по храните и лекарствата следи внимателно работата ни от самото начало и не е открила нищо досега.

— Ами пациентите, които са под наблюдение в болницата? Те тествани ли са?

— Естествено. Това се разбира от само себе си.

— Дали?

Отново тишина. Стакатовият ритъм, в който се развиваше тази среща, ме държеше постоянно на ръба, изпълваше ме със същото чувство на напрежение, което изпитвах в студентските си години по време на театралните представления на пиесите на Бекет^[2]. Само дето сега залогът беше много по-висок от петте долара за билет и двата часа загубено време.

— Д-р Маккормик — продължи Карингтън, — имаме чувството, че времето ви в Калифорния вече изтече. Знаем също така, че и шефовете ви считат, че времето ви в Калифорния е изтекло.

Виж, това беше изненада. Макар и да предполагах, че са оказали някакъв натиск на хора от Агенцията по храните и лекарствата, които съответно са притиснали моите началници, не бях подготвен да науча, че имат обратна връзка от разговора ми с Тим само преди два часа. Тези момчета наистина имаха яки връзки. Усетих, че започвам да се ядосвам. *Дръж се в ръце, Маккормик, дръж се в ръце.*

— Оценяваме добрата работа, която свършихте за вашата организация. — Карингтън погледна към Ото Фалк, който леко му кимна. — Което ни наведе на мисълта да ви поканим да се

присъедините към нашата организация. И след като мястото, заемано от Хариет Тоубъл е вакантно, бихме искали да ви предложим да станете наш консултант.

С това вече съвсем ме изненадаха, направо ме сащисаха. Човекът от другата страна на масата вероятно се наслаждаваше на изражението на лицето ми.

— Няма да имате практически никакви задължения — усмихна ми се Карингтън. — Ще се върнете в Атланта още днес. Искаме само да имаме възможността да ви потърсим, когато имаме нужда от ваш съвет. Предлагаме ви компенсация за причинените неудобства. Да кажем, четири хиляди акции от капитала по номинал?

— Отчитайки опита на д-р Маккормик в областта на микробиологията — намеси се Ото Фалк, — намирам това предложение за справедливо. Нека му предложим пет хиляди акции, Иън. И повече, ако участието му стане по-значимо в бъдеще.

Засмях се и се облегнах назад на стола.

— Знаете, че не мога да приема това. Подписал съм договор с ЦКПЗ...

— Д-р Маккормик, за нас работят много квалифицирани адвокати и счетоводители — продължи да се усмихва Карингтън. — Едва ли има по-умни от тях. Всъщност, договорът ви с ЦКПЗ изтича в края на тази година, нали така?

Не отговорих.

— Това е чудесно. Ще оформим нещата така, че трансакциите да бъдат в сила от датата на вашето напускане. Но не се притеснявайте, всичко ще бъде подкрепено с железен договор, така че ще си получите всичко дължимо...

— Мисля, че не ме разбрахте. Не се притеснявам от правилата на ЦКПЗ. Но нямам намерение да приема предложението ви.

— Д-р Маккормик — насочи пръст към мен Ото Фалк, — това предложение е изгодно за всички нас. Вие ще станете част от нещо много по-обхватно и мащабно от самия вас и от наивната ви детективска дейност в ЦКПЗ. Ние получаваме правото да ползваме съветите на един специалист, който може да прецени работата ни с нужната доза критицизъм...

— Няма да се оставя да ме вкарате във вашите схеми. — Станах. — Не мога да повярвам, че отправяте такова предложение към

служител на ЦКПЗ.

— И колко време мислите, че ще останете служител на ЦКПЗ?

— Приятен ден, джентълмени. — Насочих се към вратата.

— Д-р Маккормик — извика след мен Ото Фалк. — Трябва да осъзнаете, че най-правилният ви ход е да приемете предложението ни. Ако не желаете, не приемайте консултантския договор, но не се месете в работите ни.

— Нат — каза Карингтън. Вече бях доста ядосан и фамилиарността му само увеличи гнева ми. — Моля ви, помислете за всички деца в тази книга. — Той посочи албума на масата. — За бога, помислете за себе си. Помислете за приятелката си, за д-р Майкълс.

— Мръсен кучи син!

Стоях изправен, вгледан в двамата мъже, дишащ тежко. Горещо пладне в заседателната зала.

— Не правете тази грешка, д-р Маккормик — меко каза Ото Фалк.

— Така ли? — Отправих се към вратата, където се обърнах и попитах: — Д-р Фалк, къде е Кинкейд? Къде е синът ви? — Изглежда, Фалк най-сетне загуби контрол над себе си. Беше ми приятно да го дразня и затова продължих да задълбавам: — Дали Кейси е направил същата грешка, от която искате да ме предпазите?

— Той допусна други грешки, д-р Маккормик. — Фалк с труд удържаше контрола над нервите си.

Докато прекосявах коридора чух как някой удари с юмрук по масата в заседателната зала и изкрещя: „Проклятие!“.

Стигнах до приемната зала, отидох до външната врата и освободих резето. Проклетата врата не искаше да се отвори, затова блъснах с юмрук панела на цифровата ключалка. Той издаде сигнал, но не освободи вратата. Дадох си сметка, че няма какво повече да губя и че всеки миг престой в тези помещения носи опасност, взех един стол от чакалнята и го запратих по вратата. Резултатът: Нат Маккормик и столът срещу вратата — 1 на 0.

Отстраних остатъците от счупеното стъкло и се измъкнах навън. Докато минавах през дупката в рамката на вратата, забелязах, че фирменият знак на *Трансгеника* е останал почти непокътнат, задържан

от емайла или материала, който оформяше буквите. Стъпих с тока на обувката си върху синьо-зеленото име на компанията и го разтроших на малки късове.

— В апартамента ли си?

— Да. Аз съм твоето петъчно момиче, което те чака...

— Изчезвай оттам.

— Но аз току-що дойдох...

— Брук, веднага се махай от апартамента, чуваш ли? Върви някъде другаде — в стая в хотел или нещо подобно. Продължавай да преглеждаш папките, но не го прави у дома си. Изчезвай оттам.

— Защо? — Гласът ѝ заглъхна, после отново се появи.

— Брук, връзката ще прекъсне всеки момент. Трябва да се махнеш оттам, разбра ли?

— Нат? Какво става... — Сигналят на клетъчния телефон изчезна. Хвърлих апарата на седалката до мен.

Окей, Маккормик, лайното съвсем определено удари вентилатора, а ти, както каза на епидемиолога в болницата, си притегателна сила за всички лайна. Надявах се, че някои от изключителните ми достояния няма да подразнят Брук Майкълс. Изкормените кучета бяха добре дошли в това отношение. Би трябвало да са я поставили нащрек.

Мисли, докторе.

До този момент не разполагах с нищо конкретно, освен един куп предположения и догадки относно Фалк, Карингтън и Трансгеника. Нямах нищо, което по някакъв начин да съблазни ФБР или друга правоохранителна институция да се интересува от джентълмените, които толкова очевидно бяха забъркани в тази история. Ако бих повикал специалните екипи, щях само да навредя допълнително на и без това впечатляващата си кариера. Още по-зле беше, че дадох повод на тия типове да предявят към мен обвинения за обида и насилие. И присъдената глоба щеше да ме принуди да се разделя с любимата си корола, която ме чакаше в Атланта. Обичах тази кола.

Имах нужда от доказателства. И бях убеден, че зная къде ще мога да ги намеря. Нима Ейлийн Чен не ми го бе загатнала достатъчно

ясно? Желязото се кове, докато е горещо, а моето горещо желязо бе в поделенията на *Трансгеника* в Гилрой. Налагаше се да нанесе удар.

[1] 165 см. — Бел.прев. ↑

[2] Самюъл Бекет — 1906–1989. Писател и драматург, роден в Ирландия и живял във Франция, считан за родоначалник на театъра на абсурда. Автор на култовата пиеса „В очакване на Годо“. Нобелов лауреат за литература 1969 г. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 81

Гилрой, Калифорния. Столицата на чесъна. Череша. И, както изглежда, прасета.

Препусках на юг от Сан Хосе. Буикът се носеше с меко поклащане, като луксозен презокеански лайнер по спокойния океан. Ако давах толкова зор на любимата си корола, вероятно щеше да протестира и можеше дори да ме пречука.

Следвах закодираните указания на Ейлийн. Слязох от магистралата на шосе номер 56 и отбелязах показанията на километража. Тринадесет мили. Електронен портал. Не би трябвало да е много трудно за откриване.

Винаги съм се удивлявал как в най-гъсто населения щат човек може да се озове наред подобен първобитен пасторален пейзаж толкова близо до големия град. Калифорния е не само седалище на високите технологии и развлекателната индустрия, тя е също така и селскостопанската столица на страната и, следователно, на целия свят. По това време на годината хълмовете бяха покрити с нежна трева, суха и златиста, храна за добитъка и поетите и суровина за онези толкова импозантни пожари. Долините бяха напоявани и зелени и целият пейзаж наподобяваше сън на художник акварелист, с редуващите се трептящи нюанси и разделящите ги свежи, очертани като на картина, линии.

Мястото изглеждаше естествен избор за разполагане на ферма за органи — това очаквах да намеря. На юг от разсадника на високите технологии, в периферията на селскостопанската част, ако подобно нещо въобще съществува. Животните в тази ферма не бяха отглеждани заради нещо толкова банално, като мускулните им тъкани — бутоните, филетата и ребърцата. Отглеждаха ги за нещо много по-изискано и скъпоценно: бърбреците и черния им дроб.

Одометърът на колата звънна, отбелязвайки дванадесетата миля и аз забавих, причинявайки след себе си задръстване, което дядо ми наричаше костенурка. Той обожаваше да причинява костенурки, но аз

бих предпочел в момента да не привличам внимание по този начин. Обаче нямах избор.

Порталът се намираше на 13,2 мили. Зърнах го с крайчеца на очите си — сива метална решетка на десетина метра навътре от шосето. След като го намерих, вдигнах малко скоростта и костенурката запълзя малко по-бързо.

Намерих подходящо място, за да обърна колата, чак след няколко мили. Междувременно хълмовете бяха отстъпили място на голямо водно пространство — водохранилището, за което бе споменала Ейлийн. Спрях на един от паркингите и излязох от колата, за да се огледам. Просто един турист от Сан Франциско, дошъл да се наслади на създадените от човешка ръка прелести на езерото Сан Луи. Обхванат от параноя, проследих дали някоя от колите, които се влачеха след мен, няма да отбие и да спре на същия паркинг и да избълва неколцина горилородобни господа, въоръжени с бейзболни бухалки и метални боксове. Някоя не спря.

След няколко минути се върнах с нехайна походка до колата, вмъкнах се в нея и потеглих на запад по шосе 56. След още няколко минути бях спрял пред невзрачните порти. Нямаше име на фермата, само номер. Отгатак портите се виеше дълъг пращен път, който се губеше зад хълма в далечината. Портите бяха препречени от голяма мрежа, подобна на решетка. Огромен камион не позволяваше на добитъка, пасящ зад оградата, да излезе навън. Една съвсем типична калифорнийска ферма.

Но не съвсем. Издаваше я самата врата, дегизирана да прилича на проста конструкция от гофрирана ламарина, като всички онези, които бях видял от Мериленд до Джорджия на запад. Само че тази порта не беше на панти, а на колела. От лявата ѝ страна, прикрита под пълзящите клони на лигуструма, се виждаше кутията на интеркома. Над нея просветваше обективът на малка камера.

Бях достатъчно далеч от входа и не мислех, че камерата може да ме улови. Въпреки това нямах намерение да оставя колата на това място. Измъкнах се обратно от тесния път и подкарах бавно покрай банкетата. След около половин миля той се разшири достатъчно, че да мога да оставя там колата, ако наместя по-голямата част от нея в крайпътната трева. Паркирах.

Уверих се, че картите на д-р Тоубъл бяха все още у мен, надявайки се, че с тяхна помощ ще успея да забаламосам охраната дотам, че да повярва, че съм Хариет Тоубъл — викайте ми Хари — Тоубъл. Извадих самото от колата и го облякох. Взех и мобилния си телефон. Максимално предпазливо се покатерих на покритата с бодлива тел ограда. Явно не бях достатъчно предпазлив, защото панталоните ми се сдобиха с чудесна петсантиметрова дупка. След това се прехвърлих от другата страна, молейки се на Господа да не бъда заловен от дебнештата охрана, да не се загубя или пък да не умра от обезводняване.

Ранният следобед в Гилрой бе горещ и още преди да стигна до средата на пътя до възвишението, се обливах в пот под ризата и закопчаното си сако. Свалих го и избърсах стичащата се в очите ми пот с пешовете на ризата. Дехидратацията можеше да се превърне в реална заплаха, ако след височините ме чакаше още много път. А пък и не можех да се надявам, че когато най-после стигна до фермата, някой там ще ме чака на прага с голяма чаша студена лимонада.

От върха на хълма се разкриваше по-добър изглед на онова, което лежеше в подножието му. За нещастие гледката не включваше никаква ферма, но можах да видя прашния главен път и да го последвам, запазвайки прилична дистанция встрани от него.

Спуснах се в плитката долина, след това изкачих ново възвишение. Жегата изцеждаше последните капки вода от тялото ми и започнах сериозно да се замислям дали да не се откажа и да се върна обратно при колата. Но се надявах, че работата във фермата продължава и че ще успея по някакъв начин да си намеря прикритие. Това беше смешно и аз се разсмях: прикритие. Като че ли бях някакъв шпионин. Не бях съвсем наясно какво ще правя с това „прикритие“.

Двадесет минути по-късно най-после видях фермата. Бях изминал поне две мили навътре, а групата постройки, които виждах, отстояха на поне още половин миля напред. От това разстояние всичко изглеждаше впечатляващо обикновено. Не знаех какво точно да очаквам — може би някаква чудовищна, метално-стъклена конструкция — но това, което виждах, изглеждаше като всяка друга животновъдна ферма. Няколко бели метални халета и селскостопански машини. Към една от сградите, за мой късмет, на задна скорост се

приближаваше бял товарен камион на фирма за преместване на обзавеждане.

Седнах и се опитах да си припомня всички военни, шпионски филми, които бях гледал през живота си, опитвайки се да измисля начин да доближа постройките. Можех да изчакам да се стъмни, но дотогава хората с камиона щяха да си отидат. По дяволите, те може би вече привършваха, докато аз ги зяпах, покрит със засъхнала пот и размишляващ какво да правя. Затова се изправих и тръгнах надолу по склона на хълма. Пред мен имаше нещо като корал^[1] и аз се насочих право към него. Бях скалъпил някаква история — че ми се е свършил бензинът и че имам нужда от телефон. Ако ме попитаха защо съм трамбовал цели три мили, вместо просто да махна на някоя минаваща кола... е, предполагам, че винаги можех да пусна в действие малко сълзи.

Стигнах до оградата на корала без да бъда застрелян. Зад нея не видях калната почва, която е обичайна за нормалната свинеферма. Израснал съм в селскостопанските райони на Пенсилвания и зная, че свинете се търкалят в калта, за да се разхладят. Но тези тук не бяха обикновени свине и затова се радвах на тучно, добре поддържано пасище. Чисто, ако подобно определение може да се отнесе към животновъдна ферма. Почудих се как ли се чувстваха самите прасета.

Оградата, направена от метални релси, беше символична — чудат реверанс към естетиката — и подсигурена с електрифицирана мрежа. Прасетата или другите животни, които лудуваха зад тази ограда, нямаха шанс да се измъкнат навън. Вътре, зад голямата ограда имаше няколко по-малки кошари, всяка по тридесетина квадратни фута^[2]. Всяка от тях имаше собствена врата. Явно на прасетата не им беше позволено да си общуват. Дългата ограда, обграждаща цялото пространство, беше по-скоро излишна, просто допълнително подсигуриране срещу бягство.

Първото нещо, с което ми направи впечатление постройката, към която доближавах, бе нейното блясково сияние. Това не беше наследство от стара, работеща ферма, беше построено през последните две години. Бялата боя бе толкова свежа, че сигурно бе поставена само

преди няколко месеца, след зимните валежи. Някъде наблизо мъркаше климатик.

Проследих звука и стигнах до друга постройка, отделена от първата с павирана алея, към която излизаха вратите на двете сгради, всяка с черна кутия на електронна ключалка с мигаща червена светлинка. Изчаках цели десет минути и, след като никой не показа, че ме е чул или видял, минах по алеята и завих зад ъгъла на втората постройка. Видях белия камион, допрял задницата си към друга сграда, която изглеждаше свързана с втората. За разлика от повечето постройки на научни и изследователски центрове, които бях виждал, тези тук бяха повече, по-малки и свързани със закрити пасажи. Предполагам, че така се строи, когато не се налага да използваш ефективно наличната територия.

Мъже в сини работни комбинезони разтоварваха последния сандък от камиона и го пренасяха в помещението, което би трябвало да е лаборатория. Между плещестите мъже се мярна проблясъкът на антрацитночерни коси. Ейлийн. Отдръпнах се зад ъгъла на сградата. Върнах се обратно до втората постройка и измъкнах от джоба си картата за *Трансгеника* на д-р Тоубъл.

Може би трябваше да чакам да падне нощта. Може би трябваше да съм облечен целия в черно и да се въоръжа с цял куп високотехнологични джунджурии. За да свърша тази работа, би било най-добре, ако бях някой друг човек, някой, който има опит с подобни неща. Но вместо това прибрах ризата в панталоните си и протегнах ръка с картата към четящото устройство на близката цифрова ключалка. Тя избипка, прещрака и вече бях вътре.

Помещението беше малко и празно, като изключим една мивка, басейн за дезинфекция на краката и количка, заредена с обичайните предпазни средства. Над врата на отсрещната стена дебнеше окото на наблюдателна камера. Бързо нахлузих маска и престилка, сложих шапка на главата си — не исках да привлека вниманието на някой наблюдател с това, че не спазвам процедурите. Изплакнах ръцете си в мивката и стъпих в басейна. След това прекарах картата през следващата автоматична ключалка.

Когато вратата се отвори, отвътре ме посрещан силен въздушен полъх. Влязох в много по-голямо помещение, към центъра на което водеше пътека, представляваща мрежа от неръждаема стомана. От

двете ѝ страни имаше десет кочини, по пет отляво и отдясно. Дочух грухтенето и квиченето на прасетата. Навсякъде имаше камери — на двата края на пътеката и над всяка кочина — но те не ме притесняваха, както бях пременен с маска и престилка.

Първата кочина бе отделена с ниска метална врата. Пантите ѝ бяха в долната част, така че да може да се отваря падайки напред, към металната пътека, превръщайки се по този начин в подобие на рампа от кочината към пътеката. Много удобно, ако човек трябва да измъкне Пиги от кочината и да я заведе до операционната зала. Като споменах операционна, трябва да отбележа, че кочината беше чиста като повечето операционни зали, които бях виждал. Талашът, покриващ пода, беше сменен съвсем наскоро. През кочината минаваше улей с вода, заместващ обичайното корито и друго тръбно устройство, доставящо храната на тези приятелчета. В средата на кочината се кипреше средно голямо и невероятно чисто розово прасе. Той или тя ме гледаше и грухтеше. След това, изведнъж, водено от незнайна свинска логика, се обърна, припна към водата и започна да лочи.

Вървах между кочините, които бяха досущ еднакви, всяка с по едно прасе, изглеждащо напълно подобно на прасетата в другите кочини. Отворих вратата в другия край на помещението.

Стоях в малко преддверие. Имаше два компютъра, стол, няколко устройства за контрол на околната среда — влажност, температура — и мониторите на охраната, които показваха сменящи се картини от кочините и входовете на сградата. Мониторите бяха разделени на две групи, кръстени съответно „Берта“ и „Аби“. От сменящите се картини можах да забележа, че всяка кочина е номерирана: Берта 1, Берта 2 и т.н. Екраните на Аби показваха само празни кочини.

Единият от екраните на Аби се смени, показвайки нещо, именувано „Пътека 1“. Видях по металната пътека да се приближава човек, облечен в предпазна престилка.

— Мамка му — промърморих под носа си.

[1] Ограда за животни. — Бел.прев. ↑

[2] Около 3 кв.м. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 82

Чух да се отваря врата.

— Иисусе! — достигна до мен мъжки глас.

Обърнах се. *Маска и престилка, казах си. Идеална маскировка.*

— Хай — казах.

— Хай — отвърна мъжът. Носеше очила, зад които можех да видя любопитно святкащите му очи. — Кой, по дяволите, сте вие?

— От лабораторията на д-р Тоубъл. — Направих лек, приветствен жест. Човек не се ръкува в стерилна среда. — Йоник...
Гладуел — добавих.

— О, дошли сте с преносвачите — предположи той.

Аз се съгласих.

— Да. Исках само да хвърля един поглед. Ако не възразявате.

— Нищо против. Измихте ли се, преди да влезете?

— Разбира се.

— Чудесно. Аз съм Бил Дайсън, ветеринар. Не си спомням името ви. Нов ли сте?

— Да, нещо такова. Работех с д-р Тоубъл в другата ѝ лаборатория в университета. Но се прехвърлих тук след като... Нали знаете за д-р Тоубъл?

— Да. Много жалко.

— Наистина. Но сега се налага да се проверяват клиничните експерименти и някои от нас бяха пренасочени. Всъщност, аз исках да ме пренасочат към тази работа.

— Кой не би искал?

— Може би прасетата нямат такова желание.

Бил Дайсън като че ли не намери шегата ми за сполучлива.
Седна на стола и се загледа в мониторите.

— За пръв път ли сте тук?

— Да.

— Искате ли да ви разведа наоколо?

— С удоволствие — казах.

Дайсън прещрака управлението на камерите, показващи кочините на прасетата. Разходката щеше да бъде телевизионна.

— Не знам какво са ви обяснили досега.

— Не много. Получавах образци и ги тествах. Само през последната седмица. Оттогава ме прехвърлиха в микробиологията.

— Казахте, че името ви е Йоник?

— Да.

— Странно име. Откъде идва?

— От Скандинавия.

Скандинавия?

— Страхотни момичета има там.

— Не знам. Аз съм от Уисконсин.

— Аха. Излизах с едно норвежко гадже. Висока шест фута и се интересуваше само от секс...

— Страхотно. Всички прасета имат еднакви имена. Клонирани ли са?

Дайсън замълча за миг и въздъхна, вероятно защото го отклоних от любимата му сексуална тематика.

— Да, прав сте. Берта е едната линия, а Аби — другата. Имаме още две халета, общо шест котила.

— А къде са потомците на Аби?

— Ами, те... Не са ли ви казали за Аби?

— Не.

— Е, най-общо казано, Аби се оказа болна. Съответно и всичките ѝ клонинги бяха болни. Унищожихме ги.

— Кога?

— Преди близо година. — Той ме погледна. — Човече, тука много внимават да не се разпространява информация. Не казвай никому, че съм ти казал за Аби. Ти си в отбора, ама все пак... — Гласът му затихна.

— Но ти каза само, че е била болна.

— Аха. Дори и това.

Смених темата.

— Какво има в съседната постройка?

— О, там пазят майките, преди да ги оплодят. Те могат да излизат навън, докато прасетата тук, тези, които отглеждаме за органи,

не бива да си показват носовете навън. Наоколо има прекалено много рискове от зараза.

— И каква е процедурата?

— За кое?

— За създаване на тия юнаци тук — посочих екрана.

— Много проста. Нали знаеш за работата на Фалк?

— Повече или по-малко. Както ти казах, занимавам се само със заболяванията. Не ни казват много-много какво се случва от другата страна на стената.

— Всичко ще бъде публикувано в статия, която ще се появи в *Нейчър* след по-малко от година. Така поне се надяваме. Просто дебни *Нейчър*.

Реших да полаская самолюбие то му.

— Защо да чакам публикацията, когато мога да го науча директно от един от гениите, които са участвали в целия процес?

Той се засмя. Ставахме все по-близки.

— Ами, Фалк изнамери способ да отстранява повърхностните антигени от свинските органи. Откри го донякъде с моя помощ. Тези антигени са в основата си захари в тъканите на прасетата, които сигнализират, че са именно прасета, а не хора. Фалк откри гените, отговорни за това и успя да ги отстрани. За щастие, у хората няма подобен ген за тези захари, затова не му се наложи да вмъква човешки гени там, откъдето са махнати свинските.

— Късмет.

— И не само. Вземаме оплодена яйцеклетка, проверяваме дали гените, отговорни за създаването на тези повърхностни антигени са отстранени и произвеждаме няколко копия на новия ооцит. Обикновено оставяме процеса на делене да се развие до етапа на шестнадесет клетки, преди да се забележи каквато и да било диференциация. Така получаваме шестнадесет стволови клетки.

— Всяка от които може да се превърне в прасе. И органите на всички тези прасета ще бъдат без повърхностните, защитни антигени.

— Точно така. Но ние се нуждаем от тонове клетки. Затова вземаме тези клетки и ги вмъкваме в яйцеклетки, от които сме отстранили генетичния материал. След което пораздрусваме яйцеклетките с електричество и те започват наново да се делят.

— Също като при Доли. — Клонираната овца.

— Да. Но все още не оставяме яйцеклетките да се развият до ембрион. Стараем се да получим максималния възможен брой копия. Когато яйцеклетките достигнат етапа на шестнадесет клетки, ги разделяме. След това вземаме тези нови шестнадесет клетки и ги поставяме в нови шестнадесет яйцеклетки без генетичен материал, караме ги да започнат да се делят и така нататък. Шестнадесет пъти по шестнадесет по шестнадесет.

— Колко пъти повтаряте процедурата? Стимулирате деленето на клетките, после го спирате и пхвате всяка една клетка в нова яйцеклетка?

— Много. В момента имаме около две хиляди замразени бластоцисти. — Бластоцистът е ранният стадий на ембриона. — И това за всяка линия, за всяка свиня. Процесът на клониране не е никак ефективен, така че се нуждаем от колкото е възможно повече яйцеклетки. — Той си поигра с бутоните на видеомониторите. Стори ми се, че започва да се отегчава. — След това правим онова, което всеки глупак, разполагащ с нужното оборудване, може да направи.

— Процеса на клониране.

— Аха. Вземаме генетичния материал от тези бластоцисти и го вкарваме в яйцеклетки, от които сме отстранили генетичния материал. Само че този път не оставяме новите оплодени клетки в стъкленици на петри. Стимулираме ги и ги помещаваме в утробите на приемни майки.

— За това ли са другите постройки? Да държите там приемните майки?

— Не. Убиваме ги веднага, след като износят прасетата. Не искаме да поемаме никакви рискове с естествено раждане, защото свинете имат навика да се търкалят върху поколението си. И правим цезарови сечения.

— А къде са генетичните оригинали? Оригиналните свине?

— В друга постройка. Пазим ги, в случай че се наложи да се върнем назад и да проверим процедурите.

— Всичките ли са женски?

— Аха. По-лесно се работи с тях. А пък за органите няма никакво значение.

— Майката Природа не се грижи за равенството между половете.

— Наистина. Ако не внимаваме, може да се стигне дотам, че след стотина години мъжете да са на изчезване.

— Какво ли ще стане тогава с „Футбол в понеделник вечер“?

Видях усмивката да проблясва в очите му. Натисна още няколко бутона около видеомониторите. По екраните им се сменяха образи.

— Приятно е да си говори човек с теб — каза той. — Трябва да проверя другите прасета. Искаш ли да дойдеш с мен?

— С удоволствие. — Почудих се на лекотата, с която новооткритият ми приятел споделяше информация. От друга страна, не трябваше да се изненадвам. Намирахме се в забравено от бога място; всички входове бяха защитени с електронни ключалки. Освен това беше много малко вероятно Фалк или Карингтън да са уведомили всички свои служители за възникналите проблеми.

Дайсън плъзна картата си през черния панел. Вратата прещрака и ние минахме през крилото на Аби, покрай празните кочини, грижливо почистени от всякакви нечистотии или остатъци от талаш. Всичко блестеше от чистота.

— Защо са празни тия кочини? — попитах. — Не сте ли започнали нова линия, след като Аби е... си е отишла?

— Предполагам, че някой е проявил прекалено суеверие. Пък и не знаем откъде се е появила инфекцията, затова засега тук не се допускат никакви животни.

— Но ние минаваме през тези помещения.

— Четири пъти сме дезинфекцирали всичко тук. Чисто е. Не знам, според мен е безопасно. Но както ти казах, някои са суеверни.

Достигнахме края на пътеката.

— Позволи на мен — казах и прокарах картата си през черния панел. Исках Дайсън да види, че имам всички необходими права на достъп. Да му вдъхна доверие към себе си. Високата степен на сигурността поставяше и някои въпроси.

— Как бихте се измъкнали отгук, ако случайно възникне пожар? — запитах, когато се озовахме в друго преддверие, пълно с маски, престилки и ръкавици.

Той започна да смъква предпазното облекло. Стомахът ми се сви, когато започнах на свой ред да се събличам. Бях се чувствал много комфортно под прикритието на защитното облекло и не бях помислил, че ще се наложи да го сваля. Но нямах избор.

Когато Дайсън си свали маската, видях на лявата страна на долната му челюст голям белег от рана, достигащ устата му. Не

приличаше на белег от изгаряне, по-скоро на нещо, което е било раздрано и после съединено. Всеки си има по нещо за криене, премина през ума ми.

— Ако си прасе, няма измъкване навън. Ако си човек, предполага се, че системата за защита ще се изключи. Но не бих разчитал на това. — Обърна се към мен и ме погледна. — Хората тук са направо параноични. Радвам се, че съм тук, далеч от централното управление, макар че — той кимна с глава към външната врата — чувам, че част от екипа на централата ще се мести тук. — Постави ръцете си под крапа на мивката и натисна педала, за да пусне водата. — Ще го преживея все някак. След две години ще си взема акциите и ще се оттегля нейде към Хумболт или на друго подобно местенце. Може би ще си заформя една малка ветеринарна практика.

— Добре звучи.

— Нали?

Дайсън ме загледа, докато миех ръцете си.

— Нападна ме куче — каза.

— Какво?

— Лицето ми. Видях те да се заглеждаш. Нападна ме един питбул, още когато бях малко дете. Почти ми откъсна бузата. — Не знаех какво да кажа и мълчаливо се съсредоточих върху ръцете си. — И след това реших да стана ветеринар. Представяш ли си?

Дайсън постави картата си в панела и отвори вратата, водеща навън. Толкова много ключалки. Докоснах притеснено с ръка картата на *Трансгеника*, която висеше на врата ми. Ами ако някой провереше записите от системата за контрол на достъпа и откриеше, че мъртвата Хариет Тоубъл се разхожда из помещенията и отваря врата след врата?

Пресякохме малка павирана алея. От другата ѝ страна, над затревения терен, се издигаше друга продълговата постройка.

— Това ли е мястото на другите кочини? — попитах.

— Да. И онази сграда също. — Той посочи още едно здание, стърчащо наред пасището, на около тридесетина ярда по-нататък. От дясната ни страна имаше по-голяма, двуетажна квадратна постройка, а трите постройки с кочините се простираха като лъчи радиално около нея, като листата на цвете. Познах квадратното здание, пред което бе спрял камионът, макар че той не се виждаше от мястото, където стоях в момента.

— Какво се помещава тук? — попитах, сочейки квадратната постройка и веднага осъзнах грешката си.

— Лабораториите и операционната зала. Има и канцеларии. Мислех, че вече си бил вътре, нали си помагал в пренасянето.

— Само в лабораториите. Казаха ми, че мога да поразгледам наоколо и първото нещо, в което влязох, беше постройката с кочините. Освен това, всичко тук е малко объркващо. Опасявам се, че ако съм сам, бих могъл да се загубя.

— Случва се — каза той, но ми се стори, че не успях да го убедя.

Внезапно чух звън. Първоначално не можах да определя откъде идва звукът — нещо подобно на техномузика — но после забелязах Дайсън да мушва лапа в джоба на панталона си.

— Има ли сигнал тук?

— Това е единственото място в долината, където има покритие. Вероятно затова са го избрали. — Долепи телефона до ухото си. — Ало? — Заслуша се и след това каза: — За мен нещо китайско.

Сега беше моментът. Потупах го по рамото и му магнах с ръка. Съсредоточен в телефонния си разговор, той разсеяно ми магна, след което ми обърна гръб. Но когато почти стигнах до постройката, приютила лабораториите и офисите, хвърлих поглед през рамо и видях как ме наблюдава, а белегът му лъщеше под лъчите на залязващото слънце.

ГЛАВА 83

Бях облегнал гръб на хладната метална стена на сградата и гледах към полята на фермата на *Трансгеника*. Минаваше седем часа, камионът на фирмата за пренасяне отдавна беше заминал, както и почти всички работници. Застанал насред вражеската територия, се опитах да си дам сметка защо съм се озовал тук. Тук имаше нещо — нещо, което можеше да ми бъде от полза — но нямах идея какво е то. Това объркване — че не зная какво търся — разцъфтяваше в истинско безпокойство. Бях повярвал на Ейлийн Чен, но сега започвах да си давам сметка колко наивно е било това от моя страна. Какви причини би имала тя да ми помогне? Ако нещата се развиеха добре за мен и кофти за добрите хора от *Трансгеника*, нямаше ли и тя да пострада заедно с тях? Какво би могло да я накара да окаже съдействие на старото си гадже, за което, както личеше по всичко, отдавна не ѝ пукаше?

От всички ъгли на сградите надзъртаха видеокамери. Дадох си сметка, че застанал така, неподвижно, до стената на зданието, изглеждах много по-подозрителен, отколкото ако се разхождах между тях. Затова се раздвижих. В страничната стена на сградата, на двайсетина ярда от главния вход, забелязах по-малък вход, подобен на гаражна врата. Непосредствено до него имаше нормална врата с неизбежната черна кутия на системата за контрол на достъпа. Бързо плъзнах картата си през процепа и влязох вътре.

Озовах се в просторен вестибюл с безупречно чист бетонен под. Пред мен имаше друга шибана врата с друга шибана черна кутия на ключалката, зад която предполагах, че ще намеря операционната зала. Наместо това открих друг вестибюл с дезинфекционна мивка, нови маски, ръкавици и престилки. Помещението имаше три врати. Едната би трябвало да води до гардеробните, а другата — към операционната. Този път вратите нямаха ключалки и с облекчение предположих, че за известно време съм приключил със системата за сигурност. Отворих вратата, която се намираше право пред мен.

От другата страна на голяма стъклена преграда се простираше операционната зала. В помещението, където бях, имаше само няколко стола и една голяма видеокамера, различна от тези, които се ползваха от системата за контрол. Явно, това беше залата за наблюдения. Започнах да наблюдавам. Операционната беше чиста и обзаведена без каквото и да било лукс, както и трябваше да се очаква с оглед на пациентите. В общи линии, изглеждаше като стара операционна в местната ви болница. Имаше вентилационна система, подноси с приспособления за зашиване и други хирургични инструменти. Свинете са големи почти колкото хората, така че операционната маса бе със стандартни размери.

Напуснах стаята през противоположната врата и тръгнах по дълъг коридор. От една врата, отдясно на коридора, излезе момиче в бяла манта. Промърмори ми някакъв поздрав, видимо без да се замисля какво дия в сърцето на *Трансгеника*. Мина покрай мен и се упъти към другия край на коридора.

— Извинете — обърнах се към нея.

— Да? — Тя бе нисичка, с миловидно лице и с доста наднормено тегло. Държеше поднос с лабораторни епруветки.

— Аз съм от лабораторията на д-р Тоубъл и днес помагах при пренасянето. Изглежда съм се объркал и нещо не мога да си намеря пътя. Бихте ли ме упътили?

— Тук е истински лабиринт, нали?

Съгласих се, че е така.

— Просто вървете все напред по коридора. Като стигнете до края, излезте през вратата. Мисля, че внесоха всичко в лабораторията по патология. Това е първата врата вляво, след като минете през двойните врати.

Благодарих и последвах указанията на момичето. Вратите в края на коридора даваха път към друг, по-малък вестибюл и към коридор, който вървеше напречно на този, по който бях дошъл. Имаше няколко врати, всяка от които би могла да бъде „първата врата вляво“, но предпочетох да тръгна направо. Малко по-нататък, от лявата ми страна се появи сива метална врата, отбелязана със знака за биологична опасност. Добра поличба. Притиснах ухо до вратата, но не чух нищо. Открехнах я и надникнах вътре. Всички лампи бяха угасени, освен

една, която самотно светеше над някаква работна маса и придаваше на помещението студен, призрачен вид.

До стената бяха подредени пет или шест бели кутии, които бяха единствената индикация, че е имало някакво преместване. Останалата част от помещението бе изцяло оборудвана, вероятно много преди днешното преместване. Обиколих микроскопите, един относително нов видеоскоп, устройства за ПВР, газови хроматографи. Нещо в далечния край на помещението привлече погледа ми. Беше друга врата, също така отбелязана със знака за биологична опасност. Стигнах до нея и щракнах ключа на осветлението, който бе до вратата.

През малкото прозорче можах да видя осем фризера, подредени до стените на малка стая. Голям надпис предупреждаваше, че всички трябва да носят универсални средства за защита, когато влизат вътре. Друг надпис гласеше: *Ограничен достъп. Само за упълномощени служители.* До вратата имаше устройство за магнитни карти. Беше първото истинско устройство на системата за контрол на достъп, което срещях, откакто бях влязъл в главната сграда. Е, картата на д-р Тоубъл ме правеше упълномощен служител. Допрях я до четящото устройство и вратата се отвори. Влязох вътре, игнорирайки предупреждението за универсални предпазни средства. Заедно с мен нахлу поток въздух, вратата изхриптя и се затвори с глух шум. Включих лампите.

Въпреки вентилацията, въздухът вътре имаше типичната миризма на лекарства и ферментация, като всички лаборатории, в които бях работил. Разликата беше в размерите — помещението беше десет на десет фута, само колкото да се поместят фризерите покрай стените му. Доближих първия, на който премигваше индикация за температурата: -80 градуса по Целзий. Отворих излъсканата стоманена врата и видях множество пластмасови подноси със запечатани и надписани полиетиленови пликчета. Надписите гласяха: „Корина 3, панкреас“, „Корина 3, черен дроб“ и т.н. и т.н. Торбичките бяха пълни с органи, а не с проби от тъкани. Очевидно, Корина 3 е била жертвана в името на експеримента. Рафтовете отгоре и надолу бяха заети от органите съответно на Корина 1, 2, 4, 5 и 6. Мостри от биопсии — късчета тъкани, взети от животното приживе — от щастливите Корини, които щяха да се радват на светлината на божия свят още малко време. Поне докато дългът не ги призове.

Вторият фризер съдържаше части от Моника. Какъвто съм гениален, бързо схванах схемата и забелязах, че всеки фризер е надписан с името на едно от прасетата вътре в него; някой ги бе написал върху парче лепенка, поставено в горната част на вратите им.

За да не губя време, прегледах набързо останалите фризери. Спрях се на предпоследния. Името, отбелязано на вратата му, беше Аби и той бе заключен. Очевидно Аби не беше обект на активно наблюдение. Или пък някой държеше тъканите на Аби да бъдат съхранявани под ключ.

Забелязах нещо, мушнато отстрани на фризера на Аби: две кутии за папки. Това ме заинтригува — обикновено никой не би оставил документация в хладилното помещение на лабораторията, особено в такава, където се влиза с универсални предпазни средства. Хартията също може да бъде заразена и никой не би искал да прелиства папките с маска и ръкавици. Единствената причина, поради която някой би искал да съхрани документацията тук, беше необходимостта да бъде пазена на сигурно място.

Отворих първата кутия и започнах да прелиствам документите. Голяма част от кафявите картонени корици бяха надписани с „Антония“. Погледът ми бе привлечен от група папки, надписани „Антония-Инфекции-Мониторинг“. Надникнах вътре в тях.

Първата папка съдържаше данни за биопсии и анализи на кръвта, списък на органите и тъканите, които са били взети и съответните дати. Следващите няколко папки изброяваха патогените, за които са били проверявани тъканите: различни вируси, паразити и бактерии. Отрицателно, отрицателно, отрицателно. С изключение на едно — ПЕРВ. Изглежда Аби е била приютила четири различни варианта на ПЕРВ. С изключение на това, всичко беше чисто. *Странно*, помислих си. Дайсън каза, че е била болна, но едва ли ПЕРВ са били причина за заболяването. Но може би някой се е притеснил достатъчно много, за да реши да унищожи нея и поколението ѝ.

На дъното на кутията намерих папка с надпис „Аби — терминиране“. Очаквах да открия куп документи, детайлизиращи причините, поради които свинята е била евтаназирана. Нали разбирате, нещо от рода на „Опитът с Аби е прекратен вследствие на зараза със свински ендогенен ретровирус“. Но папката беше прекалено тънка; тя съдържаше само един лист, на който бе записана датата на

терминирането и толкоз. Нито причини, нито обяснения и описание на констатирана зараза.

Затворих кутията, отместих я настрана и отворих долната.

Папките бяха маркирани с „ДМ“ и пълни с подобни резултати от биопсии, тестове Съдърн, резултати от ELISA и ПВР, каквито бях намерил и в папките на Аби. Не бяха открити никакви човешки патогени. Явно и тук бяха търсили ПЕРВ, защото имаше голяма пачка листове с резултати от изследвания за този вирус. Но в ДМ не бяха открили никакъв ПЕРВ. Това не би трябвало да ме изненадва, защото ДМ не беше от семейството прасета, а принадлежеше на семейство двукраки създания, *homo sapiens*. ДМ, известна като Джанет Маргулис, беше човек.

В края на всяка папка имаше подпис, който ми беше много добре познат. Представляваше две преплетени букви, Е. и Ч. Ейлийн Чен.

Проклет да си, Ейлийн, казах си наум.

Последната папка в кутията беше отбелязана с „ДМ — термилиране“. Първата страница в нея беше плашещо проста: диагнозата беше нозокомиална стафилококова инфекция, точно както ми бе казал Ото Фалк. Това, което ме порази, беше бележката в долната част на страницата: „За протокола: да се прекрати третирането с антибиотици“. Датата бе отпреди близо година. Подписът беше на Ото Фалк.

Джанет Маргулис. Почти сигурно това беше пациентката от болничната стая номер три, починала, както личеше от документите, от рутинна болнична стафилококова инфекция. Но защо бяха преустановили лечението с антибиотици? И защо папката беше надписана с „термилиране“? Никой не термилира човек, страдащ от заразна болест.

В главата ми се развяа огромен червен флаг. Ако ви се налага да убиее някого в болницата, най-вече, ако това е човек в състояние на мозъчна смърт, заразяването му със стафилококи би могло да бъде идеалният начин. Никой нямаше да заподозре нещо нередно, ако болен в състоянието на Джанет Маргулис прихване подобна инфекция. И смъртта ѝ вследствие на стафилококите нямаше да предизвика у никого излишни угризения на съвестта.

Но защо Ото Фалк би искал смъртта ѝ?

Замислих се над това, прехвърляйки наум всичко, за което можех да се сетя. Може би са искали смъртта ѝ, ако е била болна, но резултатите от всичките ѝ изследвания показваха, че е била чиста. Какво е могло да се измени? Разбира се, имаше я и онази история с изнасилването...

— Мамка му — изсъсках.

Бързо прелистих страниците и намерих каталога с биологичната история на Джанет Маргулис. Този път търсех резултатите от лабораторните тестове и някой, оказал се достатъчно услужлив, бе надписал една папка с „ДМ — лабораторни тестове“. В нея имаше стотици страници компютърни разпечатки, детайлизиращи електролитите, нивата на креатинина във функциите на бъбреците, ензимите на черния ѝ дроб. Потърсих дати, близки до онази, която бях видял на записа от видеокасетата на д-р Тоубъл. Най-после намерих онова, което търсех: беше добавено ново изследване. Бета ХГ, което означава хлорионов гонадотропин. Ензимът, с който се прави тест за бременност.

Отрицателно: 16.04., 23.04., 30.04., 07.05. Отрицателно: 14.05., 21.05. Положително: 28.05.

Джанет Маргулис беше забременяла.

Проверих отново датите. Четири дена след първия положителен резултат на теста за бременност, Джанет Маргулис се заразява с нозокомиална стафилококова инфекция. „За протокола“ Ото Фалк решава да не я лекува. Джанет Маргулис умира.

Гепих те.

ГЛАВА 84

Най-после видях светлина в края на тунела. Първо, изнасилването. В резултат на тази сексуална гавра над нея, жертвата, Джанет Маргулис, забременява и бива „терминирана“. Кинкейд изчезва. Появява се отново като Дъглас Бюканън. Бюканън умира и всичките му органи са извадени от тялото му. И въпреки че следя жълтата преса, както подобава на всеки добър американец, не мисля, че това е било дело на воители на дявола или на психопати, пристрастени към човешка карантия. Нито пък допусках, че убийството му е следствие на бременността сама по себе си. Бях убеден, че са го изкормили и са отнесли всичките му органи, за да потърсят в тях онова, което бях търсил и аз — онова, което уби Дебора Филмор, Бетъни Реджиналд и Брайън Тайнингс.

Но това означаваше, че са предполагали, че Кинкейд, известен и като Дъглас Бюканън, е бил болен. И най-вероятната последователност на заразата е била: от прасето Антония — към Джанет, намираща се в състояние на кома — оттам към лошия Кинкейд. Липсваха доста много връзки. На първо място, Джанет Маргулис е била убита, защото е била бременна, а не защото е била болна. Или пък е била? Ако е така, защо няма нищо за това в документите? Ако е било така, ако са се опасявали, че Кинкейд е прихванал нещо, когато е насиллил бедната жена, защо са го пуснали да замине на изток?

Защото не са знаели, че Джанет е болна и, следователно, не са подозирали, че Кинкейд е бил заразен.

Но, от друга страна, знаели са, че Кинкейд е болен, защото са прибрали всичките му карантии. И така, да приемем тази хипотеза за вярна, да приемем, че всичко е въпрос на време: някъде след изнасилването и преди убийството, някой е започнал да се притеснява, че Кинкейд е носител на вирус. Ако това е така, възниква една голяма въпросителна — щом като не е било ПЕРВ, щом като не е бил нито един от множеството вируси, за които са следили постоянно, какво, по дяволите, е било това? И дали е било същото мистериозно „нещо“, което покоси бедната Деби Филмор?

Проклятие, сигурно пропусках нещо. Дори може би не само едно, а доста повече неща. И се оплитах в логически несъответствия. Но, независимо от обстоятелствата, в момента бях в състояние да считам, че чашата е наполовина пълна.

Най-после имах нещо конкретно, с което да заинтересувам правоохранителните институции. Макар и слабо, това беше първото ми доказателство, което щеше да означаваше, че на месери^[1] Фалк и Карингтън ще им се наложи да дават много обяснения. Но ми трябваша още факти, нещо приемливо и наистина закопаващо. Например, една нова видеокасета би свършила добра работа. Запис, на който се виждат Карингтън и Фалк, които обсъждат колко необходимо е за тях да убият Джанет Маргулис и Кинкейд Фалк или Гладис Томас, за да може доброто дело на докторите да се изсипе върху страдащите от целия свят. И всичко това, смъркайки кокаин от голите гърди на десетгодишно девойче. Много добре би било.

Хубаво, да привършим с фантазиите. Да си призная, бях притеснен и дисбалансиран. Не е нужно да си защитил докторат по медицина, за да разбираш, че когато на карта е поставено толкова много, убийството на един чиновник от ЦКПЗ е съвсем приемлива, дори ниска цена. Тези хора вече бяха показали на какво са способни и ако им паднех някъде насаме...

Не бях сам.

Чух шумове. Първоначално слаби — щракване на врата, тихи гласове. После видях през прозорчето на вратата на моята малка хладилна зала как съседното помещение се облива от светлина. Изругах се, че запалвайки лампите все едно съм включил маяк за всеки, който надникне в лабораторията.

Мушнах папките обратно в кашона, затворих го и сложих кутията на Аби отгоре му. Вляво от вратата стоеше голям фризер, така че се шумгнах от дясната му страна, където не можеха да ме видят, надниквайки през прозореца. Ако обаче решаха да влязат вътре, работата ми беше спукана.

Гласовете. Поне един от тях беше женски. Един мъжки. Може би — два. По дяволите, нямах никаква представа колко хора има навън.

Щях да намеря края на дните си в плитък гроб нейде в покрайнините на Салинас. Бях сигурен.

Чаках приклеknал, притиснал колене към гърдите си. *Запази спокойствие, Маккормик.*

Електронната ключалка прещрака. Сърцето ми туптеше до пръсване и не бях в състояние да чуя нищо, освен бумтенето на кръвта в ушите си. Разтреперих се. Дотук със запазването на спокойствие.

На два фута от мен вратата се отвори и тъмните очи на Ейлийн Чен срещнаха моите. Чух как спря дъхът в гърдите й. Ейлийн Чен, чието име стоеше под записите за онези биопсии. Ейлийн Чен, която — сега разбирах защо — ме беше насочила към това място, където ми бяха отрязани всички пътища за бягство. Очаквах да я чуя как извиква ония отвън, как вдига тревога. Но тя не направи нищо подобно. Вместо това извърна глава и каза:

— Сигурно някой е забравил лампата. Тук няма никой. — Отвори вратата още по-широко и аз спрях да дишам. Някакъв мъж, чийто глас не можах да разпозная, се обади отвън:

— Но компютърът казва, че е използвал картата, за да влезе вътре.

— Може да я е използвал, но вече си е отишъл.

— Камерите не са го регистрирали да излиза.

— Той е много ловък.

— Бил е в хладилната зала, д-р Чен. — Мъжкият глас се доближи. — Така казва компютърът.

— Разбирам — каза тя. — Но вече го няма тук. — После затвори вратата. Светлините в помещението угаснаха.

И така, Ейлийн Чен наистина беше на моя страна. Нямах представа защо.

[1] Господа (фламандски). — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 85

Тъмнина. Дълго време седях в стаята, притиснал ръце до очите си, в очакване те да се адаптират към тъмнината. Не се получи. Единствената светлинка, с която разполагах, идваше от циферблата на моя таймекс. Натиснах за миг копчето и той изпълни помещението с призрачно зелено сияние. После отново настъпи тъмнина. Тъмнината беше по-добрият вариант. По-безопасният.

Разбирах, че за известно време съм блокиран тук, но не можех да стоя бездейно на едно място, изпълван от нарастващо безпокойство. Затова отново светнах с таймекса и намерих кутиите с папки. Отместих кутията на Аби и отворих тази с инициали ДМ. Светлината на часовника беше много слаба и се изключваше пет секунди, след като бях натиснал копчето, но ме наведе на една по-добра идея. Извадих мобилния си телефон. След безкрайно тършуване из менютата му, което ми се стори че трая повече от десет минути, намерих онова, което ми трябваше. Включих осветлението на екрана. Апаратът ме предупреди, че по този начин ще изтощя много бързо батерията. Игнорирах предупреждението и го включих.

Вече имах достатъчно светлина. След няколко минути непохватно прелистване на папките с една ръка, светейки си с телефона с другата, намерих, каквото търсех: страницата, в която се говореше за терминиране. Измъкнах я, после намерих и онази с положителните резултати от теста за бременност. Сгънах двата листа и ги мушнах в джоба си. После затворих кутиите, наредих ги една върху друга и изгасих осветлението на телефонния си апарат.

Седнах.

И след като нямах възможност да се заема с нещо по-полезно — освен да се чудя как ще успея да се измъкна оттук — се опитах да съсредоточа мислите си.

Едно от нещата, които не можех да си обясня, беше дали „добрите“ доктори от *Трансгеника* са успели да идентифицират патогена. Затова напрегнах целия си мозъчен потенциал, като се опитах да вкарам цялата фактологическа каша на това разследване в

по-добре познатата ми логическа схема на епидемиологията. На пръв поглед това може да изглежда пресилено, но не е съвсем така. Неизвестността си е неизвестност, а лошият тип си остава такъв, независимо дали е с размер само десет микрона или малко повече, с нелепи очила и едносрично, немско фамилно име. Без майтап, едно от основните неща, които бях научил по време на обучението си, бе способността да гледам на околния свят по определен начин, да анализирам начините на придвижване на елементите сред населението. Ако погледнем от този ъгъл, разпространението на информация е подобно на възникването на епидемия. Това е нещо дискретно, което или имаш или нямаш, което се предава от човек на човек и което е свързано с някаква форма на контакт. Информацията може да бъде опасна; идеите могат да бъдат заразни. Метафората ми се струва доста уместна. Така или иначе, няха голям избор, след като епидемиологията бе онзи прозорец, през който наблюдавах света.

Добре, да кажем, че нашата болест е информация — по-конкретно, информация за вируса или патогена, който преследвах. Тогав би трябвало да има някой, който е съвсем близо до първоизточника, някой, който се е заразил пръв. Самият източник вероятно е бил някакъв тест за откриване на патогени, а индексният случай трябва да е бил човекът, провеждал теста. В случая, това трябва да е бил микробиологът, ангажиран с мониторинга на заболяването.

Харriet Тоубъл.

А Харriet Тоубъл беше мъртва.

Проверих телефона си. Нямаше сигнал.

Лабораторията отвън все още тънеше в мрак и се надявах, че Ейлийн и нейните приятелчета няма да се върнат поне още няколко минути, за да мога необезпокояван да направя няколко телефонни обаждания.

Вратата беше затворена с бляскащо в тъмнината предпазно резе, така че не ми се налагаше да ползвам нито магнитната карта, нито светлина, за да изляза от помещението. Домъкнах се приведен до вратата, дръпнах резето и я открехнах. Поне тридесет секунди се вслушвах в тишината навън, преди да се реша да я отворя широко, да

се плъзна до другия край на лабораторията и да се сгуша зад една лабораторна маса.

Два бутона на мобилния телефон.

Щеше да бъде истински удар в тъмното, но нещо се въртеше в главата ми и се налагаше да задвижа нещата много бързо.

— Велоу — казах. *Много добре*, помислих си, *още е в лабораторията.*

— Кой се обажда?

— Нат Маккормик.

— Супер. Защо шепнеш?

— Слушай, искам да направя няколко извадки от дългата последователност, която ти изпратих. Оная, дето е като Джунин и ХИВ. Освен това, моля те да пуснеш Съдърн-тестове на тъканите на Деби Филмор.

— Нека те попитам нещо: знаеш ли колко е часът?

— Знам, късно е.

— Много си прав, по дяволите, късно е. Тъкмо излизах през вратата, на път за вкъщи. Но скапаният телефон иззвънява и аз, също като кучето на Павлов, се обаждам. И какво става после?

— Бен, зарежи това, моля те. Нямам време за губене в глупости.

Велоу замълча за миг и после премина от хамалско дрънкане към нещо, подобно на безпокойство:

— Нат, всичко наред ли е?

— Не зная. Това, за което те моля, е удар в тъмното. Съвсем на тъмно, но е най-доброто, за което мога да се сетя.

— Какво става там?

— Ще ти кажа после. Сега просто направи тестовете.

Затворих.

Окей, това го задействах.

Седях замислен в тъмнината, а страхът ме обземаше все по-силно. От една страна бях открил много повече, отколкото можех да се надявам. Един куп неща, които досега бяха изглеждали без връзка помежду си, вече се очертаваха ясно като елементи от една обща картина. Това беше добре. От друга страна, ставаше все по-сигурно, че съм се напъхал в леговището на учени-убийци. На всичко отгоре, няхах ни най-малката представа как ще се измъкна от кашата, в която се бях набъркал. Кое то определено беше зле.

Бих искал да мога да кажа, че имам дързък план за бягство, включващ прокопаване на тунел под пода на лабораторията, изтърбушване на някое от прасетата и бягство под прикритието на кожата му или някоя подобна екстравагантна идея. Но нямах. Осъзнавах, че мястото е под пълен контрол и ще бъде заловен веднага, щом се опитам да се измъкна. Явно бяха в състояние да проследят движенията на картата на Хариет Тоубъл и сигурно щяха да го направят.

А не можех вечно да стоя в тази стая. Бях абсолютно сигурен, че пак щяха да се върнат тук. На Ейлийн можеше да ѝ дойде друг акъл.

В тази ситуация единственото, което можех да направя, беше да потърся помощ. Колата ми вероятно още беше на пътя. Ако Брук се обадеше и повикаше полицията, вероятно нямаше да им бъде много трудно да ме открият. Твърде много „ако“ и „може би“, но това беше единственият разумен план за действие на някой, който определено не е Джеймс Бонд.

Набрах номера на Брук.

Телефонът звънеше ли, звънеше.

— По дяволите — изругах.

И точно когато мислех, че ще се включи гласовата поща, някой се обади.

— Ало — каза Брук с треперещ глас.

— Брук, докарай полиция на мястото, където се намирам. Ще ти обясня. Трябва да намериш колата ми...

— Махай се оттам... — Дочух шум от някакво боричкане и гласа на Брук, която повтори: — Махай се оттам, Натаниъл. — И след това друг, мъжки глас, който произнесе името ми.

— Д-р Маккормик?

— Кой се обажда?

— Няма значение.

— По дяволите, как да няма значение...

— Чуйте ме, д-р Маккормик. Вашата приятелка е при мен. В безопасност. Но дали ще остане в безопасност зависи от вас.

— Какви ги приказвате? — казах аз, съвсем объркан.

— Много добре разбирате за какво говоря. На кого сте казали?

— На кого съм казал какво?

— На кого сте се обаждали?

— Не съм се обаждал на никого. И кой, по дяволите, сте вие?

— Да се надяваме, че наистина не сте. Чуйте ме сега. Искам ви отпред, пред фермата, пред централната постройка, след петнадесет минути. Ако мислите да не дойдете, да се опитате да избягате, по-добре не го правете.

— Кажете ми...

— Ако се обадите на полицията — или въобще на когото и да било — приятелката ви ще изчезне. Разбирате ли? Ще проверя обажданията на мобилния ви телефон, когато дойдете, д-р Маккормик. Ако видя, че сте се обаждали на някого след този разговор или ако видя, че списъкът с последните набрани номера е изтрит, приятелката ви ще изчезне. Ако видя, че някой ви се е обадил, приятелката ви ще изчезне. Гарантирам ви.

ГЛАВА 86

Бях напълно зашеметен и цяла минута не можах да дойда на себе си.

Брук.

Отново включих светлината на мобилния си телефон и затършувах наоколо, докато намерих апарата на лабораторията. Вярвах на копелето за моя мобилен телефон, но не мислех, че са в състояние да проследят обажданията от телефона на лабораторията.

Но в слушалката му не чух сигнал „свободно“, а само пулсираща последователност от два тона. Натиснах деветката. Пак същите два тона. Натиснах няколкото бутона за различни линии, но без резултат.

В стаята имаше компютър.

Натиснах бутона за включване и машинката с мърморене се съживи. Но не достатъчно бързо. Погледнах часовника си, видях, че ми остават по-малко от десет минути и прекарах две от тях проклинайки бавния IBM. Накрая се появи екран за регистрация, искащ да въведе име и парола.

Прииска ми се да грабна клавиатурата и да я запокитя по плоския екран на монитора, но успях да се удържа.

И така, някой предвидливо бе прекъснал всички линии за комуникация. Който и да го беше направил, очевидно беше по-добър от мен. Но, ако се замислите, те се бяха оказали много по-добри от полицейските управления на Балтимор и Сан Хосе, а и от ФБР. А кой бях аз? Някой, който проследява патогени, всички толкова малки, че дори нямаха кортекс^[1].

Пребърках няколко чекмеджета, докато открия онова, което търсех, в малък поднос. Мушнах скалпела за еднократна употреба в джоба си и излязох в коридора.

Помещенията изглеждаха абсолютно пусати. Това би ме радвало, ако не подозирах, че копелето, чийто глас бях чул по телефона на Брук, съзнателно бе изпразнило сградата.

Завих към фойето и минах покрай няколко врати, следвайки знаците за аварийен изход. Накрая стигнах до врата в дъното на

коридора. С изненада забелязах черната кутийка на електронната ключалка, на която мигаше червена светлинка. Човек би очаквал да намери система за контрол, която пречи на външните хора да влизат, а не на вътрешните да излязат. Всичко, свързано с *Трансгеника*, ставаше все по-странно.

Прекарах служебната карта през процеп на ключалката, която избипка, но остана все така червена. Пробвах дръжката, но тя не поддаде. Още веднъж прекарах картата през магнитния четец. Отново бипкане и червена светлина. Бях заключен вътре.

Помислих за Брук и мъжа с нея. Давах си сметка, че се намира в сериозна опасност и не исках по никакъв начин да влошавам допълнително състоянието ѝ. Пред очите ми се мярна видението на подутото лице на Гладис Томас. И на изкормените кучета. Изтласках образите от съзнанието си.

Отново набрах номера на Брук по мобилния телефон. Няколко иззвънявания и се включи гласовата поща. Не оставих съобщение. Часовникът ми казваше, че ми остават две минути, за да изляза от сградата. Изчаках ги да изтекат и отново позвъних. Този път някой отговори на повикването ми. Не беше Брук.

— Д-р Маккормик, къде сте?

— Заключен съм в шибаната сграда. — Постарах се гласът ми да прозвучи спокойно.

— Значи са я заключили. — Мъжът се разсмя. — Много добре, вземат си поука. Добре, док, искам да се върнете в същата лаборатория по патология, където бяхте допреди малко.

Откъде знае къде съм бил преди малко?

Телефонът ми изписка. Батерията издъхваше.

— Ще бъдем там след две минути — каза мъжът. — Искам да застанете на петнадесет фута отдясно на вратата и да поставите ръце на лабораторния плот. Разбрахте ли?

— Разбрах. — *Шибаняк.*

— Ако не го направите, ще нараня д-р Майкълс. Разбрахте ли ме, д-р Маккормик?

Някъде зад него чух Брук да вика:

— Изчезвай, Нат. Не го слушай... — После телефонът замлъкна.

Патологичната лаборатория беше тъмна, както я бях оставил. Нямах нужда от осветление, за да се настаня зад вратата и да сваля

пластмасовия предпазен калъф от острието на скалпела. Зачаках, изправен зад вратата, с вдигната, трепереща ръка. Разбирах, че не трябваше да заставам на петнадесет фута от нея, сложил ръце на масата, но не бях сигурен, че правилното действие беше да планирам нападение срещу някого, въоръжен само с десетграмов скалпел.

Чаках и се заслушах. Искаше ми се да погледна часовника си, но не смеех да сваля ръка. Стоях замръзнал на място, а секундите се точеха като минути.

Най-после чух стъпки или, по-точно, шума от тътрене и влачене на крака. Бравата прещрака и вратата бавно се отвори. Напрегнах ръката си.

[1] Обвивка на вътрешни органи. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 87

В стаята, препъвайки се, влезе Брук. Беше на два фута от мен, а светлината падаше зад гърба ѝ. Вратата се отвори по-широко и аз вдигнах ръка, готов да забия скалпела във всеки, който се появи след нея.

Не ми бе дадена такава възможност.

Преди да мога да реагирам, вратата се отвори с тласък, отхвърли назад ръката ми и блъсна главата и краката ми. Отстъпих назад, изваден от равновесие. Опитах се да се насоча обратно към вратата, все още стиснал в ръка скалпела. Но тогава внезапно някой включи осветлението и блесналите светлини ме заслепиха. Следващото нещо, което осъзнах, бе, че се намирам легнал по очи на пода, затиснат от тежестта на нечие тяло. Някой извиваше назад дясната ми ръка, а в гръбнака ми бе забито кораво коляно.

— Господи, Натаниъл — проплака Брук. — О, господи!

— Явно понятията ни за разстояние се разминават, д-р Маккормик — каза мъжки глас. — Това определено не са петнадесет фута.

Видях скалпела на пода, недалеч от мен. Нямах спомен как са го изтръгнали от ръката ми. Чух прещракването на белезници и усетих метала, вливащ се в китките ми. Мъжът грубо ме изправи на крака.

Срещу мен Брук плачеше тихо. И нейните ръце бяха прибрани зад гърба. На бузата ѝ тъмнееше скорошна червено-морава следа от удар.

Ръцете на човека зад мен опипваха тялото и тършуваха из джобовете ми. Измъкнаха мобилния телефон и магнитната карта. Ключовете от колата и портфейла ми. Сгънатите листове хартия, на които бе написана смъртната присъда на Джанет Маргулис и Кинкейд Фалк.

Мощни ръце ме тикнаха напред. С голямо усилие успях да спра, преди да се блъсна в Брук. Обърнах се и погледнах своя нападател, който, верен на обещанията си, преглеждаше менютата на мобилния ми телефон.

— Какво е това обаждане? На номер с 404?

Мълчах.

Човекът спокойно ме доближи, сложи ръка между врата и рамото ми и натисна. Цялата ми дясна половина бе пронизана от чудовищна болка, каквато никога досега не бях изпитвал. Коленете ми се подгънаха.

— Спрете! — изпищя Брук.

Той го направи.

— Какъв е този номер, д-р Маккормик?

— В една лаборатория на ЦКПЗ. — Мъчително възстанових стабилността на краката си. — Вижте проклетата маркировка на часа. Обаждах се там преди да говоря с вас.

— Защо?

Не отговорих, очаквайки лапата му отново да се заби в рамото ми. Не го направи.

— Е, няма голямо значение. Просто ще трябва да ускорим нещата от наша страна. Страх ме е, че това няма да ви се отрази добре.

Той едва ли беше най-силният и бърз човек на планетата, за който можех да се сетя, но в никакъв случай не бих го предпочел за противник. Джентълменът, който ме зашемети с вратата и ме обезоръжи по-бързо, отколкото аз успях да си поема дъх, беше поне с четири инча по-висок от мен и по-тежък само с десетина паунда. Раменете му преливаха плавно в гръдния му кош. Бе доста плешив, с черни къдрави кичурчета, заобикалящи темето му. Погледът му, уморен и премрежен, съответстваше идеално на нездравия му тен. Удивително ми напомняше на доктора, който изпълняваше асистентски функции по време на упражненията ми по хирургия в медицинския колеж. Май бяха измъкнали тоя тип от същия кръг на ада, откъдето бе изпълзял и д-р Клемънт. Или пък се бяха пръкнали от една и съща гнила матка. Господ да ми е на помощ, ако беше така. Мразех д-р Клемънт.

— Започваме ли? — попита той.

Погледнах го и видях, че държи малък автоматичен пистолет. Махна с дулото му по посока на вратата и от жеста пролича, че е прекарал доста време, боравейки с оръжия.

Двамата с Брук излязохме навън в коридора.

— Надясно — каза мъжът, когото в мислите си вече бях нарекъл „Хирурга“.

Хвърлих поглед към Брук. Ръцете ѝ бяха оковани отзад с метални белезници.

— Какво се случи? — попитах тихо.

Тя обърна глава към Хирурга, но на него изглежда не му пукаше дали разговаряме.

— Той дойде в апартамента ми, преди да успея да се махна оттам. Нямам идея как е успял да влезе. И след това се озовах в колата, на път за тук. Не зная какво става.

Стигнахме вратите на операционната и Хирурга ни нареди да влезем вътре. Прекосихме подготвителната стая, след което трябваше да преминем през още две врати, преди накрая да се озовем в самата операционна зала.

— И така, доктори, надявам се, че всичко тук ви е добре познато. Сядайте. — Той направи жест с пистолета към Брук да седне долу. — Д-р Маккормик, идете до масата и седнете на пода. — Направих го. Той прибра пистолета в кобура и извади пачка пластмасови вързалки, от ония, които полицията използва за завързване на протестиращи. Завърза глезените ми с една от тях. — Както виждате, докторе, не се шегуваме. — Прибута ме до масата, отключи едната гривна на белезниците, прехвърли я през крака на масата и отново я заключи на китката ми. След това прегледа всички колела на масата, за да се увери, че са застопорени.

След това отиде до Брук и я накара да събере крака. По-добре, отколкото ако я беше накарал да ги разтвори — поне нямаше намерение да я насилва. Не, не и той. Той беше професионалист.

Брук плъзна крака напред и Хирурга се пресегна за своите пластмасови връзки. Докато ги измъкваше от джоба си, тя здравата го ритна в лицето. Обутият ѝ в гуменка крак го уцели точно в центъра на брадата. Това явно го вбеси, защото още преди главата му да се върне в началното си положение, пестникът му се изстреля като ракета и се заби в скулата ѝ. Брук простена и се отпусна назад; аз изкресях. Хирурга не каза нищо, само сграбчи краката ѝ и ги върза стегнато.

— Защо правите това? — попитах.

Той игнорира въпроса ми, довърши работата си над Брук, след което се изправи и ни огледа.

— Сега всичко е наред — каза.

— Защо постъпвате така с нас? — попитах отново.

— Докторе, мисля, че не разбирате какво правите.

— Естествено, че зная какво правя — възразих аз, макар че все още не бях наясно със ситуацията.

— Не. Вие си мислите, че вършите нещо много полезно. Но действията ви биха навредили на много хора.

— Глупости.

— Опитах се да ги убедя да не допускат нещата да станат толкова сериозни. Трябваше много по-рано да разчистим терена. Но и те са слепи за някои неща, също като вас.

Не го попитах какво означаваше „разчистването на терена“.

— А сега, за нещастие, вие сте докторите, които знаят прекалено много.

— И какво е това, което знаем?

— Не се правете на наивен. Не знам какво точно сте намерили тук, но това вече няма значение. Това — той измъкна листата с теста за бременност на Джанет Маргулис и заявката за терминирането ѝ — има определена стойност, както разбирате много добре. — Той сгъна листата и грижливо ги прибра обратно в джоба си.

— Вие сте ги убили, нали?

— Кого? — безизразно попита Хирурга.

— Разбира се, че той ги е убил — каза Брук.

— Не съм. Убиха ги вашите приятели, брилянтните доктори, защото не бяха в състояние да схванат и овладеят ситуацията. Видите ли, аз имам опит при подобни обстоятелства. А те ме извикаха едва когато беше станало твърде късно и, за съжаление, имаше хора, с които трябваше да се разправим.

— Гладис Томас?

Хирурга не каза нищо, стоеше и гледаше с наведена глава.

— Д-р Тоубъл?

— Това беше трагедия.

— Вие сте били в дома ѝ, когато отидох там. — Припомних си колата, отдалечаваща се бързо от дома на д-р Тоубъл и номера, който не бях успял да различа.

Мълчанието му потвърди, че е бил там.

— Къде са останалите?

— Всеки със своето алиби, д-р Маккормик.

Брук изстена.

— Кой сте вие, мамка му? — извиках. Започнах да проумявам какво предстоеше и ме обхвана ужас.

— Д-р Маккормик, д-р Майкълс, разбирам, че ще ви прозвучи фалшиво, но наистина съжалявам за това, което се случи. Ако другите не бяха направили толкова грешки, ако не бяха взели толкова много неправилни решения, сега нямаше да сме тук. Но те го сториха и... — Хирурга се отдръпна назад, загледан в някаква точка зад гърба ми. — Плащат ми царска заплата, за да уредя проблемите им. Понякога получавам удовлетворение от... професията си. Но, уверявам ви, сега никак не се радвам.

— Удоволствие е да го чуем — измърмори Брук, ядосана и уплашена.

Хирурга приклепна и я загледа натъжено.

— Освен това, мога да видя нещата в по-едър мащаб. Разбирам какво се опитват да направят колегите ви, разбирам и хората, на които те се опитват да помогнат. И това е една от причините да приема тази поръчка.

— Излиза, че сте някакъв шибан светец — срязва го Брук.

Това момиче имаше характер.

— Разбира се, че не съм. Един светец би ви пуснал да си отидете. — Той се изправи. — Целта оправдава средствата, д-р Майкълс. Не се заблуждавайте, това не е някаква изкопаема максима от шестнайсети век. Това е начинът, по който функционира целият свят. Което не прави нещата по-лесни.

Естествено, че не ги прави по-лесни, когато самият ти си средството, или по-скоро когато средството е да бъдеш мъртъв.

— Вие сте убили Джанет Маргулис и Кинкейд Фалк, нали?

— Джанет Маргулис си бе отишла много преди аз да вляза в играта. А с Кинкейд Фалк е трябвало да се справят много по-рано, а не чак когато нещата тотално се объркаха. А сега моля да ме извините, но вероятно ще се зарадвате да научите, че се намирате в едно извънредно деликатно положение. Все още не е ясно какво ще сторим с вас.

Не бях особено щастлив да го науча, но се зарадвах, когато той излезе от операционната зала. За съжаление, след малко се върна.

Отвори чекмеджетата и вратите на един шкаф от неръждаема стомана. Извади оттам кутия инструменти за еднократна употреба — скалпели, ножици и всякакви други приспособления, които биха могли да ни послужат да прережем връзките, с които бяхме пристегнати. Изсипа всичко върху един поднос.

— За малко да забравя — каза. — Не бих искал да се порежете с нещо. — После си тръгна заедно с подноса.

Видях го през стъклата на залата за наблюдение. Постави подноса на малка масичка, след което изпразни джобовете си от всички мои вещи и измъкна мобилен телефон — вероятно своя собствен. Наблюдавах го да обикаля помещението, протегнал пред себе си аппарата, подобно на търсач на подземни води. Вероятно тази част на сградата бе изградена от твърде много железобетон и сигналът не можеше да стигне вътре. Погледна ни през витрината и изчезна през вратата.

ГЛАВА 88

Останахме сами. Аз — с вързани крака, с ръце зад гърба, закачен с белезници към металната маса; Брук — с ръце зад гърба, с вързани крака. Неособено обещаваща ситуация.

— Отиде си — казах на Брук, която не можеше да види какво става от другата страна на витрината.

— Не мога да повярвам, че това се случва, Натаниъл. Ужасно съжалявам, че те накиснах. Че накиснах и двама ни...

— Не ти, а аз докарах нещата дотук. — Дръпнах рязко белезниците и напънах, докато китките ми сякаш щяха да се пръснат от болка. Дръпнах отново.

— Престани, ще си счупиш нещо.

Продължих да се боря с метала, но плътта ми започна да се разкъсва. Болката изгаряше китките ми.

— Не мога да повярвам, че има хора, способни на такова нещо — каза Брук. — Проклети хирурзи.

— Мислят си, че спасяват човечеството.

— Мислят си, че ще забогатеят.

— И това също. — Стегнах мускулите на ръцете си и дръпнах отново.

— Какво?

— Нищо.

Брук въздъхна и се облегна на стената.

Усещах кръвта, капеща по ръцете ми. Огледах операционната, мониторите, изтърбушения метален шкаф.

— Брук. — Тя изглежда не ме чуваше. — Брук! — Погледна ме. — Ще можеш ли да стигнеш до шкафа и да видиш какво е останало в него?

— Но той взе всичко, Натаниъл. Този тип се грижи за всяка подробност...

— Направи го. Бързо.

Тя ме погледна за миг, после се търколи настрани и запълзя по пода в посока към шкафа. Надигна се и с ръце, прихванати зад гърба й,

отвори вратичката му. После се завъртя, за да разгледа съдържанието му.

— Нищо. Само превръзки и ластиси.

— Погледни в чекмеджетата.

Брук се извъртя и се изправи до седнало положение. Часовете, прекарани във въртене на педалите на онзи велосипед не бяха загубени напразно, тя се изправи с лекота. Хвана чекмеджето и подскочи напред, за да го отвори. Подскочи още веднъж, за да го изтегли по-напред.

Зачудих се колко ли време е изминало, откакто Хирурга ни остави сами и колко време ще отнеме вземането на решение как да се постъпи в нашето деликатно положение.

— Какво има вътре? — попитах.

— Чакай. — Тя се завъртя и погледна в чекмеджето. — Само спринцовки.

— Някакви медикаменти?

— Не мога да видя... А, да. Има лидокаин. Пълно е с лидокаин.

— Измъкни една спринцовка и повечко ампули. Има ли двупроцентен?

— Какво? Да, има.

— Ако видиш някаква епидермална, вземи я.

— За какво ти е лидокаин?

Въпросът не беше за какво ми бе нужен лидокаинът на мен, а за какво беше нужен на прасетата. Те също изпитваха болка и беше напълно възможно докторите да го използват за някаква процедура, за да могат да я понесат по-леко. Или пък искаха да имат под ръка лидокаин, в случай че по време на операция имат някакъв сърдечен проблем, аритмия или нещо подобно.

— Вземай колкото можеш повече и идвай насам.

Брук се обърна с гръб към чекмеджето и подскочи няколко инча назад, за да могат ръцете ѝ да го достигнат. Чух скърцането на търкащи се една в друга стъклени ампули.

— Побързай, Брук.

— Млъквай, Натаниъл. За какво ти е притрябвало това?

— Искам да блокираш ръката ми.

Тя ме погледна за няколко дълги секунди.

— Колко стегнати са белезниците?

— Доста.

— Не можеш да го направиш...

— Мога. Ела тук. — Колебание. — Хайде, Брук.

— Добре, добре. Нека заредя спринцовката. — Затършува наоколо. — Трябва да намеря някоя по-голяма.

След още няколко секунди я чух да отчупва върха на ампула лидокаин, пауза, докато напълни спринцовката и после още веднъж хрускането на счупена ампула.

— Не искаш да направиш това — каза тя.

— Разбира се, че не искам. Ела насам.

Събра още няколко ампули и се наведе към мен. Тялото ѝ тежко се удари в пода; главата ѝ се приземи в скута ми, но ръцете ѝ здраво държаха спринцовката и ампулите. Обърнахме се с гръб един към друг, аз бях седнал, а тя — излегната на една страна.

— В лявата ръка — казах.

— Тази ли? — Пръстите ѝ опипваха дясната ми ръка.

— Не, другата.

— Поддръж това — натика лидокаиновите ампули в дясната ми шепа. — Ще използвам много.

— Добре.

Докосна лявата ръка. Усетих пръстите ѝ да се плъзгат по китката ми. Допирът им по оголената плът ми причиняваше канска болка, но това нямаше да трае дълго. Пръстите ѝ се спряха на външната част на китката.

— Първо ще инжектирам лакътния нерв.

— Гледай да не попаднеш в някоя вена.

— Благодаря за съвета.

Количеството лидокаин, което Брук се канеше да ми инжектира беше толкова голямо, че ако случайно попаднеше в някоя вена или артерия, спокойно можеше да ми причини сърдечна аритмия с фатален изход. След като ръцете и на двама ни бяха зад гърба, нямаше начин никой от нас да види дали няма да уцели кръвоносен съд.

— Сигурен ли си?

— По дяволите, Брук, припомни си анатомията.

Заби иглата, която беше много дебела и убождането бе направо мъчително, а голямото количество медикамент се вливаше в тялото ми, подобно на разтопена киселина.

— А сега — медианния нерв. — Тя измъкна иглата и я заби точно в средата на китката ми. Издърпа я малко, промени ъгъла и заби отново.

Пак изругах и се озъбих на момичето:

— Как ли са ти дали диплома от медицинския колеж!

— Дай сега другите ампули — каза тя, без да обръща внимание на заяжданията ми.

Все ги от дясната ми ръка и ги разчупи една след друга. Вече усещах изтръпването, започнало да обхваща ръката ми.

— Побързай — казах, поглеждайки към вратата на наблюдателната зала. Слава богу, дискусията, към която се бе запътил Хирурга, явно се бе проточила. Откакто бе излязъл бяха изминали не по-малко от пет минути.

Иглата се заби в китката, непосредствено зад палеца.

— Радиалният нерв — каза Брук. Усетих отново влизането и излизането на голямата игла. — А сега ще инжектирам отново лакътния нерв. — И го направи.

Опитах да размърдам пръстите си, за да ускоря разпространението на лидокаина. Усетих натиска на иглата, забиваща се в средата на китката ми.

— Това би трябвало да е достатъчно — казах.

— Сигурен ли си?

— Да. Отдръпни се.

Тя се плъзна настрана, а после се завъртя на 180 градуса, за да може да ме вижда. Поех дълбоко въздух, раздвижих още веднъж пръстите на лявата си ръка и дръпнах с всички сили.

Болката проряза ръката ми въпреки голямото количество анестетик. Някаква кост пропука, докато ръката ми се свиваше и бавно се измъкваше от малкия метален пръстен.

— Натаниъл! О, боже, Натаниъл!

Изпружих гърба си към операционната маса. Ръката се измъкваше, макар и много бавно. Още една кост изпука. И още, и още. Местех ръката напред-назад, мъчейки се да я изскубна от халката на белезниците. Епинефринът, съдържащ се в лидокаина, би трябвало да свие кръвоносните ми съдове, но въпреки това кръвта се изливаше по пода. Усетих надигащата се в гърлото ми жлъчка и я преглътнах навътре. Ръката ми се измъкваше от халката, размествайки и чупейки

кост след кост. Движението стана малко по-лесно — предположих, че се дължи на разместените кокали и на кръвта, действаща като смазка по кожата.

Дръгнах още веднъж. Операционната маса се отмести и внезапно усетих, че съм свободен. Лявата ми ръка изскочи от белезниците, опръсквайки цялата стая с кръв.

ГЛАВА 89

Погледнах крайника си и не можах да се удържа — повърнах в скута си. Освен че голяма част от костите бяха разместени, пукнати или счупени, но и цялата китка беше, както казват лекарите, „съблечена“ — един израз, описващ много нагледно състоянието ѝ. Кожата беше свалена от китката до първите стави на палеца и показалеца и висеше наистина като полусъблечена ръкавица, изложила на показ мускулите под нея. Кървеше, но благодарение на епинефрина, положението не беше чак толкова лошо. Усещах тъпа пулсираща болка.

И рамото ме болеше — вероятно при дърпането бях разтегнал някой мускул.

— О, боже, Натаниъл... — Брук се взираше в пораженията.

— Всичко е наред.

— О, скъпи...

С дясната си ръка придърпах смъкнатата кожа обратно по ръката и китката. По белезниците, висящи от здравата ми ръка, полепнаха късчета плът и кръв. Хрумна ми, че ако преживея всичко това, десницата ми завинаги ще запази това наименование: здравата ръка.

Изправих се. Бях малко неустойчив от адреналина и главоболието и за малко да падна, докато подскачах към вратата на операционната.

— Трябва веднага да те заведем в болница — задъхано каза Брук, когато минавах покрай нея.

Отворих вратата на операционната зала и заподскачах през малкото междинно помещение към стаята за наблюдения. Когато стигнах вратата, се препънах и паднах тежко върху безчувствената си ръка, омазвайки пода с кръв. Хванах се за дръжката и успях да се издърпам отново до изправено положение. Взех ножици, портфейла си и мобилния телефон и прерязах връзката, блокираща краката ми. Бързо се върнах обратно в операционната и освободих нозете на Брук. Помогнах ѝ да се изправи.

— Да вървим — казах.

— Вземи марля и превържи ръката си.

— Нямаме време за...

— *Веднага*, идиот такъв! — Очите ѝ бяха червени и влажни.

Така че ми се наложи да се върна обратно в операционната и да потърся марля в металния шкаф. Обвих ръката, а белезниците, висящи на десницата ми, подрънкваха звучно, докато усуквах тъканта около лявата ръка. Пристегнах здраво, за да прилепя кожата до кръвоносните съдове. Имаше голяма вероятност по този начин да си докарам някоя инфекция, но се надявах, че може би, само може би, ще запазя кожата жива още някой и друг час.

— Готово — рекох.

Бързо пресякохме помещението за преобличане. Насочих се към залата за наблюдения, но Брук ме спря:

— Къде отиваш?

— Не можем да излезем.

— Какво?

— Почакай тук. — Влязох в помещението и долепих ухо до вратата, водеща към коридора. Не чух нищо, никакъв разгорещен спор между Хирурга и някой друг.

— Да вървим — просъска Брук.

— Ти върви, Брук. Аз трябва да свърша още една работа. Не съм откъснал толкова шибана плът от ръката си само за да се измъкна оттук и след това да не мога да накарам никого да повярва на приказките ми.

— Ще им се наложи да ти повярват.

— Не, няма. Много добре го знаеш. — Взех от масата скалпел и разкъсах пластмасовата му обвивка. Повърхността му бе полирана като огледало. Точно каквото ми трябваше. — Стой тук, ако искаш. Ако искаш — върви.

Внимателно открянах вратата и промуших скалпела през процепа. Завъртях го в различни посоки, така че да мога да видя отражението на по-голямата част от коридора. Нямах никой и аз отворих вратата.

Бързо тръгнах към патологичната лаборатория. Брук ме следваше, все още с вързани зад гърба ръце. На всеки десетина крачки спирах и се заслушах. Продължавах, едва след като се уверях, че не

долавям никакъв шум. Накрая стигнах до вратата на лабораторията. Никакви гласове, никакво движение. Бавно я отворих.

Осветлението беше включено и вратата към хладилната стая зееше разтворена. Отново се вслушах, но не чух нищо. Заобиколих лабораторните плотове, за да стигна до малкото помещение. Брук вървеше зад мен.

— Натаниъл — каза тя.

Спрях. Тя посочи с брадичката си към остъклен шкаф с химикали вдясно от нас. Между другите бутилки видях шише с концентрирана азотна киселина. Много внимателно отворих витрината и го взех. Току-що бях направил още една кражба.

— И тук няма никой — казах. Погледнах вътре в помещението с фризерите, където, естествено, нямаше никой. — О, не!

— Какво има?

Двете кутии с резултатите от биопсиите на свинята Антония и жената Джанет бяха изчезнали. А заедно с тях и всяка троха доказателство, която бих могъл да използвам, всяка троха, която би ни помогнала да се измъкнем.

— Изчезнали са — казах. — Всичко е изнесено.

Оставих стъкленницата с азотната киселина на лабораторния плот.

— Вземи я — каза Брук. — За всеки случай.

ГЛАВА 90

Поведох Брук обратно през коридора, после през залата за наблюдения на операционната до помещението за преобличане. До вратата имаше черен пластмасов панел. Опитах вратата. Заключена. Изругах.

Върнахме се обратно в коридора и този път се насочихме в обратната посока. Видях пред нас зелена стрелка, сочеща изхода. Последвахме знаците, докато се изправихме пред друга врата. Тя също беше заключена.

— Не... — каза Брук. — Не, не, не! — И ритна вратата, при което загуби равновесие и за малко да падне. — Не! — Ритна отново.

— Спри — рекох.

Няколко метра по-нататък по коридора забелязах червен бутон за пожарна тревога. Спомних си думите на ветеринаря Бил Дайсън по този повод и се помолих да не са променили режима от съображения за сигурност.

Мушнах стъкленницата с азотната киселина в джоба си и сграбчих чукчето, окачено до алармата. Стъклото се пръсна под удара му и какофонията започна. Сградата се изпълни с острия звук на сирените, а по дължината на коридора засвяткаха белите лампи на аварийното осветление. Шумът беше оглушителен.

— Да се надяваме... — казах, завъртях дръжката на вратата и натиснах.

Бяхме навън.

Макар и не толкова силно, колкото вътре в сградата, воят на алармата разкъсваше пурпурната калифорнийска вечер. Аварийните лампи наоколо бляскаха, разпръсквайки светлина, която се топеше в червения сумрак.

Огледах се. Непосредствено до най-отдалечения свинарник забелязах стара пристройка. По външния ѝ вид можех да предположа, че е една от малкото следи, останали от времената преди *Трансгеника* да се нанесе във фермата — с разкривени летви на покрива и олющена боя по дървените плоскости, от които бяха направени стените ѝ. От

годините на детството, прекарано в Пенсилвания, знаех, че подобни постройки много често приютяват някакви превозни средства и че в повечето случаи ключовете на тези машини си бяха в ключалките. Надявах се това да не се окажат само спомени. Надявах се превозното средство да не се окаже трактор.

— Да вървим — казах.

Тръгнахме бързо към старата барака.

Имахме късмет, защото пред сградата намерихме паркиран стар пикап, чиито ключове си бяха на място. Тук, в *Трансгеника*, може би вземаха строги мерки срещу инфекции, но не и срещу крадци на коли. Отворих вратата пред Брук и ѝ помогнах, доколкото бях в състояние, да се качи в кабината. Заобиколих отпред и се настаних на шофьорското място. Двигателят на стария форд запали.

Включих на скорост и се понесох бясно далеч от това място.

— Натаниъл — изпищя Брук.

Чух изстрелите зад нас, толкова чести, че почти се сливаха в единен екот. Предните и задните стъкла на камионетката се покриха с паяжина от пукнатини около малките дупки, появили се в тях. Наведохме се надолу. Настъпи пауза и аз вдигнах глава, за да се уверя, че не се насочваме към стена или нещо от този род. Докато се оглеждах, видях Хирурга, заел позиция за стрелба, да прави нещо с пистолета си. На земята падна пълнител, а той пъкна друг в оръжието.

Стегнах се в очакване на нова канонада, но такава не последва.

— Добре ли си? — изкрещях.

— Ъхъ.

Излязохме на калния път, който ни отвеждаше далеч от постройките. Виждах зад нас мигащите аварийни светлини. Пред нас, непосредствено до пътя, забелязах огъня на малкаклада.

— Той си отива — каза Брук, която бе извърнала глава назад. После се обърна напред и попита — А това какво е?

Не ѝ отговорих, но знаех много добре какво е то: пред нас пламтяха последните следи от историята на онова, което се бе случило с Джанет Маргулис и свинята Аби.

Когато отминахме огъня, забелязах някакъв силует на фона на пламъците. Бяла кутия.

ГЛАВА 91

Завих в посока на кладата.

— Какво правиш? — попита Брук. — Натаниъл? Какво правиш, по дяволите?!

Не й обърнах внимание. Видях Хирурга да се затичва към нас. Беше до далечния ъгъл на сградата, на около стотина метра от нас и се движеше бързо.

— Той идва. Идва! Да се махаме оттук! Какво правиш, мамка ти?! — Добре че ръцете й бяха оковани с белезници зад гърба й, иначе сигурно щеше да ме цапардоса.

След няколко секунди докарах камионетката до бялата кутия, като насочих каросерията й между нас и Хирурга. Кутията бе наполовина пълна. Отворих вратата на колата.

Брук продължаваше да ми крещи.

Дланта ми изглеждаше и се чувстваше като парче месо, прикрепено в края на ръката — отпуснато, мъртво, тежко и прогизнало в кръв — и всяко действие ми отнемаше двойно повече време, отколкото обикновено: отварянето на вратата, вземането на кутията, пренасянето й в кабината, където я изтърсих в скута на Брук, лежаща на задната седалка и сипеца проклетия. Съдържанието на кутията се разсипа по пода и страниците се нашариха с кръвта на ръката ми.

Отново проехтяха изстрели и чух куршумите да се забиват отзад и отстрани на камионетката. Сkochих в кабината без да се бавя да затварям вратата. Брук изписка; звук, различен от сквернословията, изригващи до този момент от устата й. Превключих на скорост и натиснах докрай педала на газта.

— Какво стана? Какво стана? — изкрещях. В огледалото видях Хирурга да се обръща и да се насочва към чакаща го наблизо кола.

— Простреляха ме.

— Къде? — Тя не отговори. — Брук, за бога, къде те уцелиха?

— Не знам — изпъшка. — Май в задника.

— Куршумът засегнал ли е някоя артерия?

— Не знам.

— А кост?

— По дяволите, Нат, не зная!

Млъкнах.

След пет минути стигнахме до портала на фермата на *Трансгеника*. Бях изминал няколкото мили почвен път с максималната скорост, на която бях способен. Брук се беше поуспокоила и сега само тракаше със зъби и от време на време издаваше тихи стонове, когато колата подскочаше по бабуните на пътя. Не чаках портата да се отвори и насочих камионетката направо през бавно отместващата се рамка. Стъмваше се. Забелязах, че съм успял да строша единия фар.

Бяхме изминали разстоянието от фермата до шосето доста бързо. Попитах Брук каква е колата на Хирурга. Тя каза, че е нещо обикновено, кола под наем, което ме успокои, че имаме на разположение няколко минути преднина с по-високопроходимия пикап.

— Къде е най-близката болница?

— Не знам — отговори Брук.

Погледнах лицето ѝ, докато минавахме под самотна, крайпътна лампа. Беше се сгушила в почти ембрионална поза — легнала на седалката с подвити крака и лице, обърнато назад. На вратата откъм нейната страна зееха няколко нащърбени дупки. Вътрешната ѝ страна бе опръскана с кръв.

— Има една в Гилрой, съвсем близо до Сто и първа.

— Отиваме там.

— Там ще ни намери — каза тя. — Това е най-очевидното място.

— Нямаме друг избор.

— Добре съм.

— Може би, но кървиш много силно. Има много кръв, Брук.

— Добре — въздъхна тя. — Ще видиш болницата още от магистралата. — Замлъкна за малко. — Боли.

— Не си взела лидокаин, така че ще те боли, естествено.

Вятърът от счупения прозорец разбъркваше пръснатите по пода листове.

Брук се размърда.

Колкото до мен, предполагах, че ако не получа много скоро някакво сериозно обезболяващо, нещо с по-продължително действие

от лидокаина и адреналина, едва ли ще съм в състояние да понасям болките с хладнокръвието, проявявано от Брук Майкълс.

След двайсетина минути максимално бързо шофиране стигнах до магистрала 101, качих се на нея и натиснах педала до ламарината.

Видях мигащите светлини преди да чуя сирената — те осветяваха счупения заден прозорец в бяло, синьо и червено.

— Мамка му! — рекох.

ГЛАВА 92

Брук се беше умълчала, което ме притесни. Губеше твърде много кръв, но успя да промърмори едно замаяно „Ъ?“.

— Мамка му, мамка му! Полиция.

— Добре.

— Не е добре.

Полицейският автомобил доближи задната ми броня, но аз не спрях камионетката. От високоговорителите на покрива на ленд крузъра се разнесе дрезгав глас. Шумът на вятъра, влизащ през дупките на кабината, не ми позволи да разбере думите, но не допусках полицаят да казва „продължавай да караш все така майсторски“.

Продължих да карам напред. През следващите няколко мили полицейската кола се задържа на инчове от бронята ми, докато към гонитбата се присъедини още един ленд крузър, който се долепи от лявата ми страна. Погледнах натам и видях полицая да ми маха с ръка, заповядвайки ми да спра.

— Никак не е добре, Брук — казах тихо. Тя не отвърна. — Брук!

— Ъ? — мързеливо се обади момичето.

— Остани с мен, моля те. Не се отпускай, дръж се.

Положението ѝ се влошаваше. Все още не бях много притеснен, но ако нещата продължаваха в същата насока...

Насочих колата към банката и спрях. Двете полицейски коли ме последваха. В огледалото за обратно виждане видях ченгетата да слизат от тях с извадени пистолети. Не съвсем типично за транспортен инцидент, бих казал.

Единият от тях бавно доближи камионетката, а другият остана отзад, насочил оръжието си към нас. Усетих нещо да издува десния ми джоб: стъкленницата с азотна киселина. Извадих я и я пуснах между краката си.

— Това определено не е на добре — казах си.

— Излезте от колата! — извика полицаят.

— Ранен съм! — викнах в отговор. — В колата има още един ранен човек.

— Не ме интересува! Излизайте от колата!

Ченгето от първата кола, редови полицай, заобиколи камионетката и се доближи до шофьорското място. Беше почти на самото платно, само на два фута от мен, насочил оръжието си към главата ми.

— Поставете ръцете си на кормилото, така че да мога да ги виждам — разпореди той.

Изпълних нареждането и той видя кървавата буца, която представляваше лявата ми китка.

— Какво се е случило? — Човекът беше по-възрастен от мен, вероятно в средата на четиридесетте. И не беше нервен, което определено бе добре, с оглед на ситуацията. Последното нещо, от което се нуждаех в момента, беше куршум от полицейски, тридесет и осем калибров пистолет в главата си.

— Закарайте ни в болница и там ще ви обясня.

— Натаниъл?

— Има ли някой с вас в колата?

— Вече ви казах, че има. Тя е ранена.

— Госпожо — викна той, — искам да се изправите, да седнете и да поставите ръцете си така, че да мога да ги виждам.

— Тя не може да се изправи и да седне.

По лицето на полицая мина сянка на смущение, която отлетя толкова бързо, колкото се бе появила. Той викна към колегата си:

— Робинс, на пасажерската седалка имаме ранена жена.

Другият полицай бавно заобиколи камионетката без да отмества прицела на оръжието си от кабината. Започвах да се тревожа все повече и повече. Не толкова заради губещата кръв Брук, нито заради собствените си рани, а за времето, което губехме. Обърнах се към ченгето:

— Вижте какво, полицай, и двамата сме ранени. Човекът, който...

— Млъквайте. — Другото ченге беше стигнало до пасажерската страна на кабината. Дочух звук отдясно и вратата до бедрата на Брук се отвори. Тя нададе жален стон.

— Иисусе! — рече полицаят. — Майк, тука има една ранена жена, окована в белезници. Изглежда, че е...

— Простреляна съм, идиот такъв! — каза Брук.

Ето това е моето момиче!

Полицаят от лявата ми страна започна да крещи:

— Излизай от колата! Дръж си ръцете така, че да ги виждам.

Не ми беше ясно как ще успея да отворя вратата и същевременно да държа ръцете си така, че да може да ги вижда непрекъснато. Той разреши проблема ми, като стрелна ръка към дръжката на вратата и я дръпна. В това време другият полицай викаше подкрепления.

— Полицай, с цялото ми уважение, но нямаме време за губене...

— Млъквай!

— Човекът, който извърши това...

— Млъквай! — Той беше заел стойка за стрелба, с пръст на спусъка, готов да ми пръсне мозъка.

— Аз съм лекар от Центъра за контрол...

— Не ми пука, дори да си от шибания Бял дом. Млъквай! Ще броя до три и ако на „три“ не си въвн от колата, ще те гръмна, копеле гадно!

Брей, какъв език!

Джентълменът с пистолета го навря в лицето ми и започна да брой: „Едно“. Погледнах надясно и видях другото ченге, насочило пистолета си към мен, да мести поглед между мен и Брук. Той бе по-млад от колегата си и изглеждаше доста по-възбуден. Можех да разбера защо са толкова обезпокоени — някакъв тип в стара камионетка, нашарена с дупки от куршуми, се опитва упорито да им се измъкне, преди най-после да го притиснат; после пък в колата се оказва жена, окована в белезници и с кървяща рана. Много далеч от миролюбив пътник.

„Две“.

— Полицай — каза Брук — И двамата сме лекари, работещи по един случай. Ние...

„Три“.

Започнах да измъквам крака от кабината, надявайки се оня да не ме гръмне, след като съм започнал да се подчинявам. Стъклото с азотната киселина се търкулна настрана и точно да се зарадвам, че го бях оставил долу, когато забелязах нещо. Спрях да се движа.

— Излизай от колата или ще те...

— Мамка му — казах.

Ченгето проследи погледа ми в посока към магистралата. Тъмносиният седан, който бе спрял на банкета, бързо се приближаваше на задна към нас. Още малко и се доближи толкова, че да мога да различа табелата с номера му. Започваше с „Р“. Вече имах окончателно потвърждение на подозрението си, че именно колата на Хирурга бе онази, която бях зърнал преди два дена да се отдалечава от дома на Хариет Тоубъл.

— Веднага се махайте оттук — казах на полицая. Видях, че човекът наистина не знае какво да направи. — Махайте се оттук, това е онзи, който застреля...

— Робинс! — извика по-възрастното ченге. — Върви се оправи с онзи там. Аз ще се погрижа за двамата тук. Повика ли подкрепление?

Робинс кимна и се насочи към синята кола с тромава крачка. Държеше в ръка пистолета си.

— Вън!

— Полицай, моля ви. — Започвах да се отчайвам. — Това е човекът, който ни нападна.

Видях как вратата на колата се отвори и от нея излезе Хирурга, отпуснал ръце до тялото си.

— Ръцете горе! — извика му Робинс.

Другият полицай отстъпи крачка назад и макар пистолетът му да остана все така насочен към мен, непрекъснато поглеждаше към партньора си и Хирурга. Може би човекът бе започнал да схваща, че не съм пълен боклук. Може би подозираше, че двамата с Хирурга бяхме съучастници.

— Спри на място! — викна Робинс. И, за лош късмет на младия полицай, Хирурга го послуша. Спря се на банкета, след което, побързо, отколкото можах да го проследя с поглед, падна на колене, измъквайки отнякъде пистолет. Чу се гръм и Робинс падна. Половин секунда по-късно пистолетът беше насочен към полицая до мен. Още един изстрел и тилът на ченгето експлодира.

Брук запищя.

Издърпах обратно в кабината краката си, които бяха наполовина навън и започнах да отвинтвам капачката на стъкленницата с азотна киселина. Мърморех нещо неразбрано, от сорта на „да ти го начукам, да ти го...“, а Брук продължаваше да пита какво става наоколо.

Хирурга приближи до пикапа. Няколко минаващи коли забавиха движение, но нито една не спря.

— Нат? — попита Брук. — Нат?!

— Стой там долу — казах, като че ли имаше някакъв избор.

Вратата от нейната страна беше отворена напълно, а моята — само наполовина. Хирурга доближи бавно до страната на шофьора, стиснал в ръка пистолета. Знаеше, че нямаме оръжие, а пък дори и да имахме, беше уверен, че е по-бърз от нас.

— Лоша работа — промърмори той, поглеждайки мъртвия полицаи на земята пред себе си. После вдигна ония уморени очи към мен. — Д-р Маккормик, ужасно усложнявате нещата.

Вече бях махнал капачката на азотната киселина и бавно — възможно най-бавното, на което бях способен — отмествах стъкленицата от чатала си.

— Не мислите ли, че и вие имате някаква отговорност? — попитах.

— Гаден минетчия — каза Брук.

Откъде ли жените научават подобни думи?

Той погледна бегло вътрешността на кабината, Брук и разпилените по пода документи и започна да вдига пистолета.

— Много добре съзнавам отговорността си, докторе. Сбогом.

Метнах ръка към прозореца и рязко я спрях. Струята азотна киселина се изви като дъга, забила единия си край в лицето на Хирурга. Хвърлих се долу, отгатвайки, че ще стреля в посока на кабината. Той го стори, но изстрелите прорязаха само въздуха над мен. С две ръце бутнах към него вратата на колата, блъснах го, отмествайки го назад. Той се мъчеше да почисти очите си, все още стискащ пистолета в едната си ръка. Шофьорът на минаваща покрай нас кола натисна клаксона и рязко изви, за да не го блъсне.

Завъртях контактния ключ. Добрият стар форд запали.

Хирурга изпразни остатъка от пълнителя си в каросерията на колата. Включих на скорост и натиснах педала на газта докрай. Докато ускорявах по банкета, успях да закача задната част на колата му и силата на удара захлопна вратата откъм Брук.

Протегнах безчувствената си ръка през прозореца и придърпах вратата. Докато я затварях, видях в огледалото Хирурга, изправен наред банкета, притиснал две ръце към лицето си.

ГЛАВА 93

— Кървиш — каза Брук. Главата ѝ почиваше на бедрото ми, а очите ѝ бяха взрени в моето лице.

— Знам. По ръката ми не остана кожа.

— Не там. Рамото ти. Май те е уцелил.

Едва когато го каза, усетих болката и влагата по гърба си. Но все още бях жив и дишах, затова предположих, че куршумът не е засегнал белия ми дроб. Нямахме как да не съм жив — магистрала 101 определено не водеше към рая. Може би към ада, но пък аз бях от добрите момчета, нали така?

Тя затвори очи.

— Губя много кръв, Нат.

— Знам. Дръж се. — Пропътувахме още една вечност. — Сигурно пак ще ни спрат. Мислят, че ние сме пречукали ченгетата. — Брук не каза нищо и аз трябваше да запълня мълчанието с тихи проклетия.

Вятърът със свистене нахлуваше през дупките на предното стъкло и вратите. Запитах се на ум: *как, по дяволите, бях стигнал дотук?* Бях прострелян. Брук също бе простреляна. Само преди две седмици най-сериозните ми проблеми бяха жегата и влагата в Балтимор. А сега, ако бях хазартен тип, бих заложил две към едно, че няма да се измъкнем живи от тази каша.

— Всичко ще бъде наред — промълви Брук, като че ли четеше мислите ми.

— Дали?

Подобни риторични въпроси са много добри, защото оставят поле за всякакви отговори. И Господ, ако Го има, реши да ни отговори. Видях вляво пред нас голяма сграда със зелени светещи букви, образуващи името „Болница на милосърдието Гилрой“.

— Пристигнахме — казах и отбих към следващия изход от магистралата.

ГЛАВА 94

Появата ми в спешното отделение не предизвика никаква по-специална реакция, макар че всички шумове стихнаха в мига, когато се дотъртрих през вратата. Можех да си представя картинката, открила се пред очите на сестрата на регистратурата — окалян, небръснат мъж с кървава превръзка на лявата ръка, викащ за носилка.

Спомням си, че бях наобиколен от хора, които искаха да ме сложат на легло. Разблъсках ги и тръгнах обратно към автоматичните врати, викащ непрестанно за носилка.

Върнах се до пикапа и отворих вратата откъм страната на пътника. Пред мен се откри обляното в кръв дупе на Брук. Вгледах се, но не можах да открия къде я беше ударил куршумът. Сложих ръце на бедрото ѝ и зачаках.

— Всичко е окей — казах. — Окей.

След тридесет секунди се появиха двама младежи, търкалящи помежду си подвижно легло. Следваше ги млад доктор.

— Какво се е случило? — попита той.

Казах му, че Брук е ранена. Санитарите я настаниха на носилката, след което докторът се обърна към мен и попита:

— А вие?

— Мисля, че и аз съм ранен. Не много зле. Освен това, ръката ми... — Вдигнах я и му я показах.

Пое я за малко, после пак се насочи към носилката.

— Брук?

Тя надигна глава и му отправи ангелска усмивка:

— Джайме.

— Какво се е случило? — Той ме погледна, после отново се обърна към нея.

Санитарите тръгнаха да вкарват носилката с Брук вътре. Джайме, който беше притеснително привлекателен, ги последва. Натаниъл, чиито рани бяха почти толкова лоши като на Брук, бе оставен сам.

— Хей — викнах след тях. — Някой трябва да ми помогне да събера това. — Посочих кутията с папките.

— Оставете ги. Влизайте вътре — каза през рамо Джайме.

— Не.

Той поклати изваяната си брадичка и разпореди на единия от санитарите да ми помогне, а самият той зае мястото му на носилката.

— И, ако може, без полиция — казах.

— Вече са ги извикали.

Така да бъде, казах си. Обърнах се обратно към камионетката и помогнах на санитаря да приберем по-бързо папките.

Едно от хубавите неща на кръвта е, че изглежда много драматично, така че не се наложи да чакаме някой да ни обърне внимание. Естествено, тогава не можех да си дам сметка дали се погрижиха за нас толкова бързо заради кръвта или поради това, че Брук и Джайме изглежда са имали нещо общо в миналото.

Сега двамата си бърбеха мило. По-точно казано, Джайме беше онзи, който приказваше.

— В бедрото ли си ранена? — Чух ножиците, срязващи джинсите на Брук. Джайме цъкна с език. — Колко жалко. Все едно да обезобразиш *Давид* на Микеланджело.

Тя се разсмя — изтощена, но искрена, запленена от очарователния д-р Муньос. Добре де, знам, че ревността, която ме пронизваше, беше неуместна. Искам да кажа, че имах по-сериозни проблеми, за които да се притеснявам — полицията, която всеки момент щеше да се появи и да започне да задава въпроси за тази бъркотия, а и за касапницата на магистралата. Би трябвало да се притеснявам и за състоянието на лявата си ръка, но истината беше друга — ревност.

Към мен доближи друга лекарка. Беше по-възрастна, някъде около петдесетте и изглеждаше много строга. Двамата с нея със сигурност не бяхме спали заедно, затова тя не спомена нито прекрасното ми дупе, нито прекрасното ми рамо, нито прекрасната ми ръка.

— Моля ви, само ме превържете — казах аз. — Сложете превръзка на рамото.

Тя премигна изненадано, когато свали последния пласт марля от ръката ми.

— Трябва да ви види хирург — каза.

— Превържете я. Бързо. Трябва да вървя. И докарайте тук някой с клещи за метал.

— Повикала съм ги вече. Д-р Маккормик, настоявам да...

— Превържете проклетата ръка.

Бърборенето в съседната клетка затихна. Пресегнах се и отместих завесата. Джайме гневно обърна глава към мен, възмутен от инвазията. Брук беше покрита с чаршаф, оставящ открит разголениа ѝ задник. Срязаните джинси бяха смъкнати към глезените ѝ.

— Виждал съм вече този задник, докторе — казах на Джайме. Брук, за нейна чест, не каза нищо. — Трябва да вървя, Брук.

— Защо?

Погледнах Джайме и докторката — д-р Саксън, според служебната значка, окачена на престилката ѝ — която се грижеше за мен.

— Налага се да тръгвам. Трябва да намеря нещо, преди всичко да хвъркне във въздуха.

Брук не се възпротиви. Само обърна глава към мен, погледна ме и каза:

— Пази се.

— Моля ви, превържете ръката и бинтовайте рамото ми колкото е възможно по-бързо — помолих д-р Саксън. — Ако не го сторите, ще тръгна веднага.

— Трябва да подпишете...

— Зная. Давайте бумагите.

Тя се обади да донесат формулярите, с които щях да освободя болницата от всякаква отговорност за отказа ми от лекарска помощ. Джайме Муньос понечи да дръпне обратно завесата, но го спрях.

— Трябва ми кола — рекох, без да свалям очи от Брук. Тя кимна разбиращо. Бог да благослови това момиче.

— Джайме, дай ключовете от колата си на д-р Маккормик.

— Какво? — Той изглеждаше побеснял.

— Той се нуждае от колата ти. Дай му ключовете.

— Но защо? — Дватамата с д-р Саксън се спогледаха.

— Не можем да ви кажем. — Доста прозрачният подтекст беше, че е много важно. Можеше ли да откаже? Бившата му любовница бе ранена; кавалерът ѝ е осакатен и целият омазан с кръв. Очевидно не се

укриват, след като Брук ще остане, за да се обяснява с полицията. Освен това, бях сигурен, че д-р Муньос си въобразяваше, че ако се съгласи, това може да бъде още една възможност за сближаване с прелестната Брук Майкълс.

Не трябваше да казвам, че съм виждал задника ѝ.

— Моля те, Джайме, много е важно. — Тя сложи длан върху ръката му.

Д-р Муньос въздъхна. После смъкна ръкавиците си и мушна ръка в джоба, откъдето на бял свят се появи верига с ключове. Откачи няколко от тях и мушна останалото в здравата ми ръка.

— Колата е черен „мустанг“, паркиран точно пред спешното отделение. — Посегна пак да дръпне завесите, но аз отново го спрях. Този момък щеше да ме пречука, ако не изчезнех бързо.

— Брук, погрижи се документите на всяка цена да стигнат до полицията. Постарай се да им обясниш колко са важни. Не знам какво точно е останало в папките, но все пак...

Тя кимна. Джайме изчака още малко, след което най-после можа да дръпне завесата. Този път не го спрях. Чух как Брук му каза: „Благодаря ти“, след което не чух никакви гласове.

Д-р Саксън приключи с превръзката на ръката ми, разкопча ризата и заголи рамото ми.

— Имате късмет — каза, докато почистваше около раната. — Само ви е одраскало и вече се е покрило с коричка. Само ще го промием и ще ви сложа няколко лепенки...

— Чудесно. Щом е така, значи няма нужда сега да ме превързвате. — Започнах да обличам ризата си. — Много ви благодаря — казах на лекарката, която вдигна ръце в ням жест на капитулация. С извинителен тон допълних: — Ужасно бързам.

— Всички бързат, д-р Маккормик.

Но не и колкото мен, госпожо.

Една сестра донесе документите, които трябваше да подпиша, за да снема отговорността от спешното. Погледът ѝ се закова на белезниците, които все още потракваха на дясната ми китка, докато подписвах.

Чух някаква суматоха в края на коридора. Промуших глава през пердето и погледнах натам. Двама полицаи разпитваха друга медицинска сестра. Скрих се обратно в клетката и попитах:

— Има ли друг изход оттук?

— Ами, коридорът заобикаля. — Саксън бе видимо смутена. — Точно отзад има изход към болницата.

— Кажете на ченгетата, че съм отишъл в хирургията.

Проврях се през пердетата на съседната празна клетка. Чух зад себе си гласа на Брук:

— Пази се, Нат.

Бих искал да я взема със себе си.

Отправих се към края на коридора, преминавайки от клетка в клетка. Някои бяха празни, други приютяваха хора — като че ли предимно мексиканци, които ми отправяха съзаклятнически погледи, докато минавах покрай леглата им. Най-после стигнах до дъното му. Бързо погледнах къде са полицаите и ги видях да беседват с д-р Джайме Муньос, който изглеждаше видимо раздразнен.

По-добре той, отколкото аз, казах си. След това завих зад ъгъла.

Вече на паркинга, натиснах бутона на дистанционното за колата и чух двойно бипкане някъде от дясната си страна. Мустангът беше паркиран в дъното на паркинга, по средата на две паркоместа. Бедният Джайме, беше го оставил там за по-сигурно, а сега някакъв еднорък тип щеше да му го отмъкне за едно кръгче. Сигурно беше много хлътнал по Брук.

Колата му наистина беше чудесна — само на една година, с осемцилиндров V-образен двигател и мощност над 300 коня. И, за мое нещастие, с пет скорости. Добре че умеех да придържам кормилото с колене.

Вмъкнах се вътре, включих четири и половина литровия двигател и превключих на първа. След минута бях на магистралата, забил скоростта на около деветдесет^[1]. *На кой му трябва лява ръка!?*

След като подминах Сан Хосе, спрях на паркинга на крайпътен супермаркет. В батерията на мобилния ми телефон мъждукаше искрица живот, точно колкото за едно обаждане.

— Трябва да те видя. Къде си?

Отсреща настана тишина, докато тя обмисляше и премисляше решението си. После въздъхна и ми каза да отида при нея в

университета.

[1] В случая — 90 мили/час или около 145км/ч. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 95

Оставих мустанга на паркинга на медицинския колеж, недалеч от мястото, където бяха разбили колата ми преди два дена. Може би тогава трябваше да усетя, че мястото е прокълнато, да си взема поука и да се махна далеч оттук. Но сега, с оглед на нещата, които щяха да се случат, не виждах никакви „може би“.

Измъкнах се от колата.

Постройките, заобиколили паркинга, конструкцията на повечето от които издаваше вкус към нововъведенията, изглеждаха различно посред нощ. От екзоскелетите им бликаше светлина, която им придаваше вид на космически кораби, отнесени в някое затънтено кътче на галактиката. Наоколо цареше дух, напомнящ ми много силно за Артър Кларк^[1].

Видях я в другия край на паркинга — бе седнала на капака на сребристото си BMW, пушеше и изглеждаше великолепно в прилепналите панталони цвят каки и кашмирения си пуловер. До нея лежеше скъпа ръчна чанта. Сцената би могла да бъде реклама от модно списание, нещо, рекламиращо независимите жени, съзерцанието или каквото можеше да внуши някой, кацнал на капака на бавареца. В първия момент се изненадах, че все още пушеше, но после си припомних, че по този начин овладяваше стреса. Няколко цигари по време на финалите, няколко — когато се разделяхме, все ситуации от този род. Загаси цигарата, когато я доближих.

— Не бих искал да те прекъсвам — казах.

Запази мълчание, докато оглеждаше бинтованата ми ръка, кървавата риза и подрънкващите белезници. После метна чантата си на рамо и рече:

— Да повървим.

Тръгнахме през кампуса на медицинския колеж, по виеща се успоредно на автомобилната алея пътека. Редките минаващи коли разкъсваха тъмнината със светлините на фаровете си. Ейлийн зави по една от по-малките пътечки, която пресичаше няколкото акра с дървета, обграждащи кампуса. Някога двамата с нея често бяхме

избирали това място за разходка по време на почивките между лекциите и занятията в библиотеката, за разговор, прегръдка или само да подържим ръцете си.

Наоколо цареше пълна тишина, нарушавана само от шума на вятъра, промушващ се сред големите клонести дъбове и случайното подрънкване на белезниците. Прихванах с ръка свободния им край.

— Ейлийн?

Очите ѝ бяха сведени към земята.

— Ейлийн?

— Никой не е предполагал, че ще се случи нещо такова — тихо рече тя. — Никой не допускаше, че нещата ще стигнат толкова далеч.

— Защо тогава не спряха?

Тя ме погледна за пръв път, откакто се бяхме срещнали, но не каза нищо.

— Хубаво, какво ще правим тогава? — Тя пак не отговори. — Свинята не беше болна, нали?

— Не беше.

— Но аз разговарях с един от ветеринарите там, в Гилрой. Той каза, че Аби и поколението ѝ са били заразени.

— Казал го е, защото ние му казахме така.

— Защо?

— Защото първоначално и ние мислехме така. Това беше най-вероятният сценарий.

Минахме през кактусова градина, скрита между дъбовете — огромни сагуаро, бодливи круши, юка. Проклет да съм, най-последно разбрах накъде ме води.

Пътеката ни изведе на асфалтиран правоъгълник с размера на половин игрище за баскетбол. В единия му край се издигаше постройка, масивна гранитна конструкция с бронзови врати и два бели мраморни сфинкса, кацнали от двете страни на стълбището. Беше мавзолеят — мястото, където почиваха тленните осанки на основателя на университета, съпругата и сина му. По време на учебната година винаги се намираше някоя и друга двойка, търсеца усамотение наоколо или пък шепа вещици, опитващи се да призват духа на Уика^[2]. Сега, обаче, бе лято и мястото пустееше, въпреки че по стъпалата все още личаха следи от боята.

Ейлийн и аз бяхме идвали често тук. Седнахме на стъпалата. Тя кръстоса нозе и се обърна към мен.

— Натаниъл, ще съм ти много задължена, ако ми кажеш какво, според теб, се е случило.

— Защо?

— Защото аз ще ти кажа какво наистина се случи.

— Мисля, че съм много близо до истината.

— Вероятно си. Ти си много умен човек, така че не е изненадващо.

— За теб е изненада, обаче — казах немилостиво аз.

— Не аз. Други хора бяха изненадани.

— Ото и Иън.

— Да.

Долових чувството, което бе съществувало преди десет години и което предстоеше да задушим окончателно на това място. Поех дълбоко въздух и започнах.

— Добре. Предполагам, че всичко е започнало от д-р Фалк, който е дошъл тук с грандиозната идея, идеята, над която е работил през целия си живот — да използва животински органи у хора. Той е на прага да реализира ксенотрансплантация. Университетът се влюбва в идеята му, инвеститорите също се влюбват. Той довежда със себе си своя син Кинкейд Чарлз — Кей Си — който е бавноразвиващ се и не може да живее извън семейството. Дават му работа като санитар в болницата. Някъде по това време Кинкейд среща своята приятелка — Гладис Томас. Междувременно Фалк старши е погълнат от работата си в лабораторията. Успява да създаде свински органи, на които липсват идентифициращите ги захари и протеини, невидими за имунната система на реципиента. Появява се съответната статия. Предполагам, че някъде по това време се заквасва и работата с *Трансгеника*. Появява се Иън, дошъл от борда на директорите на фирма за управление на рисков капитал, решила да финансира цялата сделка. Ти го срещаш, светът спира да се върти, камбаните звънят и хор от ангелчета пее химни за истинската любов...

— Натаниъл...

— Защо, не е ли било точно така?

Тя изглеждаше притеснена.

— Както и да е. По някакъв начин Фалк успява да убеди семействата на неколцина пациенти с мозъчна смърт да предадат близките си същества на медицината и науката. Трансплантира новите перфектни органи на тези хора. Съвсем нормално е, че Кинкейд е назначен като санитар, болногледач или нещо подобно към тях. Всичко е чудесно, докато Кей Си не изнасилва една от жените.

Потърсих някаква реакция в очите на Ейлийн, но черните ѝ ириси оставаха невъзмутими. Сенките, които лунната светлина хвърляше по лицето ѝ, го прорязваха като бръснач.

— Фалк не може да спре работата. Вече се е ангажирал с инвеститорите, заложил е на проекта цялата си научна репутация и е обхванат от идеята, че може да спаси човечеството. Да рискува всичко само заради едно дребно изнасилване? Няма начин. А пък и насилник е собственият му син, кръв от кръвта и плът от плътта му. Но пък и не е възможно да продължават да държат таралежа Кей Си в гащите си, така че Фалк се пооглежда, сега се за приятелчето си Рандъл Джеферсън в Балтимор. Човекът има няколко приюта за умствено изостанали. Фалк прави дискретно предложение, а Джеферсън е радостен да помогне, след като няма да му струва нищо да приюти беглеца, син на приятел. От доста време той дои щатския бюджет за един господ знае колко мъртви пациенти и с лекота ще скрие Кинкейд под самоличността на един такъв покойник — Дъглас Бюканън. Казва на Фалк да го изпраща и хоп — Кей Си е доставен в Балтимор. Някъде по това време, обаче, се случва още нещо: оказва се, че Джанет Маргулис е бременна.

Погледнах Ейлийн за някакво потвърждение на думите ми, но тя отново не реагира.

— И така, Джанет. Джанет чака дете. Това вече сериозно ще навреди на популярността на проекта, така че Фалк добавя малко стафилококи във венозните системи на момичето. Тя умира. Никой не задава въпроси. Колко пъти се е случвало, Ейлийн? Изнасилванията?

Най-после се раздвижи. Пое леко въздух.

— Поне пет пъти. Разгледахме всички ленти от архивите. Слава богу, правил го беше само с Джанет. Тя му е била нещо като любимка.

— Късметлийка. Както и да е, те започват да се притесняват, че Кинкейд може би е прихванал нещо чрез сексуалните си контакти с девойката. И би трябвало да са се разтревожили, че при неговата

хиперсексуалност бързо ще го разпространи около себе си. Как се справям дотук?

— Много добре, Натаниъл.

— Оттук нататък нещата започват да се объркват. Преди около две седмици възниква огнище на зараза сред общността на бавноразвиващите се в Балтимор. Почитаемият д-р Джеферсън се опитва да осуети разследването на компетентните органи там, на Изток — имам предвид себе си и моите колеги — за да даде време на своите приятели тук да решат как да се оправят. Те не са сигурни дали епидемията има нещо общо с Кинкейд, или не, но във всеки случай са разтревожени. Когато ние — компетентните органи — започваме да стесняваме кръга на заподозрените около Кинкейд, те реагират. Някой убива сина на Фалк, изтърбушва вътрешностите му и ги изпраща тук за анализ. — Спрях за момент. — Кой уби Кинкейд? Кой извади каранцията му?

— Някакъв доктор от Балтимор.

— Рандъл Джеферсън?

— Той трябва да е бил. Той правеше биопсиите и рутинните прегледи месеци наред.

— На кого се изпращаха за анализ? Кой получаваше биопсиите?

Не отговори.

— Кажи ми кой. Важно е. Това определя кои са съучастниците.

— Тя отвърна поглед от мен. И тогава разбрах. — О, не, Ейлийн! По дяволите! Защо?

— Не знаех какво представляват. Давах ми някакви тъкани и ми казваха да ги анализирам. *Не знаех*, Нат.

— Не си знаела — повторих. И аз не знаех какво да правя сега, когато се оказа, че Ейлийн Чен е дълбоко затънала в тресавището на тази бъркотия. Беше отвратително.

— Както и да е — продължих историята си аз. — Стигаме до момента, когато бях изритан от Балтимор, задето настъпих прекалено много мазоли — предимно на Рандъл Джеферсън — и изпратен тук да разследвам крехката нишка, водеща до Гладис Томас. Разговарям с нея и тя ми разказва, че познава Кинкейд. Някои хора подушват присъствието ми, узнават, че съм разговарял с нея и момичето умира. Следата престава да бъде толкова крехка.

Ейлийн седеше като вкаменена.

— Останалото сигурно го знаеш. Копелето, което са наели да свърши мръсната работа — да убива бавноразвиващи се хора, да изкормва кучета — тръгва по следите ми. Надявам се, че в момента се намира в полицейския участък, неспособен да види върха на носа си и се оплаква, че е бил нападен от един луд човек на име Натаниъл Маккормик.

Замълчахме за малко, всеки загледан в очите на другия. Ако това се бе случило преди десет години, ако бяхме на същото място, най-вероятно щяхме да притиснем лица. Бих искал да не ме бе довеждала тук.

— Влюбен ли си в нея? — попита Ейлийн, вероятно за да прекъсне неловкото мълчание.

— В кого?

Не отговори, само промълви:

— Много е красива.

И има курум в задника си, Ейлийн.

— Те са убили д-р Тоубъл — казах аз.

Тя се усмихна с измъчена, нещастна усмивка:

— Помислих, че никога няма да го споменеш. А отговорът на въпроса ти е „Да“. Те убиха Хариет.

— Защо?

— Защото тя щеше да ти каже същото, което ти току-що ми разказа.

— Значи това е истината, така ли?

— Това е историята, в която вярват всички. Е, почти всички.

— Как го направиха?

— Не знам точно. Предполагам, че са й инжектирали дигоксин. Мисля, че... Питаха ме какво е здравословното й състояние. Знаеха, че има слабо сърце.

Дигоксинът е лекарство, което се използва за стимулиране на слабо сърце, за да може то да бие по-силно и е много полезно за хора, страдащи от сърдечна недостатъчност. Д-р Тоубъл имаше това лекарство в аптеката си. Но ако дозата е прекалено голяма, сърцето започва да бие твърде силно, започва да се нуждае от твърде много кислород. Главната помпа на човешкия организъм започва да изгаря твърде бързо горивото си и накрая болният умира от сърдечен удар.

— Ще поискам съдебните лекари да направят анализи за наличие на дигоксин.

— Да — каза Ейлийн.

В този момент очаквах да ми каже каква е цялата истина, онази скрита същност, в която никой друг не вярваше или не познаваше. Според мен бе идеалният момент за подобно признание. Но тя само въздъхна и се изправи на крака.

— Вече не харесвам това място. А някога толкова го обичах. Намирах го за тихо и спокойно, но сега...

Тръгна напред и аз я последвах. Не исках да прекъсна нишката на разговора. Затова я попитах:

— Защо ми помогна?

— О, Натаниъл, по хиляди причини. — Отново ми подари тъжната си усмивка. — Те убиха д-р Тоубъл. И после... ами, искаха да убият и теб. И щяха да убият д-р Майкълс, ако не бяхте успели да ги спрете.

— Сериозно ли, Ейлийн? Не мога да повярвам. — Тя потрепери. Аз попитах: — Как разбра за Хариет Тоубъл? Не вярвам някой да ти е казал каквото и да било.

— Ако си спомняш, ще се женя за Иън.

Правилно. Събитие, което ще бъде отразено в светската хроника.

— И възнамеряваш да отидеш в затвора заедно с него?

Тя се разсмя с неподправен, весел смях, онзи смях, който някога ме караше да се топя от щастие.

— В никакъв случай. Напускам страната. Заедно с Иън. — Усмихна се отново. — За щастие, той е натрупал достатъчно пари, преди да се замеси в тази история.

Ако бях чувствал някаква нежност и привързаност към Ейлийн Чен — а трябва да си призная, че през последните няколко дена нееднократно ме бяха обземали подобни усещания — в този миг те бързо се изпариха. Наистина ли тя щеше да се окаже такава, каквато я бях виждал през последните години — коравосърдечна? Искате да направи нещо добро и дори *правеца* добро, но корава, корава и егоистична?

— Но той носи отговорност за всичко това, за тези убийства... — Поклатих изумено глава. — И какво ще каже, когато научи, че ти...

— Иън не знае, но не се притеснявам дали ще научи. Той ме обича въпреки всичко.

Като мен, помислих си. Боже, тази жена беше като отрова.

— Обичаш ли го?

— Наистина ли искаш да знаеш?

Да, по дяволите, искам! Но на глас казах:

— Въобще не ми пука, Ейлийн.

— Браво на теб, Нат. Най-последно си пораснал.

Да ти го начукам, рекох си наум.

— И така, какво се случи всъщност? Защо това, което ти разказах и в което вярват всички останали, е погрешно? — Вече бяхме излезли от тъмнината на дърветата. Ейлийн се поспря под една улична лампа.

— Знаеш много добре какво. Ти го открадна от офиса на д-р Тоубъл.

За миг спрях и се замислих дълбоко. Може би координацията ми не е толкова добра, колкото си мисля.

— Последователността. Онзи хибрид между *Джунин* и ХИВ.

— Точно.

— Разбирам. И прасето не е източник на този патоген.

— Напълно вярно.

— Тогава може би ще се радваш да научиш, че вече го потвърждаваме в Атланта. — Ейлийн не трепна, нито пък каза нещо. Почна да ми идва много. — Слушай, скъпа, да свършваме с глупостите. Каж ми какво се случва тук.

— Сигурен ли си, че искаш да знаеш?

— Не се ебавай с мен, Ейлийн, не се дръж покровителствено. Разбира се, че искам да зная. Д-р Тоубъл знаеше, тя го беше открила и затова беше убита.

— Тя не само го намери, Натаниъл, тя направи нещо повече — създаде го.

[1] Сър Артър Кларк, британски учен и писател фантаст, роден 1916 г. Автор на „Космическа одисея“ и др. — Бел.прев. ↑

[2] Неопаганистко религиозно учение, основано през 1954 г. от британеца Джерълд Гарднър. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 96

Ейлийн извади дебела папка от чантата си и ми я подаде. Отново тръгна напред и заговори.

— Някога, през 96-а, Хариет е работила върху ваксина срещу ХИВ...

— И преди това е работила над това. Спомняш ли си, че за кратко работих в нейната лаборатория.

— През 96-а тя започна да получава първите сериозни резултати при опити с примати — продължи Ейлийн. — Но се натъкна на препятствия. Сериозни, при това. Не беше в състояние да предизвика енергична имунна реакция у реципиентите, които, въпреки ваксината, продължаваха да развиват инфекция с маймунски вариант на ХИВ. Тогава на Хариет ѝ хрумна да съчетае някои от протеините в клетъчната ципа на други вируси с някои елементи от ХИВ, за да предизвика по-бърза и силна имунна реакция. Направи експерименти с много видове вируси — потенциални кандидати, но най-добрите резултати се получиха при...

— О, не — казах. Вирусите бяха моя територия; знаех накъде води всичко това.

— Най-добрата реакция се получи при някои аренавируси. Хариет се спря на *Джунин*, който, както знаем от по-предишни изследвания, предизвиква ефикасна имунологична реакция. Тя успя да присади гените от клетъчната му ципа върху вируса на ХИВ, така че новият... организъм... имаше и двата типа повърхностни протеини. И така, опитите с примати започнаха да дават много добри резултати, но Хариет нямаше късмет и все не успяваше да получи възможност да проведе опити с хора, макар че всички изглеждаха много заинтригувани от перспективата да бъде създадена ваксина срещу СПИН.

— И все още са, Ейлийн.

— Благодаря за позицията на общественото здравеопазване — скастри ме тя. — Хариет зарязва проекта за известно време и тогава аз се появявам в лабораторията. После срещаме Ото Фалк. По-точно, аз

срещам Ото Фалк, защото Хариет вече го познава от Балтимор. Фалк прави своите опити със свине, успява да модифицира органите им и публикува статия в „Сайънс“, в която съобщава част от предварителните си резултати. След което предлага на Хариет брилянтната си идея с мозъчно мъртвите пациенти.

— Лъжеш, Ейлийн.

— Всичко е документирано. Е, може би не всичко, но има достатъчно материал, за да успееш да сглобиш нещата.

— Не мога да повярвам. — Папката в ръката ми натежаваше все повече.

— Хариет реши, че идеята на Фалк е добра. Видя в нея възможности и за своята работа по ваксината. Ото наистина искаше да я включи в екипа — бяха работили заедно преди това, а пък и тя щеше страшно много да допринесе за авторитета на проекта. Тя, разбира се, съзнаваше това и затова поиска съответна цена за участието си.

Очаквах падането и на другия ботуш, но в играта, която сега играехме двамата с Ейлийн, тя само предлагаше информация, а после отказваше да я достави. Не каза нищо повече, но аз и без това знаех каква е била цената на д-р Тоубъл, част от мен съзнаваше, че старата ми наставница е способна на такава постъпка. Аргументите ѝ са били същите, като тези на Ото Фалк: един живот може да спаси хиляди, милиони други. При болести от рода на СПИН статистическите манипулации можеха да бъдат изключително съблазнителни.

— Джанет Маргулис. Жената, която Кей Си е изнасилил. Това е била цената за нейното участие.

— Да — потвърди Ейлийн.

— И какво се случи? Откъде дойде вирулентността?

— Не зная. Никога не съм била част от екипа на Хариет за ваксината. Доколкото ми е известно, тя вършеше сама цялата работа. Разбрах за това, само защото намерих папките. Тогава се обърнах към д-р Фалк.

— И какво каза той?

— Ото беше изненадан, естествено.

— Но той е знаел още от самото начало.

— Да. Трябвало е да знае. Той беше човекът, който извърши мнимата операция на г-ца Маргулис. Отвори я, но остави черния ѝ дроб непокътнат. После каза на екипа, който беше тогава в

операционната, че Джанет Маргулис остава като негативна контролна проба. Никой, освен него, не знаеше истинското име на пациентката. Лицето ѝ беше покрито. Всички записи бяха прибрани и запечатани, за да не узнае никой кой е бил контрола и кой — не. По този начин никой не можеше да знае, че на Маргулис не са били присадени свински органи; предполагаше се, че и тя, като всички останали, е част от експериментите с трансплантации.

— Но тя не е била.

— Не.

— Не е била негативен контрол...

— Разбира се, че не.

— Била е част от тестове на ваксина.

Ейлийн кимна.

— А защо не са направили официално опитите с ваксините? Отделно от експериментите с трансплантирани органи?

— Само си представи, Нат — разсмя се тя. — Това щеше да бъде много по-лошо, отколкото ако нещо се случеше с ксенотрансплантациите. Бяхме подготвени, че нещо може да стане при опитите с тях. Бяхме предвидили всички рискове и си бяхме осигурили разрешение за всяка стъпка от действията си. Никой не беше санкционирал изследванията на Хариет, ако можем да ги наречем така. Те не бяха нито детайлизирани, нито контролирани. Тя просто искаше да тества някои базисни положения на хипотезите си. Никога нямаше да публикува резултатите, щеше да ги използва само за да потвърди или отхвърли предположенията си, а едва по-късно щеше да направи постъпки за истински експерименти. Всичко се вършеше много прикрито, както вероятно си представяш. Дори Иън не знае всички подробности. Ако нещо беше излязло наяве...

— Всичко щеше да тръгне на зле — допълних. — Но и сега всичко тръгна на зле.

— Вярно. Но все още никой не разбира колко кофти неща можеха да станат.

— Така стават тия работи, нали?

— Предполагам. Съжалявам, Нат. Разбирам, че ти е тежко заради Хариет. И на мен ми беше много тежко.

— Трудно ми е да преглътна всичко това.

— Зная.

— Трудно ми е да го повярвам.

Ейлийн замълча, аз — също. Но както вече казах, имах сериозни проблеми. „Размазан“ би било много точно определение на състоянието ми. Зашеметен, съсипан, изтърбушен. Хариет Тоубъл, която бе мой непоколебим защитник през всичките тези години, която мислех за по-голяма светица от самия Иисус, се оказа не по-добра от Ото Фалк. Нищо чудно, че двамата се бяха съединили в нечестивата си прегръдка.

— Не мога да повярвам, че д-р Тоубъл би позволила Кинкейд да остане извън контрол.

— Не го е направила. Тя си мислеше, че Кей Си наистина е изчезнал. Смяташе, че експериментът се е провалил. Така и не узна, че Джанет Маргулис е била съзнателно умъртвена. Фалк беше този, който взе решението. Предполагам, че той лично е вкарал стафилококите във вените ѝ. Той уреди изчезването на сина си. Нямахше доверие на Хариет.

— И затова ти, а не тя, си била помолена да анализираш пробите от биопсиите му.

— Да.

— Съжалявам за това.

— И аз.

— Би могла да кажеш не.

— Да, бих могла, Натаниъл. Но не го направих. И сега плащам за това.

Наистина си плащаше, макар че единствено онзи, който е нейде там горе, може да каже дали цял живот в изгнание е правилната цена за това.

Положих всички усилия да се успокоя, да се откъсна от мислите за д-р Тоубъл и да се съсредоточа върху информацията, която бях получил от жената пред себе си. Нещата все още не ми бяха ясни.

— Но това, което видяхме в Балтимор, не беше СПИН. Освен ако *Джунин-ХИВ* вирусът не е мутирал...

— Аз мисля, че го е направил. Или пък е заимствал механизма на размножаване от някакъв друг вирус в Кинкейд, нещо съвсем безобидно. И е започнал да действа.

— Как?

— Кой знае? Може би ХИВ-частта на вируса е отслабила имунната система и е позволила на частта *Джунин* да се развихри. Кой знае?

Помълчах, опитвайки се да видя логиката във всичко това.

— Кинкейд е имал имунитет. Но заразените жени не са имали.

— Да. Не зная защо се е получило така. Изследвахме неговите тъкани и намерихме вируса, който явно е бил безвреден за него. Не знам... Но трябва да ти кажа, че от самото начало Хариет беше много въодушевена от това. Морските ѝ свинчета — Джанет Маргулис и, най-неочаквано, Кинкейд Фалк — имаха имунитет към новосъздадения вирус. И въпреки че починаха след относително кратко време, тя бе убедена, че предварителните резултати са добри. Вероятно е разбрала, че нещата не са наред едва когато се появи ти и съобща за епидемията в Балтимор.

Ейлийн въздъхна и погледна извисяващите се здания на лабораториите. Изглеждаше ми много тъжна и в този момент отново бях смутен от нея, от това, че не можех да определям що за човек е тя. Беше ли ледена кралица, или само един несъвършен, амбициозен глупак като всички нас? *Господи, казах си, аз наистина нищо не разбирам от хора. Не, не е вярно. Не разбирам от жени. Мъжете са елементарни, амбициозни глупци, включително присъстващите. Жените — Ейлийн Чен, Хариет Тоубъл, та дори и Брук Майкълс — са по-нюансирани. Вбесяващо за човек, който търси простите отговори.*

— Всичко това е ужасно, Нат, наистина ужасно — каза Ейлийн.

Но аз имах още един въпрос, който ме глождеше отвътре през последните дни.

— Какво мислиш, че е щяла да ми каже д-р Тоубъл в нощта, когато умря?

— Може би е искала да ти признае истината. Или пък е щяла да обвини за всичко Ото Фалк и ксенотрансплантациите. Никога няма да узнаем, нали?

— Предполагам.

— А сега Ото ще прехвърли всичката вина върху нея. Каква ирония, а?

— Какво? — Това беше ново. Аз, глупакът, си въобразявах, че цялата бъркотия е приключена.

— Не бъди наивен. Сам виждаш, че Ото е поставил на карта твърде много. Целият му живот е заложен в тази работа.

— Но как ще го направи?

— Не зная.

Замислих се над това как ли Ото Фалк ще размести фигурите на шахматната дъска, за да постави Хариет Тоубъл в ъгъла. После се замислих как бих могъл аз на свой ред да матирам един бележит хирург, признат авторитет по трансплантациите. Замислих се над това, с което разполагах — в общи линии, лабораторни справки и няколко дреболии. Единственото нещо, с което можех да докажа връзката на Ото Фалк с безобразията от последните месеци, беше бележката му за терминиране на Джанет Маргулис — *да се преустанови лечението с антибиотици*. Кое не беше непоклатим аргумент на обвинението.

Бяхме се върнали на паркинга, близо до мустанга и сребристото BMW. Светлините на бавареца премигаха и алармата изчурулика. Ейлийн отиде до колата. Видях, че на задната седалка има натрупан багаж, две препълнени чанти, които изглеждаха готови да заминат на юг, на изток или във всяка друга посока, стига крайната точка да е в държава, с която САЩ нямат споразумение за екстрадиция.

— Добре де, ако си толкова сигурна, че ще се измъкнете сухи от тази история, защо напускате страната? Защо не оставите Хариет да обере последствията?

— Не съм съвсем сигурна, че Ото ще успее да се справи.

— Защо?

— Не ставай смешен. Ти си тук, ти разговаряш с мен. — Епитетът „смешен“ не ми се стори съвсем на място, но допуснах, че има право и го оставих без коментар. Тя посочи папката в ръката ми. — Използвай тази информация както намериш за добре. И вземи това. Няма да ми трябват повече. — Подаде ми пачка магнитни карти и връзка ключове: от Университета, *Трансгеника*, фермата в Гилрой. Пусна всичко върху папката, която държах в ръка.

Останахме още малко така, скрити в сенките на дърветата, осъзнали безжалостния факт, че този път се разделяхме окончателно. Наистина завинаги, каквото и да означава това — вечността на брака или вечността на смъртта, всяко от които е достатъчно сериозно събитие и заслужава известно уважение.

Тя огледа заобикалящите ни постройки с прощален поглед, после се обърна към мен и продума:

— Трябва да тръгвам. Желая ти успех, Натаниъл.

Гледах я изправена пред луксозната кола, облечена в дрехи за пътуване, скръстила ръце пред гърдите си и се чудех дали някаква частица от нея не размишлява над загадката какво ли би било, ако навремето бе решила да остане с мен. Самият аз се чудех първите няколко години след раздялата ни: ако бе останала с мен, не бих пребил Пабло в кафенето и нямаше да ме изхвърлят от колежа; може би щях да стана хирург, а може би — уролог. Сигурно нямаше да замина за Африка и после да постъпя на работа в ЦКПЗ. И Ейлийн нямаше да бъде с Иън и сигурно сега нямаше да разговаряме на този паркинг, малко преди тя да напусне страната.

Мислех си дали тя се чуди. Надявах се да го прави.

Но въпреки че мислено проследявах хилядите „ако“ на връзката на Ейлийн Чен с Натаниъл Маккормик, този миг на размисъл ми донесе известна яснота. Именно тогава се почувствах окончателно свободен.

— Нещата между нас никога нямаше да потръгнат — казах.

— Така е — съгласи се тя. По лицето ѝ пробяга малка, тъжна усмивка.

През всичките изминали години бях живял с мисълта, че аз съм този, който има проблеми и който е причина за дерайлирането на връзката ни. Сега разбирах, че основната вина е у нея. Вярно, че в един миг се бях срутил напълно, но тя бе онази, която побърза да офейка, която ме заряза още при първите възникнали проблеми. Мисля, че никога не е била влюбена в мен. Бе влюбена в някаква своя представа за мен и когато тази фикция започна да се пропуква и разпада, побърза да избяга. Сега по същия начин бе влюбена в представата си за Иън Карингтън. Но той беше не само убиец, а и скучен селяндур, чиито мисли се въртяха само около бизнеса му, около възможностите за икономии и инвестиции, може би и около работния му график за следващия ден и не можех да си представя, че въображаемият му образ закриваше всичко това от очите ѝ. Както каза, поне беше богат. Изглежда Ейлийн беше успяла да осъзнае най-после колко важно е това за нея.

И въпреки това не можех да не се чудя как ще успее да прекара остатъка от живота си в Уругвай или някое друго забравено от бога място, как ще живее с беглеца Иън Карингтън. Не вярвах, че ще успее да се справи, въпреки маската на покерджия, която бе надянала на лицето си тази вечер.

Наистина, най-после бях осъзнал и разбрал много неща за нея, но все още не ми беше ясно защо бе решила да ми помогне. Попитах я.

— Казах ти — отвърна тя, — нещата започнаха да излизат извън контрол.

— Не, не е това причината.

— Ами, не знам, Натаниъл. — И тогава ме изненада. Очите ѝ започнаха да се замъгляват, сълзите бликнаха и се стекоха по бузите ѝ. — Вече нищо не зная. Вече не зная коя съм аз.

Мисля, че това бе най-искреното нещо, което ми бе казвала някога. За пръв път от десет години насам престанах да мразя Ейлийн Чен. Престанах и да я обичам. Само я съжалявах.

Изтри сълзите си и въздъхна. Беше готова да тръгне. Попитах дали мога да направя нещо за нея.

— Можеш да изчакаш до утре следобед, преди да кажеш на когото решиш, че съм си тръгнала. Мисля, че ми дължиш тази услуга.

Наистина, дължах ѝ го.

Кимнах. Тя също, след което се качи в BMW-то. Запали двигателя и колата леко се плъзна покрай мен. Стоях и гледах как си отива, стиснал в ръка дебелия папка с връзката ключове и магнитни карти на нея. Вдигнах бинтованата си лява ръка след отдалечаващата се кола. Видях, че и тя ми махна, дребен жест, който ми се стори подигравателно банален.

Сбогом, Ейлийн. Сбогом, сбогом, сбогом.

ГЛАВА 97

Отпуснах ръка до тялото си и усетих как кръвта нахлува в нея, събуждайки първите пулсиращи пристъпи на болка. Действието на лидокаина отслабваше. Скоро щях да скимтя от желание да се разделя с проклетата си китка. Но нямаше време за болката. Лесно е да се каже, трудно — да се понесе.

Истинският ми проблем беше Хариет Тоубъл. По-точно, нейното добро име, което щеше да бъде опетнено. Не можех да позволя това да се случи, нали така? Налегнаха ме по-малко героични мисли, а именно че трябваше изцяло да прочистя досието ѝ. Кому бе нужно да знае, че е разработила смъртоносен вирус? Била е водена от благородна цел, само тактиката и моралът ѝ са били погрешни. Но всеки има право на грешки в живота си и не е нужно десетилетия добра работа да бъдат опетнени от едно кривване в залеза на живота ѝ.

Тя също някога бе прочистила моето досие, благодарение на което успях да се върна в медицинския колеж. Бях ѝ длъжник. Съзнавах, че лоялността надделява над истината — давах си сметка, че прощавам на д-р Тоубъл онова, което не бих простил на Ото Фалк — но не ми пукаше. Не губих повече време в демагогия сам със себе си.

И така, след като моралните дебати бяха приключени, бях съвсем наясно какво трябва да направя. Само не знаех къде да го сторя.

Не можех да отгатна по какъв начин Ото Фалк планира да прехвърли отговорността на д-р Тоубъл. Щеше да му трябва някакво доказателство, нещо, което да предостави на правоохранителните органи. Едва ли интелигентен човек като него ще изпадне дотам, че да дава свидетелски показания. Къде, тогава, би могло да бъде доказателството? В неговата лаборатория? Във фермата в Гилрой? В офисите на *Трансгеника*?

Не. Подобно на корумпираното ченге, поставящо пликчето с наркотици в багажника на невинен човек, той щеше да подхвърли доказателството там, където щеше да има най-голям ефект. В лабораторията на самата д-р Тоубъл.

Отворих вратата на мустанга на д-р Муньоc и хвърлих папката на предната седалка. Взех картите на Ейлийн, упътих се към Хейлмановата сграда и се заизкачвах по стълбите. Белезниците придаваха квазимодовски^[1] звън на стъпките ми нагоре.

Лампите в лабораторията на Хариет Тоубъл светеха. Изпсувах наум и тихо се приближих до вратата. Опитвах се да изглеждам като един претрупан с работа специализант, борец се с тежестта на следдипломната си работа. Ами бинтованата и прогизнала от кръв ръка? А белезниците? Ще кажа, че участвам в някакъв смахнат психиатричен експеримент.

Погледнах вътре с плахата надежда да заваря там самия Ото Фалк: облегал вилата си на лабораторната банка, усукал къдравата си космата опашка, бълващ огнени езици, докато се кикоти под носа си. Не видях никого.

Тъкмо щях да вляза вътре, когато дочух нещо. Врати на асансьор, отварящи се някъде в другия край на коридора. Успях да се скрия зад чупка на стената, преди да различа гласовете. После надникнах иззад стената. Двама мъже, които не успях да разпозная, облечени в джинси и тениски — работно облекло — носеха нещо, подобно на хладилен сандък. Спряха пред вратата на лабораторията и оставиха товара си на пода. Единият отвори вратата. Взеха сандъка и хлътнаха вътре.

Какво е това, по дяволите?

Докато ги чаках да излязат, все повече се концентрирах върху болката в лявата си ръка. Колко ли време ми оставаше до мига, когато щях да съм готов да разменя кралството си срещу няколко хапчета викодин?

Повече от пет минути, това беше времето, което трябваше да изтрая, преди да чуя отново двамата мъже. Стъпките им заглъхнаха, този път мълчаливо, в посока на асансьора. Вратите му се отвориха, после щракнаха обратно. Почаках още миг и влязох в лабораторията вътре.

Светлините бяха угасени. Вратата, естествено, беше заключена, така че мушнах университетския пропуск на Ейлийн в процепа на магнитната ключалка и зачаках. Светна червена лампичка и нищо не се случи.

Лошо. Опитах картата отново. Пак нищо. Явно, Ейлийн беше лишена от право на достъп. Защо и кога бе станало това?

Преди да започна да блъскам по вратата с осакатената си ръка и изкълчено рамо, потърсих старата университетска карта на Хариет Тоубъл и я използвах. Лампичката грейна в зелено. Влязох в лабораторията, очаквайки да намеря всичко разчистено. Но се оказа, че греша. Изглежда носачите, които бях засякъл в Гилрой, бяха взели само най-важното, по-малко от половината вещи. Или пък горките момчета бяха прекарвали един безкраен работен ден, пренасяйки всичко до Гилрой и после обратно тук, в университета. Като помислих малко, реших, че последният вариант съвсем не е невъзможен.

Продължих да използвам невероятните си дедуктивни умения и заключих, че след като двамата джентълмени донесоха хладилен сандък, вероятно са домъкнали нещо, което трябва да се пази на студено. Влязох в хладилната стая, която, както и самата лаборатория, беше оборудвана с електрическа ключалка. Отново не успях да проникна с помощта на картата на Ейлийн. И отново картата на д-р Тоубъл свърши работа.

За бога, Ейлийн, защо са те лишили от достъп?

Хладилното помещение беше малко, около три на три метра и съхраняваше два изправени фризера, по един на всяка стена и един хоризонтален, точно срещу мен. Всеки от тях имаше малък катинар на ключалката. Взех връзката ключове, с която ме бе снабдила моята невярна любима. Години наред бях прибирал и вадил неща от подобни фризери и знаех много добре какво ми е нужно. Намерих го: малък бронзов ключ.

Оставих вещите си на хоризонталния фризер и се отправих към единия от изправените, този вдясно от мен, индикаторът на който показваше -80 градуса по Целзий. Опитах ключа. Успех! Явно, подмяната на обикновените ключалки не беше толкова лесна, колкото на електронните. Завъртях ключа, издърпах катинара и отворих вратата.

Вътре имаше шест рафта, всеки закрит от тънка заскрежена вратичка. Посегнах към най-горния и го отворих. Няколко реда пластмасови контейнери, пълни със замръзнала розова субстанция. Погледнах на следващия рафт и открих там същото. На следващия

намерих кутии с плаки. Целият фризер бе пълен с пластмасови контейнери и кутии с плаки.

Другият стоящ фризер също не представляваше интерес. Плаки, торбички, пълни с ампули за микроцентрофуга, контейнери.

Следващият фризер беше облепен със знаци за биологична опасност, ония малки грозни лепенки, приличащи на крабове, които означават, най-общо казано, „не пипай“. Погледнах опасността в очите и смело мушнах ключа в ключалката.

Горните два рафта бяха празни. Но на третия от горе надолу... Ами, това беше впечатляващо, дори и за човек като мен, прекарал сума ти време в компанията на вируси.

Видях поднос, с подредени върху него пластмасови пликове и контейнери за проби. Биха изглеждали съвсем невинно, ако не бяха надписите с дебел, черен, неизтриваем маркер върху тях и по самия поднос: БНЗ-3. БНЗ — биологично ниво на защита — е съвкупност от инструкции и протоколи за работа с микроби, която има четири нива. Много малко вируси имат БНЗ-4, която е запазена само за най-заразните патогени — например *ебола* и руският пролетно-летен енцефалит — които могат да се разпространяват по въздуха. БНЗ-3 също е доста опасно и включва по-голямата част от бактериите и вирусите, от които най-много се страхувам. Съхранението на БНЗ проби в обикновен, незащитен фризер, е много сериозно нарушение на правилата. Може би това беше планът на Фалк: да набеди Хариет Тоубъл, че е нарушила правилата за съхранение на опасни материали. Във всеки случай, беше повече от ясно, че тези неща бяха сложени тук съвсем наскоро, само преди минути. Не знаех откъде идваха, пък и в момента не ме интересуваха особено.

Затворих вратата: все пак, това бяха БНЗ-3 и трябваше да проявя известна предпазливост. Намерих кутия с ръкавици и успях да нахлузя една на дясната си ръка. В никакъв случай нямаше да успея да сложа ръкавица на лявата, нито пък маска на лицето си: просто щеше да се наложи да затая дъх.

Бавно, за да не разнасям излишно зараза из помещението, отворих вратата. Със здравата си ръка извадих подноса от средния рафт и го поставих на пода, внимателно отмествайки един от двойно запечатаните пластмасови пликове. Не беше необходимо да си завършил медицински колеж, за да разбереш какво съдържаха той.

Беше сърце. Човешко. Претършувах другите опаковки. Човешки черен дроб, панкреас, далак. Върнах се до фризера. В дъното на рафта имаше малък контейнер, в който се виждаха срезове от петфунтов орган.

— Господи — казах на висок глас.

На плика имаше дата отпреди по-малко от две седмици, последвана от друга, два дни по-късно. Вероятно това бяха съответно датите на получаване на органа и на поставянето му в хладилника. Думата „мозък“ бе изписана с малки букви. Освен тях, имаше и три неголеми главни букви: КЧФ. Кинкейд Чарлз Фалк.

Оставих обратно пликовете с дроба и бъбреците на подноса. Всъщност, хвърлих ги. Освен че бяха проби с БНЗ-3, това бяха органите на човек, който бе изкормен и закопан в гората. Да ги държа в ръце би могло да ми навлече ужасна карма.

По полиците под органите имаше още контейнери със спесимени — малки пластмасови бурканчета с капачки на винт, а също така и стойка с епруветки, които изглеждаха пълни с кръв. Взех един поднос с дузина от бурканчетата с проби. На всяко от тях бяха написани инициалите „КЧФ“. Имаше и още нещо. Лист хартия, прибран в пластмасов плик.

Малко трудно, но успях да отместя подноса и да се докопам до страницата. През заскрежената пластмасова повърхност можах да видя, че това е стандартен опаковъчен лист — кой е отговорникът за съдържанието на фризера, как да се свържете с него при спешен случай и други подобни. В горната част на листа ясно и отчетливо бе написано: „Органи и тъкани на КЧФ“. По-надолу, срещу текста „лице за контакт“ бе написано име, което не исках да виждам, заедно с номер на мобилен телефон и пейджър. Познатият ѝ подпис украсяваше дъното на страницата. Ейлийн Чен.

Изведнъж проумях защо картите на Ейлийн не даваха достъп до лабораторията. Хариет Тоубъл не беше единствената, върху чиято глава щеше да се стовари отговорността.

[1] Квазимодо е гърбавият звънар на камбаните на храма „Парижката Света Богородица“ в едноименния роман на Виктор Юго. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 98

Бързо затворих вратата на фризера и се затичах обратно в лабораторията, към кабинета на Хариет Тоубъл. Вратата не беше заключена, което не ме изненада. Фалк искаше полицията да го намери отворен утре сутринта. Бях убеден, че Иън Карингтън също е замесен. Заблуждавал е Ейлийн с историята, че всичко ще бъде приписано на шефката на лабораторията, накарал я е да повярва, че е в безопасност.

Отворих незаклучения шкаф в кабинета. Това, което преди два дни бе празно, сега бе наполовина пълно. Започнах да вадя една по една висящите на стойката папки, да ги хвърлям на бюрото и да ги разлиствам, доколкото успявах с треперещата си лява ръка и окованата в белезници дясна. Всичко беше тук. Всичко, което можеше директно да свърже Хариет Тоубъл и Ейлийн Чен с катастрофата от последните няколко дена. Протоколи от биопсии на Дъглас Бюканън, подписани от Рандъл Джеферсън, с прикрепени към тях етикети за въздушна пратка по Федерал Експрес, подписани на мястото на получателя от Ейлийн Чен. Детайлни протоколи от медицинските изследвания на Дъглас. Неврологични анализи. И на всички се четеше едно и също име — *Ейлийн, Ейлийн, Ейлийн*. Прости й, Господи, защото не е знаела какво върши. Ейлийн, която винаги се контролираше напълно, която винаги пресмяташе всеки свой ход — дали да зареже младия Нат Маккормик или пък да пусне малко информация на един по-възрастен Нат Маккормик — се бе оказала измамена.

По-нататък в архивите намерих папка с няколко разнородни къса хартия: телефонни номера, нещо, което изглеждаше като инструкция за превод на пари по банкова сметка. Имаше и нещо като биография на Ричард Кроу. Копелето беше работило известно време за ЦРУ, а после за редица частни охранителни фирми. Оказа се, че Хирурга си има име, а не се е пръкнал от страниците на някой готов за филмиране трилър.

Ричард Кроу. Хубаво име. Но лошо за наследството на д-р Тоубъл и за бъдещето на Ейлийн Чен. Макар че имената на нито една от тях не

присъстваха в тази папка, самият факт на нейното съществуване в лабораторията бе много подозрителен.

Прекарах още няколко минути, преглеждайки оставените документи. Не открих нищо добро и спрях, защото стомахът ми почна да протестира. Бюрото, повърхността на шкафа и целият под бяха затрупани от хартия. Събрах инкриминиращите бумаги в неравна купчина и се заоглеждах за нещо като торба, в която бих могъл да ги прибера.

Върнах се обратно в лабораторията. На една маса видях торба, пълна с бутилки етанол и други леснозапалими течности. Изсипах съдържанието направо на масата, извършвайки още едно нарушение на правилата за работа с опасни материали. Като оставим убийствата настрана, ако на университетските власти им хрумнеше да изпратят някого точно в този момент, щях със сигурност да си имам сериозни неприятности.

Прибрах папките в чувала и се замислих.

Всичко това засягаше пряко Ейлийн. Името ѝ беше навсякъде. Органите на убийтия в Балтимор човек бяха в лабораторията, която тя управляваше съвместно с д-р Тоубъл. Доста тежко обвинение. Но пък тя, сама или заедно с шефката си да е виновна за всичко — Кей Си Фалк, Гладис Томас, нападенията над мен и Брук — беше доста пресилено. Особено ако ѝ оставеха възможността да се защитава, да набърка Иън и Ото. Ако се стигнеше дотам, тя щеше да намеси всекиго и всичко, добре познавах тази жена.

Значи, нямаше да се стигне дотам. Ото и Иън нямаше да я оставят да замине за Южна Америка. Със сигурност не можеха да си позволят да поемат риска тя да проговори. *Ото е заложил прекалено много на карта*, бе казала Ейлийн. *Не бъди наивен*.

Ставах все по-малко и по-малко наивен. Започвах да се паникьосвам.

Включих мобилния си телефон, намерих номера ѝ в указателя и го набрах от стационарния апарат в лабораторията. Без никакво позвъняване, веднага се включи гласовата поща.

— Обади се, Ейлийн... — Набрах номера още веднъж и получих същия резултат.

Включих компютъра с надеждата, че при новите влошени условия на сигурност на лабораторията, няма да е защитен с парола.

Трябваше ми домашният адрес на Ейлийн. Ако не беше там, щях да тръгна за офисите на *Трансгеника*, а после сигурно щях отново да дойда тук...

— Д-р Маккормик?

Обърнах се и не можах да повярвам на очите си. Ричард Кроу. Хирурга.

ГЛАВА 99

Стоеше там, с нашарено от пришки и мехури лице и стичащи се по бузите му сълзи. Кожата му бе жълта от киселината, която бе прогорила малки дупки по ризата и сакото му. Заглушителят, удължаващ цевта на пистолета му, стърчеше отпред като черна ролка ментови бонбони.

Лошо.

Премигна няколко пъти, погледна към мен, после към разпилените из цялата стая папки и кутията върху бюрото.

— Май и на двама ни е хрумнала една и съща идея. — Не отговорих и той поясни: — И двамата се опитваме да почистим.

Приех поканата му да навлезем във висините на етичния диалог и пуснах една лека, благородна лъжа:

— Нищо не разчиствам.

Палецът му зачекна петлето на пистолета. Ясно, бях избрал неудачно начало. Почесвайки наум темето си, потърсих нещо, което би ми дало малко време да се ориентирам в положението.

— Как се измъкна от магистралата?

— Лесно. — Ъглите на устата му се разтеглиха в усмивка. Този човек очевидно се гордееше с работата си. — Трябвах ми само три минути, за да стигна до колата и да почистя очите си. Полицията не може да реагира за толкова кратко време.

— Уау!

Усмивката му се сгърчи. И тук със сигурност не можах да отбележа точка.

— Искат да те натопят. Вероятно си се досетил. Теб, Ейлийн Чен и Хариет Тоубъл.

— Зная.

— Опитват се да те свържат с д-р Тоубъл...

— Зная. — Навярно лицето ми бе издало смущението ми и той се впусна в обяснения. — Именно затова съм тук, д-р Маккормик. Да почистя къщата. След това ще се разплатя, като направя визита на

ващите приятели. Нямам намерение да бъда нечия изкупителна жертва.

Много добре за теб, казах си. Във всеки случай, щом имаше намерение да посети моите приятели, със сигурност знаеше къде може да ги намери. Съзрях в това някаква възможност, макар че още не знаех как мога да се възползвам от нея. Наистина. Перфектните ми дедуктивни способности ми пошепнаха, че съм, образно казано, преобан.

— Те къде са?

Пренебрегна въпроса ми.

— Тия докторчета си въобразяват, че контролират всичко. Но не е така. Никой не може да контролира всичко. Не можеш да контролираш вирус, нито можеш да контролираш човек, д-р Маккормик.

Помислих си, че това е твърде философски мироглед за един убиец. Може би човекът пред мен бе имал множество възможности да размишлява над основните въпроси на живота: власт, влияние, смърт.

Премигна още веднъж и избърса сълзите си. Картината бе съвсем нелепа — плачещ убиец, насочил оръжието си към гърдите ми. Започнах да подозирам, че има някакви проблеми със зъркелите. Бавно повдигнах дясната си ръка, като придържах лакътя до тялото и внимавах да не подрънквам с белезниците.

— Не е необходимо да правиш това. Кажи ми къде е Ейлийн и ще забравя, че въобще някога съм те виждал. Ще забравя, че зная името ти.

— Вие знаете името ми?

Опа-а.

Ръката ми вече бе на нивото на гърдите и продължаваше да се издига.

— Стори ми се, че сте различен, д-р Маккормик. Помислих си, че можете да видите нещата от различен ъгъл.

Започваше да звучи много в стил Реймънд Чандлър с всичките тези приказки за „почистване на къщата“ и „различни ъгли“. Канех се да му кажа, че ще мушна всичко в „дългото чекмедже“ и че той ще може „да си покрие задника“, но преди дългия ми език да ме вкара в нови проблеми, той кимна с глава към моята издигаща се ръка:

— Смъкни я долу — просъска той.

Подчиних се, но бях успял да получа нужната ми информация. Човекът беше полусляп. И той като мен, не можеше да гледа нещата от различни ъгли. Предположих, че го знае и се опитва да намали броя на ъглите с един.

— Много съжалявам — каза. Думите прозвучаха твърде финално и усетих как коленете ми омекват.

— Аз също.

Реагирах в мига, в който Хирурга вдигна пистолета. Сграбчих най-горната папка от кутията и я запратих към него, като същевременно се хвърлих странично на пода. Пред очите му се разтвори ветрило от листа, които след секунда паднаха от другата страна на бюрото. Тази секунда се оказа достатъчна. Пищовът му избълва два глухи трясъка и над мен се разнесе звук от строшени стъкла.

Запълзях към вратата. Беше доста рискован ход, защото мъжът стоеше между мен и нея. Минавайки покрай него го блъснах с рамо, изкарвайки го от равновесие. Оръжието избумтя пак и една ръка сграбчи ризата ми.

Претърколих се в лабораторията. Втурнах се към ключа на осветлението и усетих как нещо блъсва лявата ми ръка. Въобще не бях чул звука на изстрела. Изкрещях. Слава богу, бе уцелил лявата, която и без това бе почти безполезна. Като втора спукана гума на кола, раната беше по-скоро козметична. Е, козметична и болезнена.

Пръстите ми удариха стената и заораха надолу. Лабораторията потъна в мрак, нарушаван единствено от отблясъците, идващи от кабинета на д-р Тоубъл и светлините на коридора, просмукващи се през прозорчето на входната врата. Насочих се към светлия квадрат на вратата и затичах.

Още един трясък и нещо, откъртило се от стената — дървени или пластмасови трески — одраска лицето ми. Майната ѝ на вратата. Насочих се към противоположния край на помещението и се търколих зад една лабораторна банка.

Гасенето на светлините свърши работа. Можех да видя Хирурга, който се движеше в полумрака, опипвайки с една ръка стената, а с другата насочил пистолета към мястото, където би трябвало да бъде. Намирахме се в нелепа ситуация, която би могла да бъде много

забавна, ако животът ми не висеше на косъм. „Едноръкия срещу слепеца“. Веднага се усещаше холивудския потенциал.

Кръвта от лявото ми рамо се стичаше надолу по ръката. Опипах раната, която бе много болезнена и констатирах, че е по-скоро драскотина. Междувременно Хирурга се движеше слепешком към ключа на осветлението.

На банката пред мен имаше стара центрофуга. Нагласих я на тринадесет хиляди оборота и я включих. Хирурга стреля в посока на звука; нещо тупна на няколко инча над мен. Включих и вакуумния шланг, надявайки се шумът му да заглуши звуците от придвижването ми.

Движех се на четири крака покрай лабораторната банка, отчаяно търсещ нещо, което да ми свърши работа. Най-доброто беше хемостат — форцепс за спиране на кръвотечения, странен хибрид между ножица и щипци. Не беше любимото ми оръжие, но по-добре това, отколкото нищо. Сграбчих го.

Хирурга бе стигнал до вратата и ръката му опипваше стената до нея. Осветлението блесна с пълна мощ и аз се втурнах към него.

Лявото ми рамо се заби в бедрата му. Болката, пронизваща прясната рана, изтръгна вик от гърлото ми, но инерцията на удара го прилепи към стената и пистолетът отхвъркна от ръката му. Преди да успея да се освободя от импровизираното си оръжие и да хвана дръжката на вратата, върху главата ми се стовариха здравите му пестници. Коляното му се заби в челюстта ми.

Твърде късно осъзнах, че близкият контакт анулираше всичките предимства, които ми даваше слепотата му. Да не говорим, че последният път, когато се бях пробвал на канадска борба, беше с една Х-бокс^[1] в дома на приятел от Аталанта, и бях загубил всички схватки с компютъра. Би трябвало да съм си извлякъл поука.

Паднах тежко на задника си и главата ми отхвъркна назад. Някак си бях успял да не изпусна форцепса, но битката лице в лице не беше моя стихия. Хирурга сграбчи лявата ми ръка и изви китката, като че ли запалваше двигателя на мотоциклет. Изпищях. Хемостатът изпадна от здравата ми ръка.

Нахвърли се върху ми. Ръцете му, опипващи тялото ми, се движеха удивително бързо в посока на гърлото. Започна да ме души. Закашлях се, по-скоро изцвърчах, защото ме беше стиснал много

здрaво. Само след няколко секунди трахеята ми щеше да бъде пречупена и щях да си бърбря с д-р Тоубъл пред райските порти.

Френетично заопипвах пода наоколо. Пръстите ми докоснаха неръждаемата стомана на форцепса; сграбчих дръжката му, стиснах я здраво в шепата си и я забих с всичка сила в гърба на Хирурга.

Потъна.

Не бях уцелил ребро, защото заостреният връх потъна поне на три инча в плътта. Хирургът изгрухтя, после изви ръка зад гърба си. Пръстите му намериха хемостата и той го изтръгна от тялото си. След миг — той беше удивително бърз — инструментът се озова в далечния край на стаята, а ръцете му — обратно на шията ми. Едвам успях да вдигна дясната си ръка и да я промуша между неговите ръце и гърлото си.

Продължи да натиска. Пръстите се свиваха и разпускаха; аз дърпах, кашлях и кряках. Но постепенно хватката му започна да отслабва. Накрая ръцете му се отпуснаха дотолкова, че можах да разкъсам задушавачката ме прегръдка. Бутах, ритях и отблъснах човека от себе си. Пистолетът беше на няколко ярда от мен. Допълзях до него, неловко го наместих в ръка, обърнах се и седнах. Хирурга лежеше на една страна. Раните ми пулсираха.

Изправих се несигурно на нозе, превих се над вакуумния маркуч и центрофугата и ги изключих. Настъпилата тишина се нарушаваше само от хрипящото дишане на Хирурга. Свалих сакото си и огледах обляното си в кръв ляво рамо. Наистина не беше много зле. Разтворих ризата си, като откъснах няколко копчета. Съобразих, че една-две опаковки от предпочитаните ми салфетки, с които винаги почиствах предметните стъкла и лещите на микроскопа, ще свършат добра работа. Отворих един пакет и ги притиснах към разкъсаната си плът.

Сега, след като нивото на адреналина бе спаднало, всичко започна да ме боли — ръката, старата огнестрелна рана в десния ми делтовиден мускул, новата рана на лявото рамо — всичко истински заболя.

Дишането на Хирурга ставаше все по-мъчително, досущ като в саундтрака на филм на ужасите.

— Трябва да отидеш в болница — казах.

— Ти си лекар.

Отидох до телефона, мушнах пистолета под лявата си мишница и вдигнах слушалката.

— Не прави това — каза Хирурга.

— Трябва да постъпиш в болница.

— Не докосвай телефона.

Подържах слушалката още миг и после я сложих обратно на вилката. Пристъпих към него. Дишането му бе много затруднено. Седеше наведен напред, над кръстосаните си крака, сякаш току-що бе пробягал стометрова дистанция с максимална скорост.

— Свали си сакоето. — Той вдигна глава и ме погледна. Много пъти хора са ме гледали по начин, подсказващ ми, че изпитват желание да ме убият — пациенти, на които вземам кръв за четвърти път от сутринта, Брук Майкълс в повечето случаи — но никога с толкова откровена увереност, че наистина ще го направят, ако им се удаде. Беше зловец.

Бавно свали спортното си сако и го пусна на пода. На гърба на ризата му, малко под платката, аленеше голямо кърваво петно. Отворът на раната от хемостата бе малък и междуребрните мускули бяха затворили тясната дупка. Макар това да изглеждаше добре — тази самозатворила се гръдна рана — тя бе най-лошото, което можеше да се случи на Хирурга.

Той се изправи — първо на колене, а после, дишайки тежко, в пълен ръст.

— Спри. — Вдигнах оръжието и дръпнах петлето.

Той се насочи към вратата.

— Спри.

Продължи да се движи. Копелето беше сигурно, че няма да стрелям, затова прибягнах до друго средство. Оставих пистолета и отново вдигнах слушалката. Той ме чу и най-после се спря.

— Къде са? — попитах.

— Трябва да ми помогнеш — слабо каза той.

— Каж ми къде са те.

Не каза нищо, само се облегна на лабораторната банка. Дишането му ставаше все по-накъсано и затруднено. След три години специализация не ми беше никак трудно да позная, че човекът имаше нещо, което се нарича „пневмоторакс“. Иначе казано — въздух в гръдния кош. Сигурно хемостатът беше проникнал в белия дроб. При

всяко вдишване въздухът изпълваше дроба, а при всяко издишване Хирурга изпомпваше част от този въздух през дупката в пространството между дроба и стената на гръдния кош. И понеже отворът на гърба му се бе затворил, въздухът не можеше да излезе навън. Единият бял дроб бе колабирал от пробива и с всяко вдишване увеличаваше налягането върху другия. Въздушното налягане притискаше и сърцето му, като не позволяваше на кръвта да го изпълни в моменти на свиване. Твърде много въздух на погрешно място.

— Ще се задушиш — казах. Това не бе никак приятен начин да умреш. На човека пред мен му оставаха само няколко минути живот. — Кажи ми къде са.

Хирурга не отговори. Опря се с двете си ръце на банката и запремигва яростно с изпълнените си със сълзи очи. Лицето му бе маска от влажна, жълта изприщена кожа.

— Помогни ми.

— Добре — съгласих се аз.

— Първо ти.

Замислих се за миг. Обмислях сделката, която бяхме сключили с едносрични изречения. И понеже винаги съм бил добрия чичо доктор, избрах единствения възможен отговор.

— Съгласен.

Имах нужда от нещо, което да отвори раната между ребрата му — химикалка или парче тънък маркуч. Обиколих лабораторията, надникнах в чекмеджетата, тършувах из кутии, но не намерих нищо полезно. Пластмасовите пипети бяха прекалено меки. Пипетите на Пастър — прекалено тънки. И никъде не видях поне една шибана химикалка. Дишането му ставаше все по-забързано и повърхностно.

В дъното на лабораторията имаше неголямо отделение за отглеждане на биологични култури. Погледнах Хирурга, който се беше превил над лабораторната банка и отпаднаше с всеки изминал миг и се насочих към мястото, където лабораторните тролове на д-р Тоубъл отглеждаха своите клетъчни култури. Вътре най-после намерих това, което търсех: кутия, пълна със стъклени пипети с подходящ размер. Десетинчови тръби, които нямаше да се строшат като пипетите на Пастър. Чудесно. Стиснах пистолета под лявата си мишница, освободих дясната си ръка, взех една и се върнах до Хирурга.

— Не мърдай — казах.

Той бе твърде отслабнал, за да може да отговори.

Издърпах нагоре през главата окървавената му риза и се стъписах. Този човек беше източник на безкрайни изненади. От лявата страна на гърба му, точно под дванадесетото ребро, имаше десетинчов хоризонтален белег от операция. Единственото нещо, което можеше да остави подобен белег, беше нефректомия. По всяка вероятност Хирурга, г-н Ричард Кроу, убиец на кучета и хора, инквизитор на добрите момчета, бе дарил единия си бъбрек.

Строших края на пипетата върху масата, за да я отворя и от двата края. Той подскочи.

— Какво правиш?

— Трябва да изкарам въздуха от гърдите ти.

— Не. — Той започна да се надига.

— Ще се задушиш.

Явно не му пукаше. Прекарах следващите деветдесет секунди гледайки как умира един човек.

Беше жестока гледка. Действието се развиваше в оня мъчителен ритъм на предаванията за природата, където слонът, антилопата гну или друго някое животно умира в кръв, борейки се за живота си в течение на безкрайни минути, точещи се като часове. Не си падам по тия неща, така че просто седях настрана и гледах. Отстъпих назад, оставих пистолета на банката до себе си и наблюдавах ужасяващото представление.

Хирурга се изправи, облегнат на лабораторната банка и успя да направи крачка напред, преди да спре за почивка. Сигурно искаше да отиде до вратата, но би трябвало да съзнава, че никога не ще успее. Пристъпи още една крачка напред, после още една, но това бе всичко, за което му стигнаха силите. Налягането в гръдния кош се усилваше, изблъскваше въздуха от здравия бял дроб и изстискваше кръвта от сърцето му. Опря се с две ръце на банката. Задържа се за миг в тази поза и рухна на пода.

Стиснал в ръка пипетата с отчупен връх, се затичах към него. Дишането му бе твърде плитко и забързано. Имаше хипоксия и може би вече бе загубил съзнание, не можех да кажа с точност. Дръпнах ризата нагоре. Дупката от хемостата бе под лопатката, успоредно на нея. На това място мускулната маса не е толкова голяма и щеше да ми бъде по-лесно да достигна до гръдната кухина.

Вдигнах ръка със стъклената тръба, прицелих се в кървавата точка и я забих. Стъклото прониза плътта, Хирурга потрепна конвулсивно и до слуха ми достигна приятният звук на излизания на свобода въздух.

Много яко, докторе!

Въздухът продължи да изригва от широкия отвор на тръбата още няколко секунди. Налягането в гръдния кош на Хирурга спадна и след миг той успя да поеме въздух в здравия си дроб. Почти веднага започна да се гърчи. Оставих пипетата на мястото ѝ и се отдръпнах назад, близо до пистолета.

— Не мърдай, ще счупиш стъклото.

Не ме послуша. Бавно се изправи до седнала позиция. Ризата му закачи стъклото и по лицето му мина болезнена гримаса. Пресегна се към гърба си.

— Не го махай — казах.

Отдръпна ръка като някое морско животно, прибиращо пипалата си.

Замълчахме. Аз — с пистолет в ръка, а той със своята стъклена белодробна протеза.

— Виждам, че си дарил бъбрека си — наруших мълчанието аз.

Той кимна.

— Ото Фалк ли ти направи операцията?

— Не. — Въздъхна. — Но заради това приех тази поръчка. И заради парите.

— Кой е получателят?

— Какво ви засяга, д-р Маккормик? — вдигна поглед към мен Хирурга.

Не знаех. Може би просто любопитство. Любопитство към загадъчния мъж, който седеше пред мен.

— Брат ми — рече с несигурен глас. — Който въпреки това почина. И сега останах без брат и с един бъбрек. — Замълча, поемайки още въздух. — За нас е много късно, но би било чудесно, ако тази работа с прасетата се получи.

— Къде са? — попитах.

— Ще ви кажа, а после всеки поема пътя си.

— Добре.

— В офисите — каза той, след като си пое дълбоко въздух.

— Фирмените? На *Трансгеника*? Ейлийн там ли е?

— Така ми казаха. Искаха да отида там тази вечер.

За да я убиеш.

Е, вече знаех каквото ми трябваше. Договорът ни беше изпълнен. Беше мой ред да изчезвам от това помещение, а той можеше сам да потърси помощ в някоя болница или, ако предпочиташе, при някой древен, нелегален нацистки доктор, помагач на убийците да закърпят раните си. Но не помръднах. Не знаех какво да правя.

— Трябва да вървиш — подкани ме Хирурга. — Приятелчетата ти няма да чакат много и сами ще свършат работата. Те са много уплашени и са склонни да вземат погрешни решения.

Е, не исках да бъда в един кюп с тях, затова взех правилното решение. Кофти за Хирурга, разбира се. Но майната му. Вдигнах телефона.

— Какво правиш? — попита той.

Набрах 911 и дадох на диспечера основните детайли — че съм намерил и обезвредил човека, който уби двама полицаи в Гилрой — както и името и местонахождението си.

— Не... — каза Хирурга. Изправи се на нозе.

— Сядай долу — изкрещях.

Диспечерката ме питаше какво става. Хирурга закуцука към мен.

— Ти, *лъжец*...

Изпуснах слушалката и грабнах пистолета. И тогава направих нещо, което се надявах никога да не ми се налага да правя, което не можех да си представя, че някога ще извърша.

Стрелях два пъти.

Единият изстрел уцели коляното му. Той изкрещя, когато куршумът разби крака му и го повали на земята. Запълзя с ръмжене към мен.

— Спри!

Продължаваше да се приближава към мен, а обхванатата ми от белезниците ръка, с която държах пистолета, трепереше като рибя опашка. Дланта ми бе лепкава от пот. Извиках му още веднъж да спре и стрелях в пода пред нозете му.

Най-после спря.

Диспечерката от другия край на линията крещеше „Сър? Сър?“ — долиташе отново и отново от слушалката. Креснах ѝ да изпрати

незабавно някого насам.

Хирурга лежеше проснат на пода между две банки, задъхан, с кървящо коляно и с бликащи от очите му сълзи. Бързо го заобиколих. Видях ролка марля, взех я и му я хвърлих.

— Използвай това.

Той лежеше неподвижен, кървящ и стенец.

— Сложи това на раната.

— Сключихме сделка — каза.

— Трябваше да прочетеш биографията ми. Аз съм известен лъжец и измамник. Никой ли не ти е казал?

Явно не.

Пресегна се, взе марлята и когато започна да бинтова коляното си, дочух сирените на полицейска кола. Нищо не може да задейства системата 911 така добре, както малко стрелба и диалог на висок глас. Взех друг топ марля, за да бинтовам ръката си.

— Ще те убия, д-р Маккормик.

Изпищяха гуми.

— Чакам с нетърпение. — Още една лъжа, но нали цял живот бях лъгал? Беше ми много лесно да го направя точно в този момент.

Имах по-важни неща да върша, вместо да отговарям на въпросите на полицията и охраната на кампуса, затова си тръгнах, а заплахите на Хирурга — „ще те убия, д-р Маккормик, ще те убия“ — ме преследваха като заклинание, докато се отдалечавах по коридора.

[1] Компютърна игрална приставка. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 100

Докато се промъквах през задната врата, избягвайки среща с полицията, мислех само за едно нещо — за Ейлийн. За това, как спасявам изпадналата в беда девица и други подобни истории от вълшебните приказки. Самият аз едвам бях избегнал смъртта в битката с дракона. За малко да ме убият, за малко аз да убия друг човек. Бях здравата уплашен от това, което щях да заваря в *Трансгеника*. И бях излъгал — най-безсрамно, гледайки човека в очите. Двамата с Хирурга бяхме сключили сделка. А аз го предадох.

Сигурно щеше да е по-голям грях да оставя кучия син на свобода, но ми се струваше, че предателството хвърляше светлина в най-тъмните кътчета на душата ми. Може би един човек с неопетнен морал би успял да намери честен начин да се измъкне от тази ситуация. Може би, както бях казал на Хирурга, наистина съм лъжец и измамник. Когато всичко е поставено на карта — когато става въпрос за кариерата ми, когато искам да защита доброто име на наставника си или да спася света от един убиец — единственият начин, който познавам, е да изкривя или пренебрегна истината. И ако погледнем резултатите, ще видим, че накрая успявам тотално да прецакам всичко: кариерата ми е пред срутване; всички документи, засягащи участието на Хариет Тоубъл в далаверите на *Трансгеника* скоро ще бъдат в ръцете на полицията. Дано поне Хирурга се озове зад решетките.

Ти си един страхотен, юначен тип, Нат Маккормик.

Паркирах пред офиса на *Трансгеника*. Главата ми направо се въртеше, този път от болка и мрачни предчувствия. Дупката в стъклото на входната врата, която бях направил сутринта, бе покрита с шперплат. Навярно от кроене на заговори и двойни игри не им бе останало време да се обадят на стъкларска фирма.

Извадих пълнителя на оръжието си и преброих оставащите ми четири патрона, заедно с този в цевта — общо пет.

Окото на камера просветваше под стряхата на сградата. Не беше необходимо моите приятелчета да разберат, че аз, а не Хирурга съм им дошъл на посещение, затова вдигнах пистолета и прострелях камерата.

Изненадващо уцелих. В предсмъртната си агония машинката изпусна няколко искри и запуши. Задоволително.

Заблъсках по шперплата с дулото на пистолета.

След около половин минута усетих завъртането на топката на вратата. Вдигнах пистолета и стегнах колкото можех ръката си, усмирявайки непослушната дръжка. Да пукна, ако позволя на тия типове да видят, че ръката ми трепери.

Вратата се отвори.

— Здравсти, Иън — казах.

* * *

Карингтън бързо пусна пистолета, който държеше в ръка. Може би заради този в ръката ми, може би заради самия ми външен вид — окървавен, бинтован и с белезници, придаващи ми лек садо-мазо оттенък. Каквато и да беше причината, Карингтън се оказа доста полабилен от мен и загуби предимството си.

Инстинктивно се опита да го навакса, като се дръпна назад. Но аз бях напомпан с болка и адреналин и съвсем в стила на Чарлз Бронсън се хвърлих напред и забих дулото на пистолета в гърдите му.

— Въобще не си го помисляй — изръмжах и ритнах пистолета му настрана. Хирурга можеше да се гордее с мен.

Карингтън отметна глава и отстъпи назад, стреснат, както предположих, от коравия тип, изправен пред него. Човекът изглежда беше спал не повече от мен миналата нощ; имаше торбички под очите и кожата на лицето му бе отпусната. *Да кроиш заговор за унищожение на годеницата си е много изтощително*, помислих си.

— Правите грешка — каза той.

— Къде е тя?

Карингтън не помръдна. Отново го ръгнах с пистолета и усетих как дулото потъва в плътта.

— Спрете това — рече той.

— Къде е тя?

Дръпна се назад през вратата без да отмества погледа си от мен. Стрелна с очи пистолета на пода и за миг се поколеба дали да не се опита да го докопа, но остатъците от здрав разум надделяха, той се

обърна бавно и ме поведе през вътрешната врата към помещението зад нея. В заседателната зала, където Ото Фалк ми бе излагал кредото си и се бе опитвал да ме въвлече в плановете си да спаси хиляди и с това да покрие ужасяващата цена, светеше.

— Тук ли е? — попита Фалк от стаята пред нас.

— Да, тук е — спокойно отговори Карингтън.

Мушнах здраво пистолета между лопатките на гърба му. Той прекрачи прага на залата. Последвах го.

Шокът, изписан по лицето на Фалк ми достави, меко казано, огромно удоволствие. Ако не ми беше толкова трудно да удържа дулото на пистолета си да не подскача като бастуна на слепец, може би постепенно щях да започна да се пристрастявам към тия играчки. Но пък възникваше проблемът с пицовите на другите типове. Оръжията са като плъховете — където има един, там стават много.

Ейлийн също беше там и, слава богу, не лежеше на пода в локва кръв. Бе седнала в кресло в далечния край на заседателната маса, кръстосала ръце пред себе си. Беше в същия тоалет, в който я бях видял преди. Следите от сълзи все още личаха по бузите ѝ. Не изглеждаше нито изненадана, нито щастлива да ме види. Изглежда вече беше отлетяла за своя южноамерикански плаж.

Фалк се изправи в другия край на масата, стиснал в ръка пистолет. Насочи го към мен неловко, със сгънат на нивото на гърдите лакът. Още веднъж ми мина през ума колко нелепо е всичко това, тези оръжия в ръцете на хора, които вероятно никога преди не се бяха докосвали до нещо подобно. Карингтън вече захвърли своя при първия сигнал за опасност, а Фалк изглеждаше така, сякаш в ръката му имаше използван плик за въздушна болест.

Това не беше нашият свят. И всички ние вършехме абсолютни глупости.

— Д-р Маккормик... — измънка Фалк. Сигурно трескаво се опитваше да измисли начин да се измъкне от ямата, в която бе хлътнал.

— Стой там — креснах на Карингтън и насочих пистолета си към Фалк. Жест, който бях научил в детството си от многото часове, прекарани пред телевизионния екран.

Иън потътри крака и застана до хирурга, пред отрупана с медицински и бизнес списания етажерка от палисандрово дърво.

— Ричард Кроу — казах.

— Кой? — попита Фалк, толкова очевидно правещ се на наивник, че чак ми стана неудобно.

— Ричард Кроу в момента разговаря с полицията — рекох. — Свалете оръжието, д-р Фалк.

— От къде на къде ще го правя? — Гласът му беше стабилен, но виждах как дулото на пистолета му потреперва. Хвана дръжката му с две ръце.

— Защото всичко свърши. — Пристъпих напред към възрастния човек. — Защото г-н Кроу ще се погрижи за себе си. Ще разкаже на полицията всичко, което би спасило собствения му задник. Много добре знаете това. И знаете, че това, което той каже, няма да бъде никак хубаво за вас. Той ми каза къде да ви намеря — добавих.

Пристъпих още една крачка напред. Фалк вдигна оръжието няколко инча по-високо.

— Полицията пътува насам. — *Лъжи, лъжи, Маккормик.*

За миг се възцари тишина, разкъсана от гневния изблик на Фалк, който не можеше повече да удържа нервите си.

— Не можете да направите това — изкрещя той. — Не можете да разрушите всичко, което съм съградил. Няма да ви позволя да го направите.

— Вие сам го разрушихте. Ще ви дам един съвет: спасете, каквото можете. Поемете отговорността. Обещавам ви, че ще направя всичко възможно изследванията ви да бъдат продължени.

Погледнах Ейлийн, която наблюдаваше сцената със същото безгрижно и отсъстващо изражение на лицето си. Мистика. Винаги е била добра в тия неща, умееше да се изключва в напрегнати ситуации. Редовно го правеше по време на скандалите при раздялата ни. За бога, беше го направила само преди няколко часа, докато се разхождахме по алеите в парка на кампуса. И все пак, не можех да преодолее желанието си да разбере какво става зад тези прелестни очи. Може би си мислеше, че макар бившето ѝ гадже да ѝ бе осигурило нещо като отлагане на присъдата, ще ѝ се наложи да прекара доста време зад решетките. Може би си мислеше колко кофти нещо е предателството.

Измести поглед към годеника си. Може би си мислеше, че иска да отреже топките на специалиста по рисков капитал. Ако беше така, щях да ѝ осигуря скалпела.

— Какво искаш, Нат? — попита Иън Карингтън.

— В смисъл?

— Искаш ли милион долара? Два милиона?

— Млъквай — скастри го Фалк, изразявайки и моите чувства. Но Карингтън задълба напред.

— Можем да ти дадем — чакай да пресметна — вероятно два и половина милиона, може би дори три. Можем да го сторим, нали Ото? Ще го направим още утре сутрин.

Ейлийн гледаше към него. Лицето ѝ вече не беше безизразно, напротив, то излъчваше нещо средно между ярост и отвращение. *Поне е богат, нали така, Ейлийн?*

Драмата, разиграваща се помежду им, не бе основната ми грижа точно в този момент; трябваше да приключа с тази нескопосана патова ситуация. Затова Казах на Ейлийн да отиде в преддверието и да донесе оттам пистолета на Карингтън. Тя се подчини като зомби — надигна се от стола си и напусна залата.

В гробната тишина почти можех да чуя стърженето на предавките в главата на Ото Фалк. Иън реши да продължи разговора, в който единствен участник бе самият той.

— Три милиона. Утре сутрин ще завъртя няколко телефона и ще разпоредя в сметката ти да бъдат преведени три милиона долара...

Фалк тежко въздъхна.

— Всичко свърши. Вие сте прав, д-р Маккормик. — И остави пистолета на масата.

— Какво правиш? — изквича Карингтън, но онзи не му обърна внимание.

— Ще положите ли усилия да не се затрие всичко, което съм постигнал дотук?

— Разбира се — отвърнах аз.

— Ще бъде истинска трагедия, ако всичко това — той махна с ръка наоколо — бъде пропиляно. — В този момент напрежението напусна стаята, досущ като въздуха, излетял от гърдния кош на Хирурга. Не можех да не се възхитя поне за миг на този човек — човекът, който бе спасявал и отнемал животи.

— Бил Стедмън от университета в Питсбърг проявява интерес към това.

— Бил Стедмън. Ще се свържа с него.

— Хубаво.

Карингтън посегна към лежащия на масата пистолет. Аз надигнах моя в предупредителен жест:

— Недей.

Ръката му замръзна.

— Що за човек си? — изсъска той. — Три милиона долара. Мога да намеря и повече, ако ми дадеш време.

Изпитах желание да пусна един куршум в устата на тоя тип, само за да го накарам да млъкне. Но в този момент дочух шум зад себе си и се обърнах. Ейлийн. Държеше пред себе си пистолета, доста по-уверено, отколкото очаквах. Явно, и тя бе гледала същите телевизионни предавания в детството си.

— Можеш да оставиш този пищов — казах й. — Иди да вземеш и другия. — Кимнах към пистолета на масата.

Тя се пресегна, взе оръжието на Фалк, но не свали своето.

— Обади се на полицията, Ейлийн.

Тя не помръдна.

— Излиза, че полицията не е на път за насам — каза Фалк.

Свих рамене и той кимна с глава. Изглеждаше напълно изтощен и, доколкото можех да определя — облекчен, че най-последно всичко е свършило и може да остави събитията да следват естествения си ход.

— Ейлийн, повикай полицията — повторих.

Тя седеше до мен, насочила единия пистолет към тях, а другият висеше в отпуснатата й лява ръка.

— Те щяха да ме убият — пошепна тя.

— Може би. Но вече няма опасност да го направят. Вземи телефона. — Тя не помръдна. — Ейлийн!

Викът ми разчупи магията на момента и тя се раздвижи. Свали оръжието и пристъпи към телефона.

— Ейлийн, недей! — Отново Карингтън. — Какво искаш, сладурче? Всичките ми пари? Всичко? Имаш пистолет, любима. Накарай го да се махне и ще имаш всичко...

— Млъквай! — изкрещях.

— Иън... — обади се и Фалк.

Ейлийн дори не го погледна. Вдигна слушалката, набра 911 и даде информация на диспечера. Прекалено спокойно, както ми се стори. Като робот. Чух я да поставя слушалката на място.

— Кучка — прошепна Иън.

— *Млъквай!* — срязях го аз. Погледнах през рамо и видях, че е взела единия пистолет. — По-добре остави това — казах.

— Ще ни вкарат ли в затвора? — попита тя с крехък глас, сякаш не беше тук, а някъде много, много далеч. В известен смисъл наистина беше.

— Не зная. Ти ми помогна. Това има значение. Сигурен съм, че ще го имат предвид.

— Животът ми е свършен — каза тя, без да дава признак, че ме е чула.

— Не, не е. Хайде, остави пистолета.

— Те искаха да ме убият, Нат.

— Вече не могат да те докоснат. Остави оръжието.

— Крояхме планове да заминем, а той е искал да ме убие.

— Ейлийн, остави проклетия пистолет!

— Защо ми е сторил всичко това? — Тя прихвана оръжието и с другата си ръка. — Искали са да стоварят всичко на моята глава.

— Какво правиш? — излая Карингтън, повишавайки напрежението в стаята.

— *Млъквай!* Ейлийн, остави този...

— Те искаха да ме убият.

— Ейлийн!

Тя натисна спусъка. Главата на Иън Карингтън подскочи от удара на куршума. Изкрещях, хвърлих пистолета си и се завъртях.

Фалк се опита да каже нещо, но куршумът се заби в гърдите му и го събори на стола.

— Ейлийн! — Обърнах се и я видях да ме гледа втренчено. Очите ѝ бяха широко отворени, дишаше на пресекулки и въздухът свистеше в гърлото ѝ. Изглеждаше ужасена.

Всичко стана прекалено бързо. Вдигнах ръце, разтворих длани, украсени със звънтящите белезници и се опитах да бъда колкото е възможно по-нежен, да достигна до съзнанието ѝ и да ѝ попреча да стори това, към което се бе устремила. Нищо от наученото — нито в медицинския колеж, нито по време на специализацията, нито от живота — не можеше да ми помогне. Пристъпих към нея. Тя вдигна пистолета и опря дулото му под брадичката си.

— Нат...

Изкрещях „не!“ и се хвърлих към нея.

Пистолетът изгърмя.

Паднахме на земята прегърнати и като някога, когато бяхме любовници, тялото ми бе върху нея. Усещах мекотата на корема, на който бях опрял ръка и тъгла на лакътя ѝ, забит в моя. Но вече не бяхме любовници, тези невинни времена бяха отминали във вечността. Жената под мен не дишаше и не даваше признаци на живот.

Куршумът бе разтрошил горната част на черепа ѝ, оставяйки след себе си каша от кръв, коси и мозък. Прелестното лице бе замръзнало с широко отворени очи. Бледата кожа бе опръскана с алени петна. Устните, които бях целувал хиляди пъти потръпваха в малки, конвулсивни, мляскащи движения. Нозете ѝ потрепваха в спазми. По панталоните ѝ се разля тъмно петно урина.

Ото Фалк бе запратен назад в креслото си, отпуснат и с разперени ръце, в гротескно подобие на разпятие. По гърдите му се разрастваше кърваво петно. Иън Карингтън лежеше превит на пода. Не можех да видя раната му, но виждах белезите на смъртта, пръснати по рафтовете на етажерката, полепнали по лъскавите корици на списанията.

Белият таван над глава на Ейлийн бе почервенял.

Седнах, закашлях се и повърнах малко стомашни сокове в скута си. Скрих глава в ръце, за да отпъдя виденията, които щяха да ме преследват до края на живота ми. Бавно поех въздух, опитвайки се да си върна самоконтрола. Заплаках.

ГЛАВА 101

Следващата седмица имаше три погребения. На Ото Фалк в Питсбърг, на Иън Карингтън в Кеймбридж и още едно, в затънтеното градче между Сан Франциско и Сан Хосе, където живееше семейството на Ейлийн. Присъствах само на последното.

По лесно обясними причини, церемонията в китайска католическа църква бе скромна и не бе широко оповестена. Бяха само родителите, брат ѝ и сестра ѝ. Не разговаряхме. Бяха достатъчно изстрадали от разпитите, на които ги бе подложило ФБР, детективите на окръга и всички други, които бяха успели да си напъхат носа в тази мръсна история. Може би бяха притеснени. Може би ме виняха за смъртта на дъщеря си. Не ми пукаше. Кланът Чен можеше сам да се справи с емоционалната буря, която ги беше връхлетяла със смъртта на Ейлийн. Нямаха нужда от моята помощ.

Мястото на погребението не беше много далеч и Брук Майкълс се реши да дойде с мен, след като вече с нея бяхме едно цяло. Сигурно сме представлявали много странна двойка — тя на патерици, аз — с увиснала на превръзка бинтована ръка. Спомних си за снимките от парада на ранените войници, върнали се от окопите във Франция през 1918-а.

Брук изруга, защото едната ѝ патерица се заклеци в пукнатина по настилката на тротоара. Куршумът бе уцелил една артерия, но бе подминал главните нервни влакна, така че кракът ѝ щеше да се възстанови напълно след няколко месеца и повечко физиотерапия. Радвах се на крака ѝ и на някои близки до него местенца.

За нещастие, моето положение бе по-несигурно. Не беше ясно дали ще успеят да се възстановят напълно функциите на лявата ми ръка. Хирургите не бяха произнесли смъртна присъда на крайника ми, но пък и не бяха казали, че всичко ще бъде наред. Трябваше да минат месеци възстановителна терапия, за да се разбере дали операциите на китката ми са били успешни.

Колкото до правителствените органи, оказа се, че те са в състояние да действат бързо, когато искат. А в дните след кървавата

баня в офисите на *Трансгеника*, те искаха. В нощта на смъртта на Ейлийн бях прекарал съвсем малко време насаме с болките си, преди ураганът на правозащитните органи да се стовари върху сградата, изпълвайки я с хиляди полицаи и технически персонал. Гледах ги, както се гледа кино: камерите показват едър план на Нат Маккормик, завит в одеяло, седящ в една от канцелариите и отговарящ на безсмислени въпроси, които вече нямаха никакво значение. Носещ се на вълните на дисоциативното състояние, в което бях изпаднал, се чудех дали и Ейлийн е изпитвала същото преди да се реши на последния си жест. Може би. Поне в мига, когато куршумът вече се забиваше в плътта ѝ, тя ме гледаше с онова последно, страшно, ужасено лице. Но вече бе твърде късно.

Проклет да си, Нат Маккормик. Ако има Ад, ти ще попаднеш в него, в специалния кръг, запазен за глупците, за онези, които не могат „да погледнат от друг ъгъл“, за онези, които не са достатъчно ловки, които опитват да бъдат герои, но се провалят. А отпуските си ще прекарваш на езерото с кипяща лава, запазено за лъжците.

По-късно същия ден прекарах часове в полицейския участък, давайки за петдесети път отчет за събитията. Разпитвах ме за Хирурга, но аз им казах да питат самия него. Питаха ме за Хариет Тоубъл и аз им казах същото. Не схванаха или не приеха иронията ми. Може би изклинчвах от задълженията си на държавен служител, като се правех на трън в задника им, но какво значение имаше това? Всички бяха или мъртви или зад решетките. Повечето — мъртви. Беше им въздадено правосъдие по един много убедителен начин.

ФБР беше разпердушинило корпоративните офиси на *Трансгеника*, фермата за органи в Гилрой, лабораториите на Тоубъл и Фалк. Гениите на следствието от Куонтико бяха успели да изровят доста повече неща извън онези, които бях оставил разхвърляни на пода на лабораторията на д-р Тоубъл. Бяха разглобили компютрите и изследвали съдържанието на твърдите им дискове. Бяха успели да измъкнат някакви доказателства дори от кладата, запалена от Хирурга. Тия момчета с четките за зъби и рентгеновите очи бяха наистина добри. Но много ми се искаше да бяха били толкова добри само няколко дена по-рано. Щяха да спестят толкова много кръв. Чудех се срещу кого ще използват намерените доказателства. Може би срещу ветеринаря Бил Дайсън? Надявах се да не го направят.

Все пак се оказа, че има достатъчно хора, срещу които да се повдигне обвинение. Рандъл Джеферсън, например. Детектив Джон Майърс ми каза по телефона, че добрият доктор е бил арестуван, подведен под отговорност и в момента бил пуснат под гаранция. В момента размишлявал над въпроса за смисъла на живота в имението си северно от Балтимор. Майърс ме увери, че доказателствата срещу него са много сериозни и в типичния за него стил каза, че обвиненията в престъпен стовор и опит за убийство дават „основателни надежди за реализация“. При всяко положение щатските власти бяха сложили ръка върху приютите на Джеферсън.

Няколко важни клечки от АХЛ също попаднаха под ударите, когато три-четири дена по-късно най-после се разбра кой точно е бил човекът, с когото са държали връзка Ото Фалк и Иън Карингтън. Неколцина излязоха в принудителен отпуск докато колегите им се чудеха какво да ги правят и тръпнеха кой ли още ще изгърми. Ония от ФБР бяха съвсем наясно как да се справят с тях. Човек почти можеше да чуе звука на ножовете, които се точеха във Вашингтон.

И докато силите на защитниците на закона яростно фучаха, твърдо решени да посекаат колкото може повече чиновнически глави, силите на общественото здравеопазване можеха да поемат глътка въздух. Според д-р Верлах, затягането на режима в приютите в Балтимор е съдействало доста ефикасно за ограничаване на миниепидемията, макар че болестта отне живота на още една жертва. Бен Велюу, неустрашимият изследовател на биологичната тера инкогнита, ми бе оставил съобщение, че вирусът-хибрид на ХИВ и Джунин съвпада с пробите от тъканите на Деби Филмор, както и с вируса, открит у болните от Мериленд, което бе напълно очаквано. Не му казах, че Ейлийн Чен ми го бе съобщила преди това; не исках да изслушам потока ругателства, който щеше да се излее над главата ми, щом Бен разбереше, че е прекарал няколко безсънни нощи в безсмислен труд. За нещастие, на сцената на вирусологията се бе появил нов играч. Надявах се джинът да се прибере обратно в бутилката и да остане там завинаги, но, както става в подобни случаи, това сигурно бяха само напразни надежди. Поне засега джинът се намираще в съвсем конкретна бутилка, заключена във фризера от клас БНЗ-3 някъде в Атланта.

Единственото хубаво нещо, което излезе от цялата тази катастрофа, се оказа неподправеният интерес на Бил Стедмън, трансплантационният хирург от Питсбърг, към работата на д-р Фалк. Естествено, Стедмън бе много изненадан, когато му се обадох и искрено съжаляваше, че светът на трансплантациите е загубил един от водещите си специалисти при такива обстоятелства. Беше наясно, че през следващите няколко години данните на Фалк ще бъдат много горещи от гледна точка на политическата коректност, но пое върху плещите си товара на отговорността да съхрани и развие каквото може. Каза, че ще разговаря с АХЛ, ще събере всички данни, ще се срещне със семействата и ще види какво може да бъде спасено. Близкото бъдеще му обещаваше малко облаги и много главоболия и притеснения. Себеотрицанието му и пренебрежението, с което се отнасяше към кариерата си, ме караха да вярвам, че е идеалният ръководител за второ действие. Утеших се с мисълта, че един ден някое дете, отписано като безнадеждно, ще си пишка безгрижно с помощта на нов бъбрек от прасе.

Заупокойната служба за Ейлийн привърши и ние с Брук решихме да не отиваме до гробищата. Не исках да гледам как ковчегът на д-р Чен потъва в земята. Бях се нагледал на достатъчно финални сцени.

Повлякохме скърбящите си тела към поредната взета под наем кола. Раните ни изключваха засега ползването на скоростен лост, така че BMW-то на Брук щеше да получи продължителен отдых. Раните, поспециално тези на Брук, ме определяха като единствен шофьор в обозримото бъдеще. Настаних се на шофьорското място. Брук изпружи крака и се облегна на лявото си бедро, поставила ръка на коляното ми.

— Добре ли си?

Не можах да схвана защо ми задава този въпрос, докато не се усетих, че от доста време седя неподвижно с ръка на ключа за запалване.

— Разбира се — казах, но това бе поредната лъжа. Въпреки че хаосът в главата ми вече се бе уталожил, все още от дъното изскачаше някоя и друга картина — кървящите тела на пода на заседателната зала, звукът на въздуха, изтръгващ се от раната на Хирурга, страхът, че той по някакъв начин ще успее да отхвърли предявените му обвинения и да се измъкне от ръцете на правосъдието. Но най-често виждах

лицето на Ейлийн в мига, преди да пръсне черепа си и собствената си неспособност да попреча на това.

Знаех, че най-добрият начин да се преборя с лошите спомени, е да не мисля за тях. Да ги оставя да се приберат в черупките си. Засега тази тактика се оказа пълен провал. Запалих колата.

— Добре съм, наистина.

Брук се пресегна и изключи двигателя.

— Какво правиш?

Тя ме прегърна и ме целуна по бузата. Целуна челото, носа, очите, брадичката, устните ми. Стотици малки докосвания покриха лицето ми като падащи дъждовни капки. Когато свърши, се пресегна и отново запали двигателя.

— А сега накъде, док? — попита.

Бяхме наели малка къща на няколко часа северно от Сан Франциско, близо до Юрика. Наблизо имаше хубава малка болница с отделение за физиотерапия. Не бях убеден, че болницата и терапевтите са на ниво, но се намираше достатъчно далеч от района на Залива и всякакви поделения на ЦКПЗ, което правеше мястото подходящо за нас. Предплатихме наема за един месец — едно от развлеченията ми през последните дни беше да кроя планове как да мина разхода за сметка на работодателя си. Все още не бях постигнал успех на този фронт.

— И никакъв Тим Ланкастър? — попита Брук.

— Тим кой?

Тя се разсмя и поклати глава.

Имах уговорка да се срещна с Тим след час в здравния департамент на Санта Клара, но нямах никакво намерение да спазвам уговорката. Внезапно, но не съвсем неочаквано, акциите ми в ЦКПЗ полетяха стремглаво нагоре. Признавам си, че скоростта, с която се превърнах от персона нон грата в нещо като звезда на фирмата, бе впечатляваща. Брук, която през всичкото време си оставаше златното момиче, само добави още сияние към ореола си в Санта Клара и ЦКПЗ. Ония в Атланта се кефят винаги, когато някой от бившите им служители се прочуе.

Обадих се на Тим Ланкастър рано сутринта в деня, след смъртта на Ейлийн. Първите думи, които чух от устата му, бяха:

— Съжалявам, че трябва да ти го съобщя, Нат, но... — И ми каза, че вече бил попълнил съответните формуляри за процедура по привикването ми пред дисциплинарната комисия в централния офис на ЦКПЗ. Тогава трябваше да му затворя телефона, но бях толкова изтощен от безсъние, че не можех да разсъждавам. Затова не затворих, а му разказах какво се случи. След като приключих, Тим каза, че трябва да се обади на няколко места, вероятно в търсене на потвърждение на разказа ми. Нейсе, след петнадесетина минути ми се обади и каза, че ще хване следващия полет до Сан Франциско.

През следващите няколко дни доста успешно избягвах срещите с коменданта. Няколко пъти успя да ме излови, но след двайсетина минути разговор с него успях да симулирам достатъчно убедително, че започвам да бълнувам, като обяснявах това с болкоуспокояващите. Тим не ми вярваше, но, както вече казах, репутацията ми беше отлична и му се наложи да ме остави на мира. Той също спечели точки от моите подвизи и подозирах, че се чувства донякъде задължен. Може би дори усещаше вина, че само няколко дни по-рано бе решил да ме изхвърли на улицата, макар че това би било прекалено човешко чувство за този тип. Сигурно трябваше да го попритисна, за да си издействам повече права, независимост или повишение, но всичко, което исках в момента от него, бе да не се мярка пред очите ми. Бях му представил писмен отчет и можехме да отложим обсъжданията за след месец в Атланта. Ако толкова му се искаше да научи нещо повече, винаги можеше да отиде в полицията и да види протоколите от разпитите ми, да отиде при ФБР и да погледне техните протоколи. И на двете места имаше изобилие от изказвания на д-р Натаниъл Маккормик.

ГЛАВА 102

Помогнах на Брук да се измъкне от колата и бавно се упътихме към апартамента ѝ, за да се заемем със задачата да опаковаме багажа си. Наемът за къщичката започваше да тече от днес и не исках да губя нито ден. За мен опаковането на багажа беше фасулска работа — кървавите парцали, в които бях прекарал последната седмица, почиваха в някоя кофа за боклук, а аз се бях обзавел с три чисто нови комплекта облекло за пътуването. Свърших за пет минути, при това, като се оправях само с една ръка. Брук обаче беше друга работа. Ако приемеше моите препоръки, щяха да ѝ бъдат достатъчни чифт бикини, бански костюм, джинси и някой пуловер за хладните вечери. Според мен нямаше да има никаква нужда от сутиени и гащички. За съжаление, тя бързо попари прекомерните ми сексуални фантазии и накрая се оказахме пред два куфара, пълни с дрехи и тоалетни принадлежности. О, да, и с една чанта, пълна с бинтове, марли, хапчета и мазила, предназначени за възстановяването ни.

Телефонът иззвъня, когато затварях последния куфар. Вдигнах слушалката, но нямаше никой. Легнала на леглото, Брук попита кой се обажда.

— Сигурно е било грешка — казах.

Тя ме погледна притеснено.

— Просто грешка — повторих, но вътре в себе си също бях притеснен. Макар че и двамата не си го признавахме, подтекстът беше страхът дали нашият приятел с покритото от мехури лице не е успял по някакъв начин да се измъкне и сега да проверява дали сме у дома, та да може да се погрижи за недовършената си работа. Поколебах се дали да не се обадя на ченгетата, за да се уверя, че Хирурга е все още на топло. Но щеше да бъде глупаво. Явно, всичките ми мисли се фокусираха върху неправилния обект.

— Хайде да пренесем багажа в колата.

Не можех да нося много с една ръка и болезнено рамо. Взех единия куфар и затворих вратата след себе си. Притеснявах се за Брук, а проклетият асансьор се бавеше, затова тръгнах надолу по стълбите. С

най-голямата бързина, на която бях способен, се дотърсих до портата на гаража и хвърлих куфар номер едно в багажника, след което с жалко подобие на тръс прекосих паркинга, изкачих стълбите и стигнах до апартамента.

Спрях пред вратата. Чух глас, мъжки. Сърцето ми подскочи. Представих си Хирурга, подаващ репликите си на печен тип, преди да вкара куршум в главата на Брук. Тихичко мушнах ключа в ключалката, след което с бърз жест отключих, отворих вратата и нахлух вътре.

Блъснах някакво тяло. Дватамата се търколихме на пода на стаята и се забихме в плота, разделящ кухнята от дневната.

— Какво, по дяволите...

Бях заковал човека за плота. Не беше Хирурга, но някой, не по-малко злокобен от него. Тим Ланкастър.

— За какъв х... ми се нахвърляш така, Нат? — попита той, докато се отупваше и масажираше коляното си, което беше влязло в съприкосновение с металния ръб на плота. — Зная, че изпитваш непреодолимо привличане към мен, но чак пък толкова...

Брук се хилеше на леглото.

— Какво търсиш тук? — попитах го.

— Исках да говоря с теб, преди да заминеш за там, където отивате. Защо, всъщност, не ми кажеш къде е това място?

— Защото не искаме да знаеш.

— Ясно.

Погледнах шефа си, който май не бе имал възможност да се наспи през последните дни. После се обърнах към Брук, която все още седеше, лепнала на физиономията си усмивката на Чешърския котарак^[1].

— Заплашва ли те?

Тя се изкикоти. Обърнах се към Тим и го попитах дали той се е обаждал преди малко.

— Разбира се. Не исках и този път да ми се измъкнете.

— Добър ход, Тим.

— Свърши работа.

— Имаш късмет, че не те застрелях. — Замълчах, за да му дам време да осмисли казаното, да се почуди дали наистина имам оръжие и дали няма да го гръмна, ако пак ни се натресе.

— Заповядай — каза той, като вдигна от пода пакет с опаковка на Федерал Експрес и ми го подаде. Показах му с жест бинтованата си ръка. — О, извинявай, забравих. — Разкъса плика и измъкна от него лист кремава хартия. Най-отгоре беше изписано „Кабинет на Директора“. Хвърлих поглед на краткия текст. Началството ме поздравяваше за смелостта, куража и съобразителността; дрън-дрън. Погледнах Брук и едва сега забелязах, че тя държеше подобен кремав лист в ръце.

— Поздравления — каза Тим. — В края на седмицата в Атланта се организира скромна церемония в чест на вас двамата. Няма да бъде нещо специално, само лънч с директора, на който ще трябва да кажете по няколко думи.

— Страхотно. — Пред очите ми изникнаха две картинки. Първата: как седя на верандата с изглед към Тихия океан и мързеливо прелиствам някакво криминале. Втората: как усмихнат стискам ръце в Атланта и разменям любезности с гигантите на общественото здравеопазване, похапвайки държавния вариант на *соq au vin*^[2].

— Окей — рекох, — ще бъда там. Не мога да говоря от името на д-р Майкълс, но поне аз ще присъствам.

— Наистина ли? — попита Тим.

— Естествено. Само ми се обади, за да ми кажеш кога ще бъде. — Оставих листа на холната масичка. — Ще си държа мобилния телефон включен. Не вярвам да няма покритие там, където отиваме, но ако случайно се окаже така, ще ти се обадя по стационарния телефон.

— Окей, окей. — Тим кимна няколко пъти и ме потупа по рамото.

— За бога! — извиках.

— О, извинявай, Нат. Забравих. Съжалявам — каза. — Добре, д-р Маккормик, изглежда си започнал да усвояваш някои неща за политиката. Браво на теб.

— Учил съм се от най-добрите. — Не мога да се закълна, но вярвам, че Тим прие това като комплимент.

— Много добре — каза. — Това е всичко, което искам от теб. А ти, Брук, помисли за предложението.

Погледнах я изненадано.

— Канят ме да се върна в ЦКПЗ — каза тя.

Тим кимна с покровителствен, бащински жест.

Прииска ми се да повърна. Казах на Брук:

— Точно когато повярваш, че си им се измъкнала, се появяват и те дърпат обратно.

Тим се разсмя.

— „Семейство Сопрано“^[3] — каза. — *Обожавам* това предаване.

Да, него и... Е, нямах намерение да му давам урок по попкултура.

— Окей, ще се видим в Атланта. — Отвори вратата. Помислих, че най-после ще ни отърве от присъствието си, но нямахме този късмет. — Ще ти се обадя днес по-късно или утре, за да ти съобща подробности за церемонията. Освен това, ще трябва да обсъдим и някои допълнителни въпроси, свързани с Тоубъл и Чен и тяхната работа с вируса. Вземи си компютъра...

— Компютъра ми го откраднаха, Тим. Когато разбиха колата.

— Сигурен съм, че Брук няма да има нищо против да ползваш нейния компютър. След обяд ще ти пратя няколко файла и бих искал да ги прегледаш до утре.

— Дадено — казах.

— Сега да ви оставям. Приятно прекарване и на двамата.

Благодарихме му. Тим почти затвори вратата, но пак се спря. *Няма отърване от този човек!*

— И пак да кажа, добра работа свършихте. Наистина много добра. Трябва да ви се извиня за... ами че донякъде възпрепятствах действията ви, но то беше само...

Магнах с ръка.

— Да не ти пука. Направи това, което беше длъжен да направиш. Видимо доволен, той кимна и рече:

— Въпреки всичко, успяхте. Много добра работа. И сега стремглаво хвърчите нагоре.

— Да бе, направо усещам вятъра как развява косите ми.

— Чудесно. Е, приятна почивка.

Бай-бай, Тим.

[1] Герой на А. Карол от „Алиса в страната на чудесата“, който изчезва и се появява по желание, а понякога бавно се разтваря във

въздуха, като последното, което оставя след себе си, е усмивката му. — Бел.прев. ↑

[2] Петел, задушен с вино (фр.). — Бел.прев. ↑

[3] Телевизионно шоу в САЩ, занимаващо се с живота на американско-италианската мафия. Забранено за непълнолетни заради сцени с насилие, порнография, вулгарен език и използване на наркотици. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 103

Половин час по-късно бях настанил Брук в колата, на предната седалка, която бе издърпана и наведена назад докрай, за да може тя да се облегне удобно на едната си страна. До нея лежеше картата и няколко кутии диетична кола. Готови бяхме. Измъкнах се от паркинга и насочих колата на запад, по магистралата, а после на север, към Юрика. Когато излязохме на 101-ва, Брук попита:

— Наистина ли мислиш да отидеш на тази церемония?

— Ти няма ли да дойдеш?

— Не знам. Не искам да ходя. Не знам дали ще мога да прекарам шест часа седнала в самолета.

— Бъди по-смела.

Пресякохме моста *Голдън Гейт*, който винаги кара сърцето ми леко да потрепне. Преживяването е наистина ужасно зашеметяващо — ръждивокафявият мост, безбрежната шир на Тихия океан отляво и разпростиращите се отдясно равнини на Северна Америка. Бях толкова впечатлен, че спрях на един паркинг в северния край на моста. Всъщност, май имах и други планове, не само да се насладя на изгледа.

— Какво правиш? — Брук се надигна и се огледа наоколо.

— Великолепна гледка.

Надвесих се назад и потърсих новата си чанта из багажа на задната седалка.

— Хайде да вървим, че ще се стъмни, докато стигнем там, Нат.

— Няма страшно. Ей сега. — Измъкнах мобилния си телефон и го пуснах в скута си. Издърпах компютъра на Брук и също го пуснах в скута си. — Имаш ли нещо ценно в него?

Тя ме погледна недоумяващо за миг, а после отсече:

— Не си давам лаптопа, в никакъв случай!

— Хайде, хайде!

Тя се засмя, облегна се назад, за да освободи ръцете си и се вкопчи в калъфа на компютъра.

— Дай си ми компютъра! Много добре знаеш, че там няма стационарни телефони.

Беше права. Което означаваше, че Тим Ланкастър няма да може да се докопа до нас. Продължих да се дърпам още малко, после пузнах дръжката на чантата с компютъра.

— Знаех си, че няма да отидеш, задник такъв — каза. — Защо накара Тим да повярва, че приемаш поканата?

— Със задниците трябва да се държиш като задник — рекох и отворих вратата на колата. — Идваш ли?

— Не. Мисля, че постъпваш глупаво. Пък и така съм се излегнала много удобно.

Бризът ме обливаше с вълни приятен прохладен въздух. Закрачих бавно по пешеходната пътека, която водеше нагоре по моста. Слънцето залязваше на запад и наелектризираще цветовете наоколо. Разминавах се с туристи от всякакъв десен — дебели, кльощави, европейци, азиатци. Не разбирах защо някои ми се усмихваха, когато минавах покрай мен, докато не осъзнах, че съм ухилен до уши. Ако имах намерение да се самоубия, навярно после щяха да кажат на ченгетата: „Той изглеждаше толкова щастлив, че никога не бихме си помислили...“.

Мисля, че наистина бях щастлив, поне в този момент. Но знаех, че щастието е мимолетно. Бях се променил. Независимо от цинизма и простотиите, винаги бях вярвал дълбоко вътре в себе си, че накрая всичко ще бъде наред. Така стават нещата в тази страна, нали? Краят на всичко — на новата къща, новата работа, новата диета; на медицинския колеж и на мандата в Брега на слоновата кост, на следващото разследване на огнище на зараза — краят винаги ще бъде щастлив и животът по-добър. Способността ни да постъпваме правилно се крепи на тази непоклатима увереност в собствената ни непогрешимост. Е, предполагам, че загубих тази увереност. И в някой от изминалите дни се лиших от илюзията, че съм най-добрият специалист, че съм най-почтеният и най-компетентният. Не бях сигурен кого поздравяват Тим Ланкастър и всички онези, които се изредиха да ме потупат по рамото. Със сигурност не един нов спасител, нито някоя изгряваща звезда. Подобно на Ейлийн Чен, вече не знаех кой съм.

Можех да бъда сигурен в едно: бях грохнал, грохнал и пуст като лежащия в земята Кинкейд Фалк. Не знаех дали някога ще успея да закърпя раните си.

Но в онзи миг, когато вървах по смайващо красивия мост, предвкушащ удоволствието на предстоящите четири седмици в компанията на жената, в която вероятно се влюбвах, всичко това нямаше значение. Туристите бяха прави: бях щастлив по един свой начин.

Отне ми десет минути да стигна до средата на *Голдън Гейт*. Заставах там, вгледан в залива на Сан Франциско и в белите криле на платноходките, порещи мастиленосинята водна повърхност. Някакъв мъж ме помоли да снимам него и семейството му и ми подаде хубав, нов цифров апарат. Отказах му и господинът изглежда се обиди, но след като му показах бинтованата си лапа, схвана картинката и тръгна да търси друг, на който да повери електронната си играчка.

Най-после сам, измъкнах мобилния телефон. Наистина желях да мога да сторя същото и с компютъра на Брук, но и това щеше да свърши работа. Прелистих списъка имена в телефонния указател докато намерих Тим Ланкастър. Натиснах бутона за набиране.

След три позвънявания чух гласа му.

— Какво има, д-р Маккормик? — попита той, видял номера ми.

Отидох до перилото на моста. Протегнах ръка, разтворих пръстите си и оставих проклетото нещо да потъне.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.